STAR WARS®

STEAUA DE CRISTAL

VONDA N. McINTYRE

Vonda N. McIntyre

STEAUA DE CRISTAL

Vonda N. McIntyre
The Crystal Star
1994
Cover Artist

Vonda N. McIntyre

Născută în 1948 la Louisville, Vonda N. McIntyre este o mare autoare de literatura science fiction. A câştigat de trei ori premiul Nebula, o dată premiul Hugo şi premiul Locus. Romanul său *Dreamsnake* (1978) este pus pe lista scurtă a oricarui cititor de literatură SF.

Ea este de asemenea autoarea unui număr de romane din seria Star Trek şi Star Wars.

Steaua de Cristal este un alt roman al universului Star Wars care ajunge pe lista de bestseller-uri a lui *New York Times*

1

Copiii fuseseră răpiţi.
Leia gonea cu toată viteza către luminiş, lăsându-i în urmă pe curtenii şi pe şambelanul de pe Munto Codru, lăsându-şi însoţitorii, lăsându-o pe tânăra slujitoare care – încălcând complet protocolul – dăduse buzna în camera de primire a Leiei, incoerentă şi cu sângele şiroindu-i din nas şi din urechi.

Dar Leia a înţeles-o: Jaina, Jacen şi Anakin fuseseră furaţi.

Acum, Leia fugea printre copaci, pe o potecă acoperită cu muşchi moale care ducea spre locul de joacă al copiilor. Jaina îşi imagina că poteca era cursul unei nave spaţiale ce se îndrepta spre hiperspaţiu. Jacen susţinea că era un mare drum misterios, un fluviu, iar Anakin, care trecea printr-o fază prozaică, insista că era doar o potecă prin pădure, spre pajişte.

Copiilor le plăceau pădurea şi pajiştea, iar Leiei îi era drag să exclame şi să se minuneze de comorile pe care i le aduceau: un gândac care se zvârcolea, o piatră cu mici bucăţele strălucitoare prinse în ea – pietre preţioase rare, poate! – sau spărturi de coajă de ou.

Privirea i se înceţoşă din cauza lacrimilor. Papucul moale i se prinse în muşchiul încâlcit. Se împiedică, se redresă şi sări înainte, ridicându-şi mult poalele robei oficiale.

Pe vremuri, se gândi ea, *pe vremuri*, *aş fi purtat cizme şi pantaloni*, *nu m-aş fi împiedicat şi nu aş fi fost încetinită de propriile-mi haine!*

Respiraţia îi ardea gâtul.

Şi aş fi fost în stare să fug de la camera mea de primire până în luminiş fără să-mi pierd răsuflarea!

Lumina verde a după-amiezii aluneca şi pâlpâia în jurul ei, în faţă, lumina devenea mai puternică acolo unde pădurea se deschidea într-o luncă, aceea în care copiii ei se jucaseră.

Leia gonea spre ea, gâfâind, simţindu-şi picioarele grele.

Fugea către o absenţă, nu către o prezenţă, către un vid îngrozitor.

Îşi strigă: „Cum de s-a întâmplat aşa ceva? Cum se poate?”

Răspunsul – singurul fel în care s-ar fi putut întâmpla – o înspăimântă. Pentru o scurtă perioadă, abilitatea ei de a simţi prezenţa copiilor fusese anulată. Doar o manipulare a Forţei ar fi putut avea acest efect.

Leia ajunse pe pajişte. Alergă spre pârâul în care Jaina şi Jacen se bălăciseră, se jucaseră şi îl învăţaseră pe micul Anakin să înoate.

Un crater se căsca în iarba moale. Frunzele dese fuseseră strivite în jurul unui petic neregulat de pământ gol.

O bombă de presiune! se gândi Leia îngrozită.

O bombă de presiune detonase lângă copiii ei.

Nu sunt morţi! îşi spuse ea. *Nu pot fi, aş şti dacă ar fi murit!*

La marginea zonei afectate de explozie, Chewbacca zăcea întins pe jos. Sângele se scurgea strălucitor pe blana lui cafenie.

Leia se lăsă în genunchi lângă el, fără să-i pese de noroi. Se temea că era mort – dar încă sângera, încă respira. Apăsă cu mâna pe rana din piciorul lui, încercând cu disperare să oprească sângele şi să îi salveze viaţa.

Pulsul lui puternic făcea ca sângele să îi ţâşnească din corp. Ca şi slujnicei, şi lui îi sângerau nasul şi urechile.

Chewbacca scoase un sunet ascuţit, mâhnit şi înspăimântător, nu un geamăt de durere, ci un ţipăt de mânie şi de remuşcare.

— Nu te mişca! zise Leia. Chewbacca, nu te mişca! Doctorul o să vină imediat, o să fie bine, ce s-a întâmplat, oh, ce s-a întâmplat?

El strigă iar şi Leia înţelese că era atât de disperat, încât voia să moară. Adoptase familia ei ca pe a lui, familia lui de onoare, şi nu reuşise să apere copiii.

— Nu se poate să mori! Trebuie să trăiască, se gândi ea: Trebuie. Doar el poate să-mi spună cine mi-a furat copiii. Vino înapoi! Vino la mine!

Aghiotanţii ei şi şambelanul ieşiră în grabă din pădure, călcând iarba înaltă şi delicată, scoţând exclamaţii scandalizate atunci când frunzele subţiri îi tăiau. Copiii Leiei se plimbaseră liberi pe toată pajiştea, fără să lase urme şi fără să păţească ceva. Iarba se despărţea în faţa lor ca prin farmec.

Farmec, *pentru copiii mei fermecaţi*, se gândi Leia. *Credeam că îi apăr*, *credeam că nu li se poate întâmpla nimic.*

Lacrimi fierbinţi îi şiroiau pe obraji.

Curtenii, sfetnicii şi gărzile se adunară în jurul ei.

— Doamnă, doamnă, spuse şambelanul de pe Munto Codru. Afară, în lumina puternică a soarelui şi în bătaia vântului, domnul Iyon avea faţa roşie şi părea să nu se simtă în largul său.

— Ai adus doctoriţa? strigă Leia. Adu doctoriţa!

— Am trimis după ea, doamnă.

Domnul Iyon încercă să o facă să se ridice, încercă să preia el oprirea şuvoiului de sânge care ţâşnea din rana lui Chewbacca, dar ea îl îndepărtă cu o vorbă tăioasă. Lui

Chewbacca începu să îi scadă pulsul. Leia se temea că va ceda.

Nu o să mori, se gândi ea. *Nu ai voie să mori. Nu o să te las să mori!*

Apelă la puţinele ei cunoştinţe pentru a-i da putere. Regreta amarnic faptul că responsabilităţile conducerii statului o împiedicaseră să se antreneze corect în căile Forţei.

Leia ştia că dacă lăsa ca sângele fierbinte al lui Chewbacca să îi ţâşnească pe lângă palme şi viaţa lui avea să se scurgă odată cu acesta.

Doctoriţa traversă în fugă pajiştea. Lupul ei cocoşat alerga în urma ei, ducându-i instrumentele şi proviziile. Lupul doctoriţei îi aduse aminte Leiei că acela pe care îl avea domnul Iyon se jucase cu copiii ei.

Dispăruse şi el.

Doctor Hyos îngenunche lângă Leia. Cercetă dintr-o privire rana lui Chewbacca şi primul ajutor oferit de Leia.

— Ah, zise ea iute. Bună treabă.

— Veniţi, acum, alteţă, spuse şambelanul.

— Nu încă! exclamă doctor Hyos. Nu am decât patru mâini, până la urmă. Prinţesa stă destul de bine acolo unde e.

Lupul cocoşat stătea în fund între Leia şi doctor Hyos. Leia se înfioră. Lupul îşi întoarse încetişor, cu blândeţe, capul masiv şi se uită la ea cu ochii albaştri clari şi strălucitori. Avea o blană groasă, maronie, cu un strat superior lung, negru şi aspru.

Lupul cocoşat al doctoriţei gâfâia şi saliva, limba atârnându-i peste colţii ciobiţi. Avea o faţă grotescă. Respiraţia lui grea şi fierbinte o făcu pe Leia să tresară.

Cele patru mâini ale doctor Hyos, atât de calme când se odihneau, se mişcau iute peste coşurile prinse pe spatele lupului.

— Vezi ce fac, dragă? spuse ea încetişor. Sângerarea este cea mai importantă. Prinţesa noastră a oprit-o.

Doctoriţa vorbea cu lupul, explicându-i tot ce făcea.

Doctor Hyos scoase bandaje-garou dintr-un compartiment în timp ce alegea medicamentul potrivit din altul. Tot timpul îi spunea lupului ce făcea. Degetele ei lungi aurii erau iuţi şi sigure.

Leia îşi permise o clipă de speranţă, chiar dacă mâinile îi erau acoperite de sângele fierbinte al lui Chewbacca. Acesta închisese ochii, încetase să se mai mişte.

— Când bandajul se strânge, alteţă, zise doctor Hyos, luaţi-vă mâna de pe rană.

Leia se supuse. Doctor Hyos apăsă bandajul pe şoldul lui Chewbacca. Bandajul se lipi de mâna Leiei, se prinse de Chewbacca şi îşi împleti conectorii în blana lui. Lupul cocoşat urmărea, cu limba atârnându-i.

Leia se lăsă pe vine. Mâinile îi erau lipicioase şi mantia pătată, iar ea vedea totul cu claritatea credinţei îngrozite.

Doctor Hyos îl examină pe Chewbacca, încruntându-se când zări dârele de sânge uscat care îi atârnau din nas şi din urechi.

— O bombă de presiune... spuse ea.

Leia îşi aminti, ca prin vis, de sunetul unui singur tunet. Crezuse – gândurile îi fuseseră atât de încete – că probabil dimineaţa se transformase din frumoasă în ploioasă, se gândise, cu drag, că Chewbacca avea să îi aducă în curând pe gemeni şi pe Anakin de pe pajişte. Ar fi putut să îşi răpească o clipă din timpul ei pentru a-i mângâia, pentru a le admira noile comori, pentru a verifica dacă luaseră masa.

Acum era după-amiază. Cum se putea să fie atât de târziu, când cu atât de puţin timp în urmă nu era nici măcar vremea prânzului?

— Doamnă... zise şambelanul Iyon. Dar nu mai încercă să o facă să se depărteze.

— Închideţi portul, spuse Leia. Blocaţi drumurile. Slujnica poate fi interogată? Verificaţi controlul portului – există vreo posibilitate ca răpitorii să fi părăsit deja planeta?

În timp ce vorbea, se temea că orice măsură ar fi putut lua avea să fie inutilă şi dacă nu inutilă, prea târzie.

Dar dacă au fugit, se gândi ea, i-aş putea urmări cu Alderaan. I-aş putea prinde, mica mea navă poate prinde orice din urmă...

— Doamnă, nu ar fi înţelept să închidem portul.

Se uită urât la el, devenind brusc suspicioasă faţă de omul în care se încrezuse cu o clipă în urmă.

— V-au luat... ezită, neştiind ce să spună.

— Lupul cocoşat, doamnă, zise el. Da.

— Lupul cocoşat. Nu vă pasă?

— Îmi pasă foarte mult, doamnă. Şi înţeleg tradiţiile noastre, pe care dumneavoastră – mă iertaţi – nu le înţelegeţi. Nu este necesar să închidem astroportul.

— Răpitorii vor încerca să fugă de pe Munto Codru, spuse ea.

Domnul Iyon îşi desfăcu cele patru braţe.

— Nu o vor face. Există tradiţii, zise el. Dacă îi urmărim, copiilor nu li se va întâmpla nimic – şi aceasta este o tradiţie.

Leia ştia despre tradiţiile de răpire şi recompensă de pe Munto Codru. De aceea stătuse Chewbacca atât de aproape de copii. De aceea forţe de securitate suplimentare înconjurau şi păzeau castelul. Pentru cei de pe Munto Codru, atentatul de răpire era un sport politic important şi tradiţional.

Era un sport la care Leia nu dorea să ia parte.

— Este o răpire foarte îndrăzneaţă, spuse şambelanul.

— Şi crudă! zise Leia. Chewbacca este rănit! Iar bomba de presiune... copiii mei... Se luptă să îşi controleze vocea şi frica.

— Răpitorii au detonat o bombă de presiune doar ca să arate că au putut să o facă, doamnă, spuse domnul Iyon.

— Dar în atentatele voastre de răpire, nimeni nu trebuie să fie rănit!

— Nimeni de viţă nobilă, prinţesă Leia, zise el.

— Titlul meu este „şef de stat”, domnule, spuse ea mânioasă. Nu „prinţesă”. Nu mai sunt prinţesă. Lumea pe care eram a fost demult distrusă. Acum trăim într-o republică.

— Ştiu, doamnă. Vă rog să ne iertaţi modul de viaţă demodat.

— Sigur ştiu că n-au nici o şansă, zise Leia. De a primi vreo recompensă, de a scăpa. Şi dacă i-ar... Nu reuşi să rostească „răni”.

— Vă rog să-mi permiteţi să vă sfătuiesc în această problemă, spuse şambelanul. Se apleacă spre ea, încordat. Dacă aplicaţi regulile Republicii, dezastrul – tragedia – vor fi rezultatul.

— Răpitorii, zise doctor Hyos arătându-şi toată aprobarea, trebuie că sunt foarte curajoşi. Dar, de asemenea, tineri şi lipsiţi de experienţă. Familia... care ar putea fi? Îi aruncă o privire domnului Iyon. Poate Sibiu?

— Nu au destule resurse, spuse şambelanul.

Oricine a fost, se gândi Leia, *nu a avut nevoie decât de resursele Forţei. Partea întunecată a Forţei.*

Domnul Iyon făcu semn către pământul rupt, către Chewbacca.

— Aici a fost nevoie de o barcă, de o undă de tractare. Legături cu contrabandiştii de arme, pentru a obţine bomba de presiune.

— Ah. Temebiu, atunci.

— S-ar putea, zise şambelanul. Sunt ambiţioşi.

— Le arăt eu ambiţie, mormăi Leia.

— Doamnă, vă rog. Copiii dumneavoastră nu vor fi răniţi – nu pot fi răniţi, pentru ca răpitorii să îşi poată atinge scopurile. S-ar putea să privească evenimentul ca pe o mare aventură...

— Prietenul nostru Chewbacca a fost rănit aproape mortal! ţipă Leia. Copiilor mei nu li se va părea amuzant. Nici mie nu mi se pare!

— Păcat, spuse şambelanul. Poate că nu a înţeles informaţiile despre tradiţiile noastre? Ar fi trebuit să se predea.

— Închideţi portul, zise Leia din nou cu un glas încordat. Era prea furioasă pentru a răspunde la comentariul şambelanului. Nu-mi asum riscul ca ei să plece de pe Munto Codru.

— Prea bine, spuse domnul Iyon. Este posibil… dar trebuie să o facem cu grijă. Trebuie să o facem… Într-un fel care să îi amuze, nu să îi jignească… Vocea îi scăzu, gânditoare.

Doctor Hyos îi verifică pulsul lui Chewbacca la artera pe care rana fusese atât de aproape să o străpungă.

— Stabil. Gata. Bun. La chirurgie cu tine.

Chewbacca, abia conştient, se uită la Leia, în ochii lui citindu-se nedumerirea.

— Medicină de război, zise doctor Hyos. N-am mai făcut aşa ceva demult. Nici nu credeam că o să mai văd vreodată un câmp de luptă.

— Nici eu, spuse Leia.

Lupul cocoşat urlă.

Rareori îşi făcuse Leia griji pentru siguranţa Jainei, a lui Jacen şi a lui Anakin.

Desigur, se gândea la ea, făceau pregătiri pentru ea, vorbeau despre ea cu dădaca lor, Winter, cu Han, cu Luke şi cu cel mai îngrijorat dintre toţi, C-3PO. Însă Leia

rareori îşi făcuse griji. Ar fi simţit orice pericol. Lipsa de antrenament nu i-ar fi slăbit percepţia în privinţa copiilor, ei. În plus, dacă, din diferite motive, nu ar fi ştiut despre pericol, cu siguranţă ar fi aflat Luke. Probabil că Winter i-ar fi apărat pe copii cu preţul vieţii ei. Iar când Chewbacca însoţea familia Leiei, şi o făcea atât de des, îşi petrecea mult timp cu cei mici. Cine le-ar fi putut oferi mai multă siguranţă?

Iar Han, dragul ei Han, ajutase la plănuirea răspândirii păcii. Toţi copiii, nu doar copii ai celor care doborâseră Imperiul, ar fi trebuit să fie în siguranţă.

Sau aşa crezuse Leia.

Leia îi urmă pe asistenţii doctor Hyos care îl duceau pe Chewbacca în sala de operaţii din străvechiul castel Munto Codru.

Se simţea foarte singură. Han şi Luke plecaseră într-o aventură, cu binecuvântarea ei. Winter profitase de acest tur liniştit pentru a participa la o conferinţă despre copiii fugiţi de acasă. Şi ea era la planete întregi depărtare.

Coincidenţa nu o distra pe Leia.

Aşteptă în faţa sălii de operaţii, unde doctor Hyos şi asistenţii ei îi vindecau rănile lui Chewbacca. Curtenii şi aghiotanţii mişunară până când Leia, cu politeţe atentă, îi goni.

Lupul cocoşat stătea întins în faţa uşilor sălii de operaţie. Doctor Hyos îi vorbise, explicându-i că era prea tânăr pentru a intra în sală şi îl lăsase de pază. Moţăia şi capul i se înclină în faţă până când rămase sprijinit în echilibru pe colţii îngrozitori.

Şambelanul Iyon intră grăbit în sala de aşteptare făcută complet din piatră.

— Nici un semn, spuse el. Nici unul. Sunt foarte îndrăzneţi, foarte inteligenţi. Doamnă, trebuie să îi aşteptăm pe ei să ne contacteze.

— Să aşteptăm? exclamă Leia. Mie... Îmi pare... lipsit de înţelepciune. Dacă ar fi fost mai tânără, ar fi ales o descriere mai puţin moderată: prostie. Necugetat. Idioţenie.

— Cererea de răscumpărarare va sosi dimineaţă, zise şambelanul, încercând să o încurajeze.

— Dimineaţă! Până dimineaţă răpitorii ar putea fugi!

— Nu pot fugi, doamnă. Portul este închis. Şi, mai mult, nu vor fugi. Nu au motive.

— Dar au trecut două ceasuri, spuse Leia. Cei care mi-au furat copiii au furat şi două ore!

Domnul Iyon se încruntă.

— Cum, au furat? Doamnă, aţi ajuns treptat până la ora amiezei. Ceasurile sunt potrivite, soarele se află în poziţia corectă... Se întrerupse, conştient că gluma lui nesărată nu reuşise să destindă atmosfera.

— Au furat două ore, repetă Leia. Aceştia nu au fost răpitori obişnuiţi! Răpitorii obişnuiţi nu ar fi putut trece niciodată de apărarea noastră, nu ar fi putut trece de Chewbacca, nu ne-ar fi putut răpi timpul!

— Dar, doamnă, după cum am explicat... Munto Codru produce răpitori de o calitate rară. Se uită la ea cu tristeţe.

Crede că reacţionez sub impulsul fricii şi al durerii, se gândi Leia. Dacă i-aş spune că eu bănuiesc că un adept al căii întunecate este responsabil de această nelegiuire, va crede că mi-am pierdut minţile.

Uşile sălii de operaţii se deschiseră, doctor Hyos îl bătu pe lupul cocoşat pe capul masiv, veni la Leia şi îi luă palmele între ale sale. Doctoriţa ţinu fiecare mână a Leiei strânsă între câte două din mâinile ei.

— Chewbacca, zise ea. O să fie bine. Va dura ceva până când îşi va recupera auzul după efectele bombei de presiune. Va fi slăbit cât îşi va regenera sângele.

— V-a spus...

— Nu este în stare să spună nimic nimănui. Leia, prinţesă, trebuie să doarmă, altfel va fi în pericol.

— Aţi transmis mesajul pentru Han şi Luke? îl întrebă Leia pe şambelan.

— Da, doamnă, însă îmi pare rău – sunt prea aproape de Staţia Crseih. Sistemul stelar este foarte violent. Gaura neagră, însoţitorul său din cristal cuantic – influenţa lor blochează comunicaţiile.

— Atunci trebuie să trimitem o navă după ei.

— Doamnă, portul este închis.

— Eu am închis portul! Eu pot comanda unei nave să părăsească planeta!

Îngrijorat şi cu blândeţe, el îi atinse mâna în semn de susţinere.

— Trebuie să păstrăm o iluzie, spuse el. Portul este închis din cauza unei defecţiuni la echipamentul de monitorizare. Dacă pleacă o navă, dacă se face cunoscut publicului că urgenţa este o minciună, le vom aduce răpitorilor o insultă de moarte.

— Dar aţi zis că vor şti...

— Răpitorii, spuse doctor Hyos. Ştiu atât ei, cât noi. Toţi ceilalţi pot ghici. Nu contează. Percepţia, asta contează. Nu realitatea.

— Doctor Hyos are dreptate, zise şambelanul. Vă implor, doamnă, continuaţi-vă întâlnirile de după-amiază ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Apelaţi la curajul pentru care vă slăvim cu toţii. De dragul copiilor.

Leia se luptă să îşi ascundă tremurul, se luptă să gândească limpede.

Până ar ajunge o navă la Han, se gândi ea, orice trebuie să se întâmple se va fi întâmplat. Nu am nimic de câştigat dacă trimit după el.

— Mă întorc în camera de primire, spuse ea. Îmi voi duce la bun sfârşit toate întâlnirile. Dacă nu primim veşti de la... dacă nu primim nici o veste până la apus...

— Până dimineaţă, vă rog, doamnă. Faţa şambelanului era îngrijorată. Până dimineaţă, vă asigur, vom primi instrucţiuni.

— Îmi voi încheia întâlnirile. Leia ieşi din sala de aşteptare.

— Leia... zise doctor Hyos.

— Doamnă... zise şambelanul.

— Ce! se întoarse cu faţa la cei doi, privindu-i ameninţător.

Domnul Iyon făcu un semn, nefericit, fără vorbe, către mâinile ei însângerate şi către fusta murdară de noroi.

M-am întâlnit cu ambasadori şi şefi de stat în haine mai rele decât astea, se gândi Leia. *Mai rele şi mai murdare.*

Leia îşi şterse sângele lui Chewbacca de pe mâini. Rochia era o cauză pierdută, plină de sânge şi pătată de noroi, materialul ei diafan fiind sfâşiat de firele de iarbă. O aruncă în aparatul de reciclare, urmată de papuci. În sala de baie, stând în picioare îmbrăcată doar în furou, începu să tremure. Coborî pleoapele, ascunzând reflexia părului său răvăşit, a feţei rigide şi a ochilor holbaţi, căutând calmul, căutând siguranţa.

Ciripitul tremurat al lui R2-D2 pluti în cameră. Droidul veni mai aproape. În acelaşi timp, Leia auzi vocea unei persoane, înaltă, copilărească şi nesigură.

— Nu, nu-mi aduc aminte, nu-mi aduc aminte...

R2-D2 piui.

Leia se grăbi spre voci. Când intră în dormitor, simţind covoarele de mătase moi sub tălpile goale, o tânără codru-ji, o băştinaşă a acestei lumi, se dădea în spate agitată, intrând în cameră.

— Nu ştiu, nu-mi aduc aminte, spunea ea.

Piciorul frontal al lui R2-D2 îi preceda trupul cilindric, în cele din urmă, capul său rotund şi piciorul din spate apărură în cadrul uşii. O mâna pe codru-ji spre ea.

— Nu am văzut decât că dispăruseră cei mici şi că Chewbacca era rănit, eu doar am fugit după ajutor.

Fata în casă era cea care anunţase răpirea. Sângele îi fusese spălat de pe faţă şi zgârieturile tratate, iar hainele sfâşiate îi fuseseră înlocuite cu un halat de spital.

Leia se apropie iute.

— Oh, draga mea... Fata nu reacţionă. Leia o atinse pe umărul superior.

Speriată de atingere, tânăra sări drept în sus şi se întoarse în aer. Ateriză cu toţi cei patru pumni strânşi şi se dădu rapid în spate.

O văzu pe Leia. Căscă ochii.

— Iertare, iertare...

Leia o luă cu blândeţe de unul dintre braţele inferioare şi o îndemnă să intre în cameră.

— De ce nu eşti în pat? întrebă Leia. Ar fi trebuit să te odihneşti – să te vindeci.

— Micul droid a venit la mine şi am înţeles că trebuie să vă cer iertare...

— R2, cum ai putut? zise Leia. Adu-o pe doctor Hyos... iute!

Droidul ciripi, se dădu înapoi, înaintă, ezită.

— Grăbeşte-te!

Cu un tril pierdut, droidul ţâşni pe uşă.

Leia o conduse pe fata în casă la o canapea şi încercă să o ajute să se aşeze. Mai întâi, fata se opuse.

— Nu, nu am voie să stau...

— Nu-i nimic, spuse Leia. Te rog să nu respecţi eticheta.

Leia încercă să o îndemne să se aşeze, dar fata nu îşi îndoi genunchii. Leia o lăsă să stea în picioare şi rămase lângă ea.

— I-ai salvat viaţa lui Chewbacca, zise Leia. Şi ai dat alarma...

Tânăra o privi fix, nedumerită.

— Doamnă, îmi cer iertare, nu aud... Îşi duse mâinile la urechi, începu să plângă, suspinele scuturând-o în tăcere.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat, spuse ea, printre lacrimi. Erau acolo, se jucau şi apoi... Se înfioră şi tresări, Leia se întrebă dacă retrăia episodul cu bomba de presiune. Cred... Cred că am adormit, doamnă, ar trebui să fiu exilată! Şi când m-am trezit, cei mici dispăruseră şi... Îşi atinse pavilioanele urechilor. Scoase un fluierat ascuţit pe limba ei. Adică, domnul Chewbacca era rănit şi... Şi nu aud, doamnă!

Leia o luă în braţe – stângaci, din cauza diferenţei dintre trupurile lor, dar cu blândeţe – şi încercă să o liniştească.

Doctor Hyos sosi, indignată că pacienta sa fusese deranjată.

— Nu-mi pot imagina ce-a fost în capul lui R2 de a adus-o aici, spuse Leia. Desigur, n-ar trebui să stea în picioare...

— N-ar trebui să stea întinsă, răspunse doctor Hyos criptic. Dar aveţi dreptate, trebuie să se odihnească şi să se recupereze.

Slujnica se desprinse de doctor Hyos şi o prinse pe Leia de mâini.

— Îmi pare atât de rău, zise ea.

— Te iert, spuse Leia încet şi cu grijă. Te iert. Mă înţelegi?

Tânăra ezită, apoi dădu din cap şi o lăsă pe doctoriţă să o ia de acolo.

R2-D2 rămase în apartamentul Leiei, fluierând nefericit şi aplecându-se înainte şi înapoi în timp ce Leia se îmbrăca. Zgomotul lui o irita, însă nu avea să se

oprească şi să stea locului până când nu îi spunea ce era în neregulă. O urmă când ieşi din apartament. Când ajunseră la o intersecţie de coridoare, el rulă pe cel care ducea afară, în timp ce Leia îşi îndreptă umerii şi păşi hotărâtă spre sala de şedinţe.

R2-D2 fluieră insistent.

— Nu pot, spuse Leia. Trebuie să mă... prefac.

Intră în camera de primire. Heraldul, de obicei atât de eficient, îi aruncă o privire, o concedie din ochi, făcu un pas spre ea pentru a o pofti afară, apoi luă brusc poziţie de drepţi, recunoscând-o în cele din urmă, în ciuda veşmintelor ei aspre.

— Şeful statului Noii Republici, fiica lui...

— N-avem timp pentru toată lista! zise Leia.

Heraldul amuţi. Toţi cei din încăpere, aghiotanţii şi sfetnicii ei, la fel ca şi codru-ji, se holbară la ea zăpăciţi. Şambelanul făcu un pas şovăielnic spre ea.

Leia traversă camera de primire, cizmele răsunându-i pe podeaua din piatră lustruită. Îşi ocupă locul în cercul de scaune, se lăsă pe spate şi îşi încrucişă picioarele. Materialul greu al noilor ei pantaloni de călătorie rigizi scrâşnea când se freca. Ea se forţă să pară relaxată.

— Mă iertaţi, domnule ambasador Kirl, îi spuse ea reprezentantului provinciei Kirl. Vă mulţumesc pentru răbdare. Am avut o mică... o mică problemă casnică. Se chinui să surâdă cât mai fermecător. Ştiţi cum este... Îşi pierdu brusc vocea.

Frumosul ambasador kirlian, care îşi lua numele de la provincia sa, îşi desfăcu toate cele patru braţe. Îi reîntoarse zâmbetul.

— Chiar ştiu cum este, zise Kirl. Multe au fost dăţile în care mi-am întrerupt lucrul... după cum spuneţi, pentru o problemă casnică. Nu este nevoie de nici o scuză, Deşi sunteţi deosebit de generoasă să o oferiţi!

Întotdeauna până atunci, purtarea lui pompoasă o amuzase şi, uneori, chiar o fermecase. Acum Leiei i se părea că vorbele nu se mai terminau, fiecare dintre ele scurgându-se ca melasa.

Ziua continuă, interminabil. Politica alambicată de pe Munto Codru presupunea că Leia trebuia să primească ambasadori ai unor nenumărate entităţi politice independente. Nu era de mirare că această lume se afla la marginea – dincolo de marginea – importanţei pentru Republică. Îşi cheltuia cea mai mare parte a energiei confruntându-se cu propriile ei neînţelegeri internaţionale. Cetăţenilor ei le mai rămâneau puţină atenţie şi timp pentru problemele mai importante de cooperare interplanetară. Le luase ani întregi să cadă de acord să aleagă un şambelan şi încă un an să se oprească la domnul Iyon.

Când clopotul de seară sună, ambasadorul făcu o plecăciune şi se retrase. În timp ce aghiotanţii închideau uşile sălii de primire, persoanele rămase în camera de aşteptare fluierau şi oftau pe limba lor. Uşile se închiseră, amuţind sunetele.

— Vreo veste? întrebă Leia cu un glas încordat.

— Nu, doamnă, răspunse şambelanul. Dar nu trebuie să ne aşteptăm să auzim ceva de la ei înainte de venirea dimineţii. Aceasta este tradiţia.

— Ceilalţi oameni, zise Leia. Ce voiau? Eşti sigur că nu erau răpitorii, încercând să vorbească cu mine?

— Care oameni?

— Cei care încă sunt în camera de aşteptare.

— Nu este nimic şi nimeni important, doamnă, zise domnul Iyon. Probleme mărunte – multe inventate pentru ca petiţionarul să se poată întoarce acasă şi să spună „Am întâlnit-o pe prinţesă – am vorbit cu şeful Noii Republici!”

— Cu toate acestea, aş dori să discut cu ei.

— Se vor întoarce. Veniţi, acum, trebuie să mâncaţi. Mâine veţi negocia cu răpitorii, iar copiii se vor întoarce acasă şi totul va fi ca mai înainte.

Leia se forţă să-şi descleşteze mâinile de pe braţele scaunului.

Unghiile ei rupseseră mici semiluni în tapiseria din saten greu.

Leia se grăbi spre centrul medical cufundat în linişte. Înăuntru, doctor Hyos stătea lângă birou. Doctoriţa avea ochii închişi. Moţăia, cu toate cele patru braţe uşor întinse, legănându-se uşurel, ca într-un dans cu încetinitorul sau ca în bătaia unui vânticel, ţinându-şi echilibrul. Leia nu văzuse niciodată dormind un locuitor de pe Munto Codru.

Ce poziţie ciudată, se gândi Leia. *E normală? Sau e doar a doctor Hyos? Poate că doar a adormit în timp ce stătea în picioare. Şi eu sunt gata să păţesc la fel.*

Lupul cocoşat era întins la picioarele doctoriţei. Îşi înălţă capul oribil şi o fixă pe Leia cu ochii lui îngrozitori. Pufni şi îşi lăsă capul pe labele din faţă. Dar nu închise ochii. Leia nu avea de ce să fie speriată de lup, însă, cu toate acestea, o neliniştea.

O lăsă pe doctoriţă să doarmă. Păşind încet, ocolind animalul, Leia intră în rezerva lui Chewbacca.

Acesta era întins într-un hamac ce îi ţinea trupul uriaş. Bandaje de regenerare îi acopereau piciorul. Leia se temuse că avea să îl găsească scufundat într-o bactacuvă, cu funcţiile vitale întrerupte şi incapabil să vorbească.

Leia se aşeză pe un scaun din apropiere şi îl privi cum dormea agitat. Respira slab şi repede. Voia ca el să se trezească. Voia să vorbească cu el, să afle ce văzuse, să afle dacă şi el pierduse două ore sau dacă observase ce se întâmplase şi i-ar fi putut confirma bănuielile despre aceste evenimente.

Şi, fireşte, voia să îl încurajeze, să îi spună că nu îl învinovăţea...

Un val de furie o cuprinse, atât de puternic, încât suspină.

Chiar îl învinovăţea. Era supărată pe el. Nu mai avea nimic să îi spună.

Leia se ridică şi ieşi din încăpere. Închise uşa, se întoarse şi aproape dădu peste doctor Hyos.

— Oh...! Te-am văzut dormind, nu am vrut să te trezesc.

— Aţi vorbit cu Chewbacca?

— Nu, eu... Cum ar fi putut să recunoască ce simţea pentru cel mai vechi prieten al soţului ei? Nu este sedat?

— Fireşte. Este grav rănit.

— Ai mai tratat până acum un wookiee?

— Nu. Chewbacca este primul din rasa lui care ne vizitează lumea.

— Atunci, de unde ai ştiut cum să-l tratezi?

— Meseria mea este să ştiu. Nici oameni nu am mai tratat, dar când a fost anunţată misiunea dumneavoastră, m-am ocupat să aflu câte ceva despre cei ce urmau să ne viziteze.

— E norocos, spuse Leia. Nu are griji, se gândi ea, doar uitare. Până când va fi vindecat şi treaz, eu voi şti... Şi voi fi trecut prin fiecare clipă ca de iad.

— Este foarte grav rănit, zise doctor Hyos. Şi a pierdut mult sânge. Dacă ar fi fost norocos, nu ar fi fost rănit.

— Poţi să-l trezeşti? Doar o clipă? Dacă a văzut ceva, orice...

— Slujnica nu a văzut nimic. Nu a auzit nimic. Mă îndoiesc că a văzut Chewbacca ceva. Ar fi un mare risc să-l trezim.

— Dar s-ar putea...

— Un risc inutil.

Doctor Hyos o întoarse pe Leia spre partea din faţă a cabinetului medical şi o conduse de lângă camera lui Chewbacca.

— Aţi avut o zi lungă şi grea, spuse doctoriţa. Încercaţi să vă odihniţi. Un atentat de răpire nu este niciodată uşor. Dar mânie...

Un sunet înalt şi puternic îi întrerupse vorbele. Se grăbi într-o cameră alăturată. Leia o urmă, băgând de seamă că venea şi lupul cocoşat după ele. Ghearele îi ţăcăneau zgomotos pe podea.

Slujnica stătea în mijlocul încăperii, încă purtând halatul de spital subţire, fiind ţinută în poziţie dreaptă de către un ham. Doctoriţa se opri lângă ea, o mângâie pe părul scurt şi moale, liniştind-o. Îşi vorbiră una alteia pe limba lor, o înşiruire de fluierături şi de triluri care depăşeau limita auzului Leiei. Curând, fata adormi la loc. Doctor Hyos plecă de lângă ea, părând îngrijorată.

— O să se vindece ?

— Încă mai sunteţi aici?

— O să se vindece?

— Bomba i-a afectat auzul.

— Dar ai vorbit cu ea... te-a auzit. O să se vindece, nu?

— Mă tem că nu o să-şi revină niciodată pe deplin. Şi totuşi, va supravieţui.

— Mă bucur, spuse Leia.

— Da? exclamă doctor Hyos.

— Că va trăi? Fireşte.

— Noi avem auzul mai sensibil decât al vostru şi mai delicat. Cele mai intime convorbiri ale noastre se desfăşoară la frecvenţe înalte, spuse doctor Hyos încetişor. Închipuiţi-vă că aveţi corpul paralizat. Închipuiţi-vă că toate simţurile vă sunt reduse la jumătate. Toate. Poate că voi, oamenii, puteţi îndura o astfel de existenţă, dar viitorul ei va fi... dificil.

— Oh, zise Leia. Nu ştiam. Îmi pare rău. Îi aruncă tinerei o privire plină de compătimire. Nu s-ar simţi mai bine dacă ar sta întinsă?

— Adulţii nu dorm culcaţi.

Lupul cocoşat înălţă capul şi se uită la Leia.

— Duceţi-vă, spuse doctor Hyos cu blândeţe. Odihniţi-vă.

Leia se aruncă în pat cu un ţipăt de disperare. Cum supravieţuise acestei zile interminabile şi insuportabile? Muşchii o dureau din cauza încordării pe care nu o putea opri. Regreta, aşa cum regretase atât de des în trecut, că îndatoririle o împiedicaseră să studieze calea Jedi.

Fac pariu că Luke nu trebuie decât să-i spună corpului său: „Gata, nu mai fi încordat”, se gândi Leia invidioasă. *Sau îşi spune: „Nu simt nici o durere” şi nu simte.*

Cum să aştept până dimineaţă ca să aflu veşti de la răpitori?

Credea în afirmaţiile şambelanului, conform cărora într-un atentat de răpire victimele nu erau rănite. Şi totuşi, credea că, în acel moment, cei trei copii ai ei erau în pericol de moarte. Dacă răpitorii se aliaseră, cumva, cu un practicant al părţii întunecate...

Aşa trebuie să fie. Şambelanul şi doctor Hyos, pe care Leia o găsea admirabilă, îi considerau pe răpitori a fi onorabili. Dar răpitorii copiilor Leiei erau cruzi şi nemiloşi: îi răniseră pe Chewbacca şi pe slujnică atunci când erau deja inconştienţi, neajutoraţi.

Bomba de presiune! se gândi Leia. *Nu a fost detonată pentru a servi răpirii – a fost detonată pentru a distruge dovezile. Dovezile că s-a folosit partea întunecată...*

Se întinse pe spate şi lăsă lacrimile să îi curgă. Deasupra ei, tavanul din piatră translucidă strălucea în lumina irizată, sculpturile lui delicate şi complexe fiind la fel de misterioase pentru ea ca şi pentru toţi ceilalţi.

Societăţile contemporane de pe Munto Codru foloseau castelele antice ca pe nişte capitale de provincie sau le evitau ca fiind locuri bântuite. Însă palatele labirintice fuseseră construite de o civilizaţie anterioară. Aceasta îşi scrisese istoria pe zidurile din piatră tăiată atât de subţire, încât păreau a fi sticlă mătuită de apă. Acea civilizaţie dispăruse, lăsând în urmă doar castelele şi poveştile ei de necitit.

Sculpturile deveniră neclare din cauza lacrimilor fierbinţi ale Leiei.

În camera din faţă a apartamentului Leiei, comunicatorul sună. Ea se ridică anevoie în picioare.

Poate că e un mesaj! se gândi ea.

Ieşi în grabă din dormitor. Domnul Iyon stătea în cadrul uşii.

— Ai auzit...?

— Nu, doamnă, răspunse el. Vă rog, vă asigur, vor comunica până dimineaţă.

— Până atunci ar putea fi oriunde!

— Nu, vor fi în apropiere.

— Nu sunt în apropiere! insistă Leia. Domnule, am aşteptat prea mult. Cu siguranţă că deja au fugit!

— Dar, doamnă, fuga nu este necesară – e mai convenabil să rămână aproape. Mai ales când este vorba de copii mici. Ar putea fi chiar în castel.

— În castel? Cum s-ar putea? Nu-i adevărat!

— Ce ascunziş mai bun ar putea exista decât chiar lângă urechile noastre? Castelul este vechi de mii de ani. Beciurile şi tunelurile lui se întind pe sub pământ... chiar şi pe sub munte...

— Aş ştii Nu înţelegi, aş şti dacă ar fi aproape! Trebuie să începem căutarea.

Domnul Iyon o privi solemn. Cu blândeţe, o luă de braţ şi o conduse la un scaun. După ce ea se aşeză, luă şi

el loc în faţa ei, stând delicat pe marginea unei canapele moi.

— Dacă ordonaţi, doamnă, fireşte că mă voi supune...

— Chiar ordon!

— ... dar aş dori să fiu sigur că înţelegeţi ceea ce cereţi.

— Eu... Ezită. Vrei să îmi spui mai mult.

El îşi înclină capul într-un semn încet de aprobare. Se uită fix la covorul cu un model complicat.

— În cazul în care ceva tulbură negocierile, zise el, tuturor le va fi ştirbită reputaţia. Răpitorii vor fi nevoiţi să riposteze.

— Făcându-le rău copiilor?

— Şi-ar sacrifica propriile ambiţii dacă ar răni pe cineva de viţă nobilă. Se opri, apoi continuă cu dificultate. Dar dacă refuzaţi să negociaţi, răpitorii ar putea prefera să sacrifice ceva – pentru a-şi demonstra sinceritatea.

Leia nu înţelegea ce voia să zică. Cum ar fi putut răpitorii să facă un sacrificiu, dacă propriile lor tradiţii le interziceau să le facă rău copiilor?

— Lupul tău cocoşat, zise ea. Îţi este teamă că îl vor sacrifica pe el.

Domnul Iyon îşi înălţă capul şi o privi în ochi. Nu spuse nimic.

— Dar nu sunt răpitori politici! zise Leia. Nu înţelegi, nimeni de pe Munto Codru nu este implicat!

— Sunteţi sigură, doamnă?

Era – fusese – dar era atât de obosită, atât de sfâşiată de durere, atât de tentată să creadă că dimineaţă totul avea să fie rezolvat, iar copiii aveau să fie în siguranţă.

Încă nu o să răspund, se gândi Leia. *Pentru câteva minute pot să mă gândesc la ce a spus şambelanul Iyon.*

Domnul Iyon bătu din cele două palme stângi ale sale. Unul dintre servitori intră, ducând o tavă pe care se

afla un vas din piatră antic şi delicat, o ceaşcă de ceai şi un platou cu fursecuri. Lumina trecea prin lateralele ceainicului, aurul lichid mişcându-se uşurel între sculpturile la fel de vechi ca şi castelul.

— Mi-am luat libertatea de a aduce nişte ceai. Este liniştitor.

Leia nu mâncase nimic toată ziua. Cu o clipă în urmă ar fi putut jura că nu va mai putea mânca niciodată, însă gura uscată i se umezi brusc şi stomacul îi mârâi, foarte nepoliticos, atunci când simţi mirosul ceaiului parfumat şi al fursecurilor subţiri cu nucă.

— Vă mulţumesc, domnule Iyon, zise Leia recunoscătoare pentru întrerupere. Dar nu aţi adus o ceaşcă şi pentru dumneavoastră. Mai este una pe bufet.

— Am mâncat deja, doamnă.

— Insist, zise Leia brusc, bănuitoare din reflex şi ruşinată din cauza reacţiei sale.

Servitorul aduse încă o ceaşcă şi se retrase. Leia îşi luă ceşcuţa şi un fursec.

— Acestea sunt cele mai bune dulciuri ale bucătarului, spuse ea. Aţi gustat?

Muşcă dintr-una, încrezătoare că bucătarul ar fi preferat să atârne de candelabru în timpul unei cine oficiale decât să lase pe cineva să-i modifice reţeta. Fursecul i se evaporă în gură, lăsând o aromă picantă şi dulce, tăindu-i foamea.

— Nu pot să mănânc dulciuri, doamnă. Şambelanul oftă. Dar voi servi o ceaşcă de ceai împreună cu dumneavoastră. O bău pe toată dintr-o înghiţitură.

Surprinsă, încă bănuitoare, întrebându-se chiar dacă făcuse o greşeală că mâncase fursecul, Leia îşi sorbi ceaiul. Era uimită de abilitatea ei de a mai face vreo acţiune normală. Se simţea ca şi cum ar fi trebuit să fugă, cu pistolul în mână, urmărind duşmanul.

Pe vremuri, se gândi ea, ştiam cine era inamicul.

— Este bine că aduceţi pe Munto Codru ultima modă de pe Coruscant, spuse şambelanul, încercând să schimbe subiectul. Veştile ajung aşa de încet aici, atât de departe de centrul de guvernare.

— Ce...?

Îşi aminti cu ce era îmbrăcată: pantaloni de călătorie, o bluză din piele moale şi cizme grele. Începu să explice că nu fusese în stare să îmbrace o altă rochie de curte, elegantă. Apoi se întrebă dacă o mustra subtil pentru alegerea ei.

Dar şambelanul era complet sincer. Leia roşii. Căută un mod de a explica fără a-l face să creadă că râdea de el.

— Nu este chiar ultima modă, zise ea. Sorbi iar din ceai. Dar sunt haine comode şi... ridică din umeri.

Domnul Iyon căscă. Buzele sale subţiri dezveliră dinţii proeminenţi. Închise gura brusc.

— Îmi cer iertare, doamnă!

Leia acceptă scuza cu o mişcare din cap, apoi căscă şi ea.

— Ar fi trebuit să servim ceai de piper, zise ea, în locul acestuia. Oricât de delicios ar fi.

Leia se lupta să îşi amintească întrebarea la care încerca să răspundă. Domnul Iyon spusese că propriii ei copii puteau fi în apropiere. Ea se îndoia că acest lucru era posibil.

Dacă ar fi fost în apropiere, se gândi ea, nu aş şti acest lucru? Nu aş simţii Trebuie să fi fost furaţi de un maestru al părţii întunecate...

Poate că, până la urmă, nu este partea întunecată, se gândi Leia, căutând cu disperare să se liniştească. Poate că acest castel este construit pe vreun minereu deosebit, poate îmi blochează percepţiile. Dacă ysalamirii pot tulbura Forţa, de ce nu ar face-o şi un fenomen din adâncurile unei planete?

Leia căscă iar. Ca o imagine în oglindă, la fel făcu şi domnul Iyon. Somnul o atrăgea irezistibil pe Leia.

— Trebuie... vorbele i se pierdură. Nu îşi putea aminti ce avusese de gând să spună.

— Noapte bună, doamnă, zise şambelanul.

Avea un glas blând. Se ridică, împingându-se de pe canapea ca un om epuizat, cu toate cele patru braţe. Se împletici o dată în drum spre uşă. Leia era prea adormită pentru a fi surprinsă de această scăpare.

Nevoia de somn îi depăşi groaza. Îşi spuse să se ridice, dar scaunul era atât de confortabil…

O să mă odihnesc aici o clipă, se gândi ea.

2

E chiar ca pe vremuri, nu, puştiule? îi zise Han Solo lui Luke Skywalker.

Aşezat pe scaunul copilotului din *Şoimul Mileniului*, Luke rânji.

— E chiar ca pe vremuri, doar că Imperiul nu încearcă să ne spulbere de pe cer...

— Te-ai prins.

— Iar Jabba Hutt-ul nu e pe urmele tale pentru că ai aruncat încărcătura aia de droguri...

— Da.

— Şi nimeni nu încearcă să îşi recupereze de la tine datorii vechi de la pariuri.

— De asemenea, adevărat, zise Han, gânditor, dar s-ar putea să reuşesc să îmi fac nişte datorii noi la pariuri. Până la urmă, ce rost are vacanţa?

— În cele din urmă, nu poţi să dezbraci din priviri fiecare femeie frumoasă care îţi iese în cale.

— Ba sigur că pot, spuse Han, apoi se grăbi să se apere când Luke chicoti. Nu-i nimic rău să te uiţi. Leia şi eu ştim ce este între noi, avem încredere unul în altul, ea nu e geloasă.

Luke izbucni în râs.

— Şi pe tine nu te-ar deranja, spuse el, dacă ea ar flirta cu ambasadorul kirlian. E un tip bine, ambasadorul ăsta.

— Nu-i nimic rău să te uiţi, zise Han încăpăţânat. Sau cu un mic flirt inocent. Dar ambasadorul kirlian ar face bine să aibă grijă unde-şi pune mâinile. Toate patru. Hei,

puştiule, ascultă, flirtul e una dintre cele mai mari invenţii ale civilizaţiei. Han rânji.

Lui Luke nu-i plăcea când Han îl făcea „puşti”. Din această cauză o şi făcea. Se uită în gol în hiperspaţiu.

— Şi tu ar trebui să flirtezi mai mult, spuse Han.

— Dacă vă pot fi de ajutor, stăpâne Luke, zise C-3PO, întinzându-se în faţă din scaunul pasagerului. Am o bibliotecă extinsă de poezie de dragoste la dispoziţia dumneavoastră, în câteva limbi potrivite pentru oameni, dar şi informaţii medicale şi de bune maniere şi...

— N-am timp de flirturi, spuse Luke, sau de poezie de dragoste. Nu acum...

3PO se aşeză înapoi în scaunul pasagerului. Aflat la marginea câmpului vizual al lui Han, droidul părea o umbră. Pentru a se deghiza, C-3PO îşi acoperise corpul auriu lucios cu un strat de lac violet. Han încă nu se obişnuise cu schimbarea.

— Nu mai fi aşa de sârguincios, îi zise Han lui Luke. Cavalerii Jedi nu au şi ei parte de distracţie? Micuţii Cavaleri Jedi trebuie să apară şi ei de undeva. Pariez că bătrânul Obi-Wan...

— Nu ştiu ce ar fi făcut Ben!

Luke vorbi pe un ton îndurerat, nu mânios. Singurătatea fundamentală a tânărului Jedi îl impresiona profund pe Han.

— Nu ştiu ce au făcut ceilalţi Cavaleri Jedi, spuse Luke încet. Nu l-am cunoscut pe Ben destul de bine, iar Imperiul a distrus atât de multe mărturii şi... pur şi simplu, nu ştiu.

Han îşi dorea ca Luke să poată găsi pe cineva cu care să îşi împartă viaţa şi munca. Căsătoria lui Han cu Leia creştea şi se întărea în fiecare an, în fiecare zi. Pe măsură ce anii lui de fericire continuau, Han era tot mai îngrijorat de solitudinea cumnatului său.

— Stai liniştit, Luke, zise Han. Stai liniştit. Te descurci minunat...

— Dar tradiţiile...

— Şi, dacă trebuie să le inventezi pe parcurs, asta nu-i aşa de rău, nu? întrebă Han. Întotdeauna am fost buni la şiretlicuri. Pe vremuri.

— Pe vremuri. Luke părea întristat.

— Şi cine ştie peste ce o să dăm când ajungem acolo unde mergem? Poate mai mulţi Cavaleri Jedi care să te ajute cu şcoala.

— Poate, spuse Luke. Sper.

Şoimul Mileniului ieşi din hiperspaţiu, plonjând printre dâre de lumină în spaţiul normal.

Alarmele ţipară şi scuturile de radiaţie se ridicară brusc în jurul *Şoimului*.

Han înjură. Se aşteptase ca în această zonă să existe un flux puternic de radiaţii – pregătise nava să îi facă faţă – dar nu la ceva aşa de puternic ca furtunile de raze X care se dezlănţuiau în jurul lor.

Când verifică sistemele *Şoimului* pentru a se asigura că nu erau afectate, Han se uită o clipă afară. Fluieră încet, admirativ.

Un câmp de stele dens şi strălucitor se întindea peste tot în jurul navei. Două grupuri de aştri se loveau unul de altul: benzi de gigantice stele roşii, ca nişte vene de sânge strălucitoare, se învârtejeau prin regiuni formate din stele pitice albe. Aştrii se apropiau atât de mult, încât formau un singur sistem imens haotic, învârtindu-se unii în jurul altora, atrăgându-se unul pe altul în diferite dansuri, furându-şi unul altuia materia de la suprafaţă.

Haosul domnea în imposibilul dans circular al stelelor, nimeni nu putea prevedea schimbările pe care avea să le sufere diferitele tipuri de corpuri cereşti – asta dacă ar fi desluşit vreunul, pentru început. Curând, măsurând în timp astronomic, stelele din acest grup aveau să zboare

în toate direcţiile. Sau poate că întregul grup avea să facă implozie. Avea să îşi restrângă masa până la dimensiunea unei planete, a unei luni, a unui pumn sau a unui punctişor. Iar apoi avea să dispară.

— Dacă îmi permiteţi să îndrăznesc... spuse C-3PO. În ciuda protecţiei suplimentare, simt cum razele X îmi penetrează învelişul exterior, până la sinapse. Nici nu-mi pot închipui ce vă pot face structurilor biologice mai delicate ale domniilor voastre. Staţia de Cercetări Crseih a fost construită pentru a face faţă acestui asalt. Îmi permiteţi să sugerez să trecem sub scutul astroportului cât mai curând posibil?

Ca pentru a sublinia comentariul lui C-3PO, o explozie puternică de lumină fără vreo sursă vizibilă îl orbi pe Han, îşi dădu seama că era o rază cosmică ce îi brăzda retina.

— Bine gândit, 3PO, zise el.

Stabili un curs către Staţia de Cercetări Crseih.

Han pilotă *Şoimul Mileniului* prin cel mai straniu sistem stelar pe care îl abordase vreodată. O stea pitică albă, în curs de cristalizare, străveche şi pe moarte orbita în jurul unei găuri negre pe o traiectorie eliptică nebunesc de excentrică.

Cu eoni în urmă, în acest loc, o stea galbenă, mică şi obişnuită orbita liniştită în jurul uneia supergigantice, alb-albastre. Steaua albastră a îmbătrânit şi a murit.

A devenit o supernovă, împrăştiind în spaţiu lumină, radiaţii şi sfărâmături.

Lumina astrului încă mai călătorea prin univers, o explozie puternică vizibilă din galaxiile îndepărtate.

Cu timpul, rămăşiţele nucleului stelei gigantice s-au prăbuşit sub forţa propriei gravitaţii. Rezultatul a fost o materie cu densitate foarte mare: o gaură neagră.

Violenţa supernovei a tulburat traiectoria însoţitoarei sale, steaua galbenă. În decursul timpului, orbita acesteia s-a deteriorat.

Astrul galben a căzut către corpul inimaginabil de dens al găurii negre. Aceasta înghite tot ce intră în raza ei, chiar şi lumina. Şi când prinde materie – chiar şi o întreagă stea galbenă – îi sfâşie atomii într-un disc de acreţie strălucitor. Particulele subatomice se prăbuşesc în ecuatorul singularităţii, emiţând rafale uriaşe de radiaţii. Discul de acreţie se învârte cu o viteză fantastică, împrăştiind o căldură uriaşă, creând un rug funerar pentru tovarăşul galben distrus.

Plasma se învârte într-o spirală furioasă, atât de repede şi încălzin- du-se atât de intens, încât aruncă raze X în spaţiu. Apoi, în cele din urmă, gazul strălucitor cade spre gaura neagră, apropiindu-se tot mai mult, părând să încetinească pe măsură ce relativitatea îl influenţează.

A fost pierdută pe vecie pentru acest univers.

Aceasta a fost soarta micii stele galbene.

Sistemul conţinea un al treilea astru: steaua albă pitică, muribundă, care strălucea cu o căldură străveche chiar pe măsură ce îngheţa într-un cristal cuantic. Acum, când *Şoimul Mileniului* intra în sistem, steaua albă pitică se prăbuşea spre gaura neagră, pe interiorul curbei orbitei sale eliptice excentrice.

— Ia te uită, zise Han. Ce mai spectacol.

— Aşa este, stăpâne Han, spuse 3PO, însă este o umbră palidă a ceea ce se va întâmpla atunci când gaura neagră va înghiţi steaua de cristal.

Luke privi tăcut în vârtejul găurii negre.

Han aşteptă.

— Hei, puştiule! Revino-ţi.

Luke tresări.

— Ce?

— Nu ştiu unde erai, dar nu erai aici.

— Mă gândeam la Academia Jedi. Nu-mi place să-mi părăsesc elevii, chiar şi pentru câteva zile. Dar dacă descopăr într-adevăr un alt Jedi antrenat, o să conteze foarte mult. Pentru Academie. Pentru Noua Republică...

— Cred că deja ne descurcăm destul de bine, spuse Han, iritat.

Petrecuse ani întregi păstrând pacea cu oameni obişnuiţi. În opinia lui, Cavalerii Jedi puteau să provoace mai multe necazuri decât să facă bine.

— Şi dacă toţi ăştia folosesc partea întunecată?

Rareori îşi recunoştea Han coşmarurile, dar avea vise urâte despre ce li s-ar fi putut întâmpla copiilor săi dacă ar fi fost atraşi spre partea întunecată.

Acum erau în siguranţă, făcând împreună cu Leia un tur planetar al lumilor îndepărtate şi paşnice ale Noii Republici. Până acum trebuie să fi ajuns pe Munto Codru. Trebuie că vizitau munţii minunaţi ai zonei temperate a planetei. Han surâse, închipuindu-şi că prinţesa şi copiii lui erau întâmpinaţi la unul dintre castelele ca din poveşti, străvechi şi misterioase de pe Munto Codru.

Proeminenţe solare sclipeau de pe suprafaţa stelei pitice. Apoi *Şoimul Mileniului* o depăşi, îndreptându-se către zona mult mai periculoasă a găurii negre.

Han ridică scuturile cât de mult se putea şi acceleră prin radiaţiile primejdioase. Discul de acreţie ardea nebuneşte, cu o lumină aspră şi actinică.

Nici gaura neagră, nici steaua albă pitică nu aveau planete naturale, doar câteva sfărâmături în depărtare şi un halou de comete îngheţate. Dar steaua pitică albă chiar avea un asteroid artificial.

Staţia Crseih fusese o unitate de cercetare secretă a Imperiului, în timpul domniei împăratului, se mutase dintr-un loc ascuns într-un amplasament tainic spre o destinaţie secretă. Oriunde se ducea, purta cu sine reputaţia răului.

Cele mai multe dintre înregistrările muncii ei fuseseră distruse când căzuse Imperiul. Cercetătorii ei fugiseră, pentru a se preda Noii Republici sau pentru a dispărea. Han era sigur de un singur lucru despre Crseih. Fusese trimisă în acest sistem stelar pentru a adapta puterea distructivă a găurii negre ambiţiilor marţiale ale împăratului.

Crseih dăduse greş, dar încă mai exista ascunsă aici, la marginea civilizaţiei, izolată cu ajutorul stelelor care mureau, explodând. Unii dintre locuitori rămăseseră, mulţumiţi să scape de Imperiu. De asemenea, ei trăiau în afara Noii Republici, fără protecţia oferită de justiţia acesteia.

Fără protecţie şi fără limitări.

Han aruncă *Şoimul Mileniului* în umbra Staţiei Crseih. Scoase un suspin de uşurare. Lumina stelei pitice albe încă ilumina cargobotul, dar staţia bloca razele X puternice ale găurii negre.

Ca o umbrelă din petice, scuturi puternice acopereau jumătate din asteroidul neregulat care era Staţia Crseih. Pe măsură ce aceasta se dezvoltase, peticele se întinseseră. Scuturile formau domurile de locuit şi coridoarele de trecere între acestea. Transparente în spectrul vizibil, aceste ecrane protejau aparatele şi locuitorii de radiaţiile de mare frecvenţă. Scuturile scânteiau în tipare de umbră. De fiecare dată când câte o explozie de radiaţii deosebit de puternică le lovea, acestea se întunecau.

Han aşeză *Şoimul Mileniului* pe o porţiune liberă de piatră şlefuită. Crseih nu avea ceva care să semene prea mult cu un astroport. Câţiva mecanici de motoare de hiperspaţiu şi încărcători intineranţi. O companie de închirieri specializată în protejarea navelor.

Han făcu demersuri pentru montarea unui scut în plus la *Şoim*. Câteva minute mai târziu, o şeniletă se târî spre ei, trăgând după ea placa transparentă mare.

— Eficienţi, zise Luke.

— Sau plictisiţi. Cu siguranţă nu e prea mult trafic. Se încruntă. Ce părere ai? Prima mea vacanţă şi vin într-o fundătură.

— 3PO, unde e cunoştinţa ta? întrebă Luke.

Câteva zeci de alte nave de diferite modele şi din diferite perioade şedeau pe piatra şlefuită. Cele mai multe aveau scuturi. Câteva fuseseră dezgolite şi expuse climei cosmice, transformându-se în epave.

— Ne aşteaptă aici, sunt sigur, stăpâne Luke. C-3PO aruncă neliniştit o privire pe videcran. Poate vine cu şenileta?

C-3PO se agită. Cu câteva săptămâni în urmă, Han începuse să primească mesaje de neînţeles. Însă 3PO recunoscuse limba, spunea că era aproape dispărută. Transmiteau zvonuri despre evenimente ciudate care aveau loc pe staţia Crseih.

— Este vina mea că am pornit în această investigaţie, zise C-3PO.

Han îl însărcinase pe droid cu răspunsurile la aceste mesaje, în aceeaşi limbă necunoscută, şi cu stabilirea unei întâlniri. Acum 3PO, fiind 3PO, prelua întreaga responsabilitate pentru expediţie.

— Chiar sper să nu mergem după o minciună, spuse droidul.

— E în regulă, 3PO, zise Han. Nu ar fi din vina ta.

— Dar aş muri de ruşine dacă zvonurile s-ar dovedi neadevărate...

Han încetă să mai asculte văicărelile lui 3po. I-ar fi părut rău pentru Luke, fireşte, dacă nu ar fi reuşit să găsească acel Jedi dispărut. Dar Han era mulţumit că se

afla aici, chiar dacă această călătorie s-ar fi dovedit a fi o vacanţă sau o aventură.

Îşi întoarse atenţia către avanpost. Coridoarele plate şi joase acopereau, protejau şi legau între ele districtele staţiei, unele bogate şi bine întreţinute, altele prăbuşindu-se în grămezi de gunoaie. Deşi unităţile de cercetări ale Imperiului fuseseră abandonate, comunitatea care se dezvoltase în jurul lor continuase. Unii dintre locuitori găsiseră alte moduri de a prospera, fără prezenţa Imperiului sau atenţia Noii Republici.

Reprezentanţii şi ambasadorii îşi concentrau atenţia asupra lumilor mai populate şi mai aproape de centrul puterii.

Şi asta e o uşurare, se gândi Han. *Fără ambasadori, fără haine de curte. Fără mese oficiale.*

Şenileta ezită.

— Cum doriţi să plătiţi pentru acest serviciu? întrebă operatorul acesteia.

— Cu un titlu de valoare.

— Nu primim decât credite gheaţă. Şenileta începu să se retragă.

— Stai aşa! strigă Han. Ştii...

Se opri. Fusese pe cale să spună „ştii cine sunt eu?”. Dar călătorea incognito. Fireşte că operatorul nu ştia cine era.

Acest gând îi dădea un sentiment de libertate.

— Titlul de valoare trebuie depus, stăpâne Ha... Programul din memoria lui C-3PO întrerupse la timp folosirea numelui adevărat al lui Han. Domnule. Altfel nu poate fi remis.

— Ştiu. Han rânji. Cred că nu voiam decât să mă dau mare cu ea. Cu toate sigiliile şi semnăturile alea. Şi cu o identitate falsă.

Şenileta se îndrepta spre coridoare.

— Întoarce-te! zise Han. Bani gheaţă.

— Să văd.

Han arătă marginile multicolore ale câtorva bancnote în moneda Noii Republici. Era bucuros, de dragul vremurilor de demult, al zilelor de contrabandist, că Senatul nu reuşise se treacă o lege de abandonare a banilor fizici. Ar fi fost mult mai greu de făcut contrabandă fără bani gheaţă greu de urmărit. Fireşte, de aceea dorea Senatul să renunţe la ei.

Şenileta se întoarse şi manevră până când scutul acoperi *Şoimul*. Îi dădu drumul şi scutul se aşeză. Şenileta se cuibări sub *Şoim*.

Han opri cargobotul şi declanşă câteva dispozitive de siguranţă, unele mai inteligente decât altele.

— Haide, zise el. Şi ţine minte cine suntem. Mai exact, cine nu suntem.

3PO îşi pusese lacul violet, Han îşi lăsase barbă. Dar Luke nu făcuse nimic pentru a se deghiza.

— Nu ştiu, puştiule, îi spuse Han lui Luke. Tot mai cred că ar fi trebuit să faci ceva. Poate să te razi în cap? Altfel, sigur o să fii recunoscut de cineva.

Luke îi aruncă o privire întrebătoare.

— N-am de gând să mă rad în cap. Nu o să mă recunoască nimeni.

Han se ameţi. Brusc, trăsăturile lui Luke deveniră neclare şi se reformară. Deveni, pentru ochii lui Han, o altă persoană: cu părul mai închis la culoare, cu o palmă mai înalt, mai subţire, având o figură comună şi de nereţinut.

— La naiba! zise Han. Nu-mi face aşa ceva!

Imaginea tremură şi dispăru, dezvăluind-l pe Luke.

— În regulă, zise acesta. Nu o să te afectez şi pe tine. Dar nimeni altcineva nu o să mă recunoască.

— Bine.

Coborâră.

Han îşi dorea ca Chewbacca să fi fost cu ei, dar, cum călătoreau incognito, ar fi fost prea riscant. Având barbă, probabil că Han ar fi reuşit să nu fie recunoscut. Totuşi, un bărbat uman şi un wookiee cu blană castanie călătorind împreună, în toată Republica, această imagine îi făcea pe oameni să se gândească la generalul Han Solo şi la prietenul său, Eroul Noii Republici, Chewbacca.

La capătul rampei *Şoimului Mileniului*, intrarea în şeniletă era slab luminată. O baghetă translucidă îi bloca drumul lui Han. Acesta o împinse. Se mişcă în mâna lui. O strânse mai tare. Bagheta tremură, se scutură şi lovi în caroseria şeniletei. Câteva baghete asemănătoare, fiecare segmentată, având încheieturile ca nişte umflături faţetate, ţâşniră în cadrul uşii, în faţa lui.

— Hei! ţipă Han.

— Dă-i drumul, zise conducătorul.

— Dă-i drumul, spuse Luke. Îl ţii de mână, de picior, de apendicele lui.

— Dar tu de unde ştii?

Luke nu făcu decât să se uite la el.

Han îi dădu drumul.

— Te urăsc când faci aşa, îi zise el lui Luke.

— Plăteşte mai întâi, spuse conducătorul. Apoi intri.

Han extrase câteva bancnote şi i le întinse şoferului.

Unul dintre apendicele translucide, subţiri, alunecă prin deschizătura uşii până când capătul lui cu patru gheare se opri plutind în faţa lui Han. Ghearele erau ascuţite şi albastre ca oţelul şi erau mari cât mâna lui.

— Frumoase unghii, zise Han.

Puse banii în gheare. Acestea se strânseră cu blândeţe, fără să străpungă hârtia tipărită.

— Mulţumesc, spuse conducătorul. Vei plăti mai mult.

— Mai mult? Acum? exclamă Han. Că am parcat pe o bucată de piatră?

— Pentru că ai parcat pe o bucată de piatră sub un scut închiriat, răspunse conducătorul, când se apropie o nouă furtună de raze X. Scutul meu. Totuşi, dacă preferi, pot să îl iau de acolo.

Han se gândise că fluxul de radiaţii era destul de puternic pentru a se califica drept o furtună de raze X. Pe Csreih, totuşi, era vreme normală. Când steaua pitică albă se apropia de gaura neagră şi aceasta din urmă începea să smulgă gazul fierbinte de la suprafaţa astrului, razele X se intensificau, transformându-se într-o adevărată furtună, un uragan de raze X.

— Cu siguranţă o furtună de raze X va avea efecte negative asupra sistemelor şi... asupra navei dumneavoastră dacă este lăsată neprotejată, zise C-3PO.

— Ştiu asta, spuse Han.

Scoase încă trei bancnote şi le vârî între ghearele conducătorului. Se gândi, asta o să ne cam lase fără bani. Nu contează, titlul de valoare o să rezolve problema.

Ghearele se retraseră. Foşnind, celelalte picioare se desfăcură. Lui Han ochii începeau să i se acomodeze cu lumina slabă. Conducătorul stătea în capătul opus al cabinei şeniletei, trăgându-şi picioarele în jurul lui ca pe o grămadă de vreascuri.

— Drumul până la Crseih va fi gratis, zise el.

— Mulţumesc, spuse Han.

În spatele lor, *Şoimul* îşi retrase rampa şi închise trapa.

C-3PO studie interiorul şeniletei.

— Nu mai aveţi şi alţi pasageri? întrebă el.

— Nu am loc decât să vă duc pe voi, răspunse şoferul.

3PO spuse câteva cuvinte într-o limbă atât de ciudată, încât îi zgârie urechile lui Han. 3PO îi mai vorbise

în această limbă, când traducea mesajele primite de pe Staţia Crseih.

3PO crede că tipul ăsta ar putea fi cel pe care îl căutăm! se gândi Han.

Conducătorul îşi scutură câteva apendice, inclusiv pe cele care aveau terminaţii senzoriale auriculare şi pinteni defensivi ascuţiţi.

— Ce vrei să zici? îi spuse el lui 3PO. De ce îmi iriţi organele auditive?

— Îmi cer iertare, zise 3PO. Nu am spus nimic important. V-am confundat cu altcineva.

Şenileta părăsi nava spaţială cuibărită sub scutul ei şi se îndreptă spre oraş.

Şoferul opri vehiculul în terminalul lui de andocare. Coridorul se mişcă pentru a se potrivi pe uşă. Han sări în el şi intră în Staţia Crseih. Luke şi C-3PO îl urmară.

Şenileta se retrase şi se depărtă huruind.

— Păianjeni, spuse Han cutremurându-se. Îmi pare rău, dar păianjenii chiar mă bagă în sperieţi.

— Păianjeni? zise 3PO. Sunt păianjeni aici? Unde? Trebuie să fiu atent să nu îşi întindă plasele în încheieturile mele. Ei, am cunoscut odată un droid...

— Mă refeream la conducător, spuse Han.

— Dar şoferul nu e păianjen, zise C-3PO.

— Metaforic vorbind, replică Han.

— Dar...

— Lasă, spuse Han. Uită că am zis ceva.

— Dar a fost un bun afacerist, spuse Luke.

Han râse.

— Da, ai dreptate. A fost cam hrăpăreţ.

C-3PO făcu, neliniştit, câţiva paşi înainte şi se uită în jur.

— Sunt sigur că omul nostru de legătură este pe undeva pe aici! zise el, în ciuda faptului că erau singuri în tot terminalul.

Han îi aruncă o privire lui Luke.

— Şi acum? Ai vreo idee de unde să începem să-l căutăm pe jedi-ul tău dispărut?

Luke scutură din cap. Părul îi căzu pe frunte şi, pentru o clipă, arătă ca puştiul cu caş la gură care fusese atunci când Han îl întâlnise pentru prima dată. Dar nu mai era un puşti lipsit de experienţă. Departe de asta. Odată cu scurgerea anilor, îşi crease o atitudine detaşată, pe care Han o găsea înduioşătoare şi alarmantă.

— Mă aştept să fiu în stare să simt... Luke ridică nefericit din umeri. Nu e nimic. Poate că se feresc. Se ascund. După cum i-a vânat Imperiul, cine i-ar mai putea acuza?

— Ai crede că au observat că nu mai există un Imperiu de ani întregi, zise Han.

— Dar sunt destui cei care vor să revină, se încăpăţână Luke.

— Bine, bine. Han nu credea că exista un grup de Jedi dispăruţi. Pe de altă parte, cu cât îi căuta Luke mai mult timp, cu atât mai mult avea să dureze vacanţa lui.

Poate că ar trebui să o las mai încet cu tachinarea, îşi spuse el.

Sub scuturile transparente de radiaţie, lumina de carnaval a turbionului arzător devenea cenuşie şi slabă. Mici umbre apăreau şi dispăreau, împestriţând pământul.

Han se uită în sus. Pe măsură ce Staţia Crseih se învârtea în jurul axei sale, gaura neagră şi discul ei de acreţie creau un răsărit violent. Vârtejul arzător se întindea pe un sfert de cer. Când avea să apună, însoţitorul ei pitic alb avea să răsară. Pe măsură ce steaua albă pitică se prăbuşea spre centrul sistemului stelar, ea şi tovarăşa ei aveau să răsară tot mai aproape în timp una de alta, până când aveau să se înalţe împreună, şi să ardă cerurile.

Han avea grijă să nu se uite direct la discul de acreţie al găurii negre, chiar şi cu protecţia scuturilor. Într-o clipă, focurile naturale de artificii consumau mai multă energie decât toate sărbătorile creeate de civilizaţie de la începuturile istoriei.

Porni pe coridor către primul dom al staţiei propriu-zise. Aerul umed, fierbinte, tropical şi fetid se strângea în jurul lui Han. Practic, vedea aerul, putea să-şi desfacă degetele şi să apuce o bucată din el.

Cei mai mulţi dintre cei care locuiesc aici trebuie să provină de pe lumi tropicale, se gândi el. *E uşor să păstrezi răcoarea într-o staţie spaţială...*

Dar nu într-una ca Crseih. Aparatele de răcire a aerului suprasolicitate făceau ca podeaua să vibreze. Scuturile apărau spaţiul viu absorbind razele X. Dar energia imensă se retransmitea sub formă de căldură, iar aceasta trebuia să se ducă undeva. Mecanismele de răcire se chinuiau să o transporte spre partea întunecată a lui Crseih, unde căldura putea fi radiată în vidul spaţiului. Cu gaura neagră într-o parte şi cu steaua pitică albă în cealaltă, partea întunecată a lui Crseih abia dacă era o fâşie de umbră.

Han îşi ţinu palma la un deget de suprafaţa coridorului. După o clipă, o retrase. Chiar şi cu eforturile aparatelor de răcire, peretele era neplăcut de fierbinte.

C-3PO o luă grăbit înainte, păşind băţos, arătând straniu în travestiul lui făcut cu lac violet. Îşi continua căutarea inutilă a persoanei lui de legătură.

— I-am spus cu precizie corespondentului nostru să ne aştepte, zise 3PO pe un ton plângăreţ. Nu pot să înţeleg...

Luke trecu pe lângă Han...

Chiar a trecut pe lângă mine? se gândi Han. *L-am văzut? Sau nu? La naiba, nu suport când face asta!*

— 3PO, spuse Luke, ar fi bine să nu ne trâmbiţăm planurile.

— Dar, stăpâne Luke, n-aş... Vă asigur că nu îmi foloseam transmiţătorul.

— Nu-ţi folosi nici unitatea vocală.

— Foarte bine, stăpâne Luke, dacă aşa doriţi, spuse 3PO.

Droidul continuă să meargă, limbajul trupului său transmiţând la fel de expresiv ca vorbele că se aşteptase să fie primit de cineva la pista de aterizare.

Din cauza umidităţii şi a căldurii, transpiraţia i se scurgea lui Han pe spate şi pe laterale şi îi acoperea fruntea cu picături, fără a se evapora. Se şterse pe faţă şi îşi suflecă mânecile, fără să îi pese, măcar o dată, dacă arăta sau nu cum trebuie.

Pe parcursul anilor, Leia şi propriii lui consilieri îl făcuseră mai atent la hainele sale. În loc să tragă pe el orice îi venea la îndemână din dulap, în orice combinaţie fusese aşezat de droidul de la curăţătorie, începuse să se îmbrace conform îndatoririlor zilei. De obicei, putea să scape fără să poarte o uniformă oficială, dacă nu avea în program o recepţie diplomatică, să se adreseze trupelor regulate sau să le inspecteze. Han Solo nu suferea uniformele. Şi nici nu simţea o atracţie deosebită pentru discursuri şi recepţii.

În această călătorie, nici măcar nu îşi luase o uniformă. Şi, Deşi pantalonii lui tociţi şi vechea cămaşă confortabilă erau prea groase pentru clima de pe Crseih, se simţea ca şi cum ar fi emanat libertate.

Fără uniforme, fără discursuri, fără recepţii.

Râse zgomotos.

— O să fie distractiv, zise el.

Trecură de o curbă a coridorului plin de abur. Se întindea mai departe, gol, în faţa lor.

— Unde-i 3PO? întrebă Luke.

— Nu ştiu, spuse Han. Probabil că l-ai jignit când i-ai zis să tacă.

— Nu am făcut decât să-i spun să ţină pentru el planurile noastre.

— Nu ştii unde e?

— L-aş putea găsi, zise Luke, dar mai bine n-o fac. Mai bine nu fac nimic pe rază lungă. Nu vreau să ne dăm de gol.

— De ce nu trimiţi un semnal? Lasă-i pe Maeştrii Jedi să ne găsească.

— Haide mai întâi să facem o recunoaştere, spuse Luke. Până la urmă, nu ştim prea multe despre cei pe care îi caut. Doar zvonuri şi poveşti ciudate...

— Ai dreptate, puştiule, zise Han.

Cu cât îi trebuie mai mult timp lui Luke, cu atât mai mult va trece până când voi fi nevoit să îmi pun uniforma.

— Ai absolută dreptate. Nu te grăbi deloc.

— Şi, dacă sunt Jedi... vreau să mă asigur că nu se află de partea întunecată.

— Nu ai şti – nu ai simţi – dacă ar fi în apropiere cineva care foloseşte partea întunecată?

— Sigur că da, răspunse Luke.

— Bine.

— Cred că aş şti.

Luke privi în gol prin peretele translucid al tunelului. În depărtare, domurile şedeau pe patul de piatră dintre cratere.

— Sper că aş şti, spuse el încetişor.

Exasperat, Han o luă la pas înainte.

— Ce am zis eu întotdeauna? mormăi el. Mai mult încurcă decât fac bine.

Ieşi furtunos din coridor şi intră în primul dom al Staţiei Crseih. Zgomotul şi lumina îl înconjurară, la fel de groase şi de agitate ca şi aerul fierbinte, umed.

Luke îl urmă, mai precaut, luând poziţie lângă umărul drept al lui Han, stând de pază.

Han se întreba cât de departe îşi putea proiecta Luke iluzia deghizării. Oare locuitorii staţiei îl vedeau cum era el cu adevărat, când se aflau la depărtare. Şi apoi, când ajungeau mai aproape, credeau că îl confundaseră? Sau efectul său local de deghizare îl învăluia ca o mantie şi îi proiecta imaginea oricui se uita la el?

Han nu ştia, căci Luke îşi ţinuse promisiunea de a nu îl afecta pe partenerul său. În ceea ce îl privea pe Han, tânărul de lângă el era Luke Skywalker, pilot, cumnat şi, din întâmplare, Cavaler Jedi. Îşi purta roba care, din fericire, nu se deosebea prea mult de îmbrăcămintea de zi cu zi a multor fiinţe umanoide. Nu îl trăda ca fiind Jedi şi îi ascundea sabia de lumină.

Han îşi mângâie barba, un obicei pe care îl căpătase când încă îi creştea. În cele câteva săptămâni de dinainte ca el şi Luke să înceapă această călătorie, fusese dornic şi neliniştit să pornească la drum. Fireşte că mângâierea bărbii nu o făcuse să crească mai repede, dar mişcarea era un talisman, un semn că peste două săptămâni – dacă ar fi reuşit să treacă peste această evaluare, apoi peste o săptămână – dacă ar fi reuşit să treacă peste acest discurs – avea să fie iar pe drum şi de capul său.

Primul dom al Staţiei Crseih, enorm, se întindea în jurul lui ca un carnaval. Trupe şi jongleri, acrobaţi şi negustori îşi demonstrau abilităţile şi îşi lăudau mărfurile.

Un grup de brebishemi stătea grămadă pe marginea drumului, încolăcindu-se şi rostogolindu-se împreună, răsucindu-şi boturile lungi şi fluturându-şi urechile largi, ca nişte frunze. Se strângeau atât de mult unu în altul, încât păreau un singur organism, ca şi cum pieile lor liliachii, moi şi zbârcite s-ar fi atins şi s-ar fi topit una într-alta. Grupul emitea un geamăt gros şi continuu. Era

imposibil de spus dacă sunetul era scos de un singur individ sau de toţi.

Luke aruncă o monedă în coşuleţul pus în faţa brebishemilor.

— Asta pentru ce-i? întrebă Han.

— Ca apreciere pentru arta lor.

— Artă? Han se uită pieziş la Luke, dar acesta era foarte serios.

— Nu e cu nimic mai ciudată decât dansul sau jocul de bolobal.

— Ai şi tu dreptul la o părere, zise Han.

Pe neaşteptate, în minte îi veni imaginea ultimei dăţi în care dansase cu Leia. O recepţie de pe undeva, nu-şi putea aminti când şi nici măcar pe ce planetă avusese loc evenimentul. Doar că existaseră câteva minute fără diplomaţie, toasturi şi amabilităţi, iar el şi Leia se ţinuseră în braţe în lumina spartă de oglinzi pe ringul de dans scânteietor.

— Vă rog, domniile voastre, un bănuţ şi pentru mine?

Un personaj care îi ajungea lui Han doar până la şold îl apucase pe acesta de mânecă. O blană lungă, gri-cenuşie, ascundea trupul fiinţei.

— S-o găsi prin buzunare o monedă şi pentru mine?

— Nu, nu am mărunţiş, zise Han. Împinse de lângă buzunarele lui degetele lungi şi subţiri, ca nişte surcele sfărâmicioase.

— Stai, spuse Luke. Am eu.

Îi dădu creaturii o monedă. Când îi vorbi fiinţei, o făcu pe un ton foarte blând. Degetele osoase înhăţară moneda, care dispăru undeva sub blana lungă şi aspră.

Creatura fornăi şi trecu pe lângă ei, îndreptându-se către coridor.

— Mai vin şi alţi pasageri? întrebă fiinţa, plină de speranţă.

— Doar noi, răspunse Han.

Alţi câţiva cerşetori, ghizi şi vânzători de tchochke se strânseră în jurul lui Luke şi al lui Han.

— Sunt ai mei, ai mei! ţipă creatura. Găsiţi-vă alţii!

Cu toţii ignorară protestele fiinţei păroase.

— Nu, mersi, nu vrem nimic, spuse Han, strecurându-se prin grup şi trăgându-l pe Luke după el. Se gândea că Luke ar fi dat tot ce mai rămăsese din creditele lor înainte de a trece de intrare.

Nu le luă mult să scape. Cerşetorii, ghizii şi vânzătorii se retraseră la locurile lor de lângă intrare şi aşteptară clienţi mai receptivi.

Dar fiinţa păroasă îi urmase pe Han şi pe Luke prin mulţime. Le dădea târcoale îngrijorat, mormăind: „Ai mei, ai mei”.

— Droidul care a venit cu noi, zise Han. L-ai văzut?

Îşi întinse gâtul pentru a se uita peste haosul din domul de primire, în orice grup de oameni obişnuiţi, Han Solo putea privi peste capetele celor mai mulţi dintre ei. În amestecul de forme de viaţă inteligente adunate pe Crseih, el nu era mai mult decât un individ de înălţime medie. Şi trebuia să ţină minte că se uita după un droid violet, nu după unul auriu.

— Droizii n-au niciodată mărunţiş, răspunse creatura păroasă. Droizii n-au buzunare. N-are rost să le ceri lor.

— Poate că ne poţi ajuta, spuse Luke. În alt fel.

— Ajutor? întrebă fiinţa cu suspiciune. Muncă?

— Doar să ne arăţi. Să ne arăţi unde e un hotel bun. Să ne ajuţi să ne descurcăm pe Staţia Crseih.

— Pot să găsesc şi eu cazare, zise Han insultat. Nu am fost desprins atât de mult cât să nu mai fiu în stare să găsesc cazare!

— Taci! şopti Luke mânios.

Uimit, Han îşi opri protestele.

— Cazare, da, cazare, spuse creatura. Şi locuri unde se mănâncă şi locuri de unde se cumpără haine

frumoase, specializate în îmbrăcăminte pentru oameni. Creatura porni într-o fugă uşoară, blana grea sărindu-i în părţi.

Luke îl urmă. Han îşi ridică privirea spre tavan, în semn de rugă. Cum tavanul nici nu răspunse, nici nu făcu nimic în ajutorul lui, ridică din umeri şi începu să meargă mormăind.

— Al naibii să fiu dacă accept critică de modă de la unul îmbrăcat cu un costum păros.

Fiinţa păroasă îi conduse pe Han şi pe Luke prin câteva coridoare şi la fel de multe domuri total diferite. Zgomotul şi agitaţia primului dom se pierdeau în urmă. Trecură printr-o regiune de maşinării uriaşe şi depozite, apoi printr-un parc luxuriant, unde vegetaţia exotică se căţăra pe ziduri şi unde frunze în toate culorile curcubeului reţineau o parte din lumina vârtejului.

— Unde mergem? întrebă Han. Sigur erau hoteluri şi în domul-carnaval.

— Nu pentru voi, zise creatura păroasă. Nu destul de bune pentru voi.

Merseră departe de lumini, de zgomot şi de agitaţie, în zonele mai liniştite. Grădini şi clădiri joase, creeate organic, îi înconjurau, în loc să fie încântat de atmosferă, Han se simţea ca şi cum aerul l-ar fi înfăşurat în pături umede şi fierbinţi.

— Luke, spuse el încet, nu o să găsim nimic aici, în mijlocul pustietăţii.

— Ai răbdare, zise Luke.

— Răbdare! Am avut răbdare! Mergem de jumătate de zi.

În afară de a rânji la exagerarea lui Han, Luke ignoră nemulţumirile şi continuă să urmeze creatura păroasă.

Intrară în cel mai mare dom de până atunci. Acoperişul se curba atât de sus deasupra capului, încât norişorii pluteau în vârf şi o adiere circula aerul greu şi

cald. Fiinţa îi conduse pe Han şi pe Luke la o clădire care urma conturul unui crater. Faţada ei se întindea spre un bazin pe fundul craterului şi se înălţa într-un turnn la marginea acestuia. Două aripi ale clădirii urmau buza craterului.

— Aici, spuse creatura păroasă. Aici e perfect. Arătă spre o deschizătură în formă de arcadă neregulată.

Han trecu pragul şi intră într-o cameră răcoroasă şi slab luminată, plină de mirosul şi de sunetul apei curgătoare. Se uită în urmă. Luke stătea în cadrul uşii, conturat de lumina puternică. Han tresări. Pentru o clipă, îi zări pe Obi-Wan Kenobi şi pe Anakin Skywalker, Lord Vader, amândoi în silueta lui Luke. Acesta se apropie de el, privind în jur curios, iar iluzia dispăru.

Han se întoarse la intrare şi se uită afară. Creatura păroasă dispăruse. Se încruntă.

— Ce-ţi veni de te-ai luat după tipul ăla până aici? îl întrebă pe Luke, care, stând pe vine la marginea lacului interior, luă în căuşul palmei ceva apă curgătoare, o mirosi şi apoi gustă puţin din ea.

— Aveam nevoie de un ghid local.

— S-ar fi presupus că aveam unul, arătă Han.

— Şi ne-ar putea fi de folos, zise Luke.

— Mă îndoiesc, spuse Han.

— Şi... mi-a adus aminte de Yoda.

— Crezi că ăsta ar putea fi unul dintre Jedi?

— M-am gândit că s-ar putea să fie. Acum nu mai cred aşa. Dar ar fi putut fi.

Han începu să facă o remarcă ironică despre abilităţile bine antrenate ale lui Luke de a lua decizii, dar se răzgândi pe moment. Neobişnuita lipsă de calm şi de încredere de sine a lui Luke îl neliniştea.

— Hei! strigă el. E cineva aici? Ăsta-i hotel sau nu?

Îşi dădu seama că s-ar fi putut să nu fie un hotel, creatura păroasă i-ar fi putut aduce la un magazin sau chiar la o casă particulară, ca să facă o glumă.

— Da, fiinţă umană, sunt aici.

Deasupra heleşteului se formă o imagine pâlpâitoare, radiind şi aruncând raze de lumină prin camera neregulată. Han nu putea distinge o formă în mijlocul aurorei hipnotice.

— Vrem trei camere, spuse Han. Două pentru oameni, una potrivită pentru un droid.

— Pe ce perioadă? Vocea muzicală prinse culoare, ca şi imaginea.

— Nu ştim cât vom sta aici.

— Plata în avans pe două zile-standard, dacă doriţi.

Han trânti uşa după ce intră în cameră. Acum hotelul se afla în posesia a aproape tuturor banilor lui gheaţă.

Nu că nu ar fi meritat. Era o cameră luxoasă, cu de toate, de la livrarea pe loc de mâncăruri alese în alcov, până la o curte interioară care dădea spre spectaculosul lac de pe fundul craterului din depărtare. Cu toate acestea, dacă nu reuşea să remită titlul de valoare, el şi Luke aveau să fie periculos de înfrânaţi.

Se aştepta la ceva rău în privinţa titlului de valoare. Staţia Crseih era prea departe de căile spaţiale, fusese lăsată prea departe de atingerea Noii Republici. Drepturile, privilegiile şi serviciile pe care el le lua de-a gata nu existau aici.

Crseih era felul de loc pe care îl cunoscuse ca în palmă, înainte de a deveni generalul Han Solo. Felul de loc în care putea să aterizeze cu *Şoimul*, să intre în orice local şi să se piardă în mulţime sau să iasă în evidenţă, după cum dorea. Se întreba dacă mai avea această abilitate.

Te-ai înmuiat, îşi spuse el. *Eşti prea mulţumit de tine, prea sigur. E vremea să faci nişte schimbări.*

Şi e vremea să ne întregim finanţele.

Ştia că Luke nu avea să fie de acord cu planul său.

Când Han îşi luă jacheta şi se pregătea să plece, Luke bătu la uşa care despărţea camerele lor. În loc să răspundă, Han ieşi pe uşa de la intrare, o închise uşurel şi porni grăbit pe coridor.

Titlul de valoare era complet inutil. Impulsul imediat al lui Han era să-l facă bucăţele şi să-l arunce în cel mai apropiat crater. Dar ar fi fost pe cât de prosteşte, pe atât de imposibil. Nu era imprimat pe hârtie, ci pe o coală de plastic de arhivare, practic indestructibilă. Marginile l-ar fi tăiat înainte să se rupă.

Din câte îşi dădea seama, nimeni de pe Staţia Crseih nu era deloc interesat să onoreze un titlu de valoare emis în numele bunurilor Noii Republici. Un afacerist se oferise să îl cumpere. Han ar fi trebuit să fie mult mai disperat pentru a încheia afacerea, preţul avansat fusese ridicol. Ar fi fost o afacere bună pentru celălalt, căci era negociabil de către purtător. Negociabil aproape oriunde, dar nu aici.

— La naiba, mormăi el.

— Aveţi...

— Nu! zise el fără să se uite în jur. N-am mărunţiş!

— ... un minut, domnule?

Fata spectrală se aşeză în faţa lui, cu delicateţea unei trestii într-un heleşteu.

— Nu vreau nimic de la dumneavoastră în afară de puţin timp.

— Sigur, spuse el, am un minut.

Fiinţele spectrale îl vrăjiseră întotdeauna. Semănau cu oamenii, dar nu erau. Frumuseţea lor diafană îi chinuia pe oameni şi ele, la rândul lor, erau fascinate de fiinţele umane. Erau seducătoare ca spiritele amorului, dar fragile ca pânza de păianjen. Relaţia fizică dintre un

om şi o fiinţă spectrală ar fi însemnat moartea sigură a celei din urmă.

Dar nu-i nimic rău în a te uita, îşi spuse Han.

Fata spectrală surâse. Părul ei lung, verde-auriu, i se întindea în jurul capului ca o aură, iar ochii mari şi negrii îi căutau privirea. Îi atinse lui Han mâna cu degetele ei delicate. Pielea cafeniu-aurie îi strălucea, iar unghiile aurii săpară gropiţe în pielea lui. Han se înfioră.

— Ce vrei? întrebă el pe un ton aspru.

Fata spectrală zâmbi.

— Nimic. Vreau să-ţi dau ceva. Calea spre fericire...

— Spre moartea ta! exclamă Han.

— Nu, zise ea. Nu sunt aşa, nu sunt una dintre ei. Obişnuiam... Îşi desprinse privirea de a lui şi se uită la stradă şi la gunoaiele care îi săreau pe lângă picioarele goale.

Se ridică pe vârfuri. Picioarele ei nu evoluaseră niciodată la a fi plate. Tălpile şi picioarele semănau mai mult cu cele ale unui faun decât cu cele ale unei fiinţe umane.

— Obişnuiam să hărţuiesc oamenii, spuse fata spectrală. Eram fascinată de neamul vostru. Urmăream, tachinam – sunteţi atât de interesanţi! – şi mă gândeam că ar putea merita să mă dăruiesc unui om, chiar dacă ar fi ultima experienţă din viaţa mea. Zâmbi iar, cu o expresie de beatitudine. Dar am înţeles eroarea alegerilor mele, a gândurilor mele, şi m-am dedicat dezvăluirii adevărului pentru ceilalţi! Adevărul că suntem cu toţii la fel, că ne putem însoţi în bucurie dacă ne abandonăm lui Waru!

Han râse zgomotos. Fata spectrală sări înapoi, mai întâi uimită şi speriată, apoi deranjată.

— Domnule? Am zis ceva care v-a amuzat?

— Ceva care m-a surprins, spuse Han.

Făcu semn în jurul lui, la dom, la taverne şi lumini, la localurile în care puteai obţine orice doreai, dacă aveai banii.

— Nu mă aşteptam să fiu supus prozelitismului... nu aici.

Fata spectrală zâmbi iar şi se apropie.

— Dar unde ar fi mai bine? Haide cu mine, o să-ţi arăt. Suntem la fel. Waru ne va da bucurie.

— Mersi, zise Han. Dar nu. Mersi.

— Poate altădată, spuse fata spectrală, iar în vocea ei se simţea o uşoară promisiune. Plecă mergând pe vârfuri, îi flutură mâna peste umăr şi dispăru în mulţime.

Han chicoti şi intră în cea mai apropiată tavernă. Uitase despre întâlnirea cu fata spectrală, aşa cum uitase toate întâlnirile pe care le avusese cu fete spectrale. Era inutil să le ţii minte, inutil să le studiezi posibilităţile.

Taverna era întunecată, încinsă şi plină de fum, tămâia intoxicantă mânjea aerul şi se amesteca împreună cu mirosul puternic al vinului. Han se aşeză la bar şi se relaxă. Putea identifica planetele de origine a aproape jumătate dintre clienţi, cei din cealaltă jumătate îi erau necunoscuţi.

O zonă de graniţă, se gândi el. *O adevărată zonă de graniţă.*

Zâmbi pentru sine, apoi râse iar.

Trecuse prea mult timp de când traversase o graniţă.

— Minimum două elemente.

Han se întoarse la bar. Nu era nimeni acolo. Se uită în sus, apoi în jos, tot nimic.

Un tentacul subţire îl trase de mânecă.

— Minimum două elemente.

Pe tot barul, tentaculele subţiri se unduiau, aşteptau sau se încolăceau în jurul halbelor, al paharelor de vin ori al carafelor. Han se ridică pentru a se uita peste bar, dar

tentaculul subţire se întinse peste faţa lui şi îl împinse înapoi.

— Dacă doreşti să bei, te afli în locul potrivit. Vocea avea un sunet ca un mănunchi de tije de oţel căzute pe jos. Dacă doreşti să îţi satisfaci curiozitatea, pot să îţi sugerez muzeul din domul următor?

— Scuze, spuse Han ofensat.

— Nu-i nici o supărare. Minimum două elemente. Tentaculul era pregătit să îl servească.

Han se lăsă în scaunul de bar.

— Atunci, dă-mi două elemente, zise el. Cum ar fi polonium şi plumbum?

— Nu am nici unul dintre ele, spuse vocea.

— Două pahare cu berea locală sunt de ajuns, zise Han.

— O alegere bună pentru un ins curajos. Tentaculul dispăru iute în spatele barului.

Han căută în memorie o specie timidă cu multe tentacule, dar nu găsi nici una care să se potrivească. Se sprijini de bar, satisfăcut. Când se va întoarce acasă va avea destul timp să cerceteze speciile pe care nu le întâlnise niciodată şi, poate, să pornească o expediţie pentru a le invita să se alăture Noii Republici.

Cercetă taverna. Nu era un local de familie. Lumina era scăzută, fumul sufocant era gros, mici grupuri de oameni se aplecau şi se strângeau peste mesele lor grele şi, uneori, peste câte un loc de întâlnire. Han auzea tonurile joase ale mai multor conversaţii, dar nici una nu era destul de tare pentru a putea fi desluşită.

Două pahare cu bere bufniră pe bar în spatele lui, tentaculul care servea dispăru înainte ca Han să se întoarcă. Lichidul se umfla peste buzele halbelor, revărsându-se pe lemnul vechi.

Han luă o gură de bere, aşteptându-se la o poşircă apoasă ori la un dizolvant care să-i ardă gâtul. În schimb,

berea tare şi catifelată îşi împrăştie aroma pe toată limba. Înghiţi. Berea îi radie plăcut în stomac. Termină primul pahar şi îl începu pe al doilea, cercetând încă tiparele din tavernă.

O bătaie înfundată îi atrase atenţia. Tentaculul subţire lovea în bar, uşurel la început, apoi mai insistent, până când una dintre ventuze se prinse de bar şi se dezlipi, iar şi iar, cu un pocnet umed şi zgomotos.

— Ai grijă, o să te încurci, spuse Han. Râse. Auzea conversaţiile mai bine, aproape că putea distinge cuvintele. Mai luă o gură de bere.

— Deja v-aţi dovedit curajul, domnule om, zise vocea barmanului. Nu-i nevoie să vă forţaţi norocul evitând să vă îndepliniţi obligaţiile.

— Ce? întrebă Han.

— Obligaţiile! îmi ocupaţi spaţiul, îmi ingeraţi comestibilele...

Han chicoti.

— Asta nu-i limba ta maternă, nu?

— Cu siguranţă nu, spuse barmanul pe un ton foarte insultat.

— Merge mai bine dacă vorbeşti direct.

— Plăteşte!

— E destul de direct, zise Han.

Scoase o monedă din buzunar şi o aruncă pe bar. Tentaculul se încolăci pe ea, puse cu grijă o ventuză pe suprafaţa ei şi o ridică. Apoi tentaculul se retrase iute după bar, iar când reapăru, moneda dispăruse.

— Cum vă distraţi voi pe aici? întrebă Han.

— O facem.

Tentaculul îşi flutură vârful către fiecare colţ al încăperii, fiecare masă, fiecare loc de întâlnire.

— Vă mai trebuie şi altă distracţie?

— Nu mă dau înapoi de la câte un joc, din când în când.

— Bolobal? Există o ligă.

— Mă gândeam la ceva mai sedentar... Şi mai riscant.

Tentaculul se răsuci într-un nod, ridicându-se peste umărul lui

Han, arătând. Han se întoarse şi dădu nas în nas cu pieptul unui uriaş.

Se uită în sus. O fiinţă umană îmbunătăţită îi rânjea voioasă.

— Un sportiv?

Femeia îmbunătăţită, cu statura mărită prin manipulare genetică şi cu forţa crescută prin chirurgie, era cu un cap mai înaltă decât Chewbacca.

— Se ştie că mai pariez şi eu din când în când.

— Asta te satisface?

Îşi deschise mâna. În palma lată era un pachet de cărţi de joc. Un model cu noduri complexe decora spatele acestora. Femeia îşi mişcă mâna şi pachetul se întoarse cu faţa în sus. Şansa & Hazardul, încadrată cu vopsea aurie şi verde, se afla deasupra.

Han rânji.

— E bine, zise el. Chiar bine.

3

Anakin se zvârcolea cu furie în braţele Jainei, încercând să se dea jos.

— Oameni răi, Jaya! spuse el. Oameni răi!

— Nu te mai agita, Anakin, zise Jaina.

Îşi strânse fratele mai mic în braţe, dar asta îl făcu doar să se zbată şi mai rău. Lacrimi de furie îi brăzdau obrajii. Se oprise din plâns, dar era atât de mânios şi de speriat, încât tremura din tot corpul.

— Tata! strigă el. Tata! Vreau la tata! începu să plângă iar.

Jaina era şi ea speriată şi zăpăcită. Se prefăcea că nu era.

Se aflau pe un petic de iarbă perfect circular de pe Munto Codru. Jacen şi lupul cocoşat cu blană neagră al domnului şambelan dormeau pe iarbă lângă Jaina. Ea voia să îl trezească pe Jacen. Dar abia se trezise şi ea. Deşteptarea o duruse. Niciodată până atunci nu o mai duruse să se trezească. Niciodată în viaţa ei.

Peticul de iarbă nu mai făcea parte din pajişte. Se afla într-o cameră mare de metal. Era aşezat în mijlocul unei podele metalice, ca şi cum l-ar fi tăiat cineva cu un pahar mare şi rotund. Ziduri de metal se ridicau foarte sus deasupra lor, de jur împrejur. Jaina nu vedea nici o uşă. Lumini mari radiau în jos spre ea, din tavan.

— Nu plânge, Anakin, zise Jaina. Nu plânge. O să am grijă de tine. Am cinci ani, aşa că o să am eu grijă de tine, pentru că tu ai doar trei ani.

— Trei şi jumătate! spuse el.

— Trei şi jumătate, zise ea.

Anakin se smiorcăi şi îşi şterse faţa lipicioasă.

— Vreau la tata, spuse el.

Şi Jaina îşi dorea ca tatăl lor să fie cu ei. Şi mama. Şi Winter. Şi Chewie. Dar nu o zise. Ea trebuia să fie adultul. Ea era cea mai mare. Deja începeau să-i cadă dinţii de lapte. Dintele din faţă, din dreapta abia se mai ţinea. Îl mişcă cu limba în timp ce se gândea ce să facă.

Era cu doi ani mai mare decât Anakin. Bine, cu un an şi jumătate mai mare. Era doar cu cinci minute mai mare decât Jacen. Erau gemeni, chiar dacă nu arătau exact la fel. Ea avea părul şaten-deschis şi drept. Jacen avea părul negru şi cârlionţat. Dar tot ea era cea mai mare.

— Jos! ceru Anakin. Jaya, jos!

— Te las jos, spuse Jaina, dacă promiţi să rămâi pe iarbă.

Anakin îşi ţuguie buza inferioară. Ochii lui negri erau plini de lacrimi de furie şi de frustrare. Întotdeauna se încăpăţâna când i se interzicea ceva. Orice.

— Promiţi? zise Jaina.

— Stau pe iarbă, răspunse el.

Îl lăsă jos. Anakin fugi până la capătul peticului de iarbă. Se uită peste margine. Jaina îşi luă privirea de la el pentru o clipă. Se lăsă pe vine lângă Jacen, dorindu-şi ca acesta să se trezească. Lupul cocoşat tresări şi gemu.

Jaina se uită după Anakin. Îşi întindea piciorul peste marginea zonei cu iarbă. Fugi după el şi îl trase înapoi.

— Ţi-am zis să rămâi pe iarbă!

— Sunt pe iarbă, insistă el. Arătă spre podea. E doar o podea, Jaya. Nu krakana!

În ultimul loc în care fuseseră, în turneul mamei, nu avuseseră voie să înoate în ocean. Planeta Mon Calamari era formată în mare parte din ocean, iar apele ei erau pline de krakana. Krakana ar fi mâncat orice, chiar şi copii. Mai ales copii.

Acum, de fiecare dată când cineva îi spunea lui Anakin „nu”, el se contrazicea rostind: „Nu krakana!”.

Jaina nu voia să îl sperie. Nu ştia dacă exista vreun motiv de teamă, încă. Îşi dorea să fi ştiut cum ajunseseră aici. Trebuie că se întâmplase ceva rău, dar poate că fuseseră salvaţi şi duşi aici.

Îşi dorea ca mama, tata, unchiul Luke, Winter, Chewie şi domnul 3PO să fie aici. Sau măcar unul dintre ei.

Jacen scânci. Jaina îl apucă pe Anakin de mână şi îl trase pe iarbă lângă fratele ei geamăn.

— Ţine-l pe Jasa de mână, zise ea.

Anakin prinse mâna lui Jacen în pumnişorii lui. Jaina îl apucă pe Jacen de cealaltă mână.

— Jasa, Jasa, trezeşte-te, spuse Anakin. Somnorosule!

Jacen deschise ochii.

— Au! zise el, tocmai când Jaina spunea şi ea „Au!”.

Sora putea simţi ce simţea fratele. Fratele putea simţi ce simţea sora. Pe Jaina o durea capul, ca şi cum cineva i-ar fi ţipat în ureche.

Ochii li se umplură de lacrimi. Jainei îi tremură buza de jos. Îşi strânse buzele abţinându-se să plângă. Dintele din faţă i se clătină.

Făcu ţipătul şi durerea să plece din ea şi din Jacen, înainte ca acesta să se trezească de tot.

Nu avea voie să îşi folosească abilităţile Jedi dacă unchiul Luke nu era cu ei. Nici Jacen nu avea voie. Mai ales Anakin nu avea voie. Unchiul Luke îi învăţase ce să facă. Îi învăţase cum să facă bine.

Dar, uneori, era greu să nu facă nimic. Ca acum.

Jacen se ridică în capul oaselor. Bucăţele de iarbă erau atârnate de cămaşa lui ţesută de mână. Unele erau prinse în părul lui creţ, de culoare castaniu-închis. Jaina îşi trecu şi ea mâinile prin păr, dar nu găsi nici un fir de iarbă. Părul ei şaten era foarte drept, astfel încât mai

nimic nu se putea prinde în el. Jacen îşi răvăşi părul cu mâna, lăsându-l la fel de ciufulit ca de obicei. Iarba căzu.

— Eşti bine acum? întrebă ea.

— Da, zise Jacen. Se uită în jur. Unde suntem?

— Mai ţii minte ce s-a întâmplat?

— Ne jucam cu Chewie...

— ... Şi el a sărit...

— ... Apoi a căzut...

— ... Şi pe urmă am adormit.

— Şi eu.

— Barca! zise Anakin. Jaya a uitat de barcă!

— Ce barcă?

— Am văzut-o! insistă Anakin.

— Asta nu-i barcă! spuse Jacen.

Avea dreptate. În camera în care se aflau ar fi încăput barca întreagă.

— Poate barca ne-a adus aici.

— Unde? întrebă Jacen.

Jaina ridică din umeri. S-ar fi putut afla pe o navă spaţială. Ar fi putut fi într-o clădire mare. Ba chiar s-ar fi putut să se afle pe Munto Codru, sub pământ. Jaina şi Jacen exploraseră pe sub castel. Găsiseră săli, peşteri şi tuneluri. Însă nu dăduseră peste nici un loc care să arate ca acesta.

— Te simţi bine, lupule?

Jacen se aplecă peste lupul cocoşat al domnului şambelan şi îl mângâie pe blană. Stratul negru de dedesubt strălucea sub părul mai aspru şi de un negru mai şters de deasupra. Pleoapele animalului tremurară. Scânci şi se ridică, gâfâind.

— Bravo, lupuşorule, zise Anakin.

Jacen se uită în jur.

— Poate că Chewie e pe aici, pe undeva, poate că încă doarme.

Sări în picioare şi merse drept peste marginea peticului de iarbă.

Nu se întâmplă nimic.

— Vezi, Jaya? spuse Anakin satisfăcut. Nu krakana!

Fugi după Jacen. Lupul cocoşat îi urmă la trap.

Jaina făcu un pas după Jacen şi Anakin. Se opri. Era convinsă că dacă rămâneau pe iarbă, nu li se putea întâmpla nimic. Dar nu voia ca fraţii ei să plece singuri. Până la urmă, ea era cea mai mare.

Fugi înapoi în centrul peticului de iarbă. Călcă şi împinse în lături snopuri de iarbă. Îşi căuta unealta universală. O adusese afară pentru a se uita la diferite lucruri cu ea. Când Chewie căzuse, ea sărise în picioare. Apoi adormise. Probabil că o scăpase din mână.

Iat-o!

Jaina înhăţă unealta. O băgă în fundul unui buzunar, pentru a o ţine ascunsă. Cu unealta universală, avea să fie în siguranţă.

Fugi după fraţii ei.

Picioarele îi ţăcăniră pe podeaua de metal. Îl prinse din urmă pe Jacen. Acesta se uita la perete. Anakin nu se obosi să se uite. Îl lovi.

— Perete rău!

— Nu mai face aşa, o să te loveşti, spuse Jacen.

Anakin se uită urât şi pocni cu vârful pantofului în perete. Nu lovi. Nu de-adevăratelea.

— Trebuie să fie o uşă, spuse Jacen chibzuit. Pe unde am intrat noi.

— Poate că e o trapă, zise Jaina. O uşă secretă.

Bătu cu degetele în metal. Sunetul era foarte înfundat. Ridică privirea.

— Uite ajutorul, spuse ea.

Jacen se uită şi el la tavan. Grinzi metalice înguste se curbau deasupra lor. Luminile atârnau de grinzi.

— Trebuie să căutăm o uşă între grinzi, spuse Jaina.

Merse în jurul camerei, lovind în perete. Găsi câteva locuri goale. Dar nu putu să descopere o uşă. Îşi scoase unealta universală. Deschise burghiul.

— Nu ai voie să faci asta, zise Jacen.

— Nu am făcut! răspunse Jaina.

Dar atinse burghiul de perete. Nu avea voie să îl folosească decât pe ce făcea în atelier. Nu pe ziduri, pe podele sau pe mobilă. Oricum nu mergea pe metal, doar pe lemn.

În orice caz, încercă, clătinându-şi dintele din faţă cu limba în timp ce se concentra. Dar burghiul nu făcu nimic. Se retrase în mâner.

Când va ajunge la şapte ani, Jaina va putea avea o unealtă universală care să funcţioneze pe metal. Dacă va fi bună. Dacă va fi responsabilă.

Îşi dori să fi avut şapte ani. Mai era mult până atunci.

Deschise partea cu lentile. O folosi pentru a cerceta peretele cât mai de aproape. Se gândi că descoperise o îmbinare. O crăpătură?

Se deschise o uşă.

Jaina sări înapoi. Îl apucă pe Anakin de mână şi îl împinse în spatele ei. În acelaşi timp, băgă unealta înapoi în buzunar.

Ea şi Jacen stăteau unul lângă altul, apărându-l pe fratele mai mic.

Lupul cocoşat se ghemui şi mârâi.

Anakin scânci şi încercă să se strecoare printre Jaina şi Jacen pentru a vedea ce se întâmpla.

Un bărbat înalt şi foarte frumos se apropie de ei. Avea părul în şuviţe aurii, maronii şi cafenii, pielea foarte palidă şi ochi mari şi negri. Avea o faţă subţire şi ascuţită, numai colţuri. Purta o robă lungă, albă.

Îi surâse Jainei.

— Sărmani copii, spuse el.

Îngenunche în faţa lor.

— Sărmanii mei copii! îmi pare aşa de rău! Veniţi la mine, o să am eu grijă de voi de acum.

— Vreau la tata! strigă Anakin. Mama!

— Îmi pare foarte rău, domnule, zise Jaina cu cea mai mare politeţe de care era în stare. Nu putem veni la dumneavoastră.

— Nu avem voie, explică Jacen. Nu vă cunoaştem.

— Ah, copii, nu vă amintiţi de mine? Nu, nu aveţi cum, eraţi nou- născuţi. Eu sunt naşul vostru, Hethrir!

Jaina se uită fix la el, nesigură. Nu auzise niciodată despre vreun naş pe nume Hethrir. Dar ea şi Jacen aveau o mulţime de naşi şi de naşe. Anakin avea o mulţime de naşi şi de naşe.

— Bomboane? întrebă Anakin plin de speranţă.

Bărbatul minunat zâmbi.

— Fireşte. De îndată ce vă curăţăm.

Naşii lor le aduceau întotdeauna jucării şi dulciuri care, altfel, nu le erau prea des permise.

— Ştiţi parola? întrebă Jaina.

Mama îi spuse să nu se ducă niciodată cu nimeni care nu ştia parola.

Naşul Hethrir se aşeză cu picioarele încrucişate pe podea în faţa lor.

Lupul cocoşat se trânti pe punte, sprijinindu-şi capul pe colţi şi îl fixă cu privirea pe naşul Hethrir.

— Copii, zise Hethrir, s-a întâmplat un lucru îngrozitor. Am venit în vizită la voi, să îmi văd draga prietenă Leia şi pe vechiul meu camarad Han. Să mă întâlnesc cu unchiul vostru Luke. Dar când am sosit, am văzut un lucru oribil! Un cutremur! îşi întinse gâtul spre Jaina. Ştii ce e un cutremur?

Neliniştită, Jaina dădu aprobator din cap.

— Îmi pare rău, copii. Castelul... era aşa de vechi! A căzut şi...

Se opri şi inspiră adânc. Jainei începu iar să-i tremure buza de jos. Ochii i se înceţoşară. Clipi. Nu voia să audă ce avea de zis naşul Hethrir.

— Mama voastră era în castel. Şi tatăl vostru, şi unchiul Luke. Voi eraţi pe pajişte – mai ţineţi minte? – şi pământul s-a căscat şi l-a înghiţit pe prietenul Chewbacca, iar voi eraţi gata să alunecaţi în crăpătura îngrozitoare din pământ, dar eu eram chiar acolo şi am coborât în picaj şi v-am salvat. Dar nu l-am putut salva pe prietenul Chewbacca şi... Se uită în jos, îşi şterse o lacrimă de pe obraz şi ridică iar privirea. Îmi pare atât de rău, copii, nu i-am putut salva pe mama, pe tatăl şi pe unchiul vostru.

Anakin începu să plângă.

— Tata! Mama! Unchiule Luke!

Jaina îi strânse mâna şi îl trase mai aproape.

— Nu plânge, şopti ea.

Anakin se opri din plâns, dar încă scâncea şi suspina.

— Dar tata şi unchiul Luke... vocea lui Jacen era tremurătoare, dar bănuitoare.

Jaina îi dădu un ghiont. El tăcu.

— Gata cu astea acum. Naşul Hethrir zâmbi.

Cumva, ştia ce făcuse ea. Şi îl înfuria, Deşi surâdea. Speriată, Jaina se retrase în sine. Pretinse că nu îl atinsese niciodată pe Jacen cu mintea.

— Dacă aş fi aterizat, dacă acel cutremur nu ar fi avut loc, părinţii voştri ne-ar fi făcut cunoştinţă. Mi-ar fi spus parola voastră. Am fi dat o petrecere şi ne-am fi împrietenit!

Îşi întinse ambele mâini spre Jacen şi Jaina.

— Draga voastră familie s-a stins, copiii mei. Republica mi-a cerut să vă iau eu, să vă ţin, să vă apăr şi să vă învăţ. Îmi pare aşa de rău... că părinţii voştri sunt morţi.

Jaina se luă în braţe cu fraţii ei. Cum să fie adevărat? Dar de ce ar fi minţit cineva despre asta?

— Noi... noi ar trebui să mergem cu Winter, spuse Jaina. Vocea îi tremura. Dacă se întâm...

— Winter? Cine-i Winter?

— E dădaca noastră, răspunse Jaina.

— A plecat într-o călătorie, zise Jacen.

— Ne ţii până vine ea?

— Putem să o sunăm? întrebă Jacen plin de speranţă.

— O să vină imediat, spuse Jaina.

— Nu mai este nevoie de serviciile ei, zise naşul Hethrir. Copii, copii! Sunteţi importanţi! Abilităţile voastre sunt preţioase! Nu puteţi fi crescuţi, nu puteţi fi învăţaţi de o servitoare!

— Nu e o servitoare! E prietena noastră!

— Are şi ea viaţa ei, nu poate să vă crească dacă nu dă nimeni bani pentru voi.

— N-am mânca prea mult, spuse Jacen cu speranţă.

Jaina voia să spună că naşul Hethrir era un mincinos! – şi să fugă. Dar nu avea unde să se ducă. Şi poate că tata şi unchiul Luke chiar se întorseseră acasă în timp ce ea şi fraţii ei erau pe pajişte şi că poate cutremurul chiar începuse înainte ca tata să iasă să îi salute şi poate că naşul Hethrir chiar îi salvase.

Şi poate că Winter nu s-ar întoarce. Niciodată.

Sau poate că naşul Hethrir nu ştia că tata, unchiul Luke şi domnul 3PO plecaseră într-o misiune secretă. Nimeni nu trebuia să ştie despre misiunea secretă, în afară de Chewbacca şi de mama – dar Jaina ştia! Şi îi spusese şi lui Jacen, fireşte, pentru că era fratele ei geamăn. Poate că nimeni nu ar fi putut să-i zică naşului Hethrir pentru că atunci tata şi unchiul Luke ar fi fost în pericol. Asta însemna că tata şi unchiul Luke ar fi putut fi întregi. Dar nu putea spune asta, pentru că atunci ea i-ar pune pe tata şi pe Luke în pericol.

Anakin se ghemui în braţele ei, trăgându-şi nasul. Încerca să nu plângă, dar lacrimile lui lăsară o pată umedă şi fierbinte pe cămaşa Jainei. Lupul cocoşat al domnului şambelan se apropiase şi el de Jaina şi se sprijinea nefericit de ea.

Sau poate, se gândi ea, *naşul Hethrir nu este cine zice el că este. Poate că inventează totul despre cutremur.*

Poate că ne-a furat.

Poate că mama, tata, unchiul Luke şi Chewbacca sunt bine.

Jaina se uită la naşul Hethrir. Ochii lui negri şi uriaşi erau înecaţi în lacrimi. El se uită la ea, cu braţele întinse.

Un al doilea set de pleoape se coborî peste ochii lui. Jaina vedea prin a doua pereche de pleoape. Arătau ca fumul. Împinseră lacrimile, apoi dispărură iar.

Fără să vrea, fără să îi vină, Jaina începu să plângă.

Nu plânge, îşi spuse ea furioasă. *Nu plânge. Dacă nu plângi înseamnă că mama e în viaţă!*

Se făcu să se oprească din plâns.

— Jacen, zise Jaina, tu trebuie să spui dacă îl credem. Pentru că tu eşti cel mai mare.

— Eu sunt cel mai mare, zise Jacen. Eu sunt cel mai mare, naşule Hethrir!

— Îmi amintesc, spuse naşul Hethrir. Îmi aduc aminte că atunci când v-aţi născut voi doi, mama şi tatăl vostru erau aşa de fericiţi. Mi-au zis: „Uite-l pe primul nostru născut, Jacen, şi iat-o şi pe Jaina, minunata noastră fiică.”

E un mincinos! se gândi Jaina. *Un mincinos!*

— Te credem, naşule Hethrir, spuse Jacen.

Pentru o singură secundă, Jaina se gândi că poate Jacen vorbea serios. Dar apoi se gândi că nu, e o prostie. Îi era frică să îl atingă pentru a se asigura, naşul Hethrir ar fi ştiut.

Începu să plângă iar.

Nu-i nimic dacă plâng acum, se gândi ea. *Pentru că doar mă prefac, pentru că trebuie, iar mama, tata, unchiul Luke şi Chewbacca sunt cu toţii în viaţă!*

Ea, Jacen şi Anakin se strânseră în braţe, plângând cu toţii în timp ce Anakin se tânguia „Tata! Tata!”

Naşul Hethrir o luă pe Jaina de mână. Îl luă şi pe Jacen. Îi strânse uşurel. Avea o piele aşa de rece. O trase de mână pe Jaina. Ea trebuia să se apropie mai mult de el. Dar Jaina voia să se depărteze de el.

Nu cred că e naşul meu cu adevărat! se gândi Jaina. Nici n-o să-i mai spun aşa.

Hethrir îi îmbrăţişă pe ea şi pe fraţii ei. Jaina se înfioră.

— Sărmani copii, zise el. Sărmani copilaşi. Îmi pare aşa de rău că tatăl şi mama voastră au murit.

Anakin plânse şi mai tare.

Jaina şi Jacen îl strânseră în braţe. El suspină. Începu să sughiţă. Adormi cu obrazul pe umărul Jainei. Sughiţă iar.

— Gata, gata, sărmani copii, spuse Hethrir. Aţi avut o zi grea. Haideţi, e ora de culcare.

Jaina se ridică. Îl luă în braţe pe Anakin. Era greu.

— Întotdeauna luăm cina înainte de culcare, zise ea.

Hethrir se ridică. Era foarte înalt. Îi zâmbi.

— Dar acum locuiţi cu mine, spuse el. Şi în casa mea, acum e ora de culcare.

Îi îndemnă spre uşă. Jaina văzu o altă persoană stând în întuneric. Speriată, se opri.

— Vino la vedere, Tigris, zise Hethrir. Nu te mai ascunde în umbră.

Tigris făcu un pas în faţă. Nu era deloc de speriat. Nici măcar nu era matur, avea doar doisprezece sau treisprezece ani. Purta o robă cafenie. Jaina se gândi că era urâtă. Trebuia spălată şi tivul era descusut.

Tigris avea părul în şuviţe, ca Hethrir, dar ale lui erau în argintiu şi negru. Părul trebuia spălat şi pieptănat. Mama ei nu ar fi lăsat-o niciodată să iasă arătând astfel. Tot ca Hethrir, băiatul avea pielea albă şi ochi mari, negri.

— N-o lăsa pe noua noastră soră să ţină copilul, spuse Hethrir. Fii politicos.

Sunt fraţi? se întrebă Jaina. *Cum se poate, Hethrir e aşa bătrân. Şi nu se poartă ca şi cum ar fi fratele lui Tigris. Nu i-aş vorbi niciodată lui Anakin aşa de urât.*

Tigris încercă să îl ia pe Anakin din braţele Jainei. Ea făcu un pas înapoi. Jacen sări în faţa ei, pentru a o ajuta să îl apere pe fratele lor mai mic. Împreună, formară bariera pe care unchiul Luke îi învăţase să o facă. Nimeni nu ar fi putut trece prin ea. Nu o să-l lase pe Tigris să îl ia pe Anakin.

Bariera străluci în jurul Jainei.

Şi apoi se nărui ca un castel de nisip lovit de mare.

— Ei, ei, spuse Hethrir. Fără de-astea. Unchiul vostru nu v-aînvăţat niciodată să nu vă purtaţi aşa? Sunteţi foarte, foarte răi.

Îngenunche iar în faţa lor.

— O să vă învăţ să vă folosiţi abilităţile. La fel ca unchiul Luke. Dar trebuie să le folosiţi doar în prezenţa mea, până când veţi creşte mari.

Jaina îl strânse şi mai tare în braţe pe Anakin.

— Înţelegeţi?

Jaina ştia ce urma să se întâmple. Ştia că nu se putea împotrivi.

— Înţelegeţi?

Jacen se dădu înapoi şi se lipi de Anakin. Fratele lor era apărat între ei doi. Lupul cocoşat mârâi.

Brusc, lupul alunecă pe punte şi se izbi de perete. Jaina ţipă. Lupul scheună şi rămase nemişcat.

— Lupuşor! strigă Anakin.

Hethrir îl prinse pe Jacen de umeri şi îl trase înainte, depărtându-l de Anakin. Îl dădu în lături. Nici nu se obosi să îl mişte pe Jacen cu puterile Forţei pe care le dăduse la iveală. Nu avea nevoie. Era om, mare. Jacen se zbătu să scape, dar Hethrir nu voia să îi dea drumul.

— Înţelegeţi?

Tigris îl luă pe Anakin din braţele Jainei. În ochii lui se citeau tristeţea şi speranţa. Jaina nu îl putu opri. Nu se putea mişca. Nu îşi putea întinde mintea spre cea a fratelui ei. Nu ştia ce gândea Jacen. Acesta se uită şi el la ea, speriat. Jaina chiar ştia un lucru. Nici el nu ştia ce gândea ea.

— Jacen! zise ea. Anakin!

Putea vorbi! Dar nu vorbi cu Hethrir.

— Văd că aţi înţeles, spuse Hethrir.

Îi apucă pe Jaina şi pe Jacen de câte o mână. Îi trase după el.

— Şi lupul cocoşat al domnului şambelan? strigă Jacen.

— Sunteţi prea mari ca să aveţi un animal de companie, spuse Hethrir.

Uşa se închise. În urma lor, lupul urlă.

Hethrir era atât de înalt şi mergea atât de repede, încât Jaina trebuia să fugă pentru a ţine pasul. Tigris mergea în spatele lor.

Jaina nu vedea nimic. Se împiedică. Hethrir o smuci şi o ridică în picioare fără să se oprească.

— Stai! strigă Jaina. Stai! Nu! Ajutor! ţipă.

— Ajutor! strigă Jacen alături de ea. Ajutor, lasă-ne în pace!

— Jaya, Jasa! ţipă Anakin.

Jaina se trase din mâna lui Hethrir. Se luptă să se uite peste umăr. Anakin se zbătea să scape din braţele lui Tigris. Acesta îl strânse mai bine. Destul cât să îl doară. Anakin avea ochii în lacrimi.

— Lasă-mi fratele în pace! strigă Jacen. Şi el se lupta să scape de Hethrir.

Anakin îl împinse pe Tigris.

Acesta strigă de durere. Aproape că îl scăpă pe Anakin. Îl ţinu până când picioarele lui Anakin atinseră podeaua. Apoi Tigris îşi prinse mâinile una într-alta. Le scutură şi le frecă de roba murdară.

Hethrir se opri. Le eliberă mâinile lui Jacen şi Jainei.

Jaina fugi spre Anakin. Îşi strânse fratele mai mic în braţe. El îşi îngropă faţa în umărul ei. Jacen îngenunche pe podea lângă ei, strângându-i pe amândoi în braţe. Jaina îi cunoştea privirea hotărâtă.

Hethrir se înălţă deasupra lor. Părea mânios. Se uită fix, atent, la Anakin.

Apoi zâmbi.

Se lăsă pe vine lângă ei. Se uită bine la Anakin.

— Aşa cum speram, spuse el încetişor. Aşa cum mă aşteptam de la stirpea Skywalker.

Se întinse pe lângă Jaina şi îl mângâie pe Anakin pe păr. Cârlionţii se întinseră sub atingerea lui Hethrir. Brusc, apucă o şuviţă şi trase tare.

Anakin ţipă de surpriză, de durere şi de furie. Mânioasă, Jaina îl muşcă pe Hethrir, chiar prin robă. Jacen lovi braţul lui Hethrir cu ambii pumni.

Acesta nici nu tresări. Şi Jaina îl muşcase cu putere.

Abilităţile lui Anakin erupseră în jurul lor. Coridorul întunecat se lumină. Lumina străluci printre degetele lui Hethrir. Jaina tresări. Mâna lui Hethrir arăta ca a unui schelet.

Lumina lui Anakin se stinse.

Jaina se simţi ca şi cum o pătură udă şi rece ar fi căzut în jurul ei.

Tigris îi trase pe Jaina şi pe Jacen de lângă Hethrir. Dintele care se clătina al Jainei căzu şi rămase înfipt în

mâneca lui Hethrir. Jaina fu aşa de surprinsă, încât încetă să mai muşte. Anakin se uită cu ochi mari la Hethrir.

— Taci! zise Hethrir uşurel înainte ca Anakin să poată spune ceva. Vocea lui Hethrir era înspăimântătoare.

Jacen o apucă pe Jaina de mână. Ea abia îi simţea degetele.

Uitându-se în sus la Hethrir, speriat, cu adevărat speriat, Anakin plîngea. Jaina încercă să se ducă la el, ea era responsabilă, ea era cea mai mare. Dar Tigris o prinse de umăr şi o opri.

— Fă ce ţi se spune, zise el. Atunci nimeni nu o să-ţi facă rău, nimeni nu o să le facă rău fraţilor tăi.

Nimeni nu se mai purtase aşa cu ea vreodată. Jaina nu putea să înţeleagă de ce acum se purta cineva cu ea aşa.

Unchiul Luke putea să îi afecteze abilităţile ei şi pe cele ale lui Jacen, şi chiar pe cele ale lui Anakin. Asta chiar era un lucru bun! Anakin era prea mic pentru a şti întotdeauna ce făcea. Dar unchiul Luke nu gonise niciodată lumina lui Anakin. Niciodată nu-i acoperise pe Jacen şi pe Jaina cu o pătură udă şi rece, îngrozitoare, pe care Jaina nici măcar nu putea să o vadă sau să o apuce, ori să o tragă şi să o arunce pe podea. Unchiul Luke o ajuta să îşi ghideze abilităţile pentru a le folosi corect şi pentru a învăţa mai multe despre ele. Uneori, chiar îi mărea puterea pentru a o ajuta, pentru a-i arăta cum să facă ceea ce încerca.

Nu aşa!

— Du-i pe ei doi în camerele lor, îi spuse Hethrir lui Tigris. Şi întoarce-te la mine.

— Mă supun, Hethrir, zise Tigris. Avea o voce plină de admiraţie.

— Îmi vreau dintele, spuse Jaina.

Hethrir îşi scutură mâneca. Dintele căzu pe jos. Tigris nu voia să o lase să se ducă să îl ia.

Hethrir îl ridică pe Anakin. Fratele mai mic al Jainei nu se împotrivi. Nu se putea împotrivi.

— Te rog, lasă-l să stea cu noi, zise Jaina. Are doar trei...

Se opri pentru o clipă. Anakin urma să spună: „Trei şi jumătate!” dar tăcu.

— O să fim cu toţii cuminţi dacă îl laşi să stea cu noi, zise Jaina cu disperare.

Hethrir se uită la ea de sus. Acum ea ştia că privirea lui blândă era o minciună, la fel ca tot ce rostise.

— Dacă sunteţi cuminţi, spuse el, s-ar putea să vă las să vă vizitaţi fratele. În câteva zile sau o săptămână.

Se întoarse, cu roba albă fluturându-i la glezne, şi îl duse pe Anakin în beznă. Ultimul lucru pe care îl văzu Jaina la fratele ei mai mic fură ochii mari, speriaţi.

Tigris îi împinse pe Jaina şi pe Jacen pe coridor, apoi pe după un colţ. Pătura udă şi rece a puterii lui Hethrir încă o înconjura pe Jaina.

— E frig, şopti ea.

— Prostii, e cald, spuse Tigris.

Jaina se simţea jignită şi ruşinată, speriată şi furioasă. Chiar şi când era mică, nimeni nu se purtase aşa cu ea. Întotdeauna încercase să îşi folosească puterile corect. Să fie responsabilă. De îndată ce înţelesese ce însemna acest cuvânt, ştiuse că avea să fie important în viaţa ei.

Îşi dorea să poată vorbi cu mama ei. Nu avea voie niciodată, absolut niciodată, să îşi utilizeze abilităţile pentru a face rău cuiva. Dar dacă ar fi fost nevoită, dacă ar fi fost pentru a împiedica pe cineva să îi facă rău ei sau lui Jacen, dacă ar fi fost pentru a-şi apăra fratele mai mic? Era la fel de responsabilă pentru Anakin ca şi pentru folosirea corectă a ceea ce putea face.

Ar fi trebuit să folosească bariera pentru apărare. Dar ştia deja că nu ar fi funcţionat.

Hethrir poate opri bariera, se gândi Jaina. Nu ar face acest lucru dacă ar fi cu adevărat naşul nostru. Nu cred că îl cunoaşte pe tata şi nu cred că e prieten cu mama.

În cele din urmă se gândi – gândul era ca un răsărit de soare aici, pe acest coridor întunecat – şi nu cred că mama, tata şi unchiul Luke sunt morţi!

De data aceasta chiar credea ce gândea.

Încercă să îl privească pe Jacen în ochi pentru a vedea dacă ştia că mama şi tata erau în viaţă.

Îşi întoarse capul pentru a se uita la el. Tigris îşi puse mâna pe obrazul ei – avea mâna caldă, iar el nu era rău, însă intenţia lui era clară – şi o făcu să se uite iar în faţă.

— Aici mergem drepţi şi cu privirea înainte, spuse el. Cu ochii drept în faţă, pentru a vedea ceea ce trebuie să înfruntăm.

— E o prostie, zise Jaina. Pierzi o grămadă!

— Şi nu îi contrazicem pe cei mai în vârstă, spuse Tigris.

— Ce înseamnă „a contrazice”? întrebă Jacen.

— Nu fi impertinent, răspunse Tigris.

— Ce înseamnă „impertinent”? întrebă Jaina.

Nu ştia sensul nici unuia dintre cele două cuvinte, aşa că dacă Tigris încerca să-i spună că însemnau acelaşi lucru, ea tot nu ştia ce voia el să zică. Acum se purta ca şi cum ar fi fost furios, tăcea şi îi îndruma mai repede prin întuneric.

Jaina se întrebă dacă şi-ar fi putut croi drum prin pătura udă şi grea. O urmărea şi stătea înfăşurată în jurul ei. Era invizibilă, iar când îşi atinse braţul, simţi că nu o înconjura nimic.

Dar tot timpul se simţea ca şi cum Hethrir şi-ar fi ţinut mâna rece şi grea pe umărul ei. Tot încerca să o scuture, aşa cum se zvârcolea Anakin în braţele ei atunci când îl ţinea. Încercarea de a se elibera o epuiză.

Coridorul se termina într-o cameră mare, pătrată, din piatră, încăperea era slab luminată, dar cel puţin nu era complet cufundată în întuneric, aşa cum era coridorul. Lumina slabă provenea din tavan. Acesta era foarte jos în comparaţie cu tavanele cu care era obişnuită Jaina. Dacă Tigris se întindea, putea să îl atingă. Hethrir nici n-ar fi trebuit să se întindă pentru a ajunge la el.

Camera de piatră nu avea pereţi, doar uşi de lemn. Fiecare dintre ele se atingea de câte o uşă pe fiecare latură a ei. Toate uşile erau încuiate. Nu existau ferestre. Jaina se întrebă dacă ar fi reuşit, cumva, să găsească drumul de ieşire, înapoi pe unde veniseră.

Sau va trebui să încerc fiecare uşă, se gândi ea. *Cred că sunt cel puţin o sută. Poate chiar şapte mii!*

Una dintre ele trebuie să dea afară, se gândi ea.

Apoi îşi dădu seama. Dacă asta e o navă spaţială – ceea ce încă nu reuşise să stabilească – atunci nu o să ne ajute cu nimic dacă ieşim.

Era atât de obosită. Încerca să pretindă că nu voia să tragă un pui de somn – asta era pentru copiii mici, ca Anakin – dar pleoapele i se tot închideau.

Tigris îi îndemnă pe Jacen şi pe Jaina să intre în camera mare din piatră. Avea ecou peste tot. Se opri, rămânând între gemeni. Jaina era atât de obosită, încât se sprijini de el. Aproape că adormi în picioare.

Tigris îşi puse mâna pe umărul ei. Pentru ea era singurul lucru cald de pe lume. Pentru o clipă – doar o clipă – îi simţi atingerea ca pe o îmbrăţişare prietenească. Jaina se gândi că el ar fi putut să o ia în braţe, să o ducă într-un loc în care să poată trage un pui de somn şi să o învelească aşa cum făcea Winter. Şi totul ar fi fost bine.

Apoi îşi aduse aminte unde era şi ce se întâmplase, poate că şi Tigris îşi aduse aminte, pentru că o scutură şi o făcu să se trezească.

— Gata! zise el. Fără de-astea. Aici nu dormim dacă nu suntem în pat. Nu e timp de leneveală!

— Nu adormisem! spuse Jaina, ceea ce era destul de adevărat.

— Nici eu, zise Jacen.

Avea o voce la fel de adormită pe cât se simţea şi Jaina. Trebuie că şi el e învelit într-una dintre păturile grele şi reci ale lui Hethrir.

Dar când o să fim în pat, o să fie bine, se gândi Jaina. O să fie cald şi eu o să pot să îmi strecor mâna pe sub pătură şi el o să facă la fel şi o să ne ţinem de mână. Şi chiar dacă nu putem să gândim unul către celălalt, putem să şoptim.

Jainei i se umplură ochii de lacrimi şi începu să vadă neclar. Niciodată nu mai fusese nevoită să se gândească la cum să se furişeze pentru a-l ţine pe fratele ei de mână. Niciodată nu fusese nevoită să se gândească la cum să se furişeze. Şi nu-şi aducea aminte cum era înainte să poată să se gândească la Jacen. Ii era atât de frig, se simţea atât de obosită, de flămândă şi de singură, încât aproape că izbucni iar în lacrimi. Se abţinea să plângă doar pentru că ştia că în curând avea să poată vorbi cu Jacen şi împreună vor putea să îşi dea seama ce să facă.

Tigris îi îndemnă înainte. Ajunseră la una dintre uşi. Tigris o deschise. Jaina se gândi că în spatele ei se deschidea alt coridor lung. Nu credea că ar mai fi fost în stare să mai străbată un coridor lung.

În spatele uşii nu era mai nimic. Doar o cămăruţă, de lăţimea uşii şi numai de două ori mai lungă.

Jaina se opri, zăpăcită. Poate că mai era o uşă în fundul micii încăperi. Dar nu vedea nici o clanţă, nici un fel de mecanisme automate, nici un semn acolo unde ar fi trebuit să fie marginea uşii. Uşa deschisă era grea, din

lemn tocit, în timp ce interiorul camerei era din piatră gri-strălucitoare, urâtă.

Tigris îi dădu drumul lui Jacen şi îl împinse câţiva paşi în încăpere.

Uşa se închise cu o bufnitură în spatele lui.

— Jacen! Jacen! ţipă Jaina.

Se smulse din strânsoarea lui Tigris şi fugi spre uşă, întinzând mâna după clanţă. Dar Tigris o trase de acolo. De partea cealaltă, Jacen îi striga numele. Abia îl auzea.

— Haide, zise Tigris. Nu fi copil. Aici nu strigăm şi nu ţipăm. Suntem curajoşi.

Jaina se întoarse furioasă.

— Eu sunt curajoasă!

Încercă să îl lovească, dar el îi prinse ambele mâini şi le ţinu pe loc, iar ea nu putea face nimic.

— Eu sunt curajoasă şi îmi vreau fratele înapoi!

— E vremea de culcare, spuse Tigris. Mâine dimineaţă nu o să te mai porţi aşa de prosteşte. Vino.

Poate că tot mai pot să vorbesc cu Jacen prin perete, se gândi Jaina cu disperare. Poate că nu o să fie prea rău...

Se întoarse plină de speranţă spre uşa de lângă cea a lui Jacen.

Tigris o conduse departe de camera lui Jacen, tocmai în capătul opus al uriaşei săli pătrate. Deschise o uşă ce dădea într-o cămăruţă la fel cu cea a lui Jacen, dar aflată cât mai departe posibil de cea a fratelui ei.

Tigris îi dădu drumul. Ea se uită la el.

— Arată-mi că eşti curajoasă, zise el.

Aruncă o privire în cameră şi Jaina ştiu că el voia ca ea să intre fără să i se spună.

Se uită la el, drept în ochii lui mari şi negri.

— Vreau să merg acasă, zise ea.

— Ştiu, spuse Tigris încetişor.

Ezită, apoi făcu semn spre cămăruţă.

— Dar... nu se poate.

Ea intră. Nu avea de ales. El închise uşa în urma ei.

Piatra gri fantomatică se pierdea în întuneric. Jaina căută altă deschidere. Altă ieşire. Un mod de a desface încuietoarea sau balamalele uşii mari din lemn. Nu găsi nimic, în afară de câteva urme pline de aşchii, acolo unde cineva lovise în ea.

Jaina se plimbă prin cămăruţa ei. Atinse pereţii. Nu găsi nimic. Ciocăni în pereţii laterali, dar sunetul era foarte spart şi nu primi nici un răspuns.

În fundul camerei, picioarele i se cufundară în ceva. Se lăsă în genunchi şi pipăi podeaua. Era moale şi pufoasă. Strălucirea fantomatică aproape dispăruse. Îşi vedea degetele, dar podeaua era în beznă. Putea să împingă podeaua în jos. Punctul moale era destul de mare cât să se încolăcească pe el. Îl încercă. Îi era frig, dar asta era din cauza păturii invizibile a lui Hethrir. Voia să fie în patul ei. Voia suzeta ei şi pe Eba, păpuşa wookiee moale pe care i-o adusese Chewbacca, împreună cu una geamănă, Aba, pentru Jacen, din ultima lui călătorie acasă.

Lumina se stinse. Încăperea era foarte întunecată. Jaina se înfioră.

O să mă prefac, se gândi Jaina. *Suntem în tabără. Dar tot echipamentul s-a pierdut. Sau poate că a căzut în apă. Totul e ud. Trebuie să ne descurcăm.*

Se gândi la o saltea moale de tabără sub ea, abia uscată, plăcută şi caldă. Şi la pătura ei inteligentă de tabără. Ştia când îi era frig şi ştia să se încălzească. Ştia să se înfăşoare în jurul ei pentru a o feri de vânt. Uneori îi plăcea să se ude – îi plăcea să înoate. Apoi se întindea bine pe jos, pentru că nu avea picioare. Şi se zvârcolea şi se scutura până când se usca şi se încălzea, iar Jaina şi-o putea pune pe umeri şi putea merge la culcare. Când era

mică îi plăcea să doarmă cu pătura aceasta chiar şi acasă.

Şi mama e în tabără, se gândi Jaina. *Şi tata, şi Winter, şi Chewbacca, şi unchiul Luke, şi domnul 3PO, iar R2-D2 nu a venit pentru că nu-i place să-i intre noroi în şenile, dar e acasă, în siguranţă. Am mâncat pâine prăjită la focul de tabără, iar Anakin doarme acolo şi e şi Jacen, şi am făcut ciocolată caldă...*

Un punctişor cald de lumină apăru în faţa ei, pâlpâind ca o flacără, întinse mâna, iar Jacen îşi strânse degetele în jurul ei şi Jaina se opri din tremurat...

Tigris se grăbi înapoi în camerele Lordului Hethrir.

Am fost prost, se gândi el. *Prost şi slab pentru îngăduinţa faţă de copii. Nu le-am făcut nici un bine dacă am încercat să le uşurez situaţia. Doar i-am făcut şi pe ei să fie proşti şi slabi!*

Îngenunche la uşa Lordului Hethrir. Nu ciocăni. Lordul Hethrir ştia că era acolo. Lordul îl va primi când va fi gata, când va fi momentul potrivit.

Tigris folosi aşteptarea pentru a se gândi la erorile pe care le făcuse.

În cele din urmă, când pe Tigris începuseră să îl doară genunchii, uşa Lordului Hethrir se deschise. Tigris simţi pe umeri greutatea privirii lui Hethrir. Îşi înălţă capul şi îl privi pe acesta în ochi.

— Ţi-a luat mai mult decât era nevoie, spuse Hethrir.

— Da, Lord Hethrir.

Pentru o clipă, doar o clipă, Tigris se gândi să mintă, să dea vina pe copii pentru timpul în plus. Pentru că ei chiar erau îndărătnici şi impertinenţi. Dar nu impertinenţa lor îl făcuse să aibă nevoie de mai mult timp.

— Am greşit, Lord Hethrir. Am vorbit cu copiii. Le-am dat instrucţiuni, aşa cum aţi dorit, dar am vorbit cu ei mai mult decât era necesar. Am fost... slab şi prost.

Hethrir se înălţă deasupra lui. Nu exprima furie. Tigris se întreba dacă simţea vreodată mânie sau dacă mintea lui era prea avansată pentru orice astfel de defect.

— Mă dezamăgeşti, Tigris, zise Hethrir.

Tigris simţi dezamăgirea. Era dezamăgit de sine însuşi. Niciodată nu îl mulţumea pe Hethrir, întotdeauna dădea greş.

— Dar ţi-ai mărturisit greşeala, aşa că îţi voi mai da o şansă. Ridică-te.

Tigris se supuse. Hethrir se întoarse în camerele sale, apoi se uită în urmă nerăbdător.

— Vino!

Uluit, Tigris îl urmă pe Hethrir. Rareori îl invita acesta înăuntru. Se simţea nespus de onorat să fie adus în minunata cameră de primire, cu covorul ei gros cu model aşezat peste plăcile aurii ale podelei, cu pereţii ei din lemn şlefuit, cu ţevile ei de lumină curbate trasând desene pe tavan.

Cel mai mic dintre copiii noi, Anakin, şedea în tăcere în mijlocul carpetei. Îi scăzuse cu mult energia de când îl văzuse Tigris ultima dată. Începuse să strălucească iar, cu o pâlpâire slabă de lumină.

— Ţi-ai mărturisit slăbiciunea, repetă Hethrir. Asta te va ajuta să îţi găseşti calea spre putere. O să te iert. Ce crezi despre acest copil?

Tigris îl privi pe băieţel.

— Ar putea fi foarte puternic, zise el. Lumina îi străluceşte. L-aţi aşezat într-un văl.

Hethrir dădu din cap, afirmativ.

— O observaţie corectă.

Tigris era încântat de compliment. Nu era chiar un compliment, dar era tot ce îi oferise Hethrir vreodată. Măcar o dată nu îşi dezamăgise maestrul!

— Mulţumesc, Lord Hethrir.

— Îl voi duce să fie purificat, spuse Hethrir.

— Să fie purificat? zise Tigris, atât de surprins, încât îşi uită poziţia.

Acest copil, un Tânăr al Imperiului? se gândi el. Dacă domnul meu îl supune purificării pe acest copil îndărătnic, atunci de ce nu mă supune pe mine?

— Stăpâne, nu are nici un pic de antrenament – nu este proctor, nu este nici măcar ajutor..

Hethrir îl privi fix, fără furie sau comentarii. Îngrozit, Tigris amuţi.

— Voi duce acest copil să fie purificat, repetă Hethrir, ca şi cum Tigris n-ar fi spus nimic. Du ajutoarelor mesajul meu: să îmi pregătească nava.

— Da, Lord Hethrir, şopti Tigris.

Se ridică, apoi ezită.

Nu se poate ca Lordul Hethrir să fi uitat de recepţia de mâine dimineaţă, se gândi Tigris. *Mă testează din nou? Îmi doresc să îl servesc în alt fel decât purtând mesaje! Îmi doresc să câştig dreptul de a fi purificat. Nu-mi e frică de pericol.*

Poate, se gândi Tigris, *Lordul Hethrir crede că eu am uitat de recepţie. Poate crede că speranţele mele sunt atât de îndrăzneţe, încât îmi uit îndatoririle.*

— Se află în gazdă vreun membru din Tineretul Imperiului, stăpâne?

— Cu siguranţă nu. Muncesc cu toţii pentru Imperiul Renăscut, subminând Noua Republică. Lordul Hethrir părea nerăbdător.

— Atunci, domnule, să îl rog pe proctorul-şef să negocieze cu oaspeţii dumneavoastră? întrebă Tigris.

— Oaspeţii mei...? zise Hethrir. Proctorul-şef?

— Mâine dimineaţă, domnule.

Hethrir se opri.

— Nu l-aş lăsa pe proctorul-şef să-mi primească oaspeţii aşa cum nu te-aş lăsa pe tine, prostule! spuse el

tăios. Nu am de gând să plec înainte de venirea oaspeţilor mei! De ce ai crezut aşa ceva?

— Am înţeles greşit, zise el iute. Vă implor să mă iertaţi.

Hethrir suspină.

— Îţi ceri iertare tot timpul, dar nu te schimbi niciodată pentru a face ca iertarea să nu mai fie necesară. Pentru asta trebuie să te lupţi!

Tigris îşi lăsă capul în piept. Nu găsea nimic de spus, decât că îi părea rău şi nu voia să spună iar cât de rău îi părea. Era conştient de cât de amarnic îl dezamăgise pe Lordul Hethrir. Se trase de manşeta robei lui cafenii jerpelite, ştiind cât de departe era de a o înlocui cu tunica de culoarea ruginie a unui ajutor sau de salopeta albastru-deschis a proctorilor.

Hethrir se ridică. Roba lui albă foşni. Materialul ei moale se freca atunci când Lordul se mişcă. Sunetul îl făcu pe Tigris să se înfioare.

Zumzetul tânguitor al sabiei de lumină a Lordului Hethrir umplu camera, iar lumina cenuşiu-argintie a lamei aruncă umbre pe mâinile goale ale lui Tigris. Acesta îşi înălţă capul, pentru a se uita cuprins de admiraţie, aşa cum făcea întotdeauna, la radiaţia sabiei Lordului Hethrir.

Lama dispăru.

— Mai încearcă o dată, spuse Lordul Hethrir şi îi dădu mânerul armei lui Tigris.

Mânerul era cald în mâna băiatului. Sabia de lumină era prea mare pentru mâinile lui Tigris, dar o prinse cât de bine putu.

Ştia ce voia Lordul Hethrir să facă el.

Lama sabiei de lumină a Lordului Hethrir putea fi activată doar folosind Forţa. Hethrir nu accepta pe nimeni în cercul său de apropiaţi dacă nu putea să încheie circuitul şi să genereze lama.

Tigris încercă, aşa cum mai făcuse, să stabilească o legătură cu Forţa, să se întindă, să creeze lama.

Copilul Anakin îşi ridică privirea şi urmări cu interes.

Nu se întâmplă nimic. Sabia rămase rece şi moartă.

— Al meu! zise Anakin, întinzându-şi mâinile către Tigris.

Lordul Hethrir îi zâmbi cu drag lui Anakin.

— Nu, micuţule, spuse el. Nu ai nevoie de sabia mea de lumină.

Îşi întoarse atenţia spre Tigris şi suspină iar. Îşi luă sabia şi prinse mânerul la curea, pe sub roba de deasupra. Tigris zări cea de-a doua sabie de lumină pe care el o purta, una mai mică, pe care nu îl văzuse niciodată să o mânuiască. Tigris era convins că dacă Lordul Hethrir l-ar fi lăsat să încerce acea sabie de lumină, cea mai mică, ar fi putut reuşi. Dar Tigris încercase să sugereze această posibilitate doar o dată. Amintirea tăcerii bruşte a stăpânului său îl împiedica pe Tigris să mai propună vreodată aşa ceva.

— Du-te, spuse Lordul Hethrir.

— Da, Lord Hethrir, zise Tigris.

Îşi dezamăgise mentorul. Se dezamăgise pe sine însuşi. Şi era înspăimântat.

Copiii care nu puteau atinge Forţa nu meritau să rămână în prezenţa Lordului Hethrir.

***

Jaina se trezi pentru că era flămândă. Era atât de întuneric! Unde erau lunile şi stelele?

Poate că e înnorat, se gândi ea.

Şi apoi îşi aminti ce se întâmplase.

Suspină şi se ridică în capul oaselor. Îşi întinse braţele în faţă – Jacen o ţinuse tot timpul de mână, nu? – dar nu îl vedea, nu îl auzea şi nu îl găsea.

Locul moale din podea redeveni solid. Surprinsă, Jaina sări. Locul pe care încăperea îl folosea pentru pat dispăruse.

Ajunse pe pipăite până la uşă. Era încă din acelaşi lemn plin de aşchii. Balamalele erau pe partea exterioară, la fel şi zăvorul.

— Lasă-mă să ies, spuse ea.

Uşa nu răspunse.

— Deschide, zise ea. Te rog.

Nu se întâmplă nimic. Încercă în alte câteva limbi. Nici una dintre ele nu aduse vreo schimbare.

Oftă.

Nu credeam cu adevărat că o să meargă dacă o rog, se gândi ea.

Se temea să îşi folosească abilităţile pentru a cerceta zăvorul uşii, dar se temea şi mai mult să nu încerce.

În clipa în care ajunse la încuietoare, pătura grea şi rece a puterii lui Hethrir căzu în jurul ei.

Jaina tresări şi se retrase. Reuşise să zărească ceva din zăvor. Era simplu, dar foarte mare şi greu. Un lemn de o lăţime de palmă stătea între zăvor şi Jaina.

Aş putea să îl desfac, se gândi ea. *Ştiu că aş putea. Dacă aş reuşi să ajung la el. Aş putea chiar să îl fac la loc fără să îmi rămână piese pe dinafară.*

Se înfioră iar. Pătura lui Hethrir se întindea rece şi udă în jurul ei. Bănui că va dispărea iar, dacă va fi cuminte. Îşi vârî mâinile reci în buzunare. Nu voia decât să se încălzească.

Degetele i se strânseră pe unealta universală.

O smulse din buzunar.

Cum de am uitat? se gândi ea. Deschise instrumentul pentru lemn. Îl atinse de uşă. Nu avea voie să îşi

folosească unealta pe case ori mobilă. Dar, cu siguranţă, acum era altceva.

Câteva aşchii se desprinseră.

Uşa se crăpă. Lumina slabă o inundă. Sări înapoi şi îndesă unealta universală în buzunar pentru a o ascunde.

— Au!

Era atât de întuneric în camera ei, încât lumina îi provoca dureri, închise ochii strâns.

— Ieşi, spuse Tigris.

Jaina nu îl vedea, dar îi recunoscu vocea. Clipind şi frecându-se la ochi, ieşi.

Tigris închise uşa în urma ei.

Îl văzu pe Jacen în capătul opus al încăperii, stând în faţa uşii lui. Avea umerii căzuţi.

Fugi spre el. Tigris o prinse şi o opri. Se zvârcoli, dar nu reuşi să scape. O făcu să stea în faţa uşii ei. Jaina se uită prin cameră. În faţa fiecărei uşi stătea câte un copil, cu toţii erau diferiţi, de pe lumi diferite. Nici unul dintre ei nu se mişca. Cu toţii păreau speriaţi şi obosiţi, iar hainele lor erau jerpelite.

Copii mai mari în tunici roşii-ruginii stăteau drepţi pe două şiruri în mijlocul încăperii de piatră.

— Aici nu se fuge, spuse Tigris. Aşteptăm permisiunea proctorului.

Tigris arătă către partea din faţă a camerei mari. Un tânăr înalt purtând o salopetă albastru-deschis stătea la intrare, urmărind totul, îşi puse mâinile în sân.

— Şi atunci ajutoarele ne arată cum să ne aşezăm în şir şi mergem unde ni se spune.

Ajutoarele se răsfirară, cu precizie şi lipsiţi de expresie, aşezându-se ca şi cum ar fi mânat copiii jerpeliţi. Aceştia se întoarseră supuşi către proctor. În capătul opus al încăperii, Jacen rămase încăpăţânat pe loc.

Jaina se uită urât la Tigris şi nu se mişcă.

— De ce? întrebă ea. Îl vreau pe Jacen! Unde-i Anakin?

— Ţi-am spus că aici nu suntem impertinenţi!

— Nu am fost, nici măcar nu ştiu ce înseamnăl

— Întoarce-te! zise Tigris tăios.

Jaina se uită urât la podea, aşa cum facea şi Jacen în partea opusă a camerei.

— Vrei să mănânci micul dejun? întrebă Tigris.

Jaina ridică privirea.

— Da!

— Atunci, fă cum ţi se spune.

Jaina se încruntă şi se uită iar în podea. Tigris fu nevoit să o întoarcă. Unul dintre ajutoare făcu la fel cu Jacen.

— Mergeţi! zise Tigris.

Ceilalţi copii merseră înainte, cu toţii, în acelaşi ritm. Tigris o împinse pe Jaina alături de ei.

Dar ea nu merse în ritm.

Jaina îşi târî picioarele pe beton. Tigris îşi strânse degetele lungi şi ascuţite pe umărul ei. Dar nu îi spuse să înceteze, aşa că ea continuă să îşi târască picioarele. Zgomotul interveni în tropăitul ritmic al picioarelor celorlalţi copii care mărşăluiau. Un al doilea târşâit se adăugă sunetului. Decalat de al ei!

Jaina aruncă o privire în capătul opus al camerei. Jacen rânji spre ea. Apoi ajutorul de lângă el îi întoarse capul drept înainte.

Dar răul fusese făcut. Jaina sări câţi va paşi, un picior, hop! celălalt, hop! Peste tot în jurul ei, ceilalţi copii rupseră ritmul şi începură să sară şi să ţopăie.

O fată centauriană roşu-aurie bătu din picioarele potcovite într-un dans rapid. Galopa pe loc, bătându-se cu coada lungă peste crupele bălţate. Îşi înălţă capul şi scoase un urlet fericit, iar Jacen şi Jaina îi răspunseră.

Tigris o trase pe Jaina înapoi.

— Stop! Linişte!

Unghiile lui i se înfipseră Jainei în piele.

— Au! strigă ea.

Ar fi putut să pretindă că nu o durea, dar nu vedea nici un motiv să se prefacă.

— Opreşte-te! Mă doare!

El îşi desfăcu mâna pentru o clipă, apoi o strânse iar, chiar şi mai tare. O făcu să stea nemişcată. Abilităţile Jainei tremurau gata să explodeze, dar se controlă. Puterea lui Hethrir începuse să scadă. Se temea că ar fi putut reveni.

Ceilalţi copii rămaseră nemişcaţi. În capătul opus al încăperii, un proctor îl prinse pe Jacen de braţ.

— Cu toţii trebuie să acceptăm disciplina, spuse Tigris. Eşti copil. Nu ai de unde să ştii ce este bine pentru tine. Trebuie să mi te supui, aşa cum eu mă supun proctorilor şi Lordului Hethrir.

— De ce nu pot să sar? De ce nu pot să fug? De ce nu pot să strig?

— Pentru că este lipsă de disciplină. Trebuie să înveţi să te controlezi.

Asta o făcu să se oprească. Lecţiile cu unchiul Luke erau în mare parte despre a învăţa să controleze ceea ce putea face.

— Dar unchiul Luke mă lasă să fug şi să sar! zise ea. Asta nu are nici o legătură cu...

— Luke Skywalker e mort, spuse Tigris.

— Dar...

— Gata cu cearta! zise Tigris. Stai în rând în linişte şi urmează-l pe copilul din faţa ta.

Jaina era bucuroasă că Tigris o întrerupsese. Aproape îi spusese că ştia că unchiul Luke era în viaţă!

Şi mama, îşi reaminti ea, *şi tata, şi...*

Brusc, Hethrir fu lângă ei. Jaina îşi închipui că vedea simboluri argintii pe roba lui, pe umeri şi pe piept.

— Lord Hethrir! exclamă Tigris. Căzu în genunchi.

— Ce-i cu zarva asta? întrebă Hethrir.

— Îi explicam regulile noastre copilului, răspunse Tigris, ţinându-şi ochii în podea.

— Nu explica, zise Hethrir. Comandă.

— Unde-i fratele meu? spuse Jaina. Unde-i Anakin?

— Te-ai purtat urât, răspunse Hethrir.

Îşi ridică vocea pentru ca toţi copiii şi ajutoarele să îl audă.

— Am anulat micul dejun din cauza comportamentului acestui copil. Cu toţii vă veţi îndrepta direct spre sala de studiu.

— Nu e drept! ţipă Jaina. Fără mic dejun – fără mic dejun pentru toată lumea – pentru că eu am sărit?

— Taci! şopti Tigris.

Hethrir ieşi din cameră fără să-i mai vorbească. Roba lui albă mătură podeaua.

Jainei îi era atât de foame, încât îi ghiorăia stomacul. Ea şi Jacen nu mai mâncaseră nimic de ieri de la prânz. Îi lăsă gura apă când îşi aduse aminte de budincă, de sandvişuri şi de fructele de la desert...

— Nu e drept!

— Ai încălcat regulile. Tigris se ridică în picioare. Faci parte din grup. Regulile se aplică întregului grup.

— Dar...

— Taci, zise Tigris. Lordul Hethrir nu a anulat prânzul... Încă.

Jaina se uită în jur la toţi ceilalţi copii. Se gândi că toţi vor fi furioşi pe ea. Nimeni nu spuse nimic şi nici nu se uită la ea. Văzu, pentru prima dată, cât de slabi erau cu toţii, la fel de slabi pe cât erau de jerpeliţi şi se gândi cât de foame trebuia să le fie. Voia să le spună că îi părea rău. Dar îi era teamă să vorbească. Lordul Hethrir le-ar fi luat şi prânzul.

Se supuse. Când şirul de copii se mişcă înainte, merse împreună cu toţi ceilalţi.

Dar paşii ei erau un pic decalaţi.

Jainei îi era aşa de foame, încât abia mai putea să gândească şi era atât de plictisită, încât abia mai reuşea să rămână trează. Nu înţelegea de ce trebuia să stea în acest compartiment mic, fără soare sau aer curat, şi să memoreze informaţiile care apăreau în aer în faţa ei. Pe cele mai multe le ştia deja, cum ar fi literele şi fusele orare. Lucrurile pe care nu le ştia nu înţelegea de ce ar fi vrut să le ştie. Încetă să se mai obosească să le ţină minte. Răspunsurile greşite se adunau în număr mare, plutind deasupra capului ei. Nu-i păsa.

Adormi.

— Cred că eşti o fată foarte proastă.

Jaina sări, complet trează. Nu îl auzise pe Tigris când venise în spatele ei. Rămase în picioare şi se uită urât la el.

— Nu sunt! Sunt deşteaptă! De ce eşti aşa de rău?

El împunse cu un deget în grupul fantomatic de răspunsuri greşite. Avea unghiile murdare şi roase.

— Nu trebuie să crezi că sunt rău, zise Tigris. Nu fac decât să te ajut să înveţi disciplina.

— Te porţi cu răutate.

— Dacă nu vrei să mă port cu răutate, atunci trebuie să răspunzi la întrebări.

— Sunt întrebări prosteşti!

— Eşti un copil impertinent. Crezi că ştii ce e bine pentru tine mai bine decât Lordul Hethrir? Eşti foarte ignorantă!

— Ba nu! Ba nu! îmi place să învăţ! Dar astea sunt lucruri prosteşti!

— Cât de înaltă este cea mai înaltă cascadă de pe planeta Firrerre?

— Ştiu cum să aflu care este cursul principal al unui râu, zise Jaina plină de speranţă. Ştiu cum să îmi dau seama cât de înaltă este o cascadă, chiar dacă nu poţi ajunge în vârf!

— Dar Lordul Hethrir nu ţi-a pus aceste întrebări, spuse Tigris. El a întrebat „Cât de înaltă este cea mai înaltă cascadă de pe planeta Firrerre?"

— Nu ştiu. Şi asta este o întrebare prostească... Cui îi pasă care e răspunsul? Poţi să cauţi.

— Are o înălţime de o mie două sute şaizeci şi trei de metri. Lordul Hethrir crede că toate persoanele educate ar trebui să ştie aceste lucruri. Stai jos la ecran şi învaţă ce îţi oferă el.

Jaina înţelese că nu avea de ales.

— Tot e o întrebare prostească, şopti ea.

4

Leia visa în sunete. Era cufundată în întuneric, dar din toate direcţiile veneau spre ea fluierături şi triluri. Vocile creau forme în beznă. Ţipă, întinzându-se către aceste forme, trei mici siluete, atât de fragile şi de scumpe.

Leia suspină şi se trezi cu o zvâcnire. Adormise în scaun. Luminile percepură mişcarea ei şi îşi măriră intensitatea.

Ce coşmar îngrozitor, se gândi ea.

Apoi îşi aduse aminte: nu era un coşmar.

Lângă ea, R2-D2 fluieră tânguitor.

— Oh! M-ai speriat, spuse ea. Ce s-a întâmplat, R2? Am primit veşti...? Nu primise. M-ai trezit ca să mă duc în

pat? Zâmbi cu tristeţe. Nu cred că mai contează unde stau.

Se împinse şi se ridică în picioare. Încordarea îi întări gâtul şi spatele.

Se simţea adormită şi ameţită. Era miezul nopţii. Mai erau câteva ore până la răsărit.

— Domnul Iyon chiar m-a drogat! exclamă ea.

Scutură din cap, încercând să gonească buimăceala somnului.

— Ei, o să...

Atunci îşi aminti că şambelanul Iyon băuse ceai împreună cu ea. De aceea căscase el, de aceea se împiedicase. Şi poate că se grăbise în camera lui şi se cufundase într-un somn provocat de droguri.

Era furioasă pentru că fusese sedată fără ştiinţa ei. Dar, gândindu-se la părerile şi la temerile lui, nu putea să îl învinovăţească.

R2-D2 rulă spre uşă.

— Noapte bună, zise Leia.

R2-D2 rulă spre ea, apoi se depărtă iar.

— Ce s-a întâmplat?

Droidul fluieră categoric. Apoi zbârnâi spre uşă.

Aşteptă.

— Unde te duci? Vrei să vin şi eu?

R2-D2 ţâşni pe uşă.

Leia îl urmă.

— Dar unde mergem? S-a trezit Chewbacca, asta e, nu?

Merse după R2-D2 pe coridor. Castelul era tăcut şi slab luminat.

Cu colţul ochiului vedea cum personajele săpate pe fiecare suprafaţă se mişcau şi îşi jucau poveştile. Când se uita direct la ele, acestea rămâneau nemişcate, simple tăieturi în piatră.

R2-D2 nu o luă spre cabinetul medical.

— Pe aici, zise Leia.

Droidul continuă să ruleze, fără să se oprească. Curioasă, tulburată, Leia îl urmă în grabă.

Aerul plăcut al nopţii se revărsă în jurul ei atunci când ieşi după R2-D2 din castel. Nici măcar nu ştiuse că exista această uşă. Castelul era atât de mare, atât de întortocheat, încât nu învăţase decât rutele către locurile la care trebuia să ajungă.

Deasupra, cele câteva luni ale lui Munto Codru dansau pe cer. Ţipetele animalelor de noapte spărgeau tăcerea.

— Unde mergem? şopti Leia.

În jurul ei, toate sunetele încetară. Se opri, speriată de schimbare. Rămase nemişcată în tăcere, iar zgomotele nopţii reîncepură încetişor, mai întâi cele din depărtare, apoi cele de aproape şi, în cele din urmă, ţârâiturile slabe de lângă picioarele ei.

R2-D2 fluieră. Vocea droidului se pierdu printre cele ale creaturilor nopţii. Îşi continuară chemarea, fără să fie speriate.

R2 intră în pădure şi rulă pe poteca ce ducea spre pajişte. La marginea câmpului de pe care dispăruseră copiii, Leia ezită, apoi sări înainte. Când intră în pădure în partea cealaltă a luminişului, inspiră brusc. Îşi ţinuse respiraţia.

Te porţi ca un copil speriat, îşi spuse ea. Apoi adăugă, sau ca o mamă îngrozită...

Curând, înţelese unde mergea R2-D2. Îl prinse pe droid din urmă.

— Ce e pe pistă? R2, ştii unde sunt copiii? Sunt închişi într-una dintre nave?

Câteva nave spaţiale erau pe mica pistă de aterizare de pe domeniul castelului. Navele mari trebuiau să aterizeze la astroportul principal, deoarece serviciile de aici erau primitive. Dar dacă răpitorii aveau acces la una

dintre navele locale, s-ar fi putut ascunde aici. Nimeni nu s-ar fi gândit să caute în acest loc, pentru că nu ar fi putut decola. Nu fără permisiune din partea astroportului principal, iar acesta nu acorda permisiune nimănui.

— Spune-mi, R2!

Droidul nu răspunse.

Pe mica pistă de aterizare se aflau trei nave. Una era un curier, cel pe care dorise să îl trimită după Han şi Luke. Cea de a doua era un vehicul local antic, cu un model complicat, o navă pusă la dispoziţia şambelanului.

A treia era *Alderaan*, mândria şi bucuria Leiei. *Alderaan* era o mică navă aerodinamică, cu posibilităţi de călătorie în hiperspaţiu. Luke o dojenise pentru că îşi pierduse timpul să înveţe să o piloteze, când l-ar fi putut folosi la studierea căilor Jedi. Dar adevărul era că se dovedea a fi mult mai simplu şi mai rapid să înveţi să pilotezi *Alderaanul* decât să înveţi să fii un Cavaler Jedi. Şi mult mai distractiv. Poate că de aceea iubea ea atât de mult mica navă spaţială. Responsabilitatea ei faţă de Republică o împiedica să se distreze prea mult.

Acest lucru era adevărat pentru toţi cei pe care îi cunoştea. Luke muncea până la epuizare. Leia se gândea că el muncea intenţionat peste limite fie pentru a se testa, fie pentru a urca la un alt nivel de dezvoltare. Dar o speria, uneori. Îşi dorea ca ei să fi crescut împreună, îşi dorea să-şi fi cunoscut fratele în copilărie, pentru a-l înţelege mai bine.

Han nu îşi forţa intenţionat limitele rezistenţei. Trecuse multe teste în viaţa lui, nu avea nevoie niciodată să îşi ofere mai mult. Dar îşi forţa limitele, fără să vrea. Adesea, Leia venea acasă după o recepţie diplomatică sau o şedinţă lungă cu sfetnicii ei şi îl găsea pe Han cu capul pe birou, sforăind. Odată adormise în cadă. Leia era convinsă că dacă ar fi ajuns cu cinci minute mai târziu, Han s-ar fi înecat.

De aceea el şi Luke plecaseră împreună într-o aventură. Amândoi se epuizau. Aveau nevoie de relaxare.

Se îndoia că Luke avea să găsească vreun alt Cavaler Jedi în călătoria lui, dar spera că avea să aibă parte de ceva odihnă. Şi spera că Han avea să-şi dea frâu liber, ca în vremurile din trecut.

Leia îl urmă pe R2-D2 pe pistă. Se aştepta ca droidul să se oprească la curier. Când acesta trecu de navă, ea inspiră lung, îngrijorată. Se putea ca droidul să se îndrepte spre nava şambelanului? Acesta fusese întotdeauna bun şi grijuliu cu ea. Chiar şi când o drogase, avusese intenţii bune. Dar dacă în nava lui erau copiii, dacă îi răpise copiii pentru a-şi ridica prestigiul pe Munto Codru...

R2-D2 trecu de nava şambelanului şi înaintă spre cea a Leiei.

Leia fugi după el.

Nimeni nu poate intra în Alderaan fără consimţământul meu! ţipă ea pentru sine. *Nimeni! Nici măcar Han. Şi, cu siguranţă, nu gemenii sau Anakin! Răpitorii nu i-ar fi putut obliga să deschidă nava, pentru că nu ştiau cum să o facă.*

Inima îi bătea nebuneşte. Un practicant puternic al Forţei ar fi putut să intre în nava ei fără să declanşeze alarrmele.

Se calmă.

Aşteaptă şi vei vedea, se gândi ea. *Aşteaptă şi vei vedea*.

R2-D2 se opri lângă Alderaan.

Leia puse mâna pe laterala argintie a navei sale. Nici un semn distinctiv nu păta finisajul clar, care arăta ca mercurul pur. Era înregistrată pe numele unei persoane care nu exista, o a doua identitate pe care Leia o creasе pentru ca, odată, cândva, cumva, să-şi poată lua liber

câteva zile şi să zboare într-un loc plăcut fără a fi recunoscută. Semnătura navei ei nu-i dezvăluia nici măcar numele, doar numărul, pentru că *Alderaan* oferea un indiciu prea mare despre adevărata identitate a proprietarului navei. Aproape toţi cetăţenii de pe Alderaan pieriseră în atacul Stelei Morţii. Doar câţiva supravieţuiseră. Prinţesa Leia Organa fusese unul dintre ei.

— E cineva înăuntru, R2? şopti ea.

Droidul scoase un zumzet slab şi încet, sunetul pe care îl scotea Alderaanul atunci când se pregătea de decolare.

— Bine. O să-i opresc înainte să se ridice. Stai liniştit.

Introduse secvenţa de intrare. Trapa se deschise. Leia intră în navă şi înaintă în tăcere pe coridor.

Nu simţea nici o pătrundere, nici o prezenţă la bord. R2-D2 o urmă, pe şenile silenţioase. Leia lăsă luminile stinse, îşi putea găsi drumul pe Alderaan cu ochii închişi, la nevoie. Aruncă o privire în camera de stare. Nimic. Nu se ascundea nimeni în cabina secundară, la cap, în magazie, în cală. Se strecură spre cockpit. Pulsul îi bătea cu putere.

Şi cockpitul era gol.

Oare se ascundeau la motoare? Aceasta era singura posibilitate rămasă.

La trapa sălii motoarelor, se opri şi ascultă cu atenţie. Nu auzea nimic, nici un sunet de conspiraţie, nici ţipete de copii înspăimântaţi, nici scâncetele ascuţite ale lui Anakin într-una dintre crizele lui intense şi scurte. Poate că dormeau cu toţii.

Un zumzăit slab şi înfundat o învălui.

Se uită peste umăr, aşteptându-se să îl vadă pe R2-D2 imitând iar sunetul navei ei.

În spate, coridorul era gol.

Zumzetul crescu. Cineva începuse procedura de decolare.

Leia lovi în trapă şi porni în goană spre cockpit.

R2-D2 îşi introdusese conectorii în sistemele navei şi pornea motorul *Alderaanului*.

— Stai, R2! exclamă Leia. Ce faci, nu pot...

În faţa ei, un ecran prinse viaţă.

Acesta trasa rutele spaţiale ale lui Munto Codru. Traficul era slab în jurul acestei vechi lumi. Nici o navă nu sosise şi nu plecase de câteva zile.

În afară de una.

O singură urmă pleca de la suprafaţă. Ajungea la viteza de ieşire din câmpul gravitaţional, se depărta de planetă, se îndrepta spre hiperspaţiu şi dispărea.

— Ce e asta, R2?

Droidul ciripi spre ea.

Leia tresări şi se aşeză greoi în scaunul pilotului.

Se uita la urma unei nave care ar fi putut aparţine răpitorilor.

— De ce nu mi-a arătat nimeni asta până acum?

R2-D2 îi arătă că informaţia dispăruse din dosarele astroportului. Singura copie întreagă se afla în carcasa compactă a droidului.

— Au scăpat... şopti Leia. De unde ai ştiut, cum ai aflat?

R2-D2 îi piui o explicaţie. Droidul se putea afla oricând în situaţia de a naviga prin spaţiul local şi, ca o precauţie, îşi făcuse un obicei – sau un instinct – din a urmări traficul navelor spaţiale. Când răpitorii au lovit, R2 a comparat bazele de datte cu raportul astroportului şi a observat nepotrivirea.

R2-D2 credea că această contradicţie era un indiciu despre răpitori.

Leia era de acord cu concluzia lui R2. Munto Codru atrăgea un trafic redus de nave spaţiale. Nepotrivirea din

dosare, apărând, aşa cum se întâmplase, în acelaşi timp cu dispariţia copiilor, era prea suspicioasă şi prea convenabilă.

Zumzetul motoarelor *Alderaanului* crescu.

Leia ştia că ar fi trebuit să oprească *Alderaanul*, să se întoarcă la castel şi să se sfătuiască cu consilierii ei. Să vorbească ore întregi, încercând să se decidă ce să facă, ce era prudent, aşteptând revendicările celor care îi răpiseră copiii.

Contrazicându-se cu şambelanul Iyon dacă era o răpire politică...

— Înţelegi, nu, zise Leia, atât pentru ea, cât şi pentru R2-D2, că dacă plecăm şi dacă greşim – dacă este cu adevărat o răpire politică – punem în pericol viaţa lupului cocoşat al domnului Iyon.

R2-D2 ciripi o chemare pierdută.

Aud nesiguranţă? se întrebă Leia. *Sau simt nesiguranţa mea?*

I-ar fi fost atât de uşor să îl creadă pe domnul Iyon, să mai aştepte câteva ore, să negocieze cu familia de pe Munto Codru, să-şi vadă copiii sărindu-i fericiţi în braţe, urmaţi de masivul şi înfricoşătorul lup cocoşat negru al şambelanului Iyon.

Dar nu credea. Nu credea că un răpitor politic ar fi putut trece de măsurile de protecţie şi că i-ar fi putut smulge pe copii de sub apărarea lui Chewbacca. Credea că răpitorii erau mult mai puternici, mai siniştri.

Îl răniseră pe Chewbacca şi declanşaseră bomba de presiune pentru a-şi ascunde adevăratele acţiuni şi intenţii, se gândi Leia. Ne-au făcut să nu băgăm de seamă trecerea a două ore. Şi au răpit lupul cocoşat al domnului Iyon – pentru a întări iluzia răpirii politice, pentru a ne distrage atenţia, în timp ce ei scăpau.

Dacă acesta era adevărul, copiii erau departe de Munto Codru şi se aflau în pericol de moarte.

Îşi aşeză cu blândeţe o mână pe carapacea lui R2-D2.

— Da, zise ea. Ai dreptate. Trebuie să îmi asum riscul.

R2-D2 emise un ţipăt ascuţit de aprobare.

— Domnule Iyon, îmi pare rău, şopti Leia. Sper să am dreptate.

Îşi trase centurile de siguranţă peste trup, se legă cu ele şi apăsă butoanele. Trecu iute prin faza de numărătoare inversă, forţând limitele de siguranţă. Nava prinse viaţă.

Activare.

Alderaan decolă.

De îndată ce nava se ridică deasupra norilor, senzorii astroportului reacţionară. Un controlor de trafic adormit trimise un mesaj.

— Astroportul Munto Codru către WU-9167, nu continua.

Dacă Leia ar fi răspuns, ei ar fi ştiut cine pilota nava. Ar fi trebuit să explice, să se justifice – şi nu s-ar fi putut justifica. Nu ştia decât că nu avea de ales.

Dar nu putea lăsa să se afle că preşedintele Republicii începuse să se poarte necugetat.

— Astroportul Munto Codru către WU-9167, întoarce-te la bază, sistemele de supraveghere ale hiperspaţiului sunt în reparaţii. Poate fi periculos pentru tine să continui!

— Spune-i că avem propriile noastre sisteme de supraveghere, îi zise Leia lui R2-D2.

Alderaan ţâşni drept în sus prin atmosferă. Carcasa i se încălzea.

R2-D2 ciripi un mesaj.

— Astroportul Munto Codru către WU-9167, acesta nu este un răspuns acceptabil. Rişti condamnarea, o amendă şi confiscarea navei spaţiale.

R2-D2 răspunse cu o explicaţie menită să îl liniştească.

Discreţia şambelanului se întorcea acum împotriva lui. Din câte ştia cu siguranţă poliţia astroportului, ea nu încălca decât un ordin administrativ. Îi puteau da o amendă. Puteau stabili să îi confişte nava şi să îi ridice permisul dacă şi când se întorcea. Dar aceasta nu era o problemă poliţienească. Nu bănuiau că era un răpitor care fugea, pentru că nu ştiau că fusese cineva răpit.

— Astroportul Munto Codru către WU-9167, dacă este o urgenţă, putem să trimitem o undă de tractare.

— Oh, R2! zise Leia.

Ultimul lucru de care avea nevoie era să fie obligată să se ferească de un remorcher spaţial şi de raza lui de tractare.

R2-D2 emise un puternic sunet electronic de nemulţumire şi închise transmisiunea.

— Ai învăţat asta de la Han, nu? zise Leia.

Alderaan ajunse în stratul superior al atmosferei. În aerul rarefiat, căldura se disipa rapid. Temperatura carcasei navei scăzu, de la foarte fierbinte la foarte rece.

Cerul albastru deveni indigo, apoi violet, apoi negru. Apărură stelele.

Una dintre ele se mişcă: lumina scânteie pe carapacea remorcherului spaţial de pe orbită care îşi schimba traiectoria pentru a se intersecta cu cea a Leiei.

Hotărât să o oprească, puse o rază de tractare între Alderaan şi punctul din hiperspaţiu prin care scăpaseră răpitorii.

— Cât de puternică e? întrebă Leia. Cât de departe trebuie să mergem pentru a scăpa?

R2-D2 evită să răspundă.

— Şi eu care credeam că eşti perfect, spuse ea.

În loc să schimbe cursul, Leia acceleră. R2-D2 chiui în semn de avertizare.

— Nu-mi pasă. Avem destulă viteză. Dacă ne prinde raza de tractare, nu trebuie decât să o întrerupem.

— Astroportul Munto Codru către WU-9167, te urmărim. Stai calm, credem că îţi putem contracara acceleraţia. Pilot, eşti rănit? Dacă poţi să opreşti motoarele ne-ai uşura mult munca.

Controlorul de trafic îşi păstra calmul vocii. Dacă *Alderaan* ar fi fost în pericol, cu siguranţă Leia i-ar fi mulţumit pentru încurajare.

Alderaan acceleră către unda de tractare.

Ecranul îi arăta Leiei raza care aştepta să înconjoare nava cu un câmp de energie la fel de gros ca melasa. Acceleră şi mai mult.

Cel puţin nu suntem în luptă, se gândi ea. Nu există nici un risc pentru ei dacă încearcă să mă oprească. Nu trebuie să îmi fac griji pentru siguranţa lor.

Propria ei siguranţă i se părea nerelevantă.

— Astroportul Munto Codru către WU-9167, pregăteşte-te pentru raza de tractare, o să fie greu în cinci, patru…

R2-D2 îşi fixă şenilele în fosa de siguranţă şi se ghemui. Leia se uită urât la droid.

— De ce mi se pare mie că tu chiar ştii puterea undei tractoare? zise ea.

— … trei, doi, unu, activează!

Alderaan se zgâlţâi violent când raza de tractare îl prinse şi îl încetini. Leia duse motoarele la limită. *Alderaan* tremura în jurul ei. O durea să vadă la ce încercare îi era supusă nava.

Scuturile *Alderaanului* rezistară undei. Pentru o clipă, mica navă a Leiei reuşi să scape. Remorcherul spaţial, răspunzând cu o viteză surprinzătoare pentru o navă atât de veche şi de depăşită, prinse iar *Alderaanul*. Acesta se luptă în prinsoarea lui. Scuturile pâlpâiră, forţate la limita rezistenţei lor.

Alderaan încetini, înaintând anevoie prin rază, ca printr-un curent puternic.

Dacă aş fi în pericol, se gândi Leia, aş fi extrem de recunoscătoare celui care întreţine remorcherul spaţial atât de bine...

Scuturile îşi reveniră. *Alderaan* cuceri mai mult spaţiu, încă un pas către scăpare.

Alderaan se zgudui.

Raza de tractare se întrerupse. Schimbarea lovi nava şi o aruncă pe Leia atât de puternic în scaunul pilotului, încât îşi pierdu suflarea. Luptându-se cu liniile de durere care îi brăzdau privirea, corectă cursul navei.

Alderaan răspunse, se stabiliză şi sări.

— Nu! ţipă controlorul de zbor, la limita răbdării. Îmi pare rău...

Toate stelele explodară în linii multicolore, radiind în jurul Alderaanului.

— Am reuşit! exclamă Leia.

Un ţipăt de durere şi de uşurare răsună prin navă.

— Ce a fost asta? exclamă Leia.

Desfăcu iute centura, sări în picioare şi fugi spre coada navei.

În a doua cabină – cea care fusese goală atunci când o verificase în căutarea răpitorilor – Chewbacca era întins în pat.

— Ce... cum...? bâigui Leia.

R2-D2 rulă pe lângă ea şi se opri lângă Chewbacca, ciripind fericit.

— Tu l-ai adus înăuntru? exclamă Leia. Cum ai putut? De asta m-ai lăsat să cred că în sala motoarelor sunt ascunşi copiii mei? Ca să ai timp să îl aduci înăuntru? E rănit! Cum o să se vindece? Ce să fac eu cu un wookiee rănit?

Se opri. Încercă să se calmeze. Era atât de furioasă, încât abia mai putea vorbi, cu atât mai puţin să şi judece.

Chewbacca urlă.

Leia încă mai trebuia să se concentreze puternic pentru a-l înţelege. Ascultase şi învăţase multă vreme, pentru a putea vorbi cu cel mai vechi prieten al soţului ei. Tot nu putea pronunţa limba lui Chewbacca, dar făcuse ceva progrese în înţelegerea ei.

Chewbacca îşi exprimă suferinţa, regretul şi mâhnirea că îi dezamăgise pe Jaina, Jacen şi Anakin, dar nici o clipă părerea de rău că venise şi el la bord.

— Nu mă întorc, îi spuse Leia lui R2-D2. Nu-l duc înapoi la doctor Hyos. Sper că te-ai gândit să aduci destule medicamente!

Alderaan avea provizii de medicamente, fireşte, dar Chewbacca era mare şi rana lui era serioasă. Leia nu avea decât cel mai primar antrenament medical, deprins în zilele de demult, când zbura.

Traversă cabina şi se aşeză lângă Chewbacca, uitându-se la el. Acesta gemu.

— Îmi pare rău că eşti rănit, spuse ea. Şi ştiu că vrei să te ajut. Dar aş fi vrut să fi rămas pe Munto Codru. Toată lumea o să te recunoască, de asta nu ai putut să te duci cu Han! Chiar şi când te vei simţi destul de bine ca să te ridici, o să fii nevoit să stai în navă.

Chewbacca mârâi iute o replică.

— Cred că ai dreptate, zise Leia fără tragere de inimă. Pe tine şi pe Han, oamenii vă recunosc. Pe tine şi pe mine... poate că nu. Trebuie să mă gândesc la asta.

Palma lui uriaşă îi atinse mâna, degetele lui, foarte calde şi blânde, se strânseră în jurul încheieturii ei. Leia se retrase zvâcnind, luptându-se cu furia faţă de el, dar pierzând.

— Culcă-te, zise ea. Ar trebui să dormi.

Plecă înainte ca mânia ei să îl rănească mai mult.

Leia se aruncă în scaunul pilotului.

Respiră adânc, încet. Exerciţiul era inegal, căci încă era furioasă şi îndurerată. Ritualul de calmare era una

dintre puţinele abilităţi Jedi pe care începuse să le înveţe, Deşi atunci când îi spusese lui Luke că ştia cum să facă, acesta răspunsese că nimeni nu înţelesese vreodată pe deplin tehnicile Jedi.

— De fiecare dată când ajungi la un nou nivel, zisese el, îţi dai seama că nu înţelegi cu adevărat nimic, trebuie să o iei de la început, de la cele mai simple exerciţii şi să înveţi ce nu ai văzut ultima dată.

— Foarte încurajant, spusese Leia pe un ton sec, pe care Luke alesese să nu îl ia în seamă.

— Este, zisese el. Este minunat, nu? întotdeauna mai ai ceva de învăţat. Întotdeauna este ceva nou.

Pulsul şi respiraţia îi încetiniră şi se reglară. Pentru prima dată de dimineaţă, simţea o sclipire de speranţă, o sclipire a prezenţei copiilor ei. Centrul fiinţei sale tânjea după ei.

În spatele Leiei, R2-D2 intră în cockpit.

Sclipirea dispăru.

— Nu vorbesc cu tine, spuse Leia.

Cu un geamăt îndurerat, R2-D2 se depărtă.

Trebuia să o ia de la capăt. Într-o stare de calm sau într-o stare de agitaţie, putea începe să-şi folosească potenţialul neantrenat. Avea mai mult control atunci când era calmă, mai multă putere când îşi dirija potenţialul cu furie. Cu furia venea un mare pericol.

Hiperspaţiul strălucea şi se zvârcolea în jurul ei. Undeva în acest model avea să găsească o urmă.

Trebuia să o găsească.

I se păru că o vede, se întinse după ea, aceasta îi scăpă şi dispăru.

Relaxează-te, îşi spuse Leia. *Relaxează-te şi poate că îi poţi găsi.*

Asta era ca şi cum şi-ar fi ordonat să înceteze să îşi facă griji: era imposibil.

Abandonă încercarea de a găsi calmul detaşat. Renunţă la simularea calmului.

Leia îşi eliberă mânia, groaza şi durerea. Lacrimi îi apărură în ochi, îi împăienjeniră privirea şi i se scurseră pe obraji. Furia se adăugă groazei. Lovi cu pumnii în scaunul pilotului. Începu să suspine, să geamă, să mormăie cele mai grele înjurături ale celor mai duri contrabandişti dintre prietenii lui Han.

Leia ţipă.

Mânia, groaza şi durerea se sparseră toate în jurul ei şi dispărură. Forţa dragostei şi a durerii ei răbufni într-o realitate alb-albastră strălucitoare.

O linie stacojiu-aprinsă brăzdă terenul alb-albastru şi se înfipse în culorile de curcubeu pastelate ale hiperspaţiului. Leia o văzu, o pipăi, îi auzi culoarea. O gustă şi o mirosi.

Înşfăcă manetele *Alderaanului* şi porni pe urma sângerie.

R2 avea dreptate, se gândi ea. Copiii chiar au trecut pe aici, nu a fost o răpire politică.

Leia se înfioră de uşurare şi de teamă. Făcuse alegerea corectă. Dar copiii ei erau într-un pericol şi mai mare decât lupul cocoşat al domnului Iyon.

Chiar în faţa intrării în cockpit, R2-D2 rula neliniştit înainte şi înapoi, fluierând zăpăcit şi îndurerat.

***

Pitica albă cristalizată se prăbuşea către Staţia Crseih, căzând spre gaura neagră. Cele două stele se înălţau şi se aşezau în opoziţie, creând zile lungi şi nopţi scurte.

Recunoscător chiar şi pentru câteva ore de relativă răcoare, Han intră în hotel, pe coridoarele dintre pâraiele tăcute şi lacurile lucioase.

În camera sa, singura lumină venea de la reflexiile de pe malul lacului din crater.

Han îşi aruncă pe jos jacheta, îşi azvârli cizmele din picioare şi se aruncă în pat. Era un drum lung de la primul dom al Staţiei Crseih până la domul-parc în care se afla hotelul. Se simţea obosit, dar încântat.

Zumzetul prelung al unei săbii de lumină îl făcu să tresară. Se răsuci. Lumina albastră umplu fiecare colţişor al camerei şi chiar aprinse un ghemotoc de praf de sub pat, ca şi cum ar fi fost prea puternică pentru a arunca umbre.

— Unde ai fost?

Luke stătea tolănit pe canapeaua moale din colţ, înfăşurat în robă, cu picioarele întinse. Sabia Jedi se închise la loc, aruncând încăperea în beznă.

— Pe afară, să mă bucur de vacanţă, spuse Han degajat. Dar tu?

Zumzetul sabiei de lumină străpunse creierul îmbibat de alcool al lui Han atunci când lama prinse iar viaţă.

— Asta chiar mă face să mă doară capul, zise Han.

Luke descrise câteva mişcări rituale. Tăie, pară, împunse. Aerul vibră. Lama trecu foarte aproape de perete, de o tapiserie de pe el şi de braţul canapelei.

În lumina sabiei sale, Luke părea bântuit. Lăsă lama de energie să se retragă.

— Ce ai făcut? întrebă el.

— Am refăcut finanţele noastre.

Han mări nivelul luminii în cameră. Îşi luă jacheta, căută în buzunare şi scoase un pumn de credite. Lăsă bancnotele să cadă pe pat, pe podea, chiar şi pe picioarele lui Luke.

Acesta se uită nepăsător la ele.

— Nu aveam nevoie să ne refacem finanţele, spuse el.

— Suntem la graniţă! exclamă Han. Arată tu la graniţă un titlu de valoare şi o să râdă toţi de tine. Şi poate că o să îţi dea cu ceva în cap în vreo fundătură ca să îl ia ei şi să îl ducă undeva unde să îl poată folosi.

— Dar câştigurile de la jocurile de noroc sunt perfect sigure, zise Luke sec.

— N-am putut să pierd în noaptea asta, puştiule, spuse Han. Au crezut că pot să mă ademenească şi să mă păcălească, dar n-am putut să pierd. Aş fi putut să fac în aşa fel, încât să fim bogaţi, nu doar fără griji, dar m-am gândit nu, de ce să mă lăcomesc? De ce să risc o mână în plus? Aşa că mi-am luat câştigurile şi le-am mulţumit pentru seara frumoasă – şi berea bună – şi m-am întors. În siguranţă, liniştit şi încântat.

— Mi-am făcut griji pentru tine! zise Luke. Ai dispărut fără o vorbă...

— N-am vrut să mă cert cu tine, îi spuse Han cumnatului său. N-ai fi venit...

— De unde ştii? Nu m-ai întrebat.

— Ai fi venit?

— Nu.

— Vezi?

— Nu despre asta e vorba! Am o misiune aici, un scop, eu...

— Ce s-a întâmplat? întrebă Han, dintr-o dată îngrijorat. De ce eşti aşa de supărat?

— Se întâmplă ceva ciudat pe Staţia Crseih, zise Luke. Avea vocea încordată şi încărcată. Ceva ciudat, iar eu nu ştiu ce este. Cred că ar trebui să fim atenţi.

— Sunt în vacanţă, spuse Han încercând să ia totul în râs. Ultimul lucru la care mă gândesc e să fiu atent.

Tăcut, Luke privi fix pe fereastra întunecată.

— Sunt obosit, zise Han. Eu mă culc. Dimineaţă o să dorm până târziu, o să iau micul dejun în pat şi poate şi prânzul. Şi pe urmă poate că o să mă întorc la tavernă.

Căscă. Fă la fel. Calmează-te. Dacă e aici cineva pe care trebuie să îl găseşti, o să îl găseşti. Sau o să te găsească el pe tine.

Han se ridică atât cât să îşi poată scoate cămaşa, dar era prea obosit ca să se dezbrace de tot. Se trânti la loc în pat.

— Şi mâine poţi să încerci să îl găseşti pe 3PO, îi spuse el lui Luke.

— Deja am făcut asta, zise Luke nepăsător.

— Ah, da? mormăi Han, pe jumătate adormit. Unde e?

Pipăi căutând marginea păturii ca să se înfăşoare în ea înainte de a adormi.

— Chiar aici domnule gene... domnule.

3PO păşi în camera lui Han, aproape invizibil în noua lui carcasă violet.

— Bine, minunat, spuse Han adormit. Mâine tu şi Luke puteţi să vă apucaţi de treabă şi să îl găsiţi pe misteriosul nostru informator.

Ochii i se închiseră şi se auzi sforăind tocmai în timp ce adormea.

— Am făcut asta, domnule, zise 3PO. Ea e aici.

Han se trezi cu un sforăit. Se ridică în capul oaselor, încă pe jumătate adormit.

— Ea? Aici? De ce aţi adus-o aici?

Chinuindu-se să se ridice în capul oaselor, se gândi la ce spusese până atunci. Luke se jucase cu sabia de lumină, îşi folosise măcar masca?, – iar Han nu fusese atent la ce vorbise. Poate că informatorul deja ştia că Luke Skywalker şi Han Solo investigau rapoartele ciudate de pe Staţia Crseih.

— Pentru că trebuie să discutăm.

Glasul nou apărut era uşor şi moale, dar foarte serios.

Han se întoarse pe partea cealaltă, înfăşurându-se în pături cu un geamăt epuizat, ascunzându-se de intrusă.

— Întoarce-te dimineaţă, spuse el înfundat dintre aşternuturi. Dacă mă gândesc mai bine, vino după-amiază.

— Nu avem vreme de pierdut, Solo.

El se ridică brusc, trăgându-şi aşternuturile de pe faţă. Chiar ştia cine erau...

Sabia lui Luke zumzăi, iar lama desenă o linie prin camera de hotel slab luminată. În lumina fantomatică a armei Jedi, Han văzu faţa informatoarei lor. Nu o recunoscu.

— Nu mă mai cunoşti, Solo, zise ea resemnată. Nu ar trebui să mă surprindă, dar sunt dezamăgită că m-ai şters din memorie.

Vocea ei îl făcu să îşi amintească. I se tăie răsuflarea.

— Permiteţi-mi să v-o prezint...

— Xaverri? Xaverri! îi spuse Han lui 3PO. Am fost deja prezentaţi.

Luke îşi lăsă lama sabiei de lumină să dispară. Camera deveni palidă în răsăritul vârtejului arzând.

Han reuşi să se descurce din pături şi se ridică în picioare. Inima îi bătea nebuneşte, se simţea ca şi cum ar fi alergat într-o cursă.

Xaverri stătea în faţa lui. Era aproape la fel de înaltă ca el. Obişnuia să îl privească drept în ochi, dar nu purta cizmele cu tocuri înalte care făcuseră atât de mult parte din stilul ei atunci când o cunoscuse. Nici părul ei negru, des şi cârlionţat nu mai era complicat aranjat, căci îl tăiase în bucle scurte şi strânse. În locul mătăsurilor transparente, purta pantaloni şi o cămaşă cusute în casă.

— Îmi aduc aminte de tine, Xaverri, zise Han încetişor. Fireşte că îmi aduc aminte. Nu te-aş putea uita niciodată.

Când o cunoscuse, ea se purta ca şi cum ar fi fost nepăsătoare şi lipsită de griji, evitând responsabilităţile şi acţionând după impuls, îşi asuma riscuri extraordinare.

Multă vreme, Han crezuse că ea căuta agitaţia doar pentru că îi plăcea. Entuziasmaţi, îşi asumaseră riscurile şi trăiseră agitaţia împreună.

În cele din urmă, Han descoperise că ei nu-i păsa dacă trăia sau murea. Atunci nu înţelesese de ce.

Dar acum înţelegea.

Xaverri îşi riscase viaţa bazându-se pe şansa de a-i putea prinde pe înalţii ofiţeri ai Imperiului. Întotdeauna câştigase.

Han începuse să se întrebe, în acele zile nebuneşti de groază agitată, dacă ea câştiga pentru că nu îi păsa dacă pierdea. Dacă pierdea, avea să moară, iar durerea avea să sfârşească. Când câştiga, răzbunarea îi îndulcea puţin durerea.

Se schimbase. Pe vremuri, când o cunoscuse el, se ascundea în spatele machiajului, al hainelor şi bijuteriilor scumpe. Îşi accentua strălucirea aurie a pielii şi îşi ascundea liniile rotunde de pe faţa ei delicată. Îşi ascundea cafeniul deschis al ochilor în spatele lentilelor de contact în argintiu opac, verde pătrunzător sau ca nişte diamante tăiate straniu.

Totuşi, frumuseţea şi intensitatea ei trecuseră întotdeauna prin stratul sofisticat. Acum nu se mai ascundea după nimic, iar spiritul ei strălucea cu putere. Han n-ar fi recunoscut-o dacă ar fi văzut-o într-o fotografie. Dar glasul îi rămăsese acelaşi, la fel şi tăria.

— De unde ai ştiut că sunt eu? întrebă el.

— Cum să nu fi ştiut? zise Xaverri. Eu ţi-am trimis mesajul.

— De ce nu ai spus că tu erai? De ce nu ai folosit o limbă pe care să o înţeleg?

— Pentru că nu voiam ca mesajul să poată fi citit cu uşurinţă. Ezită. Şi... nu ştiam dacă ai fi răspuns, ştiind că mesajul e de la mine.

Han începu să protesteze, dar tăcu.

S-ar putea să aibă dreptate, se gândi el. Mi-e ruşine să recunosc, dar s-ar putea să aibă dreptate.

— La început nu te-am recunoscut, admise ea. Îi atinse barba. Dar de îndată ce ai vorbit...

Han se simţi ca şi cum s-ar fi întors în vremurile trecute, când gândurile lui şi ale lui Xaverri se potriveau cu o precizie stranie.

Nu putea vorbi direct despre acele timpuri. Era surprins de sentimentele lui tulburi şi de durerea puternică.

— Ce ai făcut în toţi aceşti ani? întrebă el. Ce ai făcut în Republică, acum că toţi ofiţerii Imperiului au dispărut?

— Nu au dispărut, Solo, răspunse ea.

Întotdeauna îi spusese Solo. În societatea în care se născuse Xaverri, numele de naştere venea la coadă, după o lungă listă de referinţe ancestrale. Ea presupusese că numele lui de botez era Solo şi că era de condiţie joasă sau că era orfan, cu doar un singur prenume. După ce lămuriseră acest lucru, se obişnuise să-i spună Solo, iar el se obişnuise să se audă numit astfel.

— Nu au dispărut. Unii – unii dintre cei cu care te-ai luptat – sunt morţi. Dar mulţi se ascund sub măşti respectabile, aşteptând şi uneltind ca guvernul vostru să dea greş şi să cadă, aşteptându-şi norocul.

— O să aibă mult de aşteptat, zise Han.

— Sper. Între timp, aceştia sunt la fel de lacomi şi de corupţi ca întotdeauna. Sunt la fel de predispuşi să cedeze tentaţiei atunci când le ofer o avere mai mare. Avea un zâmbet vesel şi necruţător. Şi chiar sunt mai vulnerabili, pentru că au rămas fără putere. Nu îndrăznesc să atragă atenţia autorităţilor. Îi înşel îngrozitor – şi nu se pot plânge.

Han râse, închipuindu-şi aroganţii ofiţeri ai Imperiului pe care îi cunoscuse doborâţi de frică şi de atacurile lui Xaverri. Apoi redeveni serios.

— Ar trebui să-mi spui cine sunt, zise el. Cine se prefac a fi. Pentru ca Noua Republică să-i poată aduce în faţa justiţiei.

— Justiţia mea este mai aspră şi mai satisfăcătoare, zise Xaverri. Poate că atunci când mă voi fi răzbunat destul, îţi voi spune numele celor pe care i-am umilit şi sărăcit. Şi apoi voi umili şi sărăci şi mai mulţi şi îţi voi spune cine sunt. Astfel voi face şi eu dreptate şi Noua Republică.

Han îşi dorea să-i poată alina amintirile şi dorinţa de răzbunare. Dar nu o putuse ajuta pe vremuri şi nu o putea ajuta nici acum. Îşi dorea să o fi îmbrăţişat de îndată ce o recunoscuse, dar acum se simţea stânjenit să o mai facă. Făcu un pas în spate şi îşi căută cizmele din priviri. Epuizarea îi dispăruse.

— Văd că i-ai cunoscut pe Luke şi pe 3PO, spuse el. Se aşeză pe marginea patului pentru a se încălţa.

— Da. Xaverri îşi înclină capul spre 3PO. Rareori sunt primită cu atâta diplomaţie. Se întoarse către Luke. Şi nu mă aşteptam ca Noua Republică să răspundă avertismentului meu cu astfel de investigatori iluştri.

— Am decis...

— ... că raportul merita o reacţie serioasă, zise Han iute, tăindu-i vorba lui Luke.

Luke ar fi putut spune acelaşi lucru. Şi totuşi, ar fi putut să-i scape faptul că Han se folosea de anunţul ei ciudat ca de o scuză pentru a-şi lua o vacanţă. Nu voia ca ea să ştie că nu îi luase mesajul în serios.

— Raportul tău, zise Luke. Nu ne-ai spus sursa fenomenelor ciudate. Ne spui acum?

— Nu, zise Xaverri.

Luke sări în picioare.

— Dar trebuie! Cine...?

— O să vă arăt, spuse ea.

— Nu trebuie decât să îmi spui! exclamă Luke.

— Nu m-aţi crede. Trebuie să vedeţi cu ochii voştri.

***

Jaina se târa pe coridor, fiind unul dintre copiii din şir. Ajutoarele aveau grijă ca şirul să rămână drept, în vreme ce un proctor supraveghea întreg grupul. Tigris mergea în apropiere.

Asta mănâncă ei întotdeauna la prânz? se gândi ea. Încă mai simţea gustul grăsimii râncede din supa pe care o primise. Gustase o dată din ea, apoi – politicos, aşa cum fusese învăţată, chiar avea maniere, indiferent ce ziceau Hethrir şi Proctorii – spusese că era stricată. Nu dorise să spună că avea gust rău – da, bine, a vrut să spună că nu era bună. Dar era şi stricată.

Nu o mâncase. Toţi ceilalţi da. Cedase porţia ei copilului centaurian arămiu. Dar un mic bătăuş pe nume Vram o înhăţase, o aruncase pe jos şi se dusese şi le pârâse. Ajutoarele îi dăduseră un fruct ca recompensă. Îl plăceau pe Varm.

Jainei îi ghiorăia stomacul. Îi era foarte, foarte foame.

Cineva o împunse în umăr. Se uită în spate.

— Joacă, în curând, spuse copilul centaurian arămiu. Joacă, acum.

Vorbea cu un accent puternic, dar Jaina o înţelegea.

Fata începu să danseze iute pe loc, aşa cum făcuse atunci când Jaina sărise prin sala de adunare. Copitele ei delicate bătură în piatră.

Tigris aruncă o privire peste umăr pentru a opri sunetul vesel. Dar fata arămie deja mergea cuminte împreună cu ceilalţi. Dădea vioi din coadă.

Jaina se întrebă ce voia fata arămie.

Joacă? se gândi ea. *Nu cred că răul de Tigris o să ne lase vreodată să ne jucăm. De ce poate să îmi spună ce să fac, nu e proctor şi cred că nici ajutor nu e!*

Copiii mergeau pe un alt coridor lung. Jaina se întrebă de ce era aşa mare distanţa între locuri, prin aceste tunele subterane nesfârşite. Probabil că fuseseră greu de construit. Castelul de pe Munto Codru era înţesat de tuneluri, dar acestea legau sute de încăperi, de camere de depozitare, de ferestre de pază şi de locuri secrete. Aici tunelurile nu aveau ferestre, nici uşi, nici nu erau întortocheate. Fiecare nu avea decât un început şi un sfârşit, poate cu o curbă sau un colţ pe toată lungimea lui.

Jaina văzu lumină! Lumină adevărată, albă şi plină de culoare, nu cenuşiul ăsta fantomatic. Strălucea spre ea, conturându-i pe copiii din faţă. Voia să fugă spre ea. Voia să strige de fericire.

În faţa ei, ceilalţi copii urcau pe scări şi ieşeau la lumină. Se revărsa peste ei, scăldându-i în strălucire. Dar ei continuau să meargă. Când Jaina avea să vadă soarele, îşi va ridica faţa spre el şi îl va lăsa să o cuprindă. Va fugi spre lumină...

— Stop.

Toţi copiii se opriră la comanda proctorului. Jaina era la doar câţiva paşi de strălucirea orbitoare, la piciorul scării. Îşi ţinu respiraţia. Se temea că o vor duce înapoi în întuneric.

Proctorul îi făcu un semn scurt lui Tigris. Jaina tânjea dezamăgită după lumină, sigură că Tigris o va trage din rând şi o va trimite în separeul de studiu slab luminat sau în celula de dormit întunecată.

Tigris îi ridică bărbia, o întoarse către el şi o făcu să îl privească.

— Poţi să te plimbi în curtea de joacă, zise el. Poţi să vorbeşti încet în curtea dejoacă. Nu poţi să strigi. Nu poţi

să fugi. Nu poţi să sapi în nisip. Nu ai voie să iei frunze. Ai înţeles?

Ea dădu din cap. Degetele lui murdare o ciupiră de bărbie. Îi dădu drumul.

— Şi nu ai voie lângă gard! spuse el.

— De ce aveţi aşa multe reguli? întrebă Jaina.

— Asta nu e o regulă, zise Tigris. Dacă mergi lângă gard... o să te mănânce dragonul.

Un dragon! Jaina era încântată.

Proctorii le permiseră copiilor să îşi continue drumul, iar Jaina ieşi din groapă la lumina soarelui.

Era strălucitoare şi fierbinte, mult mai puternică decât cea cu care era ea obişnuită. Clipi pentru a goni scânteile din faţa ochilor, căutându-l pe Jacen, nerăbdătoare să îl vadă, încercând să descopere unde se afla şi cum ar fi putut fugi acasă.

Lupul cocoşat al domnului şambelan fugi spre ea prin nisip. Jaina căzu în genunchi şi îşi aruncă braţele peste gâtul lui.

— Oh, eşti întreg! Te-au lăsat de unul singur aici, afară? Eşti norocos, totuşi, nu trebuie să înveţi lecţiile alea plictisitoare!

Firele aspre de păr negru din blana lupului îi zgâriau faţa. O zgardă grea din metal şi piele fusese legată la gâtul animalului. Jaina încercă să îl elibereze.

— Îmi pare rău, spuse ea. Nu pot să o scot.

Nu avea degetele destul de puternice pentru a desface zgarda.

Lupul scânci şi se întinse lângă ea.

— Să cercetăm. Jaina se ridică în picioare. Să vedem dacă avem vreo scăpare de aici.

Se uită în jur.

Curtea era pe fundul unui canion. Acesta nu era foarte adânc, dar pereţii lui erau foarte drepţi şi netezi. Ar fi fost greu să se caţere pe ei.

Exista o cale până sus. Pe stânca de deasupra, proctorii îmbrăcaţi în salopetele lor albastru-deschis se roteau, tăiau şi loveau, antrenându-se cu săbiile de lumină.

Jaina se holbă la ei neîncrezătoare. De ce aveau săbii de lumină oamenii ăştia răi? Săbiile erau doar pentru oamenii buni, pentru Cavalerii Jedi. Ea voia să fie Cavaler Jedi. Voia să fie destul de mare pentru a-şi construi sabia ei şi pentru a învăţa să o folosească. Mai voia să fie mecanic, pilot de curse şi toboşar.

Se întoarse cu spatele la proctorii care stăteau pe stânca lor înaltă şi continuă să caute un mod de scăpare. Lupul cocoşat al domnului şambelan mergea în urma ei.

Un gard închidea capătul canionului. Jaina merse către el. S-ar putea să nu fie atât de greu de urcat pe pereţii canionului.

Nu era pe Munto Codru. Nu era pe nici una dintre planetele pe care le vizitase vreodată. Era o lume foarte mică. Dincolo de gard, orizontul era foarte aproape şi se curba. Soarele minuscul şi fierbinte se mişca pe cer, atât de repede, încât, odată cu el, se mişcau şi umbrele.

Asta nu e o planetă adevărată, se gândi Jaina. *E prea mică. Este una făcută, construită. Altfel nu ar avea o gravitaţie aşa de puternică. Şi se învârte atât de repede, încât ziua durează doar câteva ore!*

Câteva plante spinoase se chinuiau să crească în nisipul uscat. Jaina nu-şi putea închipui de ce şi-ar fi dorit să le culeagă frunzele ţepoase.

Nu exista nimic cu care să te joci, doar nisipul din canion care înconjura ieşirea cu scară şi gardul care îi ţinea pe toţi închişi.

Cineva o înghionti pe Jaina din spate. Fata centaur arămie dansă în faţa ei. Pe ambele părţi şi pe spate era bălţată cu alb. Umflături netede îi ieşeau din frunte prin părul buclat şi ciufulit.

— Eşti diferită, zise fata arămie.

— Sunt Jaina.

— Eu sunt Lusa. Se uită pieziş la lupul cocoşat. Muşcă?

— Nu, doar are dinţii mari. Îi vezi pe fraţii mei?

Jaina se uită în jur, dar în curte erau doar jumătate dintre copiii care fuseseră în sala de adunare.

Lusa o luă pe Jaina de mână.

— În fiecare zi, ne amestecă. În fiecare zi, e diferit. Mâine fraţii tăi sunt în grupul ăsta, eu nu. Mâine, tu eşti în grupul lor, eu sunt tot aici.

Jainei îi trebui puţin timp să înţeleagă felul de a vorbi al Lusei.

Îmi spune diferite lucruri care s-ar putea întâmpla, se gândi Jaina. *Dar asta e bine. Cel puţin nu sunt lucruri rele. În afară de faptul că vreau să-l văd pe Jacen acum, nu mâine şi nici poimâine. Şi vreau să ştiu dacă Anakin e bine.*

Ţinându-se de mână, Jaina şi Lusa traversară curtea. La fiecare câţiva paşi, Lusa ţopăia, sărind în aer şi aterizând pe toate cele patru picioare.

— Vreau să fug, zise ea întristată, când o văzu pe Jaina că o urmărea curioasă. Vreau să galopez şi să sar.

— Şi eu, spuse Jaina.

Sări în aer, ca Lusa, şi ateriză pe ambele picioare. Nu era acelaşi lucru ca fuga, dar ajuta. Lupul cocoşat se uita la ele.

Marginea zonei dejoacă se afla la zece paşi de gard. Toţi ceilalţi copii se plimbau, dar nici unul nu traversa graniţa pustie.

Jaina făcu un pas spre ea.

— Nu! spuse Lusa, ţinând-o de mână. Dragonul... o să te mănânce.

— Vreau să văd dragonul, zise Jaina.

Apoi se gândi: *De ce aş crede măcar că există un dragon? Hethrir mi-a spus că mama e moartă. Nu cred asta. Nu cred nimic din ce zice. Nu cred nimic din ce zice răul şi nesuferitul ăla de Tigris.*

Se uită în jur după acesta din urmă, dar dispăruse. Câteva ajutoare plictisite stăteau împreună şi pălăvrăgeau, aproape neatente la copii.

— Nu e nici un dragon acolo, spuse Jaina.

— Ba este, zise Lusa. Acolo trăieşte un dragon. Nisipul îl ascunde pe dragon!

Dincolo de gard, vântul suflase nisipul în dune joase, mişcătoare.

— N-are unde să se ascundă un dragon acolo, spuse Jaina.

Făcu încă un pas.

O şopârlă uriaşă ţâşni din nisip. Urlă. Sunetul era ca de tunet, ca al vântului.

Nisipul se revărsă în jurul vietăţii şi peste gard, intrându-i Jainei în păr.

Ea ţipă de frică şi de încântare. Lupul cocoşat scheună. Ceilalţi copii fugiră la adăpostul casei scărilor. Jaina voia să rămână unde era, pe terenul neutru, ca să vadă ce avea să facă dragonul. Lusa o trase către locul sigur. Încercă să fugă până la casa scărilor trăgând-o pe Jaina, dar aceasta se împotrivi şi se opriră amândouă.

La capătul peticului pustiu de nisip, se întoarseră şi se uitară la dragon.

Era ca şi cum Jaina ar fi devenit, dintr-odată, invizibilă. Dragonul se ghemui pe toate cele patru labe, lovind cu coada grea. Strălucea. Se uită într-o parte, apoi în cealaltă. Era minunat, se gândi Jaina, nu foarte graţios, dar puternic. Avea picioare groase, musculoase şi o coadă scurtă şi grea cu o minge de ţepi în vârf. Gura îi acoperea în mare parte capul lung, uriaş. Fălci mari şi dinţi groşi, băloşi.

Solzii arătau ca nişte mărgele scânteietoare, negre, cafenii şi roz.

— Se ascunde în nisip, spuse Lusa. Nisipul arată ca solzii lui.

Dragonul pufni şi clipi. Se retrase câţiva paşi, dând din coadă.

Începu să îşi sape un loc de stat la soare, folosindu-şi labele mari pentru a arunca nisipul în sus, peste spate. Întins între două dune joase, arăta ca o movilă de nisip.

— E minunat! spuse Jaina.

Îşi dorea ca Jacen să fie acolo. I-ar fi plăcut şi lui.

Poate că o să apuc să îi povestesc, se gândi ea. Practic, nu îmi trebuie decât o secundă.

Aproape că încercă să se gândească ce ar crede el despre dragon. Doar această idee o aduse lângă norul rece plutitor al puterii lui Hethrir.

Se hotărî să aştepte.

— Ce mănâncă? întrebă Jaina.

— Copii, răspunse Lusa cu o voce întunecată. Pe noi dacă suntem răi.

— Oh, prostuţo, zise Jaina. L-ai văzut vreodată să mănânce pe cineva?

— Nu, dar ne-au spus... Lusa clipi din ochii ei roşu-aurii. Ne-au spus... l-au făcut să urle. Nu ne-a mâncat. Doar a urlat la noi.

Îşi legănă coada şi îşi dădu pe spate părul încâlcit.

— Doar a urlat la noi!

Jaina rânji.

Ceilalţi copii ieşiră precauţi din casa scărilor şi se strânseră în spatele Jainei şi Lusei.

— Nu v-a mâncat!

— Fac pariu că nici măcar nu se hrăneşte cu copii, spuse Jaina. Fac pariu că mănâncă... gândaci sau peşte, sau plante ori altceva.

— Nu sunt peşti acolo! zise Vram pe un ton înfumurat.

— Peşti de nisip! replică Jaina. N-ai auzit niciodată de peşti de nisip? Nu ştii nimic!

Ceilalţi copii dădură din capete în semn de aprobare. Dar nimeni nu păşi pe terenul neutru. Jaina trebuia să admită că dragonul era destul de înspăimântător, când sărea din nisip. S-ar fi putut să nu o mănânce. Dar ar fi putut să dărâme gardul şi să o calce, fără ca măcar să vrea.

Brusc, trei nave ieşiră şuierând din spaţiu şi străbătură cerul pe deasupra canionului.

— Uite! ţipă Jaina agitată, ştiind, pur şi simplu ştiind, că venise tata cu *Şoimul Mileniului* să o salveze sau mama, cu Alderaan.

Lupul cocoşat îşi ridică botul în aer şi urlă după ele.

Jaina nu recunoştea nici una dintre nave. Două erau întunecate, ca *Şoimul*, iar una era deschisă la culoare, ca *Alderaanul*, dar cele negre nu aveau forma potrivită şi cea deschisă era aurie, nu argintie.

Ceilalţi copii se uitară după nave. Amuţiseră cu toţii şi erau speriaţi. Jaina se aştepta ca unul dintre ajutoare să vină şi să îi spună să tacă. Poate chiar să îi trimită pe toţi la culcare fără să mai mănânce de seară. Jainei îi era atât de foame acum, încât îşi dorea să fi mâncat supa dezgustătoare. Îi părea rău că ţipase.

Toate ajutoarele, chiar şi supraveghetorul proctor, dispăruseră.

— Nu ne păzesc când suntem afară? întrebă Jaina.

Ceilalţi copii se uitară în jur. Un murmur de teamă trecu printre ei.

— Ce s-a întâmplat?

Fără o vorbă, copiii se strânseră unul lângă altul. Lusa se ridică în două picioare, neliniştită.

— Ce-i, Lusa? Ce o să se-ntâmple?

Lusa îşi înălţă capul, cu ochii măriţi de frică. Coama lungă şi cârlionţată îi flutura pe lângă faţă.

— Au venit după noi, ne iau... Lusa îşi puse protector mâinile peste umflăturile catifelate de pe frunte. Îţi taie coarnele!

Jaina se gândi: *Unde am putea merge şi să fie mai rău, de ce e Lusa aşa de speriată?*

— Bun! zise Jaina. Cine vrea să stea în locul ăsta împuţit? O apucă pe Lusa de mână. Plecăm împreună şi tata o să vină să ne salveze!

— Nu ştii nimic! strigă Vram. O să plecaţi în locuri diferite! O să fiţi singure!

Asta o sperie pe Jaina. Lusa tremura. Ar fi putut s-o ia pe Lusa. I-ar fi putut lua pe Jacen şi pe Anakin!

Vram ţopăi şi o arătă pe Lusa cu degetul, plin de o bucurie răutăcioasă.

— I-am auzit vorbind, ziceau că o să te ia şi o să-ţi taie coarnele! O să îţi taie coarnele de tot! Aşa meriţi!

Lusa se trase de lângă el.

Eu nu am coarne de tăiat, se gândi Jaina. *Deci mie ce o să-mi facă?*

O ţinu strâns de mână pe Lusa. Lupul cocoşat al domnului şambelan se sprijini de ea.

Lusa se îndreptă către ceilalţi copii, până când ea şi Jaina intrară în grup. Lusa continuă să îşi croiască drum printre copii până când ajunseră în centrul lor.

Dacă o ţin pe Lusa de mână, se gândi Jaina, *totul va fi bine. Nu o să ne ia pe nici una dintre noi.*

Jaina simţea în palmă degetele calde ale Lusei. Copilul centauriforn. Se apleca şi îşi lăsă capul în jos. Îşi scutură părul în faţă. Dar orice ar fi făcut, tot era mai înaltă decât ceilalţi. Şi orice ar fi făcut, umflăturile catifelate ale coarnelor tot îi ieşeau printre bucle.

— N-o să-ţi taie coarnele, şopti Jaina. De ce ar face-o? Sunt drăguţe!

— Îţi taie coarnele ca să te facă urâtă, spuse Lusa, cu vocea tremurândă. Îţi taie coarnele ca să te facă să te supui. Dar coarnele mele încă nu au ieşit prin piele. Se uită fix la Jaina, spaima citindu-i-se în ochi. Dacă îmi taie pielea, mor.

Jaina o strânse în braţe pe Lusa. Voia să îl lovească pe Vram pentru că îi speriase pe toţi, pentru că o speriase pe Lusa. Dar mama spunea întotdeauna să nu se bată. Se gândea că, totuşi, dacă toţi copiii ar fi stat în cerc în jurul lui şi s-ar fi uitat urât la el, l-ar fi făcut să tacă.

Înainte să încerce să îi convingă pe ceilalţi să îi testeze teoria, un şir dublu de ajutoare ieşi din casa scărilor. Un proctor supraveghetor îi urma. Ajutoarele îi înconjurară pe copii, în felul în care Jaina se gândea că Vram ar fi trebuit înconjurat de copii.

— Aliniaţi-vă, spuse supraveghetorul. Aliniaţi-vă şi luaţi poziţie de drepţi.

— A zis alinierea!

Vram o împinse din grup pe una dintre fetele mai mici. Aceasta se împiedică.

Jaina sări ca să o prindă. Lusa o trase înapoi. Jaina scăpă din strânsoarea Lusei şi fugi către micuţă. Când Vram ridică mâna pentru a o lovi pe aceasta din urmă, Jaina îl prinse. Era chiar în spatele lui. Îi trase mâna peste umăr. Vram căzu, aproape pe picioarele ei. Fu nevoită să sară în spate.

Lusa se ridică în picioare lângă ea şi lupul cocoşat mârâi. Împreună îl înfruntară pe bătăuş. Vram se aruncă la pământ.

Îi e frică de noi! se gândi Jaina.

Apoi se gândi: *Şi eu aş fi speriată dacă lupul domnului şambelan ar mârâi la mine.*

Pielea albă a lui Vram părea cenuşie, iar părul ţepos i se lipise de cap. Se trase înapoi. Micuţa se întoarse iute la grup.

Brusc, Vram se îndreptă, făcând pe grozavul. Pielea i se înroşi de satisfacţie.

— Aţi face bine să treceţi în şir, zise el.

— Vă rog să vă aliniaţi, copii.

Vocea lui Hethrir o făcu pe Jaina să se înfioare.

Acesta stătea în capătul scărilor. Vorbea încet, dar tonul nu îi putea fi confundat. Speriaţi, copiii rupseră grupul şi formară o linie neregulată, înfundându-şi picioarele în nisip.

Vram fugi spre Hethrir şi se uită în sus la el.

— Le făceam să se alinieze! Eu le făceam, Lord Hethrir!

— Văd că da, spuse Hethrir cu blândeţe.

Îşi puse mâna pe capul lui Vram, ciufulindu-i părul pleoştit.

Soarele, în mişcarea lui rapidă, atinse peretele canionului. Într-un minut, apusese. Reflectoarele se aprinseră peste tot în jur, atât de puternice, încât o făcură pe Jaina să clipească.

Hethrir înaintă. Tivul mantiei lui lungi şi albe şopti când atinse pământul.

Toţi proctorii, cu uniformele lor albastre curate, cu medaliile lustruite şi cu epoleţii strălucitori, păşiră apăsat în urma lor. Săbiile de lumină le atârnau la brâu.

Şi mai multe ajutoare îi urmară, îndrumând al doilea grup de copii. Grupul lui Jacen. Jaina voia să fugă spre el, dar îi era teamă că le-ar fi creat iar probleme tuturor.

Şi, în cele din urmă, Tigris apăru în capul scărilor. Anakin dormea pe umărul lui!

Dar nu era ora pentru somnul de după-amiază al lui Anakin.

Ce s-a întâmplat cu el? se întrebă Jaina. *I-au făcut rău? Sper că doar l-au adormit din nou. Aşa cum ne-au făcut şi pe noi să dormim pe pajişte când ne-au furat.*

Ajutoarele aliniară grupul lui Jacen pentru a sta cu faţa la cel al Jainei. Proctorii se aliniară în faţa lui Hethrir, iar ajutoarele în spatele lui.

În centrul careului, Hethrir se întoarse către Jaina, Lusa şi lupul cocoşat al domnului şambelan. Vram rânji obraznic la ei. Lusa bătu dintr-unul din picioarele din spate. Vram fugi în spatele lui Hethrir.

— Treci în rând.

Vocea lui Hethrir o sperie pe Jaina.

— Nu!

Voia ca el să se supere pe ea, astfel încât să îi ia de acolo pe ea şi pe fraţii ei.

Brusc, se afla în rând. Se simţea ca şi cum ar fi primit o palmă. *Nu o să plâng!* se gândi ea cu furie. *Nu!*

Dinspre casa scărilor, Anakin gemu adormit, apoi tăcu. Jaina voia să fugă spre el, dar nu se putea mişca.

Lupul domnului şambelan mârâi. Dintr-odată, scânci, îşi lipi urechile de cap şi se ghemui, împietrind.

Astfel, Lusa rămase singură. Privirea fixă a lui Hethrir o făcu pe fata centaur să îngheţe.

— Poate vei regreta că m-ai sfidat, spuse el. Îi întoarse spatele.

Copilul centaur fugi în rând. Tremura. Lupul cocoşat se furişă lângă Jaina.

Hethrir făcu un semn din cap către şirul de proctori. Unul dintre ei păşi în faţă, umflându-se în pene de mândrie.

— Ţi-ai dovedit calităţile, zise Hethrir. Eşti demn să faci parte din vârful meu de suliţă. Eşti demn să te alături Tineretului Imperiului.

Doi proctori se apropiară şi întinseră o haină lungă până la genunchi pentru Tânăr. Haina nu era chiar albă, ci cea mai pală nuanţă de azuriu. Tânărul o îmbrăcă.

Mângâie gulerul de blană. Faţa îi strălucea.

— Mulţumesc, stăpâne! Imperiul Renăscut!

— Imperiul Renăscut! strigară proctorii, atât de tare, încât Jaina tresări.

Imperiul Renăscut? se gândi Jaina. *Ce-i asta?*

Ştia că Imperiul fusese rău. De ce ar fi vrut cineva să îl readucă la viaţă?

Hethrir făcu semn unuia dintre ajutoare.

— Tu meriţi purificarea. Îşi puse mâna pe capul lui. Acum eşti proctor. Te voi duce să fii renăscut în serviciul Imperiului.

Trei proctori îl înconjurară pe băiat. Când se depărtară, el stătea mândru în uniforma albastru-deschis de proctor.

În cele din urmă, Hethrir îşi puse mâna pe capul lui Vram.

— Bravo, băiete, spuse el. Acum eşti unul dintre ajutoarele mele.

Un ajutor înaintă, purtând tunica roşu-ruginie. Două alte ajutoare

Îi scoaseră lui Vram cămaşa pătată şi pantalonii zdrenţuiţi. Îi traseră tunica peste cap.

Vram îşi aranjă hainele, zâmbi şi se fuduli.

Hethrir se întoarse către copiii aflaţi în rând cu Jaina. Se uită drept la Lusa. Ea se făcu mică de frică.

Hethrir făcu un semn. Lusa se ridică în două picioare, neliniştită.

Hethrir îşi scoase sabia de lumină. Doar că nu avea o lentilă în capăt, ci doar o mică bulă de sticlă. Jaina încercă să îşi dea seama ce era cu adevărat sabia falsă.

— Priveşte, zise Hethrir.

Bula de sticlă se aprinse, apoi se stinse iar.

— Ia-o, îi spuse Hethrir Lusei.

Copilul centaur se supuse.

— Aprinde-o, zise Hethrir. Cum am făcut eu.

Lusa o întoarse pe toate părţile, încercând să îşi dea seama cum o activase Hethrir.

— Foloseşte-ţi mintea, spuse acesta. Priveşte, iar.

Făcu un semn din cap către noul Tânăr al Imperiului. Acesta îşi scoase sabia de lumină. Lama prinse viaţă zumzăind.

Sabia era diferită de cea a unchiului Luke. Trebuia să o pornească folosind Forţa. Asta voia Hethrir să facă Lusa cu sabia falsă.

Şi Lusa putu să o facă! Pentru o clipă, Jaina percepu că prietena ei putea să atingă Forţa şi să o folosească. Era neantrenată şi neexperimentată, dar avea abilitatea. Jaina îşi imagină că ea şi prietena ei erau Cavaleri Jedi, călătorind prin galaxie şi învingând rele.

Rele ca Hethrir şi ca Imperiul lui Renăscut.

Puterea lui Hethrir se revărsă asupra Lusei. Îi blocă talentul. Bula sabiei false rămase întunecată.

— Nu-i drept! ţipă Jaina.

Pătura umedă şi rece a lui Hethrir căzu în jurul ei. Suspină. Lusa scăpă aparatul de testare şi sări să o ajute pe Jaina. În mijlocul saltului, puterea lui Hethrir o aruncă la pământ. Luptându-se să se ridice, gemu.

— Ai picat, îi spuse Hethrir Lusei.

Două dintre ajutoare o ridicară pe Lusa în picioare şi o târâră de acolo.

— Nu. Lusa ridică glasul. Nu!

— Nu mi te împotrivi, zise Hethrir. O fac pentru binele tău.

Jaina se zbătu să se ridice, fugi spre Lusa şi îşi aruncă braţele în jurul gâtului ei. Lupul cocoşat fugea încolo şi încoace, zăpăcit, supărat şi mârâind. Lusa o îmbrăţişă pe Jaina şi îşi apăsă umflăturile moi şi calde ale coarnelor de

creştetul capului Jainei. Lacrimi fierbinţi, de mânie, îi ardeau Jainei ochii. Indiferent cât de tare încerca Jaina să rămână pe loc, puterea lui Hethrir o copleşea cu uşurinţă. Se simţea ca şi cum ar fi căzut de pe marginea unei stânci. Jainei îi alunecară mâinile de pe gâtul Lusei şi apoi de pe braţele ei. Lusa îşi încordă toate cele patru picioare. Copitele brăzdară nisipul în timp ce Hethrir o trăgea de lângă Jaina şi pe Jaina de lângă ea.

Cele două fete se prinseră de mâini şi se strânseră cu putere.

Cât timp o ţin de mână, se gândi Jaina, *totul va fi bine, cât timp...*

Mâinile li se desprinseră.

Lusa ţipă. Jaina se întinse spre ea... Şi puterea lui Hethrir se revărsă iar în jurul ei, ca un morman de nisip ud. Atingerea Jainei dispăru şi ea se dezechilibră şi căzu.

Nu se putea ridica. Se întinse pe nisip plângând de furie şi disperare. Jacen ţipă şi fugi spre ea, dar Hethrir îl trânti şi pe el la pământ.

Hethrir îi făcu să rămână acolo în timp ce îi testă şi pe ceilalţi copii. Câţiva putură să aprindă luminiţa. Cei mai mulţi nu reuşiră. De sub grămada de nisip ud invizibil, Jaina nu îşi putea da seama dacă Hethrir nu trişa cu câţiva dintre ei.

Acesta îşi folosi aparatul de testare pentru a-i împărţi pe copii în două grupuri, unul cu Jaina şi Jacen, celălalt cu Lusa. Aceasta stătea tremurând, în ciuda căldurii, cu capul plecat. Lupul cocoşat al domnului şambelan se sprijinea de piciorul ei din faţă, gâfâind. Hethrir nu îl testă pe lup. Doar arătă spre el fără să îl privească şi două ajutoare veniră, îi legară lanţuri de zgarda grea şi îl târâră în altă parte.

Toţi copiii erau îngroziţi, ţipând, bocind, ghemuindu-se în armurile corpurilor lor sau scuturându-şi blana, în orice fel îşi exprimau popoarele lor teama şi durerea.

Toţi cei din grupul Jainei erau fiinţe umane. Câţiva copii de oameni fuseseră trimişi în grupul Lusei, dar cea mai mare parte a acestui grup era formată din alte specii. Jaina se gândi că asta era ciudat. Toţi proctorii şi toate ajutoarele erau oameni. Asta i se părea şi mai ciudat.

Lusa se uită peste umăr la Jaina.

— Ia-mă pe mine, îi spuse Jaina lui Hethrir. Ia-mă pe mine în loc, nu o lua pe Lusa, nu-i tăia coarnele!

Hethrir o ignoră. Proctorii coborâră pe scară. Medaliile şi epoleţii străluceau. Câteva ajutoare conduseră grupul Lusei de acolo. Două dintre ele târau lupul cocoşat care urla.

Ţipătul Lusei răsună din tunel.

— Lusa! strigă Jaina.

Vram o arătă cu degetul pe Jaina.

— Ce proastă eşti, ce proastă eşti!

Poate că doar se întorc la locurile lor, se gândi Jaina cu disperare. *Poate că pe mine mă trimite Hethrir de aici – şi pe Jacen! Şi, probabil, pe Anakin! – pentru că facem prea multe probleme! Nu avem coarne de tăiat. Dacă Lusa rămâne şi noi plecăm, o să fie în siguranţă!*

Hethrir merse spre Jaina. Se uită în jos la ea. Privirea îi trecu iute pe faţa fetei. Senzaţia de sufocare dată de nisipul ud din jurul ei dispăru. Se ridică. Şi Jacen făcu la fel. Se îmbrăţişară. Jaina se simţea foarte grea şi foarte obosită.

— Iată, spuse Hethrir, folosindu-şi vocea blândă. Vorbea pentru toţi, nu doar pentru Jaina. Întoarceţi-vă la locurile voastre şi studiaţi mult. Ceilalţi copii pleacă pentru că nu sunt la fel de buni ca voi. Voi puteţi rămâne deoarece mă aştept să mă faceţi să fiu mândru de voi.

— Niciodată! strigă Jaina. Lusa e la fel de bună ca mine şi nu o să fac niciodată nimic de care să fii mândru!

5

Alderaan ieşi din hiperspaţiu. Urma stacojie ducea spre o regiune rece şi întunecată a spaţiului. Cea mai apropiată stea era la ani-lumină distanţă.

O explozie de durere, de teamă şi disperare urma.

Leia ţipă.

Dacă mi-au rănit copiii... se gândi ea. *Dacă le-au clintit un fir de păr... Dacă...*

Amintirea durerii dispăru încet.

Nu am simţit moarte, se gândi Leia. *Nu a fost moarte! Şi nu a fost de la Jaina, Jacen sau Anakin. De la cine a fost?*

Teama pe care o simţise nu era de moarte, ci frica de a continua viaţa. Se cutremură, închipuindu-şi ce i s-ar putea întâmpla unei persoane pentru a crea o asemenea groază.

Scăldată de sudoare şi epuizată, Leia inspiră lung şi neregulat.

Leia extinse înainte senzorii *Alderaanului*. Privi şi ascultă.

Descoperi o navă.

— Asta e! exclamă ea. Te-am prins...!

Îşi înfrână pornirea de a se apropia imediat de ea. Nu ar fi meritat să îşi găsească copiii doar pentru a cădea într-o capcană.

R2-D2 intră în viteză în cockpit.

— Tot nu vorbesc cu tine! spuse ea.

R2-D2 luă de la senzori semnătura noii nave şi o trasă în aer. Apoi droidul desenă altă semnătură lângă ea: înregistrarea navei răpitorilor.

Cele două nave nu semănau deloc.

— Nu! ţipă Leia. Nu, ei trebuie să fie. I-am urmărit aici şi nu mai e altă urmă! Poate că nava s-a deghizat...

Accentuă aspectul vizual al navei necunoscute. Rezultatul o făcu să amuţească. Nava pe care o descoperise era un cargobot de pasageri imens, din felul celora pe care le folosise Imperiul pentru a transporta cu forţa colonişti de la o stea la alta. Călătorea încet, purtându-şi transportul adormit la viteze subluminice. Imperiului nu îi păsa dacă aceşti colonişti – deţinuţi politici, condamnaţi şi alţi proscrişi – pierdeau legătura cu familiile şi prietenii lor, care îşi trăiau viaţa, îmbătrâneau şi mureau. Coloniştii dormeau, prinşi în vise despre o nouă lume care avea să îi primească sau în coşmaruri despre o lume care avea să îi omoare. Fuseseră sclavi în toate privinţele, mai puţin cu numele, trimişi să pregătească noua lume până când stăpânii lor ar fi ales să-i caute iar.

Am căutat navele astea, se gândi Leia. *În încercarea de a-i salva. Nu-i de mirare că nu le-am găsit, taman aici la capătul lumii!*

Leia se încruntă. Cargobotul de pasageri era părăsit, rătăcea cu motoarele moarte şi cu interiorul abia funcţionând.

— Ce caută aici? spuse ea.

Nu se poate doar să fi dat peste ea, e prea mare coincidenţa.

Senzorii *Alderaanului* atinseră o a doua navă şi o a treia.

— Nu-mi vine să cred... şopti Leia.

Două duzini de nave se aflau în zonă.

Descoperise un cimitir de nave spaţiale abandonate. Stăteau într-un grup care se modifica încetişor, încercuindu-se una pe alta într-un dans haotic şi întortocheat.

Chewbacca urlă, un ţipăt de durere şi de înţelegere.

Leia sări din scaunul pilotului.

— De ce te-ai ridicat? De ce te-ai trezit! Ţi-ai propus să...

Îşi înghiţi cuvintele înainte de ai părăsi buzele. Dacă îl acuza pe Chewbacca de faptul că încerca să se omoare, acesta i-ar fi putut da dreptate.

Şchiopătând, wookie-ul se apropie de scaunul copilotului şi se lăsă anevoie în el. Se uită la ea. Leia îl privi ameninţător, dar, în cele din urmă, expresia i se îmblânzi.

— Îmi pare rău, spuse ea. Dădeam vina pe tine. Nu ar fi trebuit. Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar orice a fost, nu ai fi putut să împiedici. Nici eu n-aş fi putut. Poate că nici măcar Luke nu ar fi putut face nimic.

Chewbacca îşi atinse blana cafenie groasă de pe gât. Îşi ridică bărbia, îşi desfăcu părul cu degetele şi dezvălui un petic complet alb. O lăsă pe Leia să se uite pentru o clipă la el, apoi îşi coborî capul.

— Este...?

El mârâi aprobator.

Chewbacca fusese sclav. Nu un sclav-colonist, ci proprietatea unui ofiţer imperial. Leia ştia foarte puţin despre această parte a vieţii lui. Ştia că fusese răpit din pădurile dese şi magice de pe lumea lui. Fusese înlănţuit, pedepsit pentru orice nesupunere şi exploatat până la epuizare.

Tânărul Han Solo din Flota Imperială îl eliberase. Han îi salvase viaţa lui Chewbacca, pentru că nici un wookiee nu trăia mult în sclavie.

— Asta s-a întâmplat aici? întrebă Leia. Imperiul a deturnat nave, le-a furat pasagerii? Nu are sens! Făcu semn spre raportul senzorilor. Astea sunt nave de colonizare imperiale. Imperiul nu ar fi luat sclavi din propriile nave, deja îi considera sclavi pe acei oameni. Nu

şi-ar fi abandonat navele aşa. Le-ar fi dus în altă parte şi le-ar fi folosit iar. Era diabolic... dar era eficient.

Leia se uită mai atent la rapoarte.

— Oh, nu... şopti ea.

Navele încă aveau pasageri şi mulţi dintre ei muriseră. Dar unii încă erau în viaţă. Aproape morţi.

***

Xaverri îl conducea pe Han pe o potecă ce ducea la un alt dom. Drumul îi purtă într-un pâlc des de tufişuri înalte şi răsucite. Ramurile se împleteau între ele pentru a forma pereţi impenetrabili şi un tavan înfrunzit şi pentru a nu lăsa să treacă nimic altceva decât lumina verde-închis tristă. Poteca se sucea şi se răsucea, ducând tot mai în adâncul desişului.

Parcă ar fi o capcană, se gândea Han. *Am încredere în Xaverri... Am avut încredere în ea, mi-am pus viaţa în mâinile ei şi nu mi-a părut niciodată rău.*

Dar îi încredinţase şi inima lui.

Asta a fost în trecut, îşi spuse el. Acum totul e diferit.

Han mergea în urma lui Xaverri, iar în spatele lui erau Luke şi C-3PO. Poteca era destul de lată pentru o singură persoană.

Îmi doresc, se gândi Han, *nu pentru prima dată în timpul acestei expediţii, ca şi Chewbacca să fie cu noi.*

— Ia uite, stăpâne Luke, zise 3PO. Frunzele acestea au toate forme diferite. Ia uite cum cad când le ating.

În timp ce vocea plângăcioasă a lui 3PO rămânea niţel în urmă, Han observă pentru prima dată frunzele. Droidul avea dreptate, chiar aveau forme ciudate. Culori obscure împestriţau formele neregulate, îşi trecu mâna pe o ramură şi frunzele căzură, plutind, pe pământ.

— Mă întreb, spuse 3PO, dacă ar trebui să ne întoarcem la navă şi să luăm nişte detectoare de radiaţii. Cred că prin domuri trec mai multe radiaţii decât este

pregătită conducerea staţiei să recunoască. Vocea i se auzi mai încet când Han coti pe potecă. Ei, practic îmi simt circuitele de inteligenţă cum explodează din cauza bombardării cu radiaţii.

— Mie mi se pare normală inteligenţa ta, zise Luke.

Han chicoti şi mări pasul pentru a o prinde din urmă pe Xaverri. Voia să discute cu ea în particular.

Dar când ajunse să meargă lângă umărul ei, nu se putu hotărî ce să spună. Dorea să ştie ce se întâmplase în viaţa ei în anii de când se despărţiseră, dar simţea o timiditate neobişnuită să întrebe.

— L-ai recunoscut pe Luke, îi spuse Han lui Xaverri.

— Da.

— Zicea că nu o să reuşească nimeni.

— I-am cerut o dovadă că este un adevărat reprezentant al Noii Republici. Şi-a îndepărtat masca.

— Deci chiar a arătat diferit la început?

— Foarte diferit. Dar m-a eliberat de sub influenţa lui. Se înfiora niţel. E foarte talentat, Solo. Până să îmi dea drumul, nici măcar nu am ştiut că mă afecta.

— E talentat, spuse Han. Dar nu a reuşit să îşi încheie instruirea oficială.

— Ah, zise ea. Se spune că asta este foarte periculos.

— Da. Şi a avut o ocazie în care să îşi dea seama.

— Auzisem... nişte zvonuri despre acest subiect, zise Xaverri.

— Da? spuse Han. Credeam că am reuşit să ascundem asta de publicul larg.

— Poate că aţi reuşit, răspunse Xaverri. Dar eu nu sunt chiar publicul obişnuit... Şi pun o energie considerabilă în cultivarea multor canale de comunicare.

— Unele dintre ele sunt mai bune ca ale mele, spuse Han, iritat de ce înţelegea.

— Unele dintre ele sunt diferite de ale tale, Solo, zise Xaverri. Sunt mulţi oameni care vor vorbi cu un hoţ, care

i-ar putea spune unui tânăr contrabandist... care nu va vorbi cu un general al Noii Republici.

Lui Han nu îi plăcea să accepte că se schimbase atât de mult faţă de cum era în trecut. Totuşi, chiar dacă recunoştea sau nu, era adevărat.

— Ai putea fi o valoare pentru Noua Republică, spuse el.

— Eu? Chicoti. Nu. De îndată ce aş deveni o valoare, mi-aş pierde autenticitatea.

— Ai munci în secret.

— Nimic nu e secret. Şi tu ştii asta, Solo.

— Atunci de ce ai luat legătura cu noi? Ce vrei?

— Nu vreau nimic de la voi! zise ea mânioasă. Republica mi-a îngreunat munca. Ca pradă, sunteţi lipsiţi de valoare – sunteţi atât de onorabili cu toţii – atât de plictisitori!

Xaverri se uită urât la el pentru o clipă, apoi furia îi trecu. Expresia feţei deveni una de îngrijorare.

— Am auzit despre fenomene stranii şi periculoase. Am investigat. Cred că sunt o ameninţare pentru Republică.

— Tocmai ai spus că nu îţi place Republica, zise Luke.

Han tresări. Luke venise în spatele lui fără un sunet, fără avertisment. Spera că nu îl auzise discutând despre slăbiciunile lui cu Xaverri.

— Nu a spus cu precizie că nu îi place Noua Republică, zise 3PO pedant. A spus...

— Nu am nimic de împărţit cu Republica, spuse Xaverri. Profitul meu este mai mic, dar nu am nevoie de prea mult ca să trăiesc. Poate că în curând o să mă retrag.

— Dar ai zis... spuse Han.

— Sigur îţi aminteşti cum era! se răsti Xavierr. Când domnea împăratul, slugile lui ne atacau casele. Când domnea împăratul, singura noastră apărare era mita şi

şantajul. Când domnea împăratul, aveam nevoie de mari sume de bani pentru a-mi apăra lumea natală de atacuri, pentru a-mi apăra prietenii de moarte, pentru a le salva copiii de bandele de răpitori. Şi chiar şi atunci... uneori eforturile mele nu erau de ajuns.

Se întrerupse. Han îi atinse încheietura mâinii. Ea îşi întoarse palma, astfel încât degetele i se încolăciră de ale lui, îl strânse scurt, apoi îi dădu drumul.

— Da, zise el. Îmi aduc aminte cum era.

— Deci, vezi tu, spuse Xaverri recăpătându-şi controlul vocii, mulţumită Republicii, nu mai am nevoie de sume uriaşe. Rânji. Doar de sume moderate.

— Cât mai avem? întrebă Luke brusc.

— Mai e ceva, răspunse Xaverri. Ai obosit, Jedi?

— Sunt curios, zise Luke.

— Ai răbdare, puştiule, spuse Han.

Ca pe vremuri, când Luke era pe atât de îndrăzneţ şi agitat, pe cât era lipsit de experienţă. În ultimii ani, îşi dezvoltase abilitatea de a intra într-un calm supranatural. Lui Han i se părea tulburător.

Continuară prin labirintul verde, mergând în tăcere. Poteca printre tufişuri devenea tot mai îngustă şi mai joasă, Han era nevoit să meargă aplecat, iar crengile zgâriau lacul violet al lui 3PO scoţând sunete scurte, ascuţite.

Pe Han începea să îl doară spatele, iar marşul nu îi mai amintea atât de mult de vremurile de altă dată.

În cele din urmă, când era pe punctul de a ceda şi de a cere o pauză, tunelul se termină pe latura domului translucid. Xaverri se strecură printr-o deschizătură şi dispăru. Han o urmă, înţepenit. În spatele său, roba lui Luke foşni încet pe pământ când el se aplecă.

— Aşteptaţi, vă rog, nu mă înclin bine în felul ăsta, zise 3PO.

Se lovi cu un zgomot de materialul domului, trecu de-a buşilea şi li se alătură de cealaltă parte. Se ridică anevoie în picioare.

Han cercetă noul dom din priviri. Era aproape la fel de întunecat ca şi lumina verde din tunelul de frunze. Dar verdele straniu de acolo avea o trăsătură de viaţă şi de creştere. Aici, crepusculul era oprimant.

Pietre mari cenuşii se profilau în jurul lor. Rocile se aflau pe marginea unei stânci: latura abruptă şi parţial dărâmată a unui crater imens.

Xaverri trecu încetişor peste vârful unei uriaşe pietre crăpate. Han se furişă lângă ea. Din punctul lor de observaţie puteau vedea întregul dom. Baza lui se întindea în depărtare. Un mic grup de clădiri ocupa centrul craterului. Construcţiile erau aurite şi puternic luminate: singurul punct de lumină şi de culoare pe care îl vedea Han. Liniile delicate ale complexului trasau un desen caligrafic pe stâncă.

Han se întrebă ce ar fi putut însemna modelul.

Câteva poteci accidentate duceau în crater. Pe toate, oamenii înaintau peste lava dezvelită către adăposturi. Un flux constant de oameni intra în complex, însă nimeni nu ieşea.

— Asta e destinaţia noastră, zise Xaverri.

— Ce căutăm? De ce e aşa special?

Ea scutură din cap şi refuză să răspundă.

— Dacă nu vedeţi cu ochii voştri, n-o să credeţi.

Luke începu să înainteze, îndreptându-se către un loc dintre două pietre. Xaverri alunecă iute de pe marginea ei. Îi atinse uşurel mâneca, apoi îşi retrase mâna. Luke se oprise deja la adăpostul celor două pietre.

Han sări lângă ei.

— Puştiule, ce s-a întâmplat?

Luke era palid şi încordat, privea în gol. O mână i se odihnea pe mânerul sabiei de lumină.

3PO se aplecă grijuliu către Luke. Puse un deget lung şi violet pe fruntea lui Luke. Acesta scutură din cap, neatent, ferindu-se de atingerea droidului.

— Mă tem că stăpânul Luke a contactat o afecţiune, zise 3PO. Are o temperatură anormal de scăzută. Poate o formă de tulburare de aterizare...

— 3PO, spuse Luke răbdător, senzorul tău e acoperit cu vopsea violet. Atâta tot.

Ruşinat, droidul îşi cercetă vârful degetului.

— Dar 3PO are dreptate, zise Han. Arăţi groaznic. Ce-i?

— Nu... nu ştiu, răspunse Luke. Ceva... e ceva aici, dar niciodată... Plecă iar, ca şi cum nici n-ar fi început o conversaţie.

— Jedi! spuse Xaverri.

Fără tragere de inimă, Luke se uită în urmă.

— Lasă-mă să te conduc, zise ea. Eu sunt acceptată. Şi există un drum mai uşor, mai încolo, pe buză... Aş prefera să nu ştie nimeni despre ruta asta de scăpare.

Luke se uită la spaţiul dintre pietre, ca şi cum ar fi fost în stare să sară printre ele, să alunece peste marginea stâncii, să ignorre panta abruptă şi să se arunce drept în jos.

Şi probabil că ar fi putut să o facă, se gândi Han.

— Foarte bine, spuse Luke.

***

Tigris răspunse chemării Lordului Hethrir în camera sa de primire, îl ducea în braţe pe copilul Anakin, care dormea mai mult decât orice micuţ întâlnise Tigris vreodată.

Hethrir îşi construise încăperea privată de primire din cel mai ales lemn din tot vechiul Imperiu. Lemn-viu, i se spunea. Semăna cu pielea oamenilor care populaseră pădurea, înainte ca împăratul să cucerească această

lume. Ofiţerilor săi preferaţi le dăduse dreptul să exploateze anumite resurse. Răsplata lui Hethrir fusese licenţa de a exporta lemn-viu. Lordul Hethrir făcuse avere pornind de la această licenţă. Dar folosise cu largheţe lemnul şi pentru el. Pereţii, podeaua şi tavanul camerei străluceau de la acest tip de lemn.

Suprafaţa lustruită a lemnului-viu era în nuanţa rozului cel mai şters. Dungi stacojii îl brăzdau, scânteind în lumină, ca nişte pietre preţioase tăiate şi şlefuite. Lui Tigris i se păruse întotdeauna că lemnul avea viaţă şi, într-adevăr, se spunea că arborii de lemn-viu posedau un anumit grad de inteligenţă. Se spunea că plângeau, atunci când îi tăia Hethrir. Tigris aproape credea că plângeau. Ştia că lemnul lor sângera. Avusese sarcina, onoarea, de a curăţa pârâiaşele stacojii înainte de a bălti pe podea şi de a o păta.

Când îmi va permite Lord Hethrir să fac ceva important? se întrebă Tigris. Îl mută pe Anakin într-o poziţie mai confortabilă în braţele care îl dureau.

Tigris fusese mişcat şi impresionat de ceremonia de promovare, dar suferea că fusese lăsat deoparte.

Se întreba când avea Lordul Hethrir să îl vândă, împreună cu ceilalţi copii inferiori. Nu ar fi putut să treacă nici măcar primul test! Era nespus de recunoscător că stăpânul său îi permisese să rămână atât timp.

În camera de primire, Lordul Hethrir îşi întâmpină oaspeţii. Lordul Qaqquqqu, Lady Ucce şi Lordul Cnorec făcură plecăciuni adânci. Hethrir răspunse onorurilor lor cu o mişcare din cap. Se aşeză într-un scaun din aur, acoperit cu blană şi perne de satin, îi aruncă o privire lui Tigris şi îi făcu un semn cu bărbia către un mic covoraş de lângă el, pe podea.

Încântat, Tigris îşi ocupă locul. Nu i se permisese niciodată până atunci să stea la picioarele Lordului Hethrir!

Când Tigris se aşeză, Anakin se mişcă şi se trezi. Grijuliu cu povara preţioasă a copilului, Tigris încercă să îşi ascundă groaza. Dacă făcea ceva rău, dacă îl scăpa pe Anakin sau îl făcea să plângă?

Dar Anakin se uită în ochii lui Tigris, îşi băgă degetul mare în gură, se ghemui la umărul lui şi adormi la loc.

Oaspeţii se apropiară de Hethrir, făcând o a doua serie de plecăciuni.

— Acesta e cam mic, nu, Lord Hethrir? întrebă Lordul Qaqquqqu, arătând spre Anakin şi zâmbind larg pentru a demonstra că glumea.

— Da, prea mic, spuse degajat Lordul Hethrir. Va trebui să îl lăsăm să crească... sau să îl trimitem înapoi de unde a venit.

— Înapoi, stăpâne? exclamă Lady Ucce. Ar fi înţelept... Îşi întrerupse comentariul o clipă prea târziu, când îşi dădu seama ce insultă îi adusese Lordului Hethrir. Vreau să spun... oh, fireşte, ce prostie din partea mea, fireşte că aţi vrut să spuneţi că îi veţi şterge memoria şi apoi îl veţi trimite înapoi. Sunteţi atât de înţelept.

— Sau mi-l puteţi da mie, zise Lordul Cnorec. Îl găsesc adorabil. Nu v-aţi mai bate capul cu el, iar eu aş face să nu vă pară rău.

— Îl voi păstra, zise Lordul Hethrir. Mă amuză. Nu vă faceţi griji că va dezvălui Noii Republici existenţa – sau profesia – voastră.

Toţi cei trei oaspeţi făcură o a treia plecăciune. Tigris urmărea plin de admiraţie cum vorbele Lordului Hethrir, doar vorbele, îi controlau pe oaspeţi. Se juca cu ei, pentru că, fireşte, nu avea de gând să îl dea pe Anakin nimănui. Copilul era cheia planurilor sale.

Oaspeţii se temeau de Lordul Hethrir, Deşi fiecare avea câte o navă înarmată, poate chiar o flotă. Musafirii lui Hethrir se salvaseră pe ei şi resursele lor din căderea Imperiului. Se ascunseseră, împreună cu marile lor averi, cu supuşii lor şi cu navele lor spaţiale, invizibili pentru uzurpatori.

Îi juraseră credinţă Lordului Hethrir. Atunci când Lordul avea să fie pregătit, când Imperiul Renăscut va fi distrus Noua Republică, el avea să devină împărat. Aceşti oaspeţi şi toţi ceilalţi supuşi ai lui aveau să îl recunoască public.

Tigris voia să fie alături de el când avea să se întâmple acest lucru. Voia să poarte haina de albastrul cel mai pal a Tineretului Imperiului sau uniforma albastru-deschis plină de medalii a unui proctor, sau chiar tunica ruginie a unui ajutor.

Voia ca Lordul să îl accepte pe el.

Anakin se răsuci în braţele lui. Tigris îi netezi părul băieţelului şi îi şopti, pentru a-l împiedica să tulbure întâlnirea Lordului Hethrir.

Trebuie să îmi dovedesc calităţile, se gândi Tigris. *Trebuie să dovedesc că sunt bun şi de altceva decât de doică!*

— Am puţin timp azi, spuse Lordul Hethrir. Să ne terminăm repede treaba.

Între invitaţi şi peretele strălucitor din lemn-viu se formă o imagine. Aceasta înfăţişa copiii respinşi din grupul de instruire. Oaspeţii îi studiară.

— Curând, zise Hethrir, vom călători la Staţia Crseih pentru a-mi asigura alianţa cu Waru. Supuşii mei se adună acum. Fiecare va dori să aleagă dintre aceşti copii.

Făcu un semn către imagine. Invitaţii îi cercetară cu nepăsare.

— Puteţi licita între voi pentru dreptul de a-i distribui.

Lordul Hethrir stabili suma de pornire. Zâmbi şi arătă către creatura cu colţi şi blană neagră, care era acum animalul de companie al lui Anakin.

— Aceasta nu are judecată, aşa că o voi oferi gratis celui care câştigă licenţa.

— Lupuşor bun, zise Anakin încetişor.

Oaspeţii se uitară unul la altul neliniştiţi, apoi iar la Hethrir. Chiar şi Tigris era şocat de mărimea sumei cerute de Hethrir.

Dar Lordul Hethrir este întotdeauna corect, se gândi Tigris. Fireşte, grupul pe care îl oferă este excepţional – şi va aduce încheierea acordului cu Waru!

— Este o sumă mare... Lordul Cnorec tăcu fără a mai adăuga onorurile datorate Lordului Hethrir.

Acesta se încruntă.

— Stăpâne! adăugă iute Lordul Cnorec.

— Nu am fost bun cu tine, Cnorec?

— Ba da, stăpâne!

— Nu ai avut de câştigat din asocierea cu mine?

— Ba da, Lord Hethrir! Dar... Lordul Cnorec se opri prea târziu.

— „Dar”, Cnorec? „Dar” ce?

— Nimic, stăpâne.

Hethrir îl fixă cu privirea pe Cnorec, în tăcere.

Cnorec cedă sub ochii lui Hethrir.

— Nu voiam să spun decât că... am obosit să lucrăm în secret, stăpâne! Am obosit să aşteptăm renaşterea Imperiului.

— Te îndoieşti de mine, Cnorec, zise Hethrir încet.

— Deloc, stăpâne! Aş vrea doar... sper doar... Luă o gură de aer. Abia aştept să trăiesc... Se strădui să tragă aer în plămâni. ... sub... a voastră... Se înroşi la faţă şi o mică picătură de sânge i se scurse dintr-o nară. O atinse şi îşi privi neîncrezător mâna pătată ... a voastră... domnie!

Se prăbuşi şi rămase nemişcat. Tigris se holbă la el, îngrozit de faptul că acesta îl pusese la îndoială pe Lordul Hethrir, şocat de pedeapsă.

Lordul Hethrir nu făcu nici un gest, nu dădu nici un ordin, însă doi proctori apărură, luară trupul lordului Cnorec şi îl scoaseră din camera de primire.

Împietriţi, Lady Ucce şi Lordul Qaqquqqu încercară, fără succes, să îşi fixeze privirile în altă parte, să se comporte ca şi cum nu ar fi fost martori la căderea şi moartea colegului şi rivalului lor.

— Ar fi trebuit să mai aibă o clipă de răbdare, spuse Hethrir pe un ton plăcut. Imperiul Renăscut este aproape.

Lady Ucce şi Lordul Qaqquqqu reacţionară cu surprindere, cu admiraţie şi cu nerăbdare. Lordul Cnorec era uitat.

— Puteţi considera o parte din ce oferiţi drept o contribuţie la succesul Imperiului Renăscut, zise Hethrir.

— Licitez, spuse Lady Ucce.

Lordul Qaqquqqu răspunse ofertelor lui Lady Ucce implacabil. Câştigătorul licitaţiei s-ar fi aflat în graţiile Lordului Hethrir. Pierzătorul ar fi putut lua urma Lordului Cnorec.

Dar când licitaţia ajunse la dublul sumei originale, Lord Qaqquqqu începu să pară neliniştit.

— Îmi cer iertare, Lord Hethrir, zise el în cele din urmă. Nu pot obţine o asemenea sumă la timp pentru a plăti.

— Pentru a contribui la Imperiul Renăscut, spuse Lordul Hethrir încetişor.

— Fireşte că întotdeauna am dorit să ofer o contribuţie, zise Lord Qaqquqqu, în afară de ceea ce aş fi putut licita.

Rosti o sumă pe jumătatea preţului iniţial, apoi o dublă iute când observă minuscula ridicare a sprâncenei Lordului Hethrir.

— Vă rog să acceptaţi această contribuţie la cauza noastră.

Se întoarse către Lady Ucce.

— M-aţi înfrânt, doamnă.

Lordul Hethrir făcu un gest slab şi elegant de acceptare.

Lady Ucce câştigase licitaţia, grupul de copii, dreptul de a-i oferi celor loiali Imperiului de la adunarea pentru semnarea tratatului Lordului Hethrir. Dacă mai rămâneau copii, i-ar fi putut vinde ca sclavi.

Deşi comerţul acesta susţinea realizările Lordului Hethrir, Tigris compătimea pe oricine putea obţine loialitate doar deţinând corpul unei persoane. Astfel de oameni luau în sclavie alte fiinţe. Lordul Hethrir, ei... Lordul Hethrir elibera alte fiinţe în serviciul lui.

Lui Tigris îi părea rău pentru copiii din grupul pe care Lordul Hethrir tocmai îl vânduse. Nu pentru că fuseseră vânduţi. Aceasta era soarta lor, dacă nu fuseseră în stare să îl servească direct pe Lordul Hethrir. Îi părea rău pentru ei deoarece locul lor în planul Lordului Hethrir se afla acum la sfârşit.

Copiii care rămâneau în şcoală mai aveau o şansă să fie promovaţi, să fie purificaţi, să fie primiţi în serviciul Lordului, să poarte culorile lui, să primească ordinele lui.

Tigris se uită în jos la Anakin. Copilul era greu. Pe Tigris îl dureau braţele de când îl ţinea. Dar suporta durerea cu mândrie.

Eşti norocos, copilaşule, se gândi Tigris. *Vei face mai mult pentru a-l ajuta pe stăpânul meu decât voi puteau eu spera vreodată.*

Lady Ucce transferă plata din conturile ei în cele ale Lordului Hethrir.

— Şi, fireşte, zise ea, şi eu voi oferi o contribuţie, dezinteresată, la cauza Imperiului Renăscut.

Se uită iar la imaginea noilor ei achiziţii. Nu spuse nimic, dar avea ochi flămânzi.

— Puterea, îi şopti Lord Hethrir. Puterea este importantă.

Ea îl privi fix.

— Puterea peste alte fiinţe inteligente, zise Lord Hethrir.

Un mic surâs îi arcui buzele lui Lady Ucce.

— Mi-aţi putea face un serviciu, spuse Lord Hethrir.

— Cu plăcere, stăpâne.

Din nou, semnalul Lordului Hethrir rămase nedetectat pentru Tigris.

Cel mai nou membru al Tineretului Imperiului intră în tăcere, mândru în noua lui haină, ducând o sticlă cu vin ales şi trei pahare delicate, toate aşezate pe o tavă cu încrustaţii.

— Îl puteţi lua pe acest băiat în serviciul dumneavoastră şi să îl introduceţi în Republică.

— Va fi plăcerea mea să îi asigur o poziţie, Lord Hethrir.

— Îmi voi pune în el... o încredere considerabilă.

Tânărul nu îşi putu ascunde un zâmbet mândru. Deschise sticla şi îi turnă Lordului Hethrir puţin, ca să guste. Tigris îşi admira stăpânul pentru că nu folosea niciodată un aparat de verificat mâncarea, chiar şi atunci când era departe de bucătăriile şi de cramele sale. Acţiunile sale îi dovedeau curajul şi invulnerabilitatea mai bine decât toate vorbele.

Lordul Hethrir ridică paharul de vin. Cristalul era atât de delicat, atât de fin, încât scoase un clinchet atunci când îl atinse. Nota înaltă şi clară umplu încăperea. Hethrir duse paharul la buze. Muzica se opri. Gustă vinul, închise ochi, înghiţi, zâmbi.

Lordul Hethrir permise tânărului să îi umple paharul, apoi pe al lui Lady Ucce. Dar însuşi Lordul Hethrir umplu al treilea pahar şi i-l oferi Tânărului. Cu toţii îl ignorară intenţionat pe Lord Qaqquqqu, care îi urmărea nefericit.

Lordul Hethrir ridică paharul. Lady Ucce şi Tânărul îi imitară gestul.

Tigris îşi înclină capul.

Anakin se foi pentru a privi, cu ochii săi albaştri ca gheaţa larg deschişi.

— Pentru Imperiul Renăscut!

— Pentru Imperiul Renăscut!

— Pentru Imperiul Renăscut!

***

Uşa camerei de presurizare a cargobotului de pasageri alunecă într-o parte, deschizându-se în beznă. La această depărtare de orice sistem stelar, exista prea puţină lumină pentru a vedea în intrarea cavernoasă.

Costumul spaţial al Leiei se strânse călduros în jurul ei, apărând-o de vidul rece al cosmosului. R2-D2 o urma, iar Chewbacca mergea în spate. Arăta ciudat şi subţire în costumul lui spaţial ajustabil. Cu precauţie, Leia intră în cargobot.

Nu se întâmplă nimic. Nici un sistem de securitate nu-i cercetă prezenţa, nici o lumină nu răspunse la mişcarea ei.

Energia cargobotului fusese redusă la un nivel atât de scăzut, încât gravitaţia abia funcţiona. Picioarele Leiei atingeau podeaua, dar putea sări până la tavan, de două ori înălţimea ei, dacă dorea.

Tăcut în vid, R2-D2 acceleră pentru a o depăşi. În gravitaţia artificială scăzută, şenilele droidului îl catapultară înainte şi în sus, într-un salt lung şi necontrolat. R2-D2 ateriză în partea opusă a camerei de presurizare, ricoşă de uşa-ghilotină şi, în cele din urmă,

se opri. Droidul descrise cercuri încet, nefericit, căutând un posibil pericol.

Pufnetul surprins al lui Chewbacca răsună în comunicatorul Leiei. Wookiee-ul se înălţa în spatele ei. Era înţepenit, avea dureri şi, probabil, nu se putea mişca prea iute – nu că a te mişca iute ar fi fost o idee prea bună în aceste condiţii – dar ea se bucura că îl avea pe el să îi asigure spatele.

Leia aprinse lanterna. R2-D2 îşi roti farurile prin colţurile marii camere cubice de presurizare pentru încărcare. Leia găsi butoanele de deschidere din interior. Ultimul lucru pe care îl voia era să rămână prinsă în cargobot şi doar cu droizii de serviciu ai Alderaanului care să încerce să o scoată. Dar nici R2, nici Chewbacca nu doriseră să rămână în urmă, iar ea, cu siguranţă nu i-ar fi trimis singuri.

Butoanele răspunseră la comenzile ei. Reglă camera de presurizare pe recirculare.

Uşa dinspre exterior se închise. Nu scoase nici un sunet, dar vibraţiile ei se simţiră prin cizmele Leiei. În ciuda căldurii oferite de costum, ea tremura. Ultima panglică de spaţiu întunecat şi de stele ca nişte punctişoare dispăru.

Aerul intră în cala cargobotului. Presiunea crescu încet. Leia se mişcă nerăbdătoare pe loc, dorindu-şi să poată derula procesul la viteză maximă. Dar capacitatea uzinei electrice fusese redusă aproape la zero. Nu putea risca să oprească sistemele de susţinere a vieţii ale pasagerilor adormiţi.

Chewbacca scoase un ţipăt îndurerat.

— Nu ştiu ce caut, zise Leia. Răpitorii s-au oprit aici şi nu ştiu unde s-au dus mai departe. Dacă ai o idee mai bună aş fi încântată să o aud.

Chewbacca pufni.

Costumul spaţial al Leiei testă aerul. Era respirabil, Deşi cu un nivel cam scăzut de oxigen. Ar fi fost mai sigur să rămână în costum şi să nu îşi facă griji că s-ar fi putut contamina – sau că ar fi putut leşina din cauza anoxiei.

În cele din urmă, uşa interioară se deschise şi îi permise Leiei să intre în cargobotul de pasageri. Nava era împărţită în secţiuni uriaşe, fiecare plină cu suporturi pentru sarcofagele de dormit. Sistemele de susţinere a vieţii erau pe punctul de a se opri. Unele sarcofage se stinseseră, oamenii din ele muriseră.

Chewbacca gemu în semn de amintire şi de disperare. Leia îi atinse mâna pentru a-i arăta că îl înţelegea. Aceşti oameni fuseseră furaţi, aşa cum fusese şi el. Norocul îi părăsise.

Leia şterse praful de pe carapacea transparentă a unuia dintre sarcofagele pentru dormit. Sub sticlă, un umanoid stătea întins ca un prinţ din poveşti. Părul lung, în şuviţe aurii şi castanii, i se încurca în bucle în jurul feţei şi îi creştea pe lângă bărbie, ca nişte favoriţi.

— De pe Firrerre, spuse Leia.

Şterse cu mănuşa ferestrele altor câteva sarcofage. Toţi erau de pe aceeaşi lume.

— Imperiul i-a eliminat pe toţi – a şters totul de pe suprafaţa lumii lor. Au folosit o armă biologică… dar este atât de periculoasă, încât nimeni nu a mai îndrăznit să aterizeze acolo. Credeam că acest popor a dispărut…

Dacă i-ar fi putut salva, dacă le-ar fi putut găsi o lume potrivită pe care să se stabilească, ei şi-ar fi putut reconstrui civilizaţia.

Leia îşi dorea să poată găsi o navă plină cu oameni de pe Alderaan.

Poate că se va întâmpla, se gândi ea. *Poate că una dintre celelalte nave poartă oameni de pe planeta mea natală. Poate – cumva – poate că Imperiul a răpit unii*

dintre cei din poporul meu. Înainte să îmi distrugă lumea...

Leia reglă primul sarcofag de dormit pe „trezire”.

— Poţi să găseşti panoul de control al navei? îl întrebă ea pe Chewbacca. Poţi să reporneşti alimentarea cu energie?

Acesta porni pe un coridor întunecat. Leia se grăbi după el, mergând într-un salt alunecat, din cauza gravitaţiei scăzute. R2-D2 îi urmă, fluierând întristat. De fiecare dată când droidul încerca să mărească viteza, părăsea podeaua şi îşi învârtea şenilele în gol până se oprea.

Chewbacca alergă încetişor, fără şovăială, prin câteva intersecţii şi coti de câteva ori prin coridoarele complexe. Fie era familiarizat cu transportoarele de pasageri de la proprie experienţă, fie avusese motiv să le studieze planurile. Leia se hotărî să nu îl întrebe, dacă ar fi vrut să-i povestească experienţele lui, ar fi făcut-o.

În adâncurile navei, Chewbacca găsi o încăpere mică, fără hublouri, fără măcar vreun videcran spre exterior. Camera era strâmtă şi aglomerată. Pe ecrane străluceau slab informaţii şterse.

Chewbacca studie pentru o clipă cotele, apoi trasă un model pe butoane. Nava prinse viaţă în jurul lor, luminile mărindu-se, aerul vâjâind prin ventilaţie. Chiar şi frigul înfiorător se mai înmuie. Costumul spaţial al Leiei încetă să se mai chinuie să îi ţină cald.

— Bun, zise Leia. Mulţumesc. Mă întorc la sarcofagul de dormit pentru ca acela de pe Firrerre să nu se trezească singur.

Chewbacca mârâi în semn de negaţie şi arătă spre alte informaţii de pe ecran.

— Ce-i asta?

Dar el fugea deja din camera de control, făcând salturi lungi, cu ajutorul gravitaţiei scăzute, prin coridor.

Leia îl urmă cât de repede putea. Nu avea experienţă în gravitaţie redusă sau în lipsa ei, nu voia să se rostogolească prin aer ca R2-D2.

Ţipătul de durere şi de mânie al lui Chewbacca răsună prin coridor.

Leia îl găsi într-o cabină albă şi curată ca şi cum ar fi fost pentru operaţii. Se uita în sus.

O femeie firrerreo atârna de o plasă stranie, care se legăna şi care îi lipea trupul de tavan.

Avea ochii deschişi şi privea fix. Faţa cu trăsături ascuţite era slăbită peste poate. Părul lung, în şuviţe negre şi argintii, plutea în curenţii de aer ca şi cum ar fi avut viaţă. Plasa îi tăia pielea auriu-cafenie. Se mişcă.

— E vie! ţipă Leia.

Plasa se strânse, tăindu-i braţele şi picioarele emaciate. Femeia împietri fără să scoată un sunet. Doar ochii i se mişcară, privirea se opri o clipă asupra Leiei. Membrane nictitante i se strecurară peste irişii negri, făcând-o să pară oarbă.

— Dă-o jos, repede... ajungi la ea?

Chewbacca se întinse şi împunse cu grijă un filament desprins al pânzei.

— Nu... vocea femeii firrerreo era aspră, mârâită.

Chewbacca îşi trase iute mâna în timp ce filamentul se transformă

Într-o spirală care aproape îl prinse.

În spatele lor, cineva pufni amuzat şi dezgustat.

Leia se roti către noua voce. Chewbacca duse mâna la pistol. Din nefericire, era neînarmat.

Bărbatul firrerreo pe care Leia îl trezise stătea în cadrul uşii, sprijinit de tocul ei.

— Nu poţi să o dai jos aşa, zise el. Nu o să reuşeşti decât să te încurci în plasă.

— O torturează! spuse Leia. Trebuie să o eliberăm.

R2-D2 îşi întinse conectorii în mufa de datte a celulei. Ca un lăcătuş, droidul verifică un modul de conectare, apoi pe celălalt.

Mufa de date respinse violent modulul lui R2-D2. Filiere ieşiră din perete şi scuipară plasă de mătase peste droid. R2-D2 ţipă şi îşi roti şenilele în spate. De data aceasta, gravitaţia scăzută îl ajută, căci se învârti pe spate în aer şi rupse plasa înainte ca aceasta să-l poată imobiliza.

Bărbatul firrerreo râse.

— Încetează! se răsti Leia.

Apucă plasa şi o trase de pe carapacea lui R2-D2. Putea îndepărta fibrele moi şi delicate, dar nu le putea rupe. Când încercă, acestea îi tăiară pielea. Şi le scutură iute de pe mâini, înainte ca acestea să o taie prea adânc. R2-D2 se depărtă de filamente.

Chewbacca mârâi, uitându-se ameninţător la firrerreo.

— Cum te cheamă? întrebă Leia. Cum de ţi se pare amuzant?

— Te-aş putea întreba acelaşi lucru, răspunse el. Până la urmă, tu eşti intrusa.

— Eu te-am trezit. Probabil că ţi-am salvat viaţa.

— Cine ţi-a cerut? zise el, mârâind înfundat.

Surprinsă, Leia se opri pentru a-şi reveni.

Sunt diplomat, se gândi ea. Pot să mă descurc cu asta.

— Nu mă deranjează să îţi spun numele meu, zise ea.

O deranja foarte mult să-i spună numele ei adevărat. Îi oferi o identitate falsă, cea care deţinea *Alderaanul*. I se părea straniu să se numească după porecla din copilărie.

— Sunt Lelila, iar acesta este însoţitorul meu, Geyyahab.

Făcu un semn din cap către Chewbacca, care îi aruncă o privire uimită. Alesese pentru el un nume din mitologia wookiee, dintr-o poveste care le plăcea gemenilor. Dar personajul nu era în întregime eroic. Leia se întreba dacă Chewbacca era jignit de alegerea ei – sau dacă era o ofensă religioasă, chiar o blasfemie, pentru că îi dăduse un pseudonim mitologic.

Nu ştiu prea multe despre religia poporului lui, îşi dădu seama Leia.

Bărbatul firrerro zâmbi batjocoritor.

— Nu mă interesează numele tău, spuse el. Dar pe ea o cheamă Rillao. Numele suna ca un mârâit, informaţia ca o insultă.

Leia arătă spre tavan.

— Te rog, ajută-mă să o eliberez.

— Nu e din clanul meu, spuse el. Nu îi datorez nimic. Nici ţie nu îţi datorez nimic.

— Dacă te plătesc, o să îmi datorezi?

— Nu am ce să fac cu banii aici.

— Ce te costă să mă ajuţi?

— Nimic, spuse el. Dar nu acţionă.

— Ce vrei? ţipă Leia.

— Ce eşti? întrebă el. Un pirat? Sau un lacheu imperial trimis să ne tortureze?

— Nici una, spuse ea. Arăt ca un soldat din trupele de şoc? Ai văzut soldaţi când ai venit aici?

El o privi bănuitor.

— Vreau libertate, zise el.

— O ai, rosti ea pe loc. Te rog, ajută-ne.

Bărbatul îşi miji ochii, aproape închizându-i, apoi luă brusc o decizie şi se aplecă peste consola care îl învinsese pe R2-D2. Îi cunoştea modul de operare, iar asta o făcu pe Leia să se simtă inconfortabil. Această celulă din măruntaiele navei nu avea nici un scop în afară de pedeapsă şi de tortură. Poate că era un

colaborator. Poate că Imperiul construise cargobotul cu o celulă de închisoare pentru ca unii dintre pasageri să îşi exercite puterea asupra altora.

Bărbatul se depărtă de butoane şi se uită la Leia rânjind. Când se uită peste umărul ei, ea îi urmări privirea.

Rillao plutea încet de pe tavan. Plasa se întinse, apoi se contractă, retrăgându-se de pe trupul ei, retrăgându-se din trupul ei. Capetele firelor argintii erau înnegrite de sânge.

Chewbacca mârâi încet şi înfundat, mânios şi aproape de neauzit. O prinse cu blândeţe pe Rillao. Ea nu se mişcă.

— S-o ducem la... la nava mea.

Leia aproape că se dădu de gol dezvăluind numele *Alderaanului*. Era un indiciu suficient. Va trebui să îi dea şi navei un pseudonim.

***

Jaina se aruncă în compartimentul ei de studiu. Hohotea prea tare ca să mai vadă ecranul, chiar şi dacă ar fi vrut să fie atentă la el. Ceea ce nu se întâmpla. Voia să fie în canion cu Jacen. Voia ca Lusa să se întoarcă.

Jaina îşi puse capul pe masă şi plânse.

Vram se opri în spatele ei. O împunse în umăr.

— Nu mai plânge! Fii atentă! Stai dreaptă!

Jaina se întoarse cu spatele la el. Îşi impuse să se oprească din plâns. Îşi şterse lacrimile de mânecă, furioasă.

— Lordul Hethrir vrea să răspunzi la aceste întrebări, zise el. Cine a fost cel mai mare conducător din istorie?

— Mama mea, fireşte, răspunse Jaina.

— Greşit. Eşti aşa de proastă. Împăratul a fost cel mai mare conducător.

Jaina se holbă la el, îngrozită.

— Cine o să refacă Imperiul? întrebă Vram.

— Nimeni! ţipă Jaina.

— Greşit! Lordul Hethrir o va face! spuse Vram. Imperiul Renăscut!

— Nu!

Vram era plin de ură. La fel şi Hethrir. Toţi erau plini de ură. Jaina suspină, plângând după Lusa, după Jacen, după Anakin, după lupul cocoşat al domnului şambelan, după mama şi tata, după unchiul Luke – nu pentru că ar fi crezut că erau morţi, nu credea, nu se putea, ci pentru că vor fi trişti şi îngrijoraţi şi pentru că o vor căuta. Plângea pentru Winter, pentru domnul 3PO, şi pentru Chewbacca pentru R2-D2. Şi plângea pentru ea.

— Greşit! strigă Vram cu bucurie răutăcioasă. Greşit! Te culci fără să mănânci. Şi ţi se trece la dosar.

Jainei îi era atât de foame, încât aproape se opri din plâns, dar era atât de furioasă din cauza poveştii cu Lusa, încât nu se putu abţine.

— Eşti rău! strigă ea. Cum poţi să fii atât de rău?

Jaina îl pocni în fluierul piciorului.

Vram ţipă de durere. Un alt ajutor sosi în fugă. O traseră pe Jaina din compartimentul ei către celula de dormit. Ea ţipa, lovea şi se zvârcolea, dar nici unul dintre ceilalţi copii nici măcar nu se uită la ea. Se ghemuiau în locurile lor şi se uitau fix la ecrane.

Vram trânti uşa celulei, închizând-o în întuneric.

Jaina se aşeză pe podeaua tare şi rece – încă nu se făcuse moale nicăieri – şi se chinui să se oprească din plâns. Trebuia să gândească, trebuia să găsească o cale de a scăpa ori de a trimite un mesaj.

Ceremonia de promovare făcută de Hethrir o speriase. Practic, încă putea să audă Tineretul Imperiului strigând „Imperiul Renăscut!”.

Trebuie să o anunţ pe mama despre Imperiul Renăscut, se gândi ea. *Cumva. Trebuie să o anunţ*

despre Hethrir. Pare a fi unul dintre tiranii răi cu care s-a luptat mama înainte să mă nasc.

Jaina se întrebă dacă lupta va avea loc iar.

Îşi şterse lacrimile de furie.

Scoase unealta universală ascunsă şi o ţinu în mână. O deschise şi se duse, pe pipăite, până la uşă. O aşchie îi zgârie degetul. Găsise locul în care începuse să găurească spre zăvor.

Cu unealta, desprinse încet bucăţele din lemnul dur. Jaina se gândea cum ar fi putut scăpa din complexul lui Hethrir după ce scăpa din celulă.

M-aş putea furişa pe lângă dragon? Nu m-a putut vedea când era departe. Dacă ar fi într-un capăt al gardului din canion, poate că nu m-ar vedea dacă m-aş căţăra pe la capătul celălalt.

Jaina nu credea că ar fi mers. Dragonul era aproape la fel de lat ca gura canionului. Chiar şi dacă ar fi fost în partea cealaltă, dacă s-ar fi uitat peste umăr tot ar fi văzut-o.

Poate că aş putea să mă caţăr pe peretele canionului. Dar e cam abrupt şi destul de neted şi cred că proctorii m-ar vedea de îndată ce aş ajunge sus...

Poate că aş putea fura o navă spaţială şi să o programez să mă ducă acasă...

Dacă ar fi putut scăpa şi ar fi găsit barca lui Hethrir.

Problema era că nu ştia unde se afla sau unde era casa în comparaţie cu locul în care se găsea şi nici măcar unde era Munto Codru. Poate că avea să ştie nava.

Sau poate că nu.

Dacă pot să mă furişez de aici, cumva, se gândi Jaina, *atunci probabil că aş putea să îmi dau seama de unde trimit mesaje. Pe urmă aş putea să mă furişez înapoi...*

Pipăi lemnul în locul în care tot găurise. Făcuse o gaură foarte mică şi foarte puţin adâncă. Unealta

universală era atât de fierbinte, încât abia putea să o mai ţină în mână.

Oftă. Avea să fie greu. Îşi dori să îl fi avut pe Jacen alături, să vorbească cu el. Îşi dori să poată trece peste controlul lui Hethrir asupra abilităţilor ei. Atunci ar fi putut deschide uşa, ar fi putut găsi mijloacele de comunicare ale lui Hethrir, ar fi putut face orice şi-ar fi dorit.

Mai pot să fac ceva? se întrebă ea. *Ceva, orice?*

Îşi imagină moleculele de aer din jurul ei. Îşi imagină o moleculă. Şi-o imagină mişcându-se tot mai repede. Simţi răspunsul moleculei.

Puterea lui Hethrir nu reacţionă. Ştia că era în jurul ei, îi putea simţi atenţia în depărtare. Dar puterea nu observă mica mişcare pe care ea o crease.

Adăugă încă o moleculă, şi alta, şi alta, dublând iar şi iar numărul pe care îl afecta. Curând, o mână de aer vibra cu energia ei. Căldura creată goni frigul din celulă.

Vârtejul de aer se înroşi, apoi se făcu galben, aruncând lumină în colţurile celulei Jainei.

Ea râse veselă şi uşurată.

6

Oameni de pe multe lumi se înghesuiau în jurul lui Han şi al însoţitorilor săi, în vreme ce aceştia îşi croiau drum spre clădirile aurite elegant. Lui Han i se păru că vede creatura care îl abordase în domul de primire.

Efectul caligrafic al hieroglifelor ezoterice era accentuat de intrarea în construcţie. Un desen complicat trasa secrete în aur pe faţada în oglindă. Aripile clădirii

se curbau pentru a forma o curte interioară adăpostită şi liniştită. Vizitatorii se adunau chiar în faţa ei, apoi intrau în spaţiul tăcut câte unul sau în grupuri mici.

Xaverri aşteptă cu calm să le vină rândul. Han îşi petrecu timpul încercând să identifice cât mai multe lumi de baştină putea. După câteva zeci, încă mai rămăseseră indivizi a căror origine nu o putea ghici.

Îi dădu un ghiont lui 3PO.

— De unde sunt tipii ăia de acolo?

Nu arătă cu degetul, prea multor popoare din Republică acest gest li se părea intolerant de necioplit. Făcu un semn cu capul spre o grămadă de alge cu mai multe umflături.

— Şi e un grup sau o singură persoană?

— Ei, fireşte că un grup, domnule. Sunt de pe a patra planetă a Stelei Mark B, mai exact – dacă nu mă înşel – de pe Zeffliffl. Adică, din mările puţin adânci ale continentului sudic, mai mic...

Una dintre movilele înfrunzite scoase o pungă umflată, răsucită la un capăt şi stoarse din ea un jet de lichid pentru a se stropi pe sine şi pe tovarăşii săi. Câteva picături căzură pe Han. El făcu un pas în spate, dar era doar apă sărată. Frunzele ude ale zefflifflilor scânteiară întunecat în lumina aurie a clădirii. Câteva plutiră spre pământ şi rămaseră acolo, zvâcnind.

— Dar ei? Han făcu un semn către un ai doilea grup, şase persoane masive, scunde şi ovoidale cu picioare scurte şi ochi aşezaţi pe tije groase, flexibile.

— Sunt, spuse 3PO.

— Ce sunt?

Droidul nu răspunse.

— Cel întrebă Han.

— Tocmai v-am zis, domnule, spuse 3PO. Oh. Îmi cer iertare. Limba lor există la o frecvenţă sub limitele

auzului uman. Este o funcţie a mediului, care are o gravitaţie extrem de mare.

— Sunt bolnavi, zise Luke încetişor.

— Nu, stăpâne Luke, spuse 3PO răbdător. Vorbesc o limbă pe care urechile umane...

— Nu mă refer la ei, zise Luke. Adică... aproape în fiecare grup e câte cineva bolnav sau rănit.

Fiind mai atent la tipurile de persoane pe care le cunoştea mai bine, Han înţelese în curând că Luke avea dreptate. Adunarea căpătă o tristeţe pe care nu o observase până atunci. Aici, o familie strânsă la un loc, apărând un copil, un părinte sau un văr, acolo, un clan purta o targă pe care se afla un tovarăş care gemea, atins de un tremur paralitic.

Han dădu din cap spre Luke, aprobându-i analiza.

Nici Luke nu arată prea bine, se gândi Han. *Ce-o fi cu el? Nu se îmbolnăveşte niciodată...*

— Veţi înţelege în curând, zise Xaverri. Avea o expresie înverşunată. E rândul nostru.

Intră în curte. Han o urmă, cu Luke alături, 3PO venea în spate.

Tăcerea îi înconjură. Caligrafia aurie de pe faţada clădirii îşi oglindea sclipirea în suprafaţa netedă a peretelui. Perspectiva se modifica pe măsură ce Han mergea. Caligrafia se muta, se schimba şi se zvârcolea, ca şi cum încă ar fi fost scrisă.

Erau singuri în curte. Tăcerea era stranie. Han se uită peste umăr, prins de iluzia că toţi ceilalţi oameni dispăruseră. Nu era aşa, rămăseseră unde îi lăsase, înghesuiţi la intrarea în curte, aşteptând, vorbind între ei cu nerăbdare liniştită. Dar vocile nu li se auzeau.

— Stăpâne Luke, mă întreb, luând în calcul toate lucrurile, zise 3PO, să aştept afară?

— Dacă preferi, spuse Xaverri. Dar eu sunt acceptată. Nu va fi nici un pericol pentru nici unul dintre noi.

— Pericol! zise Han. Stai aşa. Cine a spus ceva de pericol?

— Nimeni, răspunse Xaverri amuzată. Am zis că nu e nici un pericol, dacă mă urmaţi.

— Dar...

— Mă refeream la faptul că, zise 3PO, nu pare un loc care să mă primească... pe mine.

— Toate formele de inteligenţă sunt binevenite aici, spuse Xaverri.

— Chiar şi droizii?

— Chiar şi droizii.

— Ah, zise 3PO. Cam neobişnuit. Destul de... luminat.

Trecură pe sub o arcadă din capătul opus al curţii şi coborâră în balamuc.

Înăuntru, adunarea cuprinsă de veneraţie se transformase într-un grup de rugători care se tânguiau şi implorau. Se agitau într-o mulţime nedisciplinată către spatele teatrului jos şi larg, unde un mare altar de aur se înălţa deasupra lor.

— Waru, ajută-ne! Waru, vindecă-mi copilul, vindecă-mi sora, apără-mi prietenii de suflet de blestemul aruncat asupra lor!

Rugile răsunau prin încăpere. Luke îl prinse pe Han de braţ. Degetele i se înfipseră dureros în biceps.

— Hei, puştiule...

— Uite, zise Luke iute.

Han se încordă.

— Ce...? Ăsta de unde e, 3PO?

— Mărturisesc, domnule, că în ciuda cunoştinţelor mele despre toate planetele Noii Republici şi a multor lumi din afara ei, nu sunt familiarizat cu această fiinţă.

— Ăsta e Waru, spuse Xaverri.

Altarul – fiinţă – se înălţă şi mai mult cu o contracţie puternică. Se orientă spre ei.

— Apropie-te, Xaverri.

Vocea era bogată, plină, clară şi foarte, foarte înceată. Umplea camera cu o şoaptă, insinuându-se peste rugăminţile congregaţiei. Xaverri păşi înainte, iar mulţimea se despărţi, făcându-i loc. Han o urmă fără să gândească, tot ce ştia era că nu voia ca ea să se apropie singură de fiinţa ciudată. Se eliberă din strânsoarea mâinii lui Luke.

Când se apropie de altar, Han îl văzu mai bine pe Waru. Era o alcătuire complexă de scuturi din aur gravat. Dar sub acestea, vizibil din anumite unghiuri şi la anumite mişcări ale fiinţei, zăcea un bloc de ţesut crud, dezvelit, ca nişte bucăţi de carne. Un lichid – sânge? – scânteia printre scuturile uriaşe, se scurgea afară şi cădea în picături şi mici şuvoaie pe scenă, unde se coagula într-o băltoacă închegată. Sângele curgea de pe scenă şi forma stalactite care atârnau până aproape de podeaua sălii.

Xaverri se opri la marginea scenei.

— Singură nu eşti, Xaverri, şopti Waru.

— Nu sunt singură, Waru.

— Să fi fiind vindecaţi doresc? Waru părea infinit de obosit.

— Nu, Waru. Am adus noi elevi spre a-ţi studia revelaţiile şi a-ţi afla adevărul şi a-ţi slăvi existenţa. Spre ţie a-ţi da devoţiunea lor.

Ce-i asta? se gândi Han. *Oh, bine, ce e asta, vreun dialect obscur...? Va fi fiind... Ce au spus? Va fi fiindu-ţi...? Nu, nu e bine.*

Waru oftă.

— Sunt foarte încântat. Doar tu, Xaverri, mi-ai oferit vreodată un dar. Toţi ceilalţi se roagă să le fac eu daruri – şi sunt bucuros să le fac! Dar...

— Generozitatea-ţi este minunea Staţiei Crseih, zise Xaverri.

Nimeni altcineva nu răspunse la plângerea lui Waru. Era ca şi cum şoapta acestei fiinţe nu ar fi ajuns decât la Xaverri şi la prietenii ei. Dacă se gândea la asta, Han îşi dădu seama că nu îl auzise pe Waru vorbind cu nimeni altcineva. Îi auzise şoapta doar când se adresase direct lui Xaverri.

Bun truc, se gândi Han. *Trebuie să fie un truc... nu? Doar dacă... e ce caută Luke.*

Îi aruncă o privire acestuia din urmă, dar nu putea spune dacă aici era Jediul dispărut pe care îl căuta Luke. Expresia lui era atentă, dar nu exprima bucurie.

Plăcile de aur se mişcară, la fel de sensibil şi de suplu ca blana unui animal. Se contractară, iar venele dintre ele se apropiară. Lichidul – puroiul, se gândi Han, e prima dată când văd ceva ce merită să fie numit puroi – curse de sub baza masivă a lui Waru, scurgându-se şi formând un nou strat scânteietor în jurul lui. O picătură alunecă pe ţepuşa unei stalactite, atârnă de vârful ei, se prelinse şi se coagulă în acelaşi timp, îngheţând într-o margine îngustă şi ascuţită la capătul ţepei.

Când armura lui Waru se contractă, fiinţa se înălţă şi mai mult, întinzându-se către ei. Han căută în van organe evidente de văz, auz, miros sau alt simţ. Dar nu putea spune nici măcar pe unde ieşea vocea lui Waru.

Poate că ne percepe ca pete de căldură direct pe piele, se gândi Han. *Sau poate că nu ne percepe deloc. Poate că nici nu e viu.*

— O nouă creatură mi-ai adus, îi zise Waru lui Xaverri. Am mai văzut oameni – oh, da, mulţi oameni, oamenii sunt atât de fragili – dar nu ca această fiinţă.

Waru se aplecă înainte. Puroiul întărit se crăpă şi se desprinse, dezvăluind noi margini ale solzilor de aur.

— Cine eşti? Ce eşti?

Xaverri îl trase pe 3PO în faţă.

— Este noua mea cunoştinţă, 3-Violet. M-am gândit că poate nu ai mai văzut pe cineva ca el.

— Bun venit, 3-Violet, zise Waru.

— Mulţumesc, domnule Waru, spuse 3PO. Sunt foarte onorat să mă aflu în prezenţa dumneavoastră.

Han îi era foarte recunoscător lui 3PO pentru că observase utilizarea de către Waru a limbajului standard în locul celui ezoteric. Droidul remarcase, ceea ce Han nu făcuse, că Waru folosea vorbirea dificilă doar cu Xaverri.

Eu aş fi stricat totul, se gândi Han. Probabil că aş fi jignit-o de moarte pe creatura asta. De ce nu ne-a spus Xaverri...?

— Mă numesc doar Waru, zise fiinţa enormă, cu un sunet ca de pisică torcând. Deşi unii îmi spun „învăţător”. Este singurul titlu pe care îl preţuiesc.

— Atunci, aş fi încântat să îl folosesc, dacă îl veţi accepta din partea mea, zise 3PO. Am studiat multe subiecte, în multe locuri. Sunt expert în relaţiile om-ciborg şi folosesc fluent şase milioane de forme de comunicare. Sunt întotdeauna recunoscător unui învăţător dornic să îmi împărtăşească cunoştinţe ezoterice.

Lui Han umiditatea şi căldura i se păreau oprimante. Mirosul de cupru al puroiului lui Waru îl înţepa neplăcut în plămâni. Lângă el, Luke se holba la creatură cu ochi ficşi, hipnotizaţi.

— Calmează-te, puştiule. Han avea o voce înceată, amuzată. E doar o...

Xaverri îi aruncă iute o privire furioasă, de avertizare. Luke se întoarse încet către el, cu o uitătură de gheaţă, inumană, apoi îşi îndreptă iar atenţia spre Waru. Uimit, Han tăcu, dar îşi termină comentariul pentru sine: *E o păcăleală,* se gândi el. *E cea mai elaborată din câte am văzut, dar tot păcăleală rămâne. Dacă Luke şi Ben Kenobi sunt nişte exemple, atunci nici un Jedi nu s-ar*

comporta aşa – şi dacă Waru ar reprezenta partea întunecată, Luke ar şti.

Cea mai bună reacţie pe care pot să o am faţă de chestia asta e să râd.

— Xaverri, elevă respectată, reuşit-ai tu să studiezi textele ce ţi le-am dat?

— Da, învăţătorule, răspunse ea.

— Fireşte că ai înţeles conexiunea dintre ego-flux şi lumina de fundal universală, dar mă întreb dacă ai făcut saltul conceptual la sinergia desăvârşirii intelectuale şi a cristalizării cuantumului?

— Ruşinată sunt să recunosc că nu l-am făcut, zise Xaverri, Deşi acum, că mi-ai arătat calea, pot vedea că interacţiunea este complet inevitabilă.

Han îşi înăbuşi un pufnet de iritare şi de neîncredere.

Xaverri şi Waru discutară în această manieră câteva minute, indiferenţi faţă de mulţime, de zgomot şi de rugăminţile de ajutor. Tânguielile începeau să-l scoată pe Han din sărite. Ceea ce voia să facă era să sară pe scenă şi să le spună tuturor să se ducă la casele lor şi să meargă la doctor. Voia să o întrebe pe Xaverri de ce îl tot linguşea pe Waru. Îl şoca să vadă respectul pe care i-l purta creaturii.

Pe vremuri, nu ar fi fost cu nici un chip sensibilă la o asemenea păcăleală. Ştia prea multe despre înşelăciune pentru a se lăsa atrasă. Ea însăşi crease câteva farse asemănătoare, Deşi rezervase înscenarea cu vindecătorul pentru ofiţerii Imperiali deosebit de respingători. Niciodată nu dăduse greş şi îşi uşurase prada aleasă de o porţiune considerabilă de resurse.

Chiar credea prostiile lui Waru? Dacă da, atunci se schimbase total faţă de persoana pe care o ştia Han, se schimbase cu mult dincolo de înfăţişare. Dacă nu credea – atunci ce căutau aici?

3PO urmări conversaţia într-o tăcere care nu îl caracteriza. Han se încruntă. Expresia lui 3PO era imposibil de citit, dar rareori era greu să ştii ce gândea droidul despre orice situaţie. Îţi spunea el. Sau se prefăcea neconvingător. Pentru un diplomat, 3PO era unul dintre cei mai proşti mincinoşi din câţi întâlnise Han.

Pe de altă parte, multor oameni li se părea plăcut să ştie că sunt minţiţi, dacă minciuna era pentru a le mângâia sentimentele sau pentru a le recunoaşte statutul. 3PO era un maestru al acestei tehnici.

Luke asculta şi urmărea cu aceeaşi expresie fixă şi încordată care pusese stăpânire pe el de îndată ce îl întâlnise pe Waru. Reacţia lui Luke îl îngrijora cel mai mult pe Han.

Waru îşi încheie discursul filozofic despre starea universului, al cărui şir. Han îl pierduse demult.

— Iar acum, zise Waru cu toate semnele dezamăgirii, nu îmi mai pot permite să particip la această conversaţie minunată.

Xaverri îşi puse palma pe unul dintre solzii de aur ai lui Waru. Închise ochi, amuţi şi rămase nemişcată. Platoşa de aur căpătă o strălucire rozalie şi radie o căldură blândă în jurul degetelor lui Xaverri. Luke făcu un pas spre ea, ridicând mâna. Han îl prinse şi îl trase înapoi. Luke se întoarse spre el, mârâind.

Înjurând surprins, Han aproape că dădu drumul încheieturii lui Luke. Voia să iasă din adunare dezgustat, chiar dacă asta ar fi însemnat să îşi lase prietenii să fie înşelaţi şi făcuţi de ruşine.

— Nu fi prost! şopti Han mânios. Şi nu face presupuneri după o întâlnire de câteva minute! îşi întări strânsoarea.

Luke se uită la degetele lui Han prinse în jurul cărnii lui şi care îi striveau oasele. Inteligenţa se scurse înapoi în ochii lui Luke. Făcu, lejer, o mişcare de întoarcere a

mâinii, alunecă din strânsoarea puternică a lui Han fără vreun efort vizibil.

— Ai dreptate, spuse el.

Vocea îi era încordată. Îi întoarse spatele lui Han şi îi urmări pe Xaverri şi pe Waru atent, flămând.

— Nu suport când faci asta, mormăi Han.

Degetele îl înţepau, nu pentru că în mişcarea lui Luke fusese vreo urmă de violenţă, ci pentru că strânsese atât de tare, încât mâna îi suferise un spasm când Luke se eliberase.

Urmele degetelor lui Han rămaseră pe pielea lui Luke, mai întâi albe, apoi roşii.

Xaverri se depărtă de Waru. Urma palmei ei străluci, apoi se stinse de pe platoşa de aur. O picătură de puroi se scurse din marginea de jos a acesteia şi căzu cu un sunet lipicios. Xaverri făcu un semn de supunere către Waru.

Atenţia fiinţei îi părăsi brusc, ca o eliberare de sub presiune. Han se împletici un pas înainte, îşi reveni, apoi goni efectul ciudat. Dar era curios cum fusese produs acesta.

Xaverri se retrase. Mulţimea agitată se revărsă în faţa ei, fiecare membru plângând după atenţia lui Waru.

Pe Xaverri o lăsară genunchii. Prăbuşirea ei îl surprinse pe Han atât de mult, încât aproape că o lăsă să cadă. În toţi anii de când o cunoştea, pe vremuri, nu leşinase niciodată, nici măcar în momentele de epuizare sau de durere. Întotdeauna rezistenţa ei îl uluise pe Han. Primul lui gând, în timp ce cădea, a fost că ea se cobora la pământ cu vreo intenţie: voia să facă încă o plecăciune pentru Waru, scăpase ceva şi trebuia să îl recupereze.

Han sări înainte şi o prinse să nu cadă sub picioarele care ar fi călcat-o. Tremura violent. Luke şi 3PO se apropiară, făcând un mic cerc. Mişcându-se împotriva

curentului mulţimii, îşi croiră drum spre spatele teatrului. Han sări spre uşă, dar Xaverri se eliberă.

— Stai aici! zise ea. N-am nimic, doar... când vorbesc cu Waru, mă afectează pentru o clipă. Dar trebuie să vedeţi ceremonia.

— Te afectează? spuse Han. Te-a lăsat lată. Să mergem de aici.

Culoarea începea să revină în obrajii ei cu piele cafeniu-aurie, iar tremurul încetă.

— Trebuie să urmăriţi, repetă ea.

— Are dreptate, zise Luke. Pentru asta am venit.

— În regulă, spuse Han în silă.

Totul e o păcăleală, îşi zise pentru sine. *Dar chiar şi păcălelile pot fi periculoase.*

Îşi croiră drum până în spatele sălii. Podeaua se ridica uşurel, aşa că puteau privi peste mulţime. Pe scenă, în băltoaca îngheţată de puroi, Waru aştepta în timp ce unul dintre micile grupuri de imploratori îşi aducea unul dintre membri în prezenţa învăţătorului. Zefflifflii îşi împinseră unul dintre tovarăşii înfrunziţi deasupra grămezii lor, apoi îl făcură să alunece înainte până când se îngrămădi pe puroi. Culoarea lui era vizibil mai palidă decât cea a însoţitorilor săi, un galben-verzui bolnăvicios faţă de negrul-albăstrui strălucitor. De fiecare dată când se mişca, împrăştia un vârtej de mici frunze veştejite.

— Vrei să încerc să te vindec, căutătorule? Vocea lui Waru, nemaifiind o şoaptă directă şi privată, bubui prin sală.

Zeffliflul răspunse cu un vălmăşag de sunete, ca frunzele bătute de apă.

— Spune: „Te implor să mă ajuţi”, zise 3PO.

Acum urmează păcăleala, se gândi Han. *Dă-i lui Waru toate bunurile tale pământeşti...*

— Atunci voi încerca să te ajut, spuse Waru.

Orice sunet din sală încetă brusc. Atenţia fiecărei fiinţe se concentra asupra lui Waru şi a pacientului său.

Waru se aplecă deasupra zefflifflului. Câţiva solzi de aur se lichefiară şi se revărsară asupra zeffliflului ghemuit, acoperindu-l cu o carapace metalică strălucitoare. Han urmărea cu atenţie, dorindu-şi să fie în faţa sălii, pentru a-şi da seama cum crea Waru acel efect.

De ce ne-ai adus aici în spate, Xaverri? se întrebă el. *Te-ai temut să fiu prea aproape?*

Carapacea metalică îl prinse pe zeffliffl de Waru ca pe un parazit, ca un pântece exterior. Din rana deschisă acolo unde se topiseră solzii ţâşnea puroi însângerat. Lichidul se scurse peste carapace, alcătuind un model asemenea caligrafiei de pe faţada complexului lui Waru. Pârâiaşele se uniră, creând o crisalidă translucidă în jurul carapacei.

La picioarele scenei, grupul de zeffliffli se strânse şi mai mult, bătând din frunze, ca şi cum ar fi fost în mijlocul unei vijelii.

Încăperea încremeni. Peste tot în jurul lui Han, fiinţele îşi plecau capetele. Chiar şi Xaverri, care nu îşi plecase niciodată capul în faţa nimănui. Încăpăţânat, Han continuă să privească.

Waru se cutremură. Solzii de aur se loviră unii de alţii, scoţând note clare şi pure, ca nişte clopote mişcate de vânt.

Han avea sentimente împărţite în mod egal între admiraţia pentru efecte şi dispreţul pentru credulitatea adepţilor lui Waru.

Fiorul se transmise crisalidei. Tremură. Se scutură şi se umflă.

Puroiul solidificat explodă. Ca un praf de argint, fragmentele pluteau şi se legănau în aer. Cicatrice şi zgârieturi brăzdau carapacea aurie. Aceasta tremură şi

ea, apoi se deschise încetişor, ca o floare, scoţându-l la iveală pe zeffliffl.

Petalele de aur se retraseră, corpul lui Waru le resorbi şi îşi recreă solzii topiţi. La baza lui Waru, zefflifflul stătea nemişcat.

Brusc, se scutură ca un căţeluş ud. Semenii săi ţipară entuziasmaţi. Frunzele lui, verzi şi negre de umezeală, se desfăcură.

— Spun că, şopti 3PO: „seamănul lor s-a întors din morţi.”

Zefflifflul vindecat coborî şi dispăru în grupul său. Masa de fiinţe se dădu înapoi, pălăvrăgind.

Linştea sălii se sparse, fiecare fiinţă de la picioarele lui Waru izbucnind în vorbe, în cântece şi în lumină.

— Zefflifflii au spus mulţumesc, zise 3PO, destul de tare pentru a fi auzit de toţi, şi...

— Şi „îţi vom da toate bunurile noastre pământeşti”, spuse Han cu cinism.

— Nu domnule, dimpotrivă. Îl proclamă pe Waru binefăcătorul lor. Nu a fost făcută nici o menţiune a unei recompense băneşti.

Han ridică din umeri, neconvins.

— Recompensa este întotdeauna menţionată, zise el, în cele din urmă. Putem să plecăm de aici? Recunoştinţa asta îmi provoacă silă.

Xaverri se întoarse cu spatele la el şi ieşi din sală. După o clipă de surprindere, Han o urmă. În tăcerea şi răcoarea curţii, binevenite după tumultul din sala de primire a lui Waru, el o prinse din urmă şi o atinse pe umăr.

— Xaverri...!

Ea se scutură şi se repezi pe poartă. În faţa arcadei caligrafiate, se întoarse spre el.

— Niciodată să nu vorbeşti în curte. Niciodată.

— Hei, îmi pare rău. N-am vrut să te dau de gol.

3PO li se alătură.

— Stăpâne Han, stăpână Xaverri, s-a întâmplat ceva?

— Nu, răspunse Han. Nu cred. Nu ştiu. Doar că Luke a rămas acolo!

Han trecu iute pe sub arcadă şi fugi prin curte, nefiresc de neliniştit având în vedere că îl scăpase pe Luke din ochi cam un minut. Îşi croi drum înapoi în sală. La început, nu îl văzu pe Luke nicăieri. Ochii i se dezobişnuiseră cu lumina slabă, iar zgomotul şi căldura îl apăsau.

Se uită la locul în care stătuseră ei. Luke era exact unde îl lăsase Han. Tânărul Jedi privea fix la scenă, acolo unde Waru acoperise cu o membrană alt implorator.

— Haide! zise Han.

Îl apucă pe Luke de mânecă şi îl trase cu forţa din teatru.

Luke nu se opuse.

Xaverri se depărta, parcursese deja cam două sute de paşi pe aleea ce ducea spre intrarea principală în dom. 3PO oscila între ei, înaintând puţin către Xaverri şi strigând-o plângăcios, apoi întorcându-se. Când îi văzu pe Han şi pe Luke, încremeni uşurat, apoi se grăbi să li se alăture.

— Nu a vrut să aştepte, stăpâne Han, spuse droidul. Am rugat-o politicos, dar... 3PO se opri, nemaigăsindu-şi cuvintele.

— Îţi faci prea multe griji, zise Han. 3-Violet, vino.

Han îl conduse pe Luke pe lângă droid. Doar când o prinseră din urmă pe Xaverri îi dădu drumul. Cumnatul lui Han nu făcuse nici o încercare de a scăpa. Se uita în gol, lipsit de expresie.

— Luke! Ce s-a întâmplat? Revino-ţi! Xaverri, aşteaptă!

Ea se supuse, dar avea umerii încordaţi de furie.

Luke îşi ridică privirea. Dintr-odată îşi revenise, era iar el, ca de obicei.

— Waru este Jediul tău dispărut? întrebă Han.

— Nu, răspunse Luke. Nu cred... Nu ştiu. Nu ştiu ce este. Se uită în zare. Ar trebui să fiu în stare să spun, să simt un alt maestru Jedi. Dar nu pot. Inspiră adânc.

— E vreo manifestare a Forţei? îl întrebă Han pe Luke.

Acesta din urmă ezită, apoi scutură din cap.

— Sunt sigur că aş şti dacă ar fi. Nu este. E... altceva.

Zâmbi, un zâmbet luminos care îi goni ezitarea, teama.

— Dar a fost uimitor, spuse Luke. Nu a fost uimitor?

Xaverri dădu din cap aprobator.

— De fiecare dată când îl văd pe Waru făcând asta, nu îmi vine să cred. Dar trebuie.

— Eu nu cred, zise Han. Dacă asta nu e o manifestare a Forţei, ce ar putea fi altceva decât o înşelătorie? Pot să mă gândesc la şase metode diferite prin care Waru – orice ar fi – ar fi putut realiza iluzia aia. Să înlocuiască zefflifflul bolnav cu unul sănătos...

— Dar, domnule, spuse 3PO, membrii grupului nu ar fi acceptat un înlocuitor pentru colegul lor. Ar fi reacţionat destul de violent faţă de un impostor.

Han ridică din umeri.

— Deci Waru i-a cumpărat.

— Reacţia nu poate fi cumpărată, domnule, zise 3PO. Nu este conştientă. Este comparabilă cu o reacţie alergică.

Han îşi desfăcu braţele, exasperat.

— Atunci bolnavul a fost impostorul sau un dispozitiv mecanic. Sau l-au pictat pe cel sănătos într-un verde turbat şi l-au spălat în cocon. Nu contează cum au făcut-o – contează că ar fi putut să o facă. Waru nu a avut nevoie de puteri vindecătoare supranaturale pentru a-l

face bine pe zeffliffl, de fapt, zefflifflul nici nu avea nevoie de asta!

Xaverri îşi puse mâinile în sân şi se uită gânditoare în jos.

— Chiar crezi că mi-am pierdut minţile? întrebă ea pe un ton rece.

Dispreţul ei îl provocă pe Han.

— Da, asta ar explica totul, răspunse el.

— Eu, Xaverri, cea mai bună creatoare de înşelăciuni din vechiul Imperiu?

— Cu toţii ne schimbăm, spuse el. Uite, în cazul în care cineva ar avea o înşelăciune foarte bună, una de care nici tu să nu îţi dai seama – atunci ai fi uşor de păcălit. Eşti aşa de bună, că e greu să îţi închipui că există cineva şi mai bun.

— Este imposibil, zise ea.

Luke se uita fix prin arcadă. Han se temea că ar fi fost iar nevoit să alerge după el pentru a-l împiedica să se întoarcă înăuntru.

— E ceva, spuse Luke.

— Dar nu Jediul tău dispărut.

— Han, nu e o înscenare.

— Luke are dreptate, zise Xaverri.

— Bine! spuse Han. Mă dau bătut. Waru e adevărat, ceea ce înseamnă că nu mai aveţi nevoie de mine pentru că nu e treaba Republicii să intervină în credinţa oamenilor!

Plecă pe alee fără să mai scoată o vorbă.

— Han! strigă Luke. Unde te duci?

— În vacanţă, răspunse acesta: Mai am câteva zile!

3PO se grăbi după el.

— Stăpâne Han, dacă îmi permiteţi să fiu atât de direct...

— Ce este?

— Resursele noastre sunt reduse considerabil. Dacă aveţi de gând să pariaţi – şi, cu siguranţă, nu doresc să insinuez că eu cred că nu ar trebui să pariaţi sau că eu cred că ar fi ceva rău la pariuri sau că există vreo posibilitate să pierdeţi – dar dacă aveţi de gând să pariaţi... nu credeţi că ar fi cel mai bine, o simplă asigurare, fireşte, să lăsaţi în grija mea o parte din câştigurile dumneavoastră anterioare? Astfel aş putea plăti nota exorbitantă de la hotel. Când am plecat astăzi, am observat că recepţionerul ne făcea socotelile şi m-a fixat cu o privire otrăvită!

Han scoase un teanc de credite din buzunar şi îl vârî între degetele lui 3PO.

— Când vrei bani, nu trebuie să spui decât: „Puteţi să îmi daţi nişte bani?” zise Han.

Râse, gândindu-se la masa de joc, la cărţile în care avea încredere că îi vor fi favorabile.

— Mai sunt o grămadă acolo de unde vin ăştia.

Plecă agale.

***

Leia şi Chewbacca au făcut tot ce le-a stat în puteri pentru Rillao, femeia firrerreo rănită. Echipamentul medical al *Alderaanului* îşi exprimă confuzia atunci când Leia îi ceru informaţii. Firrerreo erau, în mare, oameni, dar ceva mai mult, ceva diferit. Aparatura sugeră hrana care s-ar fi putut să nu fie toxică, dar nu reuşi să recomande un antibiotic sigur, totuşi, rănile lui Rillao nu se infectaseră. Avea puteri de recuperare uluitoare. Odată ce plasa se retrăsese, pielea începu să i se regenereze şi tăieturile fine se închiseră destul de repede pentru ca Leia să urmărească, uimită, cum avea loc vindecarea. Firişoare argintii de cicatrice se formară pe pielea aurie a lui Rillao.

Dar aceasta nu dădea semne că s-ar trezi.

— Ce să mai facem? îl întrebă Leia pe firrerreo fără nume.

Acesta ridică din umeri, aproape imperceptibil.

— Va trăi, Lelila, sau va muri. Se întinse într-un scaun, complet relaxat.

— Nu-ţi pasă?

— Nu e din clanul meu.

Leia abandonă subiectul. Îi dădu lui Rillao părul în şuviţe de pe faţa subţire şi feroce şi îi trase o pătură în jurul umerilor.

— Poporul vostru doarme întins? îl întrebă ea pe firrerreo fără nume.

— Cum altfel? zise el, surprins să răspundă fără să o contrazică.

— Chiar aşa, cum altfel, spuse Leia.

Puse cu blândeţe o mână pe carapacea lui R2-D2.

— Ai tu grijă de ea?

Droidul piui încetişor.

— Mulţumesc, îi spuse Leia.

Se întoarse către Chewbacca şi bărbatul firrerreo fără nume.

— Vă e foame?

Chewbacca urlă, uşurat şi înfometat.

— Şi mie, zise Leia.

Era flămândă. Nu mai mâncase nimic de la fursecurile şi ceaiul cu somnifer oferite de şambelan. Îi conduse la bucătăria minusculă a *Alderaanului*. Se întrebă dacă firrerreo avea să refuze mâncarea, dar acesta adulmecă castronul de tocană pe care i-l dădu – analiza sugerase că metabolismul lui cerea niveluri ridicate de proteine – gustă şi începu să înfulece înfometat. Ţinea castronul lângă gură şi ridica delicat carnea, ţinând-o între primele două degete de la mână.

Chewbacca îşi pregăti un castron de tocană şi îi adăugă alge de mare uscate şi sărate şi o picătură de miere de pădure.

Conversaţia de la masă nu există până când Leia nu luă şi ultima lingură de tocană. În timp ce îl privea pe firrerreo sorbind sosul de la a doua porţie, se gândi: Mi-a acceptat mâncarea pentru că nu acceptă nici o obligaţie. Nu mi-a cerut mâncare. Dacă i-aş cere recunoştinţă, ar spune: Nimeni nu ţi-a cerut să îmi oferi nimic. Nu îţi sunt dator cu nimic.

— De ce o urăşti pe Rillao? întrebă Leia.

El se linse pe buze şi se uită la oala cu tocană, dar se răzgândi şi nu îşi supraîncărcă sistemul cu o a treia porţie.

— A fost în cameră! Relaxarea îi dispăru şi se întinse spre Leia, mânios şi încordat. Ea trebuie să fie motivul pentru care am fost exilaţi, Lelila. Altfel de ce ar fi condamnat-o Imperiul să fie torturată pe toată durata călătoriei?

— Cruzime la întâmplare.

Leia se întreba de ce bărbatul firrerreo îi folosea numele – porecla – atât de des. Nu conta. O ajuta să ţină minte cum îşi spunea.

— Nu. Nu. Imperiul este crud, Lelila, dar îşi dirijează cruzimea. Pentru a crea frică, pentru a stoarce bani, pentru a-şi mări puterea...

— Imperiul s-a dus, zise Leia. S-a terminat. A fost înfrânt. Eşti liber, tu şi poporul tău.

Dacă aştepta recunoştinţă sau măcar bucurie, era dezamăgită.

— Înfrânt! Bărbatul lovi cu pumnul în masă. Ai spus că poţi să îmi oferi libertatea – dar, Lelila, nu mi-o dădeai tu!

— Am zis că eşti liber, spuse Leia. Asta-i tot ce-am zis.

Dacă ar fi recunoscut cine era, ar fi putut susţine că avea o parte de responsabilitate pentru eliberarea lui. În schimb, alese să rămână Lelila.

Bărbatul mârâi din fundul gâtului. Chewbacca mârâi şi el.

Însă Leia rămase calmă. Îi zâmbi celui fără nume.

— Nimeni nu mi-a cerut o explicaţie, spuse ea. Mi-ai cerut doar libertatea.

El pufni cu dezgust, însă dispreţul îi mai dispăru, fiind înlocuit de o expresie de respect înciudat. Spre uimirea ei, se ridică şi făcu o plecăciune.

Apoi plecă..

— Unde te duci, bărbat fără nume? întrebă Leia.

Fără să răspundă – *De ce m-am aşteptat să îmi răspundă?* se gândi Leia – firrerreo ieşi din bucătăria *Alderaanului*.

Ea îl urmă, îl ajunse. Era cu un cap mai înalt decât ea, subţire şi, probabil, puternic cu toate că era slab. Îşi continuă drumul spre camera de presurizare fără să îi pese de prezenţa ei.

— Ai de gând să îţi trezeşti semenii, bărbat fără nume?

După câţiva paşi, el răspunse.

— Aici, Lelila? În ce scop?

— Ca să îşi recapete puterile...

— Nava la va reda puterile în timp ce dorm.

— ... Şi pentru a hotărî ce o să faceţi acum, când sunteţi liberi!

— Ar trebui să ne întoarcem acasă, Lelila? mârâi el.

Ştie, se gândi Leia. Se întrebă dacă trupele Imperiului îl treziseră şi îl torturaseră cu ştiri despre moartea lumii lui.

— Nu, zise ea. Îmi pare rău. Este în carantină. Nimeni nu poate ateriza şi trăi... nimic nu poate părăsi planeta.

El se opri brusc la uşa camerei de presurizare. Umerii îi căzură. Leia îl apucă de cot, susţinându-l. Sunetul pe care îl scotea era strigătul îndurerat al unui animal de pradă.

Iar Leia ştia cum se simţea.

— Îmi pare rău, repetă ea. Îmi pare atât de rău.

El se întoarse spre ea.

— Lelila, ai jucat vreun rol în otrăvirea lumii mele?

— Nu! Eu... eu am avut o mică parte în distrugerea celor care au ordonat otrăvirea.

— Brigada Starcrash?

Brigada Starcrash fusese una dintre trupele de asalt de elită ale Imperiului.

— Nu Brigada... Imperiul. Îl privi în ochi. A distrus şi lumea mea.

El îşi miji ochii mari şi negri.

— Ah. *Alderaan*, da, Lelila, m-am gândit că poate eşti de pe *Alderaan*.

Uşa camerei de presurizare se deschise. Bărbatul fără nume ieşi din *Alderaan* şi păşi în cala răsunătoare de la intrarea cargobotului. Leia îl apucă de încheietura mâinii, dar îşi trase iute mâna când simţi că îşi încordează muşchii.

— Ce ai de gând să faci? întrebă ea.

— Să continuu.

— Dar nu eşti obligat! Toată lumea e liberă, acum, în Noua Republică.

— Imperiul ne-a lăsat moştenire o lume. Vom continua.

— Dar ar putea fi... nu ştii... Şi cu celelalte nave blocate aici cum rămâne?

El se aplecă spre ea. În gravitaţia scăzută, mişcarea îi întinse părul în jurul capului ca o aură vărgată.

— Celelalte nave nu au nici o legătură cu mine, zise el. Şi eu nu am nici o legătură cu ele. Fă cu ele ce vrei,

Lelila. Cât despre noua lume... suntem oameni curajoşi. Vom risca.

— Veţi călători la viteză subluminică, spuse Leia. O să dureze ani întregi! Republica v-ar putea oferi un motor luminic sau v-ar putea găsi o lume între graniţele ei...

— La ce bun? întrebă el iar. Nu vom simţi durata. Nu ne va păsa. Vom dormi. Dacă toate amintirile despre Imperiu vor fi dispărut când ne vom trezi – cu atât mai bine. Dacă Republica ta va fi dispărut atunci când ne vom trezi – nu ne va păsa.

Leia făcu un pas în spate. Nimic din ce ar fi spus nu l-ar fi putut face să se răzgândească, ştia asta. Făcea ce era corect conform principiilor lui. Nu putea să îl forţeze să le accepte pe ale ei.

— La revedere, zise ea. Şi noroc.

— Fie ca întotdeauna să fii apărată de vânt, Lelila.

— De ce îmi tot repeţi numele? întrebă Leia.

— Pentru putere, răspunse el. Lelila.

Uşa camerei de presurizare începu să se închidă.

— Dar câştig puţină putere din numele tău, prinţesă Leia, spuse el. Nu îl porţi cu plăcere. Când uşa se închise, adăugă. Iar masca ta este jalnică.

***

Han se întoarse la domurile oraşului şi se plimbă pe o stradă. Voia să mai bea nişte bere locală şi dorea încă un joc de cărţi în care Şansa & Hazardul să taie pachetul. Dar voia şi o altă tavernă faţă de cea din noaptea trecută.

— Bună seara, omuleţule.

Se roti şi, încă o dată, se lovi cu nasul de pieptul femeii îmbunătăţite. Ea râse spre el, dar Han avea impresia clară că râsul era superficial.

— Ai părăsit jocul mult prea repede, spuse ea. Cărţile au început să fie în favoarea mea, mai târziu.

— Felicitări! zise Han din toată inima. Mă bucur să aud că nu ai pierdut toată noaptea.

Ea se apleca spre el şi buclele grele, încurcate ale părului ei alb se legănară pe lângă faţa ei.

— Nici în noaptea asta nu o să pierd, spuse ea. Evident, eşti binecrescut şi manierat, aşa că îmi vei da şansa de a-mi lua revanşa.

— Nu aveam de gând să joc cărţi în noaptea asta, zise Han. Nu, fără cărţi, doar luam o gură de aer, am ieşit doar pentru un pahar cu bere.

— Berea va curge din belşug, ca apa, spuse ea.

Îi apucă antebraţul în mâna ei uriaşă. Degetele ei îi înconjurară bicepsul.

— Adică, deja mi-am băut berea, spuse el. Sunt plin...

Încercă să îşi elibereze braţul din strânsoarea femeii, aşa cum făcuse Luke cu el. Femeia îmbunătăţită îi ridică braţul, îi ridică tot corpul. Han se întinse pentru a păstra contactul cu pământul pe vârfurile picioarelor.

— Poţi să bei sau nu, după cum doreşti, zise femeia. Dar vei juca.

— Ei, bine, sigur, de ce nu ai spus că vrei atât de mult să joci? Bine, să mergem. Poţi să îmi faci o favoare? Ori mă laşi jos, ori mă ridici. E foarte inconfortabil aşa.

Se gândi că l-ar fi putut arunca pe umăr şi l-ar fi putut duce aşa. Cu siguranţă ar fi fost în stare, dacă ar fi dorit. În cele din urmă, îl lăsă jos. Dar nu îi dădu drumul. Îl îndemnă să meargă pe stradă, strângându-l de braţ destul de tare cât să îi facă o vânătaie.

— Azi-noapte nu ţi-am reţinut numele, spuse Han pe un ton prietenos. Cum ziceai că te-cheamă? Şi, apropo, vrei să mai slăbeşti niţel strânsoarea?

— Nu am spus cum mă cheamă, zise ea, iar tu nu ai întrebat, dar mă numesc Seninătate Celestă. Nu, nu vreau să slăbesc deloc strânsoarea.

Han se uită în sus la ea. Ea îi zâmbi şi mări pasul, împingându-l.

***

Jaina îşi mânca micul-dejun.

Îi era atât de foame, încât abia simţea gustul grăsimii râncede care plutea pe grişul subţire. Când termină, stomacul încă îi ghiorăia. Simţea mirosul fructelor coapte, al mierii şi al pâinii proaspete, fierbinţi, pe care proctorii le treceau de la unul la altul.

Jainei îi lăsa gura apă. Îi urmărea pe proctorii care stăteau la masa cea mai înaltă şi la ajutoarele de la masa mijlocie înfruptându-se cu mâncare bună, mai multă decât ar fi putut mânca. Râdeau, strigau, aruncau bucăţi începute pe podea, irosindu-le, şi se lăsau mult pe spate în scaunele lor, cu picioarele pe masă.

Copiii, la mesele joase, trebuia să aştepte să li se permită să plece atunci când toţi proctorii terminau.

Nu e drept! se gândi ea.

Jaina îl vedea pe Jacen, însă doar creştetul capului său. Era în partea opusă a sălii de mese. Îşi dorea să poată vorbi cu el despre ce aflase că putea face. Şi dorea să îi poată spune că săpase pe jumătate spre încuietoarea de la uşa celulei ei. Apoi, lipise rumeguşul cu scuipat, bleah, şi îl pusese la loc în gaură, pentru ca nimeni să nu observe.

Vram stătea la masa din mijloc împreună cu alte ajutoare. Devoră o felie de fruct, ceva pâine şi un pumn întreg de prăjiturele. Luă o prăjitură cu miere şi o flutură spre ceilalţi copii. Spre Jaina. Mierea i se scurgea pe degete. O linse.

Jaina îşi coborî privirea ca să nu fie nevoită să îl vadă.

Pe masă, în faţa ei, un gândac, un mic myrmin, mergea pe vârfuri cu piciorușele lui ca nişte fire de păr.

Nu e chiar un myrmin, se gândi Jaina. *Are zece picioare, nu doar şase, şi un set în plus de antene! Dar arată ca un myrmin. Jacen ar şti ce este. Pariez că îi e foame.*

Jaina adună ultima bucăţică minusculă de griş din castron. O puse lângă myrmin. Acesta merse în jurul ei, o lovi cu antenele şi se luptă să o ridice, să o mişte şi să o care.

Sper că pentru myrmini are un gust mai bun decât pentru copii, se gândi Jaina.

Gândacul ţinu în echilibru bucăţica de dimensiunile unui grăunte de nisip şi coborî pe după marginea mesei.

Myrminul îi dădu Jainei o idee.

Nisipul era adus înăuntru de pe terenul de joacă. Se depunea în crăpăturile dintre dalele de piatră ale podelei şi chiar în spaţiile dintre scândurile mesei. Jaina încercă să mişte un fir de nisip.

O să mă prefac că sunt un myrmin, se gândi ea. *Nu o fetiţă, nu Jaina. Nu am nici un fel de abilităţi Jedi – sunt doar un myrmin! Cine ar da atenţie unui myrmin?*

Împinse grăuntele de nisip. Acesta alunecă pe masă şi căzu peste margine.

Jaina îşi strânse umerii, aşteptând ca pătura umedă şi rece a lui Hethrir să cadă în jurul ei şi să o desprindă de lume.

Nu se întâmplă nimic. Era ca şi cu moleculele de aer din noaptea trecută.

Jaina se întinse către firele de nisip de pe masa Proctorilor. Nu găsi nici unul. Cineva le curăţase masa mai bine. Dar pe platforma de la picioarele lor era destul nisip. Jaina se jucă cu câteva firicele. Formară o spirală în aer. Nimeni nu observă.

Proctorul-şef luă o altă bucată de fruct. Jaina puse firele de nisip pe ea. Proctorul i-o aruncă lui Vram. Pentru o clipă, Jaina crezu că proctorul observase nisipul, dar

apoi stabili că nu, pentru că nu părea supărat şi nu căută nisip pe chifla lipicioasă pe care o alese dintr-un coş aburind.

Vram îşi aruncă fructul în gură şi îl înghiţi fără ca măcar să bage de seamă nisipul.

Jainei îi păru un pic rău pentru el. Doar un pic.

În cazul în care cineva mi-ar da un fruct acum, se gândi ea, *probabil că nici eu nu aş observa nisipul de pe el.*

A doua oară când mişcă nisipul, îl puse pe chifla lipicioasă a proctorului-şef. Jainei i se părea că făcuse ceva foarte, foarte rău, să strice aşa mâncare bună.

Proctorul rupse o bucată de pâine dulce şi moale şi o băgă în gură. Mestecă.

Expresia i se schimbă. Jaina se simţi bucuroasă. Nu bucuroasă - fericită. Jaina se simţi bucuroasă-mulţumită.

Ridică o altă mână de nisip şi o împrăştie peste masa proctorilor, ca să cadă în toate farfuriile.

Proctorul-şef scuipă îmbucătura de chiflă lipicioasă.

Ce dezgustător! se gândi Jaina. Nici măcar nu şi-a acoperit gura cu şervetul.

— Grake! strigă proctorul-şef.

Şi alţi câţiva proctori îşi scuipară mâncarea şi, în curând, cu toţii se uitau la ea şi o împungeau cu degetele, chiar şi bucăţile pe jumătate mestecate, vorbind şi certându-se între ei. Jaina îi urmări, prefăcându-se că nu se uita. Curând, nici nu mai trebui să se prefacă, pentru că toţi copiii priveau.

— Grake! Treci aici!

Uşa de lângă platforma proctorilor se deschise cu putere, lovindu-se de perete.

O creatură uriaşă ţâşni pe uşă. Jaina tresări – crezu că dragonul intrase în buncăr – apoi se uită iar, surprinsă şi entuziasmată.

Creatura cu şorţ alb şi larg era un veubg, de pe Gbu, o lume cu gravitaţie crescută. Gbu era ultima lume pe care mama o vizitase înainte de Munto Codru. Delegaţia Noii Republici nu putuse să meargă la suprafaţă, cei mai mulţi dintre membrii ei, fireşte, deoarece gravitaţia i-ar fi zdrobit. Dar veubgrii călătoriseră spre satelitul de întâlnire. Îi plăcuseră pe Jaina, Jacen şi Anakin. Jaina îşi amintea de atingerea catifelată a tentaculelor lor pe părul ei. Îi lăsa gura apă la gândul dulciurilor ei. Voia să sară în picioare şi să îi facă cu mâna veubgului.

Dar Grake nu îi văzuse pe Jaina sau pe fraţii ei. Nu i-ar fi recunoscut. Nu i-ar fi păsat.

— De ce ţipi la mine, micule haine-albastre?

Grake urcă treptele, sprintenă şi puternică, cu tentaculele încolăcite în jurul unei spatule grele din lemn şi se opri în spatele scaunului din centru.

— Muncesc toată ziua pentru tine şi tu nu faci decât să ţipi la mine, eşti o persoană foarte nerecunoscătoare.

— E nisip în mâncare! strigă proctorul-şef. Asta ţi se pare ţie o glumă?

— Glumă? Nisip... În mâncarea mea?

Grake îl pocni pe proctorul-şef în tâmplă cu spatula.

Proctorul-şef căzu de pe scaun şi se chinui să se ridice, privind fix, ameţit.

Jaina suspină. Voia să închidă ochii. Era sigură că proctorii aveau să îi facă rău lui Grake – să folosească Forţa ca să o facă să explodeze! Şi ar fi fost vina Jainei.

Dar nu se întâmplă aşa ceva.

Poate că nu pot, se gândi Jaina. *Poate că tot ce pot face cu Forţa este doar să îşi aprindă săbiile de lumină sau poate că Hethrir chiar a trişat ca să îi ajute să facă asta!*

Grake sări la capătul podiumului şi îl lovi pe proctorul care stătea tolănit în ultimul scaun. Se chinui să îşi

păstreze echilibrul, legănându-se într-o parte înainte să se apuce de marginea mesei.

— Dă-ţi jos picioarele de pe masă!

Veubgul sări iar, dintr-un capăt al podiumului în celălalt, lovindu-i pe proctori în cap cu spatula, pe rând.

— Vă plângeţi că aveţi nisip în mâncare – când vă puneţi picioarele pe masa de pe care mâncaţi? Aveţi maniere de dragoni!

Veubgul ateriză fără zgomot – apoi bătu din toate cele şase picioare. Toată masa proctorilor sări de o palmă în aer şi înainte.

Jaina chicoti. Nu se putea abţine. Încerca să se oprească şi la fel făceau toţi copiii. Ştia că vor avea probleme pentru că râdeau şi ştia că ea avea să fie cauza. Dar nu se putea abţine. Şi cât îşi mai dorea să fie şi Lusa aici, să vadă şi ea!

— Încetează! strigă proctorul-şef.

Jaina nu îşi dădea seama dacă se referea la ea sau la Grake.

Aceasta din urmă înhăţă un pumn de fructe de pe platouri şi le aruncă peste a doua masă, drept spre copii. Cu toţii ţipară entuziasmaţi şi se repeziră la fructe.

Jaina prinse o bucată de pepene galben şi o băgă în gură. Era cel mai delicios lucru din câte gustase vreodată. O făcea să-i dea lacrimile. Era bucuroasă că nu pusese nisip pe platouri, dar ar fi mâncat fructele oricum.

— Nisip! În mâncarea mea!

Grake aruncă întregul conţinut al unui bol cu prăjiturele peste capetele copiilor. Cu toţii fugeau de colo-colo şi săreau să prindă dulciurile şi le luau iute de pe jos înainte de a fi călcate în picioare.

Jaina înhăţă şi mai mult nisip, Deşi voia o prăjitură. Un norişor de fire de nisip se ridică în zbor de pe dale. Lăsă grăunţele ascuţite să cadă pe gulerele uniformelor proctorilor. Nisipul li se scurse pe spate şi în pantaloni.

La început, nu observară pentru că erau cu toţii în picioare, ţipând. Apoi, proctorul-şef îşi scoase sabia de lumină. Lama zumzăi şi străluci.

Jaina sări în picioare, îngrozită. Unchiul Luke îi spusese că atunci când va deveni Cavaler Jedi, nu va trebui să scoată sabia niciodată, în afara antrenamentului, dacă nu ar fi vrut să ucidă.

Jaina nici nu atinsese vreodată o sabie de lumină.

Grake nu îi dădu proctorului ocazia să o omoare. Sări de pe podium, pe trepte şi pe uşă înainte măcar ca proctorul să poată lovi, dacă asta avea de gând. Jaina nu văzuse niciodată pe cineva care să se mişte atât de repede.

Proctorii strigară câteva insulte finale. Proctorul-şef îşi stinse sabia. Jaina nu ştia dacă ar fi omorât-o pe Grake ori dacă nu voia decât să o ameninţe. Sau dacă glumea. Nu credea că ar fi trebuit să glumească sau să ameninţe cu o sabie de lumină.

Proctorii strigară după Grake, se împinseră între ei înainte şi înapoi şi, în cele din urmă, se aşezară la loc.

Nici unul dintre ei nu îşi mai puse picioarele pe masă.

— Linişte! ţipă proctorul-şef la copiii. Staţi jos şi tăceţi sau vin eu şi vă pun la locurile voastre.

Jaina se aşeză, la fel făcură şi ceilalţi copii. Şi bine făceau, căci nu mai era nimic din mâncarea în plus. Cu toţii se uitau în jur, sperând să găsească o ultimă tartă cu struguri sau o bucăţică dulce.

Proctorii şedeau neliniştiţi la masă, nevrând să întrerupă micul- dejun pentru că ar fi însemnat că greşiseră ceva. Dar nu au mai mâncat nimic din mâncarea cu nisip.

Proctorul-şef se încruntă, se foi, îşi trase uniforma departe de corp pe laterale şi o scutură. Jaina se uita fix la masă. Dacă începea să râdă înainte ca oricine

altcineva să observe ce se întâmpla, proctorii ar fi ştiut că ea era de vină.

Jaina îşi dorea să cadă un strugure pe masă în faţa ei, ca să îl mănânce. Dar masa era goală. Se uită, cu grijă, pe după marginea mesei. Acum, proctorii vorbeau între ei. Păreau furioşi. Jaina se sili să nu zâmbească. Dar mişcă nisipul din uniformele lor şi căută mai mult nisip.

Îl folosise pe tot. Dalele de piatră, chiar şi crăpăturile dintre ele, erau curate.

În afară de micile puncte negre care se îndreptau spre masa proctorilor. Formau pe podea o linie ca spuma pe creasta valurilor.

Myrminii se grăbiră pe latura podiumului proctorilor. În timp ce aceştia din urmă se agitau, se scărpinau şi şuierau nerăbdători spre proctorul-şef pentru a anula masa, myrminii fugiră pe pantofii lor şi li se urcară pe picioare, pe sub pantaloni.

Jaina nu mai putu rezista. Se uită în capătul opus al sălii de mese către fratele ei. Chiar se ridică pentru a-l putea vedea. În acelaşi timp, Jacen se ridică şi se uită la ea. Rânji iute. Amândoi se aşezară la loc înainte ca o persoană să îi poată prinde.

Jaina ştia că Jacen le ceruse myrminilor să se suie pe podium.

Unul dintre proctori sări în picioare, cu un strigăt. Credea că avea doar nisip în pantaloni. Apoi nisipul îl muşcă. Ceilalţi proctori începură să sară, ţipând şi scărpinându-se. Şi călcând, călcându-i în picioare pe myrmini.

— Oh! şopti Jaina. Oh... sărmani myrmini, mulţumesc myrminilor.

Unii dintre ei fugeau acum, dispărând în crăpături şi ascunzându-se. Dar unii erau omorâţi.

— Ne pare rău, myrminilor, spuse ea cu sinceritate, aşa cum vorbea Chewbacca cu insectele pe care le

omora uneori, chiar dacă niciodată intenţionat, atunci când culegea miere de pădure. Riscă să mai arunce o privire spre Jacen în capătul opus al sălii.

Îndurerată, începu să plângă. Plângea şi când Chewbacca îşi cerea iertare faţă de insectele pădurii. Dar, de data aceasta, era vina ei că myrminilor li se făcea rău.

Brusc, myrminii dispărură cu toţii. Jaina simţi lumina abilităţilor lui Jacen, care scotea iute micile creaturi din pericol.

Pătura invizibilă, udă şi rece a lui Hethrir căzu în jurul Jainei – Nu e drept, se gândi ea, nu am făcut nimic... ei, nu mult, oricum – şi ea ştia că acelaşi lucru i se întâmplase lui Jacen. Suspină şi tremură, se luptă să se ridice din scaun şi se împletici prin sala de mese către Jacen.

Se îmbrăţişară. Era o îmbrăţişare aşa de bună. Aproape că făcea ca pătura lui Hethrir să dispară. Sau, oricum, o făcea să pară doar răcoroasă şi umedă, nu rece şi udă.

— Jacen, Jacen, l-au luat pe Anakin, au luat-o pe Lusa...

Acum era prima dată când se gândea că s-ar fi putut ca Hethrir să îl fi luat pe Anakin de tot, aşa cum o luase pe Lusa. Unde altundeva ar fi putut fi fratele lor?

— Trebuie să facem ceva, şopti ea.

— Toţi copiii înapoi la pupitrele voastre! zise proctorul-şef, scărpinându-se pe laterala piciorului. Myrminii plecaseră, dar muşcăturile lor rămâneau!

— Mulţumesc, micilor myrmini, şopti Jaina.

— Mulţumesc, micilor myrmini, spuse şi Jacen, îmi p-pare rău!

— Înapoi la pupitre!

Copiii se strânseră într-un şir neregulat. Nu se puteau abţine să chicotească. Jaina rămase lângă Jacen. Poate că nimeni nu avea să îşi dea seama că erau împreună.

— Faceţi ceva cu şirul ăsta! le spuse proctorul-şef subalternilor săi.

Ceilalţi proctori se uitară la el de parcă ar fi crezut că era nebun.

Îl ignorară şi fugiră din sala de mese. Unii dintre ei îşi desfăceau uniformele înainte de a ieşi din cameră.

Proctorul-şef se uită urât la copii. Iar apoi se strâmbă şi începu să se scarpine, într-un loc în care este foarte urât să te scarpini în public, se întoarse şi ieşi din încăpere. De îndată ce dispăru, paşii îi deveniră grăbiţi. Fugea.

7

Copiii erau singuri în sala de mese.

— Să ieşim! zise Jaina.

Nu ştia ce ar fi putut face odată ajunsă afară, dar simţea o nevoie disperată de a ieşi din această clădire dură şi rece.

Ea şi Jacen fugiră pe coridorul întunecat şi lung. Toţi ceilalţi copii îi urmară. Dădură buzna la lumină, în timp ce soarele minuscul al planetei minuscule apărea pe cer. Mica lume se rotea repede, aşa că zilele pe ea erau mult mai scurte decât cele obişnuite. Copiii strigau, fugeau şi chiuiau la căldura soarelui.

Jaina şi Jacen se ţineau de mâini, se lăsară pe spate şi se rotiră iar şi iar, ca mica planetă. Jaina îşi scutură părul înainte şi înapoi până ameţi. Ea şi Jacen căzură în nisip, gâfâind şi râzând.

Jaina sări iar în picioare, iar Jacen sări lângă ea.

— Jaina, Jaina, eşti bine!

— Jacen, mi-a fost aşa de dor de tine! Nu ştiu unde e Anakin!

— Dacă ne-am putea întinde spre el... zise Jacen.

— ... am putea reuşi să îl găsim. Dar...

— ... trebuie să fugim departe de pătură! încheie Jacen gândul lor comun.

Jaina era bucuroasă că şi el se gândea la asta, la fel ca ea, dar acest lucru nu îi ajuta să îşi dea seama cum să scape.

— Trebuie să trecem de dragon, spuse Jaina.

— Nu e nici un dragon, zise Jacen dispreţuitor. E doar ca să ne sperie.

Merse drept spre gardul canionului, chiar în spaţiul gol.

Jaina fugi după el. Dragonul sări din nisip, urlă şi se lovi de gard. Jaina îl prinse pe Jacen şi îl trase înapoi până când dragonul nu îi mai putu vedea. Nu trebui să îl tragă foarte tare, pentru că şi el era speriat, dar şi uluit.

Dragonul uită că îi văzuse şi adulmecă pe după marginea gardului, căutând un petic de nisip moale şi cald.

— Oho, şopti Jacen.

— Poate că aş putea să sar în sus şi în jos, să fac cu mâna şi... se gândea că Jacen ar fi putut fugi prin spate şi s-ar fi putut căţăra pe gard.

— Poate că aş putea s-o îmblânzesc, spuse Jacen. Şi am putea fugi călare pe ea!

Jaina nu-şi dădea seama de unde ştia Jacen că era o doamnă dragon şi nu un domn dragon. Dar el avea întotdeauna dreptate despre astfel de lucruri.

— Călare pe ea? zise Jaina fascinată.

Atunci lui Jacen începură să îi tremure buzele.

— Dar poate că proctorii i-ar face rău aşa cum le-au făcut myrminilor.

— Cum să facă rău unui dragon? întrebă Jaina.

— Cu săbiile de lumină!

— Le-ar fi prea frică! Pariez că nici măcar nu s-ar apropia de ea.

— Cu un pistol, atunci, spuse Jacen.

— Oh. Da.

— Poate că i-am putea distrage atenţia, zise Jacen gânditor.

— Am face bine să ne grăbim, spuse Jaina.

— Am nevoie de ceva cu care să arunc, zise Jacen. Se uită în jur, dar nu era decât nisip.

Dragonul înaintă greoi spre gard şi îşi frecă umărul cu solzi aspri de plasa de sârmă, închizându-şi ochii şi gemând fericită.

Dacă Jaina şi-ar fi putut folosi abilităţile, ar fi putut distrage cu uşurinţă atenţia dragonului. Împreună cu Jacen, ar fi putut chiar s-o oprească. Dar Jaina se gândi că ar fi trebuit să facă multe încercări, fără ajutorul unchiului Luke.

— Ştiu!

Jaina scoase din buzunar unealta universală.

Jacen o apucă iute.

— Nu, aşteaptă! Jaina o luă înapoi. Nu o arunca.

Deschise lentila, prinse lumina soarelui şi o proiectă pe pământ în faţa dragonului.

— Nu e drăguţă? zise Jacen.

Când dragonul îşi deschise ochii, văzu punctul de lumină concentrată de lentila Jainei. Pufni şi îşi coborî capul. Jaina îi dădu instrumentul lui Jacen. El se descurca mai bine cu animalele decât ea.

Jacen agită lumina lângă labele din faţă ale dragonului. Aceasta îşi puse o labă în locul în care era lumina. Apoi fu nevoită să pună şi cealaltă labă peste

prima, dar totuşi lumina nu era acoperită. Îşi trase prima labă de sub a doua şi îşi pierdu echilibrul. Se rostogoli pe spate, pufnind şi zvârcolindu-se. Apoi sări în picioare şi se uită după lumină.

Jacen o mişcă în jurul ei pentru ca ea să o urmărească. Sări înainte după ea, zguduind pământul când ateriză, ridicând nori uriaşi de nisip. Jaina râse încântată.

Deja toţi ceilalţi copii se adunaseră în spatele lui Jacen şi al Jainei pentru a urmări cum. se juca dragonul.

Jacen făcu lumina să danseze prin faţa dragonului, care fugi după ea, sărind în încercarea de a o prinde. Jacen mută lumina pe peretele de stâncă ce se proiecta dincolo de gard. Dragonul zgârie piatra cu picioarele din faţă, rupând bucăţi de rocă. Urla veselă. Dădea din coadă.

În tot acest timp, Jacen se apropia de gard, traversând terenul gol până când ajunse chiar lângă plasa metalică groasă. Jaina îl urmă. Ceilalţi copii rămaseră în urmă, încă speriaţi de dragon.

— Hei, dragonule, spuse Jacen încetişor. Hei, doamnă dragon.

Legănă iar lumina în josul stâncii şi dragonul o urmă. Lumina alunecă spre gard.

Dragonul o urmă.

Jacen aduse scânteia soarelui chiar lângă gard. Jaina îşi ţinu răsuflarea. Inima îi bătea foarte repede.

Dragonul îşi lipi botul de gard. Dinţii ei mari îi ieşeau din gură şi balele i se scurgeau pe nisip. Limba îi şfichiuia, iar şi iar, printre buze. Avea ochii cât pumnii Jainei, mari şi aurii. Doamna dragon clipi cu pleoapele ei grele şi pline de broboane. Răsuflarea ei fierbinte agită nisipul din locul în care se afla punctul de lumină.

Lui Jacen îi era greu să menţină lumina lângă dragon, deoarece soarele deja apunea.

În timp ce punctul de lumină scădea, Jacen îşi scoase mâna prin gard. Jaina suspină. Jacen atinse fruntea uriaşă a dragonului şi îi mângâie solzii netezi.

— Gata, doamnă dragon, spuse Jacen.

O mângâie mai apăsat. Dragonul se lipi de mâna lui şi scoase un mârâit plăcut, huruitor şi gros. Dragonului nu-i păsa că nu se mai putea juca cu lumina.

— Te place, şopti Jaina.

— E singură-singurică, spuse Jacen. Se simte singură, e un mic dragon care vrea un prieten de joacă.

— Hei! Copii!

Dragonul îşi ridică iute capul, speriată de strigăt. Jaina se întoarse. Proctorul-şef stătea lângă scări. Ceilalţi copii se împrăştiară în lumina înserării.

Dragonul urlă. Gardul scoase un clinchet când ea se ridică şi se lovi de el. Jacen îşi trase iute mâna de lângă gard şi împreună cu Jaina fugi către terenul dejoacă. Jacen îi puse Jainei în mână unealta multifuncţională, iar ea o ascunse în buzunar.

Proctorul-şef râse de ei.

— Acum o să credeţi în dragon, am impresia, spuse el. Copii, aliniaţi-vă cu toţii! Aţi fost foarte răi. V-am zis să vă întoarceţi la lecţii.

— Nu v-am auzit, domnule, spuse Jaina respectuos. Am crezut că aţi zis să mergem afară.

El o privi ameninţător. Părea că nu se simţea deloc bine. Avea muşcături roşii umflate pe gât şi la încheieturile mâinilor. Se tot agita în uniformă ca şi cum ar fi încercat să se scarpine. Jaina îl privea drept în ochi fără să râdă, Deşi voia să râdă.

— Aşa este, domnule, spuse Jacen. Mi s-a părut că vă aud zicând să mergem afară, iar eu eram mult mai aproape de dumneavoastră decât sora mea!

— Aşa este, domnule, întări un alt copil.

Proctorul-şef purta o uniformă mototolită cu o pată de murdărie pe o mânecă şi cu toate medaliile puse strâmb.

Fac pariu că el nu îşi spală rufele la timp! Fac pariu că le lasă să se adune peste tot prin cameră şi că nu a avut nimic curat să pună pe el când i-au intrat în haine myrminii şi nisipul.

Jaina îi era recunoscătoare lui Winter, care îi încurajase întotdeauna pe ea şi pe Jacen să strângă după ei. Le arătase chiar şi cum să îşi spele hainele dacă aveau nevoie, dacă droidul de spălat rufe ar fi fost stricat sau ar fi uitat cum îţi plăcea să fie călcate hainele.

— Treceţi în şir, spuse proctorul-şef.

Toţi ceilalţi copii se aliniară în spatele lui Jacen şi al Jainei.

Proctorii îi conduseră pe copii înapoi înăuntru. Jaina oftă. Nu scăpaseră, iar acum vor fi nevoiţi să îşi petreacă toată ziua cu ochii în ecranele plictisitoare, îngrozitoare, care spuneau cât de minunate aveau să fie toate când Hethrir avea să se facă împărat.

Probabil că Lordul Hethrir avea să vină să le ţină şi o lecţie. Probabil că avea să ştie că ea provocase toate necazurile.

Jaina tânjea după lecţiile de acasă. Uneori, ea şi Jacen le citeau poveşti lui Winter sau mamei şi tatei. Alteori, inventau poveşti! Jaina învăţa teoria numerelor şi îi plăcea la nebunie, era atât de minunată. Pe Munto Codru, Jacen studiase primul ajutor cu doctor Hyos şi copilul ei. Jaina făcea pariu că Jacen era la fel de plictisit ca şi ea de ecranele astea idioate. Făcea prinsoare că toţi copii erau plictisiţi.

În loc să îi ducă pe copii la pupitrele de studiu, proctorii îi mânară înapoi în camerele lor. Cei mai mulţi dintre copii gemeau.

— Tăcere! strigă proctorul-şef. Sunteţi îngrozitor de indisciplinaţi! În situaţia asta, Lordul Hethrir nu va alege pe nici unul dintre voi să îi fie ajutor.

Copiii amuţiră. Jaina îşi dădu seama că ar fi gemut şi ea, dar adevărul era că nu se mai temea de întunericul din celula ei. Era extrem de bucuroasă că va avea câteva ore doar pentru ea, poate chiar până mâine dimineaţă, ca să muncească şi să facă planuri.

— Vă veţi petrece ziua în pat, spuse proctorul-şef. Aşa că mâine veţi aprecia şansa de a învăţa pe care v-o oferă Lordul Hethrir.

Deschise uşa Jainei, o împinse pe fată înăuntru şi trânti uşa în urma ei.

Bucăţele de rumeguş se împrăştiară pe podea. Dar proctorul-şef nu observase că Jaina găurise lemnul.

Şi Lordul Hethrir nu venise ca să le ţină o lecţie sau ca să facă o inspecţie.

În cele din urmă, lângă uşa Jainei încetară zgomotele înfundate ale uşilor închise, ale vocilor proctorilor şi ale cizmelor lor.

Jaina frecă între ele câteva molecule de aer pentru a crea o lumină slabă cu care să lucreze. Îndepărtă şi ultimele rămăşiţe de rumeguş din gaura pe care o făcuse, îşi scoase unealta universală şi începu să sape iar.

Pentru câteva ore.

***

Cargobotul de pasageri firrerreo pluti în spaţiu, prinzând viaţă. Primul lucru pe care îl făcu, cu mult înainte de a atinge viteza maximă, fu să se desprindă de *Alderaan*.

Leia îşi scoase nava din raza câmpului de propulsie al cargobotului.

— Noroc, spuse ea, transmiţându-i bărbatului firrerreo fără nume.

Acesta nu răspunse. Cargobotul pluti prin spaţiu, adunându-şi puterile – pentru lunga lui călătorie. Chiar dacă Leia ar mai fi putut face ceva pentru a ajuta nava firrerreo, pasagerii ei nu îi doreau sprijinul.

Leia verifică starea lui Rillao, care încă dormea. Dar R2-D2 şi echipamentul medical considerau că trupul ei îşi recăpăta puterile.

— Mulţumesc că ai avut grijă de ea, îi zise Leia droidului.

Chewbacca intră şi se uită îndurerat la femeia adormită.

— Ce o să facem? întrebă Leia. Asta e o fundătură! Urma a dispărut.

Încercă iar, căutând cu disperare peste tot în jurul ei după orice semn al copiilor.

Durerea lui Rillao ştersese urma.

Răpitorii au torturat-o, se gândi Leia. Bărbatul firrerreo fără nume greşea: Rillao nu era deloc părăsită de Imperiu aici. Răpitorii o torturau pentru ca nimeni să nu îi poată urmări!

Doar dacă... erau aceleaşi persoane.

Asta ar părea logic, se gândi Leia. *Şi ar explica de unde au ştiut unde să găsească cargoboturile de pasageri. Dar nu îmi oferă nici un indiciu mai bun ca să îi găsesc.*

Chewbacca îşi puse o mână gigantică pe umărul ei. Blana de pe degetele lui o gâdila pe Leia pe obraz. Geamătul lui îndurerat transmitea compasiunea şi suferinţa lui. Familia Leiei era şi a lui, familia lui de onoare. Alesese să îşi petreacă viaţa împreună cu oamenii pe care îi iubea. Nu putea să rămână supărată pe el.

— Bărbatul firrerreo a avut dreptate cu ceva! zise Leia. Felul în care ne-am deghizat nu este bun deloc! N-o să ajungem nicăieri dacă toată lumea ştie că suntem Leia şi Chewbacca. Şi dacă avem de a face cu loialişti ai Imperiului... vino!

Îl duse pe Chewbacca în cabina ei şi îşi scoase toate fardurile din sertarul măsuţei de toaletă. Chewbacca se uită la ele întrebător.

— Doar nu credeai că asta este culoarea naturală a pleoapelor mele, nu? întrebă ea. Nu ai observat că uneori li se schimbă culoarea?

El pufni.

— Nu, pielea mea nu îşi schimbă culoarea singură! zise Leia.

În timp ce vorbea, îşi scotea acele din păr şi îşi despletea cocul lung. Chewbacca o urmărea uluit.

Atât de rar îmi desfac părul, se gândi ea. *Aproape nimeni nu m-a mai văzut cu părul despletit de ani întregi*... În afară de Han.

În decursul timpului, se gândise să îşi taie părul, dar ideea era prea radicală. Pe *Alderaan*, adulţii îşi lăsau părul lung şi, de obicei, îl ţineau legat.

Simţindu-se curajoasă, Leia îşi pieptănă părul liber peste umeri. Se ridică. Părul i se revărsa până aproape de genunchi. Continuă să îl perie, până când formă o cărare pe mijloc şi atârnă de fiecare parte a capului, acoperindu-i sânii. Avea tendinţa să îi cadă pe ochi, aşa că privea ca printr-o perdea.

Cu atât mai bine, se gândi ea. *Cu atât mai bine mă ascund.*

Căută printre sticluţe şi cutiuţe. Pe unele le cumpărase dintr-o toană şi nici nu le încercase. Le ţinea pe navă deoarece aceasta era locul ei pentru capricii şi plăceri.

Leia îşi aminti prima dată în care îl luase pe Han pe *Alderaan*. Goni amintirea tulburătoare. Acum nu era momentul potrivit pentru aşa ceva.

Câteva pachete de viermi-coloraţi se aflau în mâna ei.

— Nu te-ai plictisit să fii castaniu tot timpul, Chewbacca? întrebă ea.

Deschise un pachet de negru şi unul de argintiu, îi amestecă şi îi aruncă spre Chewbacca. El şuieră surprins, duse mâna ca şi cum ar fi încercat să se scuture, apoi se uită la ei curios.

Viermii-coloraţi începură să meargă peste şi prin blana lui, lăsând urme intermitente de negru şi argintiu după ei. Chewbacca apucă unul, cu delicateţe, îl lăsă să se târască pe degetul lui şi îl urmări cum colora în argintiu un petic de păr castaniu. Părul de pe piept începuse deja să fie bălţat în negru şi argintiu.

Amuzat, wookieeul lăsă viermii-coloraţi să îşi facă treaba cu blana lui.

— Curând, vei fi doar un alt wookie vărgat, spuse Leia. Aşa. Şi eu?

Chewbacca alese câteva nuanţe de verde şi i le înmână.

— Îmi stă îngrozitor cu verde, zise Leia. Nu pot să-mi imaginez de ce le-am cumpărat.

Alese, în schimb, câteva tonuri de cafeniu obişnuit şi le aruncă în aer.

Nu pot să-mi imaginez nici de ce am cumpărat culorile astea, se gândi ea. *I-am dat lui Chewbacca cele mai bune nuanţe. Ei, bine...*

Alese un pachet de verde foarte închis şi şi-l desfăcu în păr.

Chewbacca lătră în semn de aprobare.

O să arăt atât de plictisitor, se gândi Leia.

Dar vreau să fiu invizibilă, îşi reaminti ea. *Nu am cum să îl fac pe Chewbacca invizibil. Trebuie doar să îl fac ne-Chewbacca. Şi trebuie să mă asigur că nimeni nu mă observă.*

Era bucuroasă că R2-D2 era un tip comun de droid, aşa că nu trebuia să îl deghizeze şi pe el.

Invidia barba lui Han. Era un mod aşa de simplu de a-ţi ascunde faţa. Se gândi să se deghizeze în bărbat, însă doar pentru o clipă.

În poveşti, îşi spuse ea, *prinţesele se deghizează întotdeauna în prinţi. Dar prinţesele din poveşti nu au niciodată şolduri. Nu au sâni. Nu. Aş arăta ca o femeie deghizată, nu aş face decât să atrag şi mai mult atenţia.*

Mai bine să fiu invizibilă.

Chewbacca se uita la blana lui care se schimba, arătând toate semnele fascinaţiei. Dar apoi suspină, adânc, îndurerat. Oftatul lui răsună în spaţiul gol din inima Leiei, acolo unde nu putea găsi nici o percepţie a copiilor ei.

— Nu mai putem să fim Leia şi Chewbacca, spuse ea.

Chewbacca îşi ridică încet capul. Avea ochii întunecaţi, trişti şi întrebători.

— Trebuie să fim Lelila şi Geyyahab – trebuie să fim Lelila şi cineva, dacă nu vrei să fii Geyyahab poţi să alegi alt nume.

Chewbacca – Geyyahab – arătă că accepta numele ales de ea, dar nu înţelegea necesitatea.

— Oricine mi-a furat copiii a vrut să mă lovească pe mine, zise Leia. Şi pe tine, pe Han şi pe Luke. Răpitorii se vor aştepta să venim după ei. Vor fi atenţi la noi. Vor întinde o capcană. Cred că singurul mod prin care îi putem înfrânge este cu ajutorul unei surprize.

Chewbacca scânci întrebător.

— Nu, spuse Leia cu disperare. Nu ştiu cine sunt. Sau unde s-au dus.

Dar trebuie să fie rămăşiţe ale Imperiului căzut, se gândi ea. *Cine altcineva m-ar putea urî atât de mult, încât să mă atace prin copiii mei?*

Luă cel mai strident flacon de fard din grămada de pe pat. Îl deschise şi îşi aruncă vopseaua violetă peste pleoape, pe sub ochi, aşa cum luptătorii din deşert îşi dau cu kohl. Îşi sublinie fruntea şi obrajii cu auriu.

— O să aflu, zise ea. Poate că Rillao ştie cine... cine i-a făcut rău. Dar dacă nu, o să trezesc fiecare pasager al fiecărui cargobot, dacă e nevoie. Cineva trebuie să ştie cine sunt ei şi ce au de gând. Şi unde să-i căutăm.

Se uită în oglindă. Avea părul desfăcut, încadrându-i faţa, pe jumătate ascunzând-o. Ochii i se zăreau prin el, aprinşi, negri şi violent de mov. Praful auriu şi roşiatic din vopsea strălucea şi iriza. Arăta mai puţin ca o luptătoare din deşert, şi mai mult ca o dansatoare de bar.

Nu contează, îşi spuse ea. *Tot ce contează este că nu mai arăt ca Leia. De acum încolo, sunt Lelila.*

R2-D2 trecu iute pragul, ezită şi strigă dezaprobator atunci când senzorii percepură schimbările tovarăşilor săi. De îndată ce îi recunoscu, droidul se întoarse şi dispăru iar.

Lelila, vânătoarea de recompense, sări în picioare şi fugi după R2-D2. În spatele ei, Geyyahab, clientul, o urmă, blana fiindu-i aproape schimbată.

***

Han trebuia să recunoască faptul că, din câte îşi dădea seama, jocul fusese cinstit. Desigur, din câte îşi dădea seama, şi Waru era adevărat, dar nici pe Waru nu îl credea.

Mergea anevoie pe stradă către hotel, duhnind a şase feluri de fum, capul îl durea. Îşi dorea să fi băut încă un pahar cu bere locală, s-ar fi simţit mai bine. Se gândea că lichidul avea puteri magice de vindecare.

— Exact ca Waru, mormăi el.

Ajunse la hotel. Proprietarul ieşi la iveală şi îl salută cu prietenie.

Înseamnă că 3PO ne-a plătit nota, se gândi Han. *Mă întreb ce va spune gazda noastră cordială mâine, când vom cere o prelungire... Şi nu vom plăti pentru ea?*

Urcă treptele, împiedicându-se doar o dată, şi numără cu grijă uşile până când ajunse la a sa. Aceasta se deschise singură. Strălucirea stranie a sabiei de lumină a lui Luke se scurse peste picioarele lui şi pe covor.

Han îşi îndreptă iute cămaşa, îşi aranjă părul şi barba cu degetele şi intră degajat. Lama sabiei zumzăi şi dispăru. Luke şedea în colţ, în aceeaşi poziţie în care stătuse şi cu o noapte înainte.

— Salut, Luke, zise Han, prefăcându-se a fi mai vesel decât se simţea.

— Trebuie să vorbim, spuse Luke. Xaverri şi cu mine ne-am întors la... la ceremonie. Han, nu încape îndoială de ce am văzut... de ce ai văzut tu.

Incapabil să îşi păstreze poziţia, Han se aruncă pe pat şi îşi acoperi faţa cu perna. Îl durea capul îngrozitor.

— Stăpâne Han! Picioarele lui 3PO ţăcăniră metalic pe podea. Am plătit nota. Mulţumesc foarte mult! Voi avea şi alte cheltuieli de făcut, dimineaţă, poate înainte de a vă trezi, şi mă întrebam...

— Îţi dau mâine, zise Han.

— Dar mă gândisem să mă duc la cumpărături de dimineaţă. Aş fi făcut nişte provizii care i-ar fi scutit pe însoţitorii mei umani de cheltuiala de a mânca la restaurant...

— Suntem în vacanţă! Jumătate din distracţia de a fi în vacanţă este să mănânci la restaurant! Han încercă să îşi aducă aminte când mâncase ultima dată. Oare am

trăit doar cu bere locală? se gândi el. Chestia asta e mai bună decât credeam.

— ... şi mi-ar permite să vă servesc micul-dejun la pat.

— Putem să discutăm despre asta mâine? spuse Han. Chiar trebuie să dorm.

— Ai pierdut toţi banii ? întrebă Luke.

Han se ridică brusc. Perna îi căzu de pe faţă şi ateriză cu un pocnet pe podea.

— Nu. Ridică din umeri şi rânji. Nu toţi.

— Oh, stăpâne Han, spuse 3PO. Cum să mă mai duc la cumpărături dimineaţă, dacă aţi pierdut toţi banii?

— Nu i-am pierdut pe toţi, zise Han. Pot să fac rost de mai mulţi. Calmează-te. Acum, pot să dorm niţel?

— Nu, spuse Luke. La naiba, Han, trezeşte-te!

— Cum să mă trezesc dacă nu m-ai lăsat încă să mă culc?

Lama sabiei lui Luke prinse viaţă vibrând. Lumina verde fantomatică umplu camera. Ciudat, deveni mai puternică, de un alb pur, zumzetul ei înfundat se transformă într-un ţipăt. Han strigă în semn de protest.

Luke închise iute sabia şi strecură mânerul sub mantie.

— Ce-a fost asta? întrebă Han. Era complet treaz.

— Nu... nimic. E în regulă. Părea neobişnuit de surprins. Han, acest Waru... dacă l-am putea convinge să vină cu noi, am putea face o schimbare uriaşă în Republică. Jedi – şi armatele tale, fireşte – apără pacea. Waru ar putea îmbunătăţi direct vieţile oamenilor.

— Sigur... Waru nu este Jedi?

— Nu. Adică... nu am nici una dintre acele percepţii. Ar trebui să simt. Se aplecă înainte, atent. Când s-au născut copiii tăi, am ştiut, imediat, că făceau parte dintre noi. Mai ales Anakin. Când l-am văzut prima dată şi s-a uitat drept la mine... Luke expiră zgomotos. Dacă Waru

ar fi Jedi, nu cred că aş greşi. Îşi împleti degetele, desfăcu palmele, se holbă la ele. Dar poate că Waru este conectat la Forţă prin metode pe care nu le cunoaştem. Unele pe care eu nu le cunosc, îşi desfăcu palmele şi strânse pumnii. Pur şi simplu nu ştiu! Şi trebuie să aflu.

— Bine, bine, linişteşte-te.

Han se frecă pe faţă. Îi era atât de somn, încât abia mai putea să fie atent la ce spunea Luke, în ciuda agitaţiei lui.

— Xaverri a spus că a crezut că Waru este periculos. Un pericol pentru Republică, aşa a zis. Şi acum vrei să îl luăm pe el – creatura – în inima guvernului nostru?

— Waru şi-a atras o mulţime de credincioşi aici. Ar putea forma o facţiune puternică. Nu ar fi mai bine să cooperăm, chiar de la început?

Han chicoti.

— De obicei nu vorbeşti ca un politician.

Han se îndoia că lui Luke îi păsa în vreun fel dacă adepţii lui Waru formau o opoziţie faţă de guvernul Leiei. Dar tânărul Jedi era fascinat de ceea ce i se părea a fi nişte abilităţi deosebite, evident, voia ca Waru să fie într-un loc în care să poată sta cu ochii pe el şi poate chiar să înveţe de la el.

Han încă nu înţelegea de ce Xaverri credea că Waru era periculos.

Extrase una dintre ultimele sale monede, ca şi cum ar fi scos-o din neant.

Luke surâse uşor.

— Nu-i rău.

— Ţi-am spus, nu e nici pe departe singura. Han o făcu să dispară iar.

3PO se apropie.

— Cum aţi făcut asta?

Han scoase moneda din gura lui 3PO.

Ochii lui 3PO se schimbară.

— Mai faceţi o dată, vă rog, stăpâne Han.

Han se supuse.

— Ah, zise 3PO. Deosebit de îndemânatic.

— Ce-ai făcut? întrebă Han. Ai privit cu încetinitorul?

— Într-adevăr, stăpâne Han.

— L-ai urmărit şi pe Waru aşa?

— Regret că nu am făcut-o, răspunse 3po. Am fost atât de intrigat de ce ne adusese stăpâna Xaverri să vedem, încât nu m-am gândit.

— Până la urmă, unde e Xaverri? întrebă Han. S-a dus acasă?

— A rămas la complex, zise Luke. A vrut să...

— Ai lăsat-o acolo?

— Sigur.

Han îşi luă cizmele de pe podea, acolo unde tocmai le aruncase, şi se luptă să şi le pună la loc.

— Trăieşte aici de ani întregi, spuse Luke chibzuit. Participă la întâlnirile cu Waru de când au început. Poate să îşi poarte de grijă.

— Tu ai zis-o, se petrece ceva ciudat...

— Şi tu ai spus că e un fals!

— Doar pentru că ceva e fals, nu înseamnă că nu e periculos. Ai văzut cum a reacţionat Xaverri ieri. Începu să îşi caute jacheta, apoi îşi dădu seama că nici nu o scosese.

Han Solo ieşi în fugă pe uşă.

***

Rillao stătea nemişcată sub vălul de echipament medical. Doar ochii i se mişcau. Cercetă din priviri tot ce se afla în cameră, căutând punctele slabe, căutând o scăpare. Un geamăt mârâit îi tremura în adâncul gâtului.

Lelila stătea în cadrul uşii, privind-o nepăsătoare pe femeia firrerreo.

Compasiunea se irosise pe bărbatul firrerreo fără nume, se gândea Lelila. În plus, nu-mi pot permite să am compasiune.

Aşteptă până când privirea lui Rillao o găsi.

Lelila se mişcă înainte intenţionat şi se opri la un pas de patul lui Rillao. Aceasta se uită ameninţător la ea.

— Te-am salvat, zise Lelila.

— Cine ţi-a cerut? Rillao avea o voce aspră şi răguşită.

— Te-am salvat de tortură, Rillao, spuse Lelila. Adopta obiceiurile de exprimare ale bărbatului firrerreo, care folosea numele pentru a căpăta putere. Te-am eliberat din plasă, te-am luat de pe cargobotul de pasageri, te-am adus pe nava mea şi te-am vindecat, Rillao.

Expresia femeii se schimbă. Înţelegerea înlocui o parte din aroganţă.

— Eşti proprietara numelui meu, zise ea. Eşti şi proprietara trupului meu?

— Poate că am fost, pentru o clipă, spuse Lelila. Dar ţi l-am înapoiat.

— Mărinimos din partea ta, zise Rillao. Aruncă o privire prin cabina de o eleganţă subestimată şi cu echipament medical de ultimă oră. Eşti prea bogată, cred, ca să te mai gândeşti la profit.

— Profit? întrebă Lelila.

Rillao se uită fix la ea, neîncrezătoare. Se ridică pe coate, scuturându-şi senzorii medicali. Părul vărgat se încurca în şuviţe transpirate. Aparatura medicală, observând însănătoşirea ei, se trase în tavan, pentru a se proteja.

— Cargobotul a fost abătut de la ruta lui, zise Rillao. A fost ascuns, departe de rutele comerciale. Dacă nu eşti negustoare de sclavi, cum l-ai găsit? Ce cauţi aici?

Lelilei i se înmuiară genunchii. Îi încordă, altfel ar fi căzut. Simţi cum se răci şi deveni palidă, era bucuroasă că părul aproape îi ascundea faţa. Îşi dorea să îşi fi pus şi mai mult machiaj. În spatele ei, Geyyahab urlă surprins şi furios. Lelila se întinse în spate, îl apucă de mână şi îl făcu să tacă cu o strânsoare de avertizare.

Sub Imperiu, sclavia existase. Dar Republica pusese capăt acestei practici. Guvernul pe care ea îl servea căutase oamenii legaţi de urâtele legi Imperiale. Erau liberi. Imperiul nu mai exista pentru a vinde prizonierii politici în sclavie, pentru a le fura copiii şi a-i vinde.

Nu mai existau negustori de sclavi care să îi fure pe Anakin, pe Jaina şi pe Jacen!

— De când eşti aici? întrebă Lelila brusc. Cât ai dormit?

— Nu am dormit, şopti Rillao. Nu am fost unul dintre pasagerii iniţiali ai cargobotului.

— Dar ai ştiut că Imperiul...

— Am fost adusă aici în urmă cu cinci ani, zise Rillao.

— ... este înfrânt? Oh. Trebuie. Dar Republica a oprit comerţul de sclavi!

— Există unii care nu doresc să accepte această părere. Li se potriveşte scopurilor lor, să fure oameni în secret.

Chewbacca – Geyyahab, îşi aduse aminte Leia, Geyyahab şi Lelila! – îşi strânse mâna uriaşă pe antebraţul ei. Ea se sprijini recunoscătoare pe forţa lui. Dar şi el, de asemenea, tremura.

Rillao îşi întinse mâna dreaptă spre Lelila. O cicatrice adâncă, prost vindecată îi desfigura mâna. Un semn de sclav. Lelila văzuse astfel de cicatrice înainte, pe mâinile oamenilor care cereau tratament medical pentru a le fi îndepărtate. Înainte de a cere altceva, cereau să le fie îndepărtate cicatricele.

Lelila se întrebă dacă mâna castanie vărgată de pe umărul ei purtase şi ea o marcă de sclav.

— Asta face parte cu totul din trecut, zise Lelila. Aparatura mea nu poate îndepărta cicatricea, dar, de îndată ce ajungem înapoi la civilizaţie...

Rillao îşi închise mâna, lipindu-şi degetele lungi peste palmă. În acţiunea ei nu exista nimic din gestul de formare a unui pumn, doar o mişcare de ascundere, de protecţie.

— Nu, zise ea. Am motive să păstrez cicatricea asta ceva mai mult.

Se ridică în genunchi pe pat, înălţându-se nesigură în slăbiciunea ei.

— Cum ai găsit locul ăsta? întrebă ea.

Cel mai important bun cu care Rillao şi Lelila puteau face schimb era informaţia. Lelila hotărî să mai cheltuie ceva din moneda ei.

— Am urmat o navă până aici.

Cearşafurile se sfâşiară în mâinile încleştate ale lui Rillao.

— Ai omorât-o? întrebă ea, cu o voce dintr-odată goală. Ai omorât nava?

— Fireşte că nu! exclamă Lelila. Întinde-te, Rillao. Eşti prea slăbită să te ridici.

— Ai...

— Întinde-te! Şi o să îţi spun ce s-a întâmplat.

Fără tragere de inimă, Rillao se întinse înapoi pe pat. Trase pătura sfâşiată pe ea, destrămându-i marginea ruptă cu degetele.

— Am urmărit nava până aici.

— Prin hiperspaţiu? E imposibil!

— Am o metodă, Rillao.

Pe Leia o durea să o vadă pe Rillao tresărind de fiecare dată când îi era rostit numele, dar Lelila vânătoarea de recompense prefera să fie în avantaj.

— Nu mă întreba mai mult.

— Ai văzut nava?

— Nu. Era prea departe în faţa mea. A venit şi a plecat.

— Dar poţi să îi iei urma!

— Nu. Metoda mea a fost... tulburată.

Nu putea spune că durerea lui Rillao crease tulburarea. Femeia ar fi putut ghici abilităţile Leiei.

— Urma s-a pierdut.

Rillao căzu pe spate. Geamătul mârâit reveni, dar încetă brusc deoarece Rillao încercă să se controleze.

— Ştii unde s-a dus nava? întrebă Lelila.

Rillao scutură din cap.

— S-ar fi putut duce oriunde. Unele locuri sunt mai probabile decât altele: cele în care negustorii de sclavi, şi alţii, se ascund, aşteaptă, adună resurse şi fac planuri pentru Imperiul Renăscut.

— Imperiul Renăscut? Leia se încruntă. Alţi extremişti care se mint!

Nici Leia, cea din Noua Republică, nici Lelila, vânătoarea de recompense, nu înţelegeau de ce ar fi vrut cineva să îşi păstreze loialitatea faţă de vechiul Imperiu, după înfrângerea acestuia, după dezvăluirile atrocităţilor lui. Dar totuşi, nici una dintre ele nu înţelegea nici de ce voia Rillao să îşi păstreze însemnul de sclav.

— Adepţii Imperiului Renăscut sunt puternici şi bogaţi. Au făcut un legământ de sânge pentru păstrarea secretului şi pentru credinţă. Rillao numi câteva planete pe care adepţii deţineau puterea.

Toate numele o surprinseră pe Lelila.

— Şi Munto Codru? întrebă ea.

— Munto Codru este o zonă izolată, spuse Rillao ridicând din umeri nepăsătoare. Şi mult prea independentă. Munto Codru nu a fost niciodată supusă

Imperiului. Nu am auzit de nimeni care să se gândească să se ascundă pe Munto Codru.

Leia lăsă deoparte grija pentru Imperiul Renăscut. Era vreme să se ocupe de asta, după ce copiii vor fi fost în siguranţă. Nu putea să mai fie atentă şi la altceva.

— De ce ai crezut că am omorât nava? întrebă Lelila.

— Proprietarii ei au mulţi duşmani.

— Inclusiv pe tine, cred, spuse Lelila.

Lelila, vânătoarea de recompense, nu avea copii ţinuţi prizonieri la bordul acelei nave. Nu avea motiv să se înfioare când se gândea: Câţi oameni or fi vrut să omoare nava? În cele din urmă cineva o să reuşească.

— De ce te-a neliniştit atât de mult, Rillao, că aş fi putut să o distrug?

Rillao se uită în tăcere la bucăţile de pătură sfâşiate din mâinile ei.

— Răspunde-mi Rillao, spuse Leia.

— Fiul meu e pe nava de sclavi! Glasul i se întrerupse. Se tângui, cu un bocet straniu de durere disperată, iar Lelila simţi că începuse să i se zburlească părul pe ceafă.

Lelila aruncă o privire în spate şi în sus la Geyyahab. Acesta clipi spre ea cu tristeţe infinită, intră pe lângă ea în cabină şi se aşeză pe punte lângă patul lui Rillao. Îşi puse uriaşa mână tărcată pe cea plină de cicatrice a lui Rillao.

Lelila voia să se ducă la ea, să o îmbrăţişeze şi să o încurajeze. Dar asta era prea mult pentru identitatea ei alternativă. Lelila, vânătoarea de recompense, rămase rece.

Aşteptă până când bocetul lui Rillao se stinse. Durerea ei rămase prea puternică pentru a fi strigată. Geyyahab o bătu pe Rillao pe mână, intonând un mârâit blând pe care Lelila nu îl mai auzise niciodată de la un wookiee.

— Rillao, zise Lelila când femeia şi wookiee-ul tăcură.

Firrerreo îşi înălţă capul şi o privi drept în ochi.

— O să îl găsim, spuse Lelila. Pe fiul tău. Când o să prind nava din urmă, o să îl găsim. Dar tu ştii mai multe despre negustorii de sclavi. Pentru a-i prinde, trebuie să mă ajuţi să îmi dau seama unde se duc.

***

Când ajunse la domul lui Waru, Han era deja foarte obosit, Deşi alesese drumul cel mai scurt.

Prea multă activitate de conducere şi prea puţină muncă, se gândi el.

Câmpul din faţa templului era pustiu. Han se opri sub filigranul arcadei de la intrare. Din câte înţelegea, spunea „Intrarea interzisă după începerea slujbei”.

După începerea spectacolului e mai corect, se gândi Han.

Nu-i păsă că scria „Intrarea interzisă”. Trecu iute pe sub arcadă şi traversă curtea. În loc să simtă liniştea ca fiind senină. Han se simţea apăsat de tăcerea ameninţătoare.

— Dacă vreau, vorbesc aici! zise Han cu voce tare.

Se strecură în teatru.

Sala era plină, ca mai înainte, de imploratori. Ocupau toate scaunele, pernele şi culoarele. Han nu avea cum să coboare în faţă, acolo unde se afla Waru. Stând pe vârfuri. Han încercă să se uite peste capetele, spatele şi carapacele mulţimii. În cele din urmă, o zări pe Xaverri, stând lângă baza lui Waru. Din câte îşi dădea seama, era bine, Deşi nu îi plăcea prea mult felul în care stătea cu capul plecat, cu umerii lăsaţi.

Dacă se prăbuşeşte iar, se gândi Han... *Ce voi face? Ce pot face?*

Cercetă încăperea uriaşă, căutând un alt mod de a ajunge la scenă. Dar sala era periculos de aglomerată.

Waru acceptase alt subiect pentru vindecare: o familie ithoriană.

— Vrei să te vindec, căutătorule? spuse Waru.

Vocea lui umplea sala. Având tendinţa să considere că totul la Waru trezea suspiciuni, Han observă diferenţa dintre conversaţia privată a lui Xaverri cu creatura şi glasul public care atrăgea tuturor atenţia la ceremonie.

— Atunci, voi încerca să te vindec, zise Waru.

Han pufni, apoi îşi goni expresia dispreţuitoare de pe faţă când o uriaşă fiinţă tăbăcită se întoarse încet şi se înălţă ameninţătoare deasupra lui, privindu-l iritată.

— E doar o mică alergie, spuse Han.

Fiinţa dădu din urechi şi îşi reîntoarse atenţia la Waru.

Han nu putea ajunge la scenă. Era imposibil să treacă prin mulţime, încercă să stea cu un ochi pe Xaverri, oricât de puţin ar fi însemnat asta, în acelaşi timp, urmărea spectacolul lui Waru şi încerca să îşi dea seama cum realiza iluzia.

O subfamilie de ithorieni se apropie de altar. Cvintetul de fiinţe cu gâtul arcuit îşi purta către Waru un seamăn înfăşurat într-o pătură. Cel mai înalt dintre ei deschise pătura, dezvăluind un tânăr, dureros de slab. Ochii lui inteligenţi sclipeau pe laturile capului în formă de ciocan şi se lupta să rămână în capul oaselor. Membrii adulţi ai familiei îl mângâiară şi îi şoptiră ceva tânărului, poate promiţându-i că se vor întoarce curând în oraşul-turmă al lor, şi îl aşezară pe altarul lui Waru. Vocile lor stereofonice ciripeau straniu în teatru.

Tânărul era jalnic de slăbit. Familia îl dădu în grija lui Waru şi se retrase.

Ca mai înainte, solzii de aur se lichefiară, se scurseră şi îl acoperiră pe pacient. Puroiul picură în jurul coconului şi se solidifică. Lumina străluci prin învelişul translucid.

Dar, după asta, totul se schimbă.

Waru se scutură violent, ţipând. Ţipătul se înălţă şi scăzu în acelaşi timp, urcă până la un nivel asurzitor şi scăzu într-un urlet bubuitor. Tonul ascuţit răsună în urechile lui Han, apoi dispăru dincolo de limita auzului. Se simţea ca şi cum creierul i-ar fi fost străpuns de unde de sunet. În acelaşi timp, urletul jos deveni o vibraţie neliniştitoare. Pereţii reverberau la tonul gros care îi scutura oasele lui Han.

Lui Han îi semăna cu o pisică uriaşă mârâind satisfăcută de prada sa.

Imploratorii începură să ţipe într-un bocet îngrozit şi se aruncară la pământ în faţa lui Waru, acoperindu-şi ochii. Doar Han rămase în picioare. Chiar şi Xaverri îngenunche la baza altarului, cu capul plecat.

Waru se cutremură.

Dar acest ritual era diferit. Han se chinuia să vadă, dar era sigur că Waru schimbase procedura. În loc să se mărească, crisalida se strânse, ca şi cum l-ar fi stors pe ithorian.

Waru suspină.

Crisalida explodă. Ca tăciunii dintr-un foc scăpat de sub control în pădure, bătut de o vijelie, scântei strălucitoare se ridicară rotindu-se de pe altar. Vârtejul de foc alergă în spirale prin sală. Sudoarea îi şiroia lui Han pe frunte. Aerul deveni fierbinte şi apăsător.

Han privea îngrozit.

Solzii lui Waru fâlfâiră şi se îndreptară.

Pe altar, tânărul ithorian zăcea într-o grămadă de membre piezişe. Familia lui se strânse într-un grup, ţinându-se unii pe alţii în braţe, plângând, fiindu-le frică să se uite în sus.

— Regret, spuse Waru. Regret. Nu pot să reuşesc întotdeauna. Poate că aţi aşteptat prea mult până când mi-aţi cerut ajutorul sau poate că vlăstarului vostru i-a sunat ceasul.

Familia ithoriană se ridică nesigură în picioare, ţinându-se unii pe alţii în braţe, tăcuţi.

— Te slăvim, Waru. Vorbind în bazică, cel mai scund dintre ithorieni clipi cu tristeţe. Glasul îi deveni o şoaptă tremurată. Te slăvim.

— M-am epuizat, spuse Waru. Trebuie să mă odihnesc.

Solzii de aur se contractară, închizând venele producătoare de puroi.

Respectând cererea lui Waru, familia ithoriană îşi înveli odrasla în pătură, acum un giulgiu, şi se depărtă de altar croindu-şi drum prin mulţime. Fiinţele le făcură loc, apoi îi urmară afară din teatru.

Han se lipi de peretele din spate al sălii. Transpiraţia scânteia şi îi irita ochii. Îi închise, încercând să gonească ceea ce văzuse. Fiinţele treceau pe lângă el şi, în cele din urmă, sala rămase cufundată în tăcere.

— Vino cu mine, Solo, zise Xaverri.

El deschise ochii. Ea îl mângâie pe braţ, cu blândeţe, liniştindu-l, se uită fix la ea. Groaza îl stăpânea. Nu putea vorbi. Abia reuşea să respire. Xaverri îşi strânse degetele în jurul alor lui şi îl conduse în tăcere în afara teatrului.

În spatele lor, Waru se profila uriaş şi dormea.

Xaverri şi Han merseră în tăcere prin curte. Chiar şi după ce trecură de arcadă, tot nu îşi vorbiră.

Luke fugi spre ei pe câmp, cu roba fluturând. 3PO se grăbea după el, rămânând în urmă cu fiecare pas.

Luke se opri în faţa lui Han şi îl prinse de umeri.

— Ce s-a întâmplat? Eşti bine?

— Waru... nu ştiu. Sunt bine, dar... Han inspiră adânc, încercând să se adune.

— Am simţit... nu ştiu, o tulburare... Luke îi dădu drumul lui Han, se legănă pe călcâie şi îşi trecu degetele prin păr. Ce se întâmplă, Han? Mă simt ca şi cum aş sta pe nisipuri mişcătoare şi nu găsesc pământ solid.

— Cineva a murit, zise Han încet. Un puşti. Haide, să ne întoarcem la hotel.

Fără o vorbă, Luke şi 3PO – 3PO, fără o vorbă! – se întoarseră şi li se alăturară.

Han înainta anevoie pe potecă, simţindu-şi picioarele de plumb.

Când domul lui Waru nu se mai vedea, Xaverri îl trase pe Han de pe drum. Îl prinse de mâini şi îl privi în ochi. El încercă să o facă să tacă. Nu voia să se gândească la ce văzuse.

— Acum, spuse ea, înţelegi de ce cred că Waru este adevărat... Şi periculos?

— Da, zise Han, cu o voce răguşită, ca şi cum ar fi urlat.

Familia de ithorieni îl lăsase pe tânăr în grija lui Waru.

Şi Waru îl omorâse. Îl omorâse şi pretextase în apărarea sa efortul, slăbiciunea şi epuizarea.

Dar l-am văzut pe Waru zdrobind copilul, se gândi Han, şi nu am putut face nimic.

Auzise mârâitul de satisfacţie al lui Waru atunci când viaţa copilului ithorian intrase în puterea lui.

— Da, spuse Han. Acum înţeleg.

8

Lui Rillao îi reveniră repede puterile. Stătea în capul oaselor în pat, mâncând tocană aşa cum făcea şi bărbatul fără nume: apuca bucăţile de carne cu degetele, apoi bea sosul, după ce termina carnea. Lângă hubloul larg, Lelila şi Geyyahab stăteau împreună cu ea şi plănuiau o strategie. În afara navei, cargoboturile deturnate orbitau unul în jurul altuia, într-un dans complicat, pe un fundal strălucitor de stele.

Rillao urmărea nava firrerreo prin hublou.

— Lelila, zise ea, când m-ai găsit, ai mai găsit ceva, ceva... ciudat?

— În afară de o plasă care se hrănea din corpul tău? În afară de o întreagă încărcătură de oameni abandonaţi? Ceva ciudat cum ar fi acel...

— Cum ar fi un mic aparat. L-ai fi putut... ţine în mână. Poate că era pe masă ori căzut pe podea?

— Nu, spuse Leia. Ce era?

— Nimic, zise Rillao. Nimic important.

Dincolo de grupul de cargoboturi de pasageri, nava firrerreo începea să accelereze. Ieşea încet din dansul navelor, prinzând viteză atât de gradat, încât mişcarea ei era aproape imperceptibilă. Acceleraţia urma să se acumuleze, secundă cu secundă şi an cu an, până când nava avea să plonjeze spre destinaţie cu o fracţiune măsurabilă din viteza luminii. Rillao privea nava. Lumina stelelor strălucea pe flancul ei întunecat, scoţându-l în evidenţă cu dâre argintii.

— Tu şi fiul tău ar fi trebuit să fiţi pe nava asta, spuse Lelila.

— Da... răspunse Rillao.

— O să li te alături, când îl vei recupera?

— Nu pot să mă gândesc atât de mult în viitor. Nu pot să mă gândesc decât cum să îl găsesc.

Lelila se ridică.

— Unde te duci? întrebă Rillao.

— La celelalte nave. Să trezesc oamenii, să îi întreb dacă ştiu unde ar trebui să mergem. Şi să îi eliberez.

— Ar fi o pierdere de vreme.

— Să îi eliberez? exclamă Lelila.

— Da! Nu ştiu nimic despre răpitorii lor. Dacă îi trezeşti acum, va trebui să îi ajuţi să pornească la drum. Va dura zile întregi.

— Te aştepţi să îi las aici, în părăsire? Gândindu-se că păruse prea compătimitoare, Lelila adăugă: Dacă îi eliberez, este probabil să fie... recunoscători.

— Nu au motive să fie recunoscători, zise Rillao. Sunt refugiaţi. Exilaţi. Nu au nimic pe care să îl vrei – doar dacă nu doreşti seminţele lor de porumb. Pufni. Şi poţi să te întorci oricând ca să le iei.

— Cum poţi să fii aşa de sigură că nimeni de aici nu ştie unde s-a dus prada noastră? întrebă Lelila.

— Stai jos, şi o să îţi spun.

Fără tragere, Lelila se aşeză pe marginea scaunului. Nervii o înţepau ca şi cum ar fi fost întinşi dincolo de cât le permitea pielea. O făceau să se foiască şi să fie sensibilă. Dacă încerca să folosească această sensibilitate, cădea în disperarea care cuprinsese identitatea ei anterioară. De îndată ce ajunsese la acest pustiu de nave pe moarte, sensibilitatea nu numai că o părăsise, dar o şi pedepsise.

Lelila vânătoarea de recompense tânjea după acţiune, orice acţiune, care ar fi împiedicat-o să îşi amintească.

Rillao închise ochii, inspiră adânc şi prelung şi începu să vorbească.

— Un om rău – îţi voi spune numele lui – a pus stăpânire pe navele care plutesc aici, în acest deşert. S-a gândit că are dreptul, deoarece era responsabil pentru existenţa lor. El a fost responsabil pentru construirea lor, pentru arestarea şi condamnarea celor închişi în ele. Orice lume care îl sfida pe împărat, el o pedepsea.

— Acest om rău – îţi voi spune numele lui – şi-a pedepsit chiar propria lume. Propria planetă, Firrerre! Şi întreg poporul său.

— A pedepsit oamenii şi i-a trimis în pustiu pentru a coloniza noi planete.

— Peste o mie de ani avea să îi caute şi să jefuiască orice ar fi construit.

— Căci, vezi tu, acest om rău – îţi voi spune numele lui – credea că Imperiul ar fi durat o mie de ani. Credea că el avea să trăiască o mie de ani. Credea că atunci când avea să se întoarcă la cei pe care îi trădase, descendenţii lor aveau să îşi aducă aminte de el ca de un zeu. Un zeu rău şi atotputernic căruia trebuie să i se supună.

— Căci, vezi tu, era un procurator de justiţie pentru Imperiu.

Glasul calm, de povestitor, al lui Rillao se întrerupse cu dispreţ la cuvântul justiţie. Lelila dădu din cap, iar Geyyahab, care stătea pe podea lângă pat, se legănă înainte şi înapoi arătând încruntat că înţelegea. Procuratorul de justiţie fusese un personaj ascuns, misterios, niciodată numit sau înfăţişat pe vremea domniei Imperiului.

Acţiunile sale fuseseră oricum altcumva decât misterioase. Lelila şi Geyyahab îşi aminteau amândoi de justiţia Imperiului.

— Dar planurile i-au fost greşite. Imperiul s-a prăbuşit! Puterea i-a pierit. A fugit. Dar a fugit cu resursele intacte: bogăţii, linguşitori şi, mai presus de toate, propria lui planetă mică, o lume artificială, care poate călători printre stele.

— A dat de urma cargoboturilor de pasageri pe care le trimisese în vid. Le-a tractat în hiperspaţiu.

— Nu mai voia să aştepte o mie de ani. Voia să le jefuiască acum!

— I-ar fi putut elibera pe foştii prizonieri. I-ar fi putut duce înapoi pe lumile lor de baştină, la familiile lor. S-ar fi putut supune legilor Noii Republici, despre care se spune că este iertătoare...

Lelila se uită atentă la Rillao de după perdeaua de păr, căutând un semn că fusese recunoscută, dar nu găsi nimic.

— ... şi poate că ar fi fost iertat.

— Dar acest om rău – îţi voi spune numele lui! – nu a cerut mila Republicii. A tractat în hiperspaţiu cargoboturile capturate şi le-a adus aici. Le-a lăsat pasagerii în adormire şi inconştienţi. Îi vizitează. Trece prin nave ca zeul răzbunător care îşi doreşte să fie. Alege copii şi îi ia ca să îi vândă ca sclavi.

— Uneori, trezeşte părinţii şi le spune că le fură copiii. Căci adulţii sunt rebeli şi el ar vrea să îi îngenuncheze. Apoi i-ar putea vinde şi pe ei.

— Trăieşte în lux, plănuind renaşterea Imperiului. Plănuind să conducă Imperiul Renăscut!

— Numele lui... este Hethrir. Rosti numele cu un mârâit.

Rillao zâmbi cu satisfacţie întunecată când dezvălui numele procuratorului. Îşi încrucişă braţele la piept, povestea fiind terminată.

— Asta... asta ţi s-a întâmplat ţie? Te-a făcut să te uiţi cum îţi fura copilul?

— Este mai complicat de atât, zise Rillao. Relaţia mea cu Hethrir este... unică.

— Cum au putut pleca semenii tăi ştiind că le fuseseră furaţi copiii? ţipă Lelila.

Rillao ezită câteva clipe înainte de a răspunde.

— Copiii lor nu au fost furaţi. Fiul meu este singurul tânăr lăsat în viaţă din poporul nostru. Hethrir nu a forţat pe semenii mei să vadă cum le sunt vânduţi copiii ca sclavi. I-a luat de pe Firrerre şi le-a lăsat copiii acolo. Apoi ne-a distrus lumea. I-a făcut să se uite cum copiii lor, şi restul poporului nostru, au murit.

Rillao îşi împreună mâinile în poală şi se lăsă pe spate pe pat, secătuită chiar şi de mânie.

Lelila nu putea să vorbească. Era îngrozită de dovada răului secret, un rău despre care credea că dispăruse. Rămăseseră câteva vestigii ale Imperiului, fireşte, provocând nefericire atunci când loveau, dar, cel puţin, aveau inima să iasă la iveală.

Acest rău trebuia dezvăluit. Hethrir trebuia vânat şi capturat. Acest „Imperiu Renăscut” trebuia distrus.

Îşi trase genunchii la piept, îşi încolăci mâinile în jurul picioarelor şi îşi ascunse faţa.

— Şi acum, cred, zise Rillao, că Hethrir a rămas fără copii de vânzare în cargoboturi. A început să îi fure de pe lumile Republicii? Tu încerci să salvezi unul?

Lelila ezită, apoi se decise să spună cât de mult adevăr îndrăznea.

— La început, părinţii au crezut că a fost o răpire. Pentru răscumpărare.

— Dar nu a apărut nici o cerere de răscumpărare, aşa că te-au angajat pe tine.

— Da.

— Şi tu eşti... Rillao se opri, alegându-şi cu grijă cuvintele, pentru a nu jigni. Eşti nouă în această profesie.

— Această profesie anume, da.

— Te voi ajuta, zise Rillao. Şi tu mă vei ajuta pe mine.

— Da, spuse Lelila.

— Du-ne la Chalcedon, zise Rillao.

Femeia adormi.

***

Tigris îl purta pe Anakin pe tunelul lung care ducea la pista de aterizare a lumii artificiale, urmându-i pe Lordul Hethrir şi pe unsprezece proctori aleşi pe sprânceană. Cel mai nou dintre ei mergea ţanţoş la capătul şirului. Tigris se grăbi să îl prindă din urmă, să respecte şirul, mergând doi câte doi.

— Dădaco! rânji noul proctor la el. Cum îndrăzneşti să mergi lângă mine? Mergi în spatele meu, unde îţi este locul!

Umilit, Tigris rămase în urmă.

Sper să mori, se gândi el furios la noul proctor. *A cam venit vremea ca un nou proctor să pice ritualul de purificare! Sper să fii tu!*

De fiecare dată când un ritual de purificare eşua, proctorii jurau cu toţii să păstreze secretul despre moartea camaradului lor. Nimeni nu se obosea să obţină vreodată un jurământ de la Tigris, aşa că el le putea spune noilor proctori despre risc, dacă alegea. Păstra această putere aproape de el, bucurându-se de ea, dar încă o dată se hotărî să nu o folosească. Avea să fie credincios Lordului Hethrir, chiar şi fără un jurământ.

Pe Tigris îl dureau mânile de la greutatea copilului Anakin. Durerea îl umilea. Crezuse că era puternic. În fiecare zi petrecea ore întregi exersând cu o sabie de antrenament. Exersa în fiecare clipă liberă pe care putea să o răpească. Uneori se furişa din dormitor în miezul nopţii pentru a se antrena, chiar dacă a doua zi trebuia să se lupte să rămână treaz, pentru a fi atent la comenzile Lordului Hethrir. Nu îşi dorea decât ca perioada de somn a lumii artificiale să corespundă întotdeauna cu noaptea ei. Îi plăcea să exerseze în întuneric, unde nu putea să îl vadă nimeni, unde nimeni nu putea râde de el că folosea doar o sabie de antrenament artizanală în locul unei săbii de lumină adevărate. Zilele şi nopţile lumii artificiale erau atât de scurte, încât uneori toată lumea dormea în plină zi şi, uneori, era văzut.

Anakin se ţinea strâns de gâtul lui Tigris. Lumina fierbinte a soarelui minuscul al planetei artificiale cădea în gura tunelului. Conturaţi în faţa lui, proctorii îl urmau pe Lordul Hethrir spre pista de aterizare.

Copilul poate să meargă, se gândi Tigris. Ar trebui să meargă spre nava spaţială a Lordului Hethrir. Ar trebui să se îndrepte spre destinul său pe propriile picioare.

Tigris îl puse pe Anakin jos.

— Nu! strigă Anakin. Nu, nu, nu!

Îl apucă pe Tigris de picior şi îl strânse cu disperare.

— Încetează, acum, zise Tigris. Nu te porţi deloc demn.

— Nu merg! ţipă Anakin. Nu!

Deschise gura şi strigă, un ţipăt ascuţit care îi străpunse urechile lui Tigris.

— Taci! spuse Tigris.

Anakin nu făcu decât să ţipe şi mai tare. Tigris se lăsă pe vine lângă Anakin, desprinzând cu blândeţe degetele încleştate ale copilului de pe roba lui cafenie jerpelită.

— Micuţule, zise Tigris mai blajin, totul o să fie bine.

Anakin se opri din ţipat cât să ia o gură de aer.

Tigris îl îmbrăţişă.

— O să fie bine, repetă el.

Anakin îşi aruncă mâinile pe după gâtul lui Tigris şi suspină încetişor pe umărul lui, strângându-l tare în braţe.

Tigris încercă să îşi aducă aminte ultima dată când îl atinsese cineva. Lordul Hethrir nu îl atingea niciodată, nici măcar pentru a-l pedepsi. Glasul Lordului era suficient pentru a-şi impune voinţa. Tigris îşi amintea cu invidie nemăsurată de momentele în care Lordul Hethrir punea o mână aprobatoare pe capul unuia dintre proctorii săi sau prindea o medalie ori o tresă pe umărul unuia şi dădea mâna cu el.

Mama este ultima persoană care m-a atins, se gândi Tigris. *Aveam zece ani, m-a îmbrăţişat, mi-a îndreptat părul şi mi-a spus că mă iubeşte. Dar tot timpul îmi fura abilitatea de a atinge Forţa. Şi nici măcar Lordul Hethrir nu a reuşit să îmi redea această capacitate.*

Ultima persoană care m-a atins, se gândi Tigris cu furie, *a fost o trădătoare.*

Scâncetele lui Anakin încetiniră şi se schimbară în suspine. Brusc, Tigris îşi dădu seama că proctorii Lordului Hethrir traversaseră pista de aterizare şi dispăruseră în nava spaţială. Însuşi Lordul Hethrir stătea în cadrul intrării, aşteptându-i pe Tigris şi pe Anakin, privind dezaprobator cum Tigris răsfăţa copilul cu slăbiciune.

Tigris sări în picioare. Anakin se prinse de el, dar mânuţele îi alunecară. Ar fi căzut dacă Tigris nu îl prindea de încheietură.

— Gata cu plânsul! spuse Tigris cu asprime.

Îl trase pe Anakin câţiva paşi. Băiatul se lăsă pe spate, luptându-se, faţa boţindu-i-se iar. În umbrele trapei navei spaţiale, Lordul Hethrir se încruntă.

Tigris îl ridică iar pe Anakin, ignorând durerea din braţe şi îl purtă pe pista de aterizare şi pe rampă. Trapa se închise în urma lor.

În prezenţa Lordului Hethrir, Anakin amuţi. Îl privi gânditor pe Lord, pătrunzător. Tigris era mândru de băieţel. Anakin recunoştea puterea lui Hethrir şi i se supunea.

În tăcere, Lordul Hethrir se întoarse şi îi conduse prin nava spaţială auxiliară. În compartimentul de pasageri, proctorii îşi puseseră deja centurile. Se prefăceau că nu îl bagă în seamă pe Tigris, dar unul îi şopti, încetişor „Dădaco!”.

Tigris roşii, dar Lordul Hethrir nu băgă de seamă, aşa că Tigris pretinse că nu auzise insulta.

Hethrir făcu semn către unul dintre scaune. Supus, Tigris se desfăcu din braţele lui Anakin, puse copilul pe scaun şi legă centura în jurul lui. Anakin începu să se agite. Tigris luă mâna lui Anakin, strângându-i degetele micuţe. Un gând rătăcit îi trecu prin cap: dimensiunea propriei lui mâini. I se părea că avea mâini

neîndemânatice şi disproporţionat de mari pentru corpul său. În ultimul timp se tot dezvoltase, dar braţele şi picioarele nu i se potriveau cu palmele şi cu tălpile. Oasele îl dureau ca pe un bătrân, mai ales după ce se antrena ore întregi. Se simţea neîndemânatic. Îi era tot timpul foame.

Se aşeză pe scaun alături de Anakin şi îşi întinse mâna liberă după curele.

— Lasă-l şi vino cu mine, spuse Lord Hethrir tăios, ieşind din compartiment.

Încântat, şocat, Tigris sări în picioare. Proctorii se uitară urât la el, ofensaţi şi geloşi. Anakin îl strânse de mână. Tigris se eliberă şi se grăbi după Lordul Hethrir.

Anakin începu să plângă.

Tigris ezită, uitându-se la copilul în lacrimi, apoi către Hethrir.

Lordul aştepta nerăbdător în camera de control.

— Lasă-l! ordonă el. Închide uşa. Trebuie să înveţe.

Tigris se supuse. Ştia că Anakin ar fi trebuit să înveţe să se controleze, dar copilul era aşa de mic şi câteva cuvinte liniştitoare îl calmau mai repede decât dacă îl lăsai să ţipe până la epuizare.

Panicat, copilul plângea. Tigris voia să se întoarcă în compartimentul pentru pasageri. Dar Lordul Hethrir nu îl mai lăsase niciodată până atunci să călătorească în camera de pilotaj a navei spaţiale. Cu siguranţă, unul dintre proctori avea să îl liniştească pe băieţel.

Dacă nu o făcea nimeni, poate că micuţul avea să fie nevoit să se liniştească singur. Poate că, dacă Lordul Hethrir dorea astfel, acesta era modul corect de a-l învăţa să aibă putere şi încredere de sine.

Tigris îşi urmă lordul, întrebându-se ce însemna această onoare. Poate că Lordul Hethrir se hotărâse în final să îl lase să fie ajutor.

Lordul Hethrir făcu un semn spre scaunul copilotului. Tigris îşi ocupă locul, cu inima plină de mândrie. Nu conta că nu ştia să conducă o navă spaţială. Poate că Lordul Hethrir avea de gând să îl înveţe.

— Niciodată să nu eziţi, spuse Lordul Hethrir încetişor, când îţi dau un ordin.

Tigris tresări. Îşi strânse mâinile în jurul braţelor scaunului, pentru a nu tremura.

— Înţelegi?

— Da, Lord Hethrir. Dar Anakin era aşa de supărat...

— Niciodată să nu eziţi când îţi dau un ordin.

Tigris amuţi.

— Înţelegi?

— Da, stăpâne, şopti Tigris.

Lordul Hethrir îşi îndreptă atenţia spre decolarea navei, ignorându-l pe Tigris. Acesta auzea, înfundat, din capătul coridorului, hohotele lui Anakin.

Nava spaţială hurui sub ei, apoi se ridică prin stratul subţire şi albastru de atmosferă a lumii artificiale. Întunericul strălucitor al spaţiului şi al stelelor îi înconjură.

Tăcerea Lordului Hethrir se întindea asemenea cursului navei prin spaţiu. Tigris se gândi să vorbească, dar se răzgândi. Îl urmări pe Lordul Hethrir pilotând vehiculul, îşi lăsă privirea să se odihnească pofticioasă pe sabia de lumină mai mică pe care o purta Lordul Hethrir şi încercă să nu asculte plânsul lui Anakin.

În cele din urmă, băieţelul amuţi. Singurul sunet care se mai auzea era vibraţia slabă a motoarelor, aproape prea joasă pentru a fi numită sunet.

Hiperspaţiul le sări în faţă şi trasă linii în jurul lor. Tigris suspină. Hiperspaţiul îl încânta. Îşi dorea ca, într-o zi, să încerce să îl exploreze, să îşi pună un costum spaţial şi să iasă în el, Deşi mulţi spuneau că era imposibil. Unii spunea că te înnebunea, alţii, că te omora.

***

În camera sa de la hotel, Han se cufundă în canapea. Uşile de sticlă ale terasei erau niţel deschise. Aerul fierbinte şi greu se scurgea peste el. Han era epuizat şi tulburat. Deschise uşile larg şi inspiră aromele umede ale nopţii de pe Staţia Crseih. Îi era dor de aerul răcoros şi proaspăt al nopţii de acasă.

3PO stătea îngrijorat în apropiere, agitându-se că nu avea ce mâncare să pregătească, că nu avea nimic de servit şi nici bani cu care să cumpere cina.

— Nu e nici măcar o picătură de vin sau o ceaşcă de ceai, stăpâne Han, zise droidul.

— Lasă, 3PO, spuse Han. Nu contează.

— După un şoc, ceaiul e întotdeauna bun. 3PO plecă în grabă, sperând să aibă mai mult noroc şi să găsească provizii în camera lui Luke.

După ce 3PO ieşi, Luke scutură din cap. Pe tot drumul de întoarcere de la complexul lui Waru, tăcuse. Experienţa lui Han îl tulburase.

— N-ar fi trebuit să te duci singur la Waru, spuse Xaverri. Ar fi trebuit să aştepţi, aşa cum te-am rugat. Ar fi trebuit să te întorci cu mine, aşa cum te-am rugat. Râse amar. Dar fireşte că tu niciodată, absolut niciodată, nu ai făcut cum te-am rugat.

— La naiba, scuză-mă! zise Han. Erai complet singură acolo şi eu îmi făceam griji pentru tine!

— Am fost complet singură cu Waru – cu adevărat singură, nu cu o mie de imploratori care să se uite – aproape în fiecare zi timp de o sută de zile. Waru are încredere în mine. Dacă o să continui să te porţi aşa, Waru nu o să mai aibă încredere.

— Familia de ithorieni a avut încredere în Waru, şi uite la ce le-a folosit.

Durerea se abătu asupra lor, şi groaza. În mintea sa, amintirea familiei ithoriene se transformă în cea a familiei sale. Deşi ştia că nu s-ar fi întâmplat niciodată, nu-şi putea şterge din minte imaginea lui, împreună cu Leia, Jacen şi Jaina, cerându-i ajutorul lui Waru şi punându-l pe Anakin pe acel altar. Deşi căldura apăsătoare îl făcea să transpire, se înfioră.

Îşi riscase viaţa de o mie de ori. Nu se simţise niciodată vulnerabil, aşa cum se simţea acum.

Copiii erau pe Munto Codru, îşi aminti Han. Jaina demontează vreun ceas, iar Jacen se împrieteneşte cu vreo creatură despre care vom afla mai târziu că este, poate, doar un pic veninoasă, şi Anakin caută vreo năzbâtie în care să se bage. Leia are grijă de ei, iar Chewbacca îi păzeşte pe toţi. Sunt bine, sunt în siguranţă.

Dar nu se putea opri din tremurat.

— Ştiai ce urma să se întâmple? o întrebă pe Xaverri, dintr-odată furios. Ştiai că Waru avea să îl omoare pe copil?

— Ştiam...

Han sări în picioare şocat, dar Xaverri ridică o mână cu palma deschisă şi îl opri.

— Ştiam că o să mai moară o persoană. Nu am de unde să ştiu când. Nu am de unde să ştiu cine. Nu am ştiut că tânărul ithorian avea să moară. Este imposibil să ştii care subiecţi vor muri când îşi încredinţează vieţile lui Waru. Nu poţi decât să participi, să priveşti şi să aştepţi. Oftă. Nu te-aş fi lăsat să vezi asta fără să te avertizez. Aş fi putut să o fac dacă ai fi aşteptat... cum te-am rugat.

— Waru e vindecător, zise Luke înţelegător. Nici un vindecător nu poate să reuşească întotdeauna. Este tragic, dar oamenii chiar mor. Chiar şi cei tineri.

— Nu ai văzut ce s-a întâmplat! spuse Han. Waru nu a dat greş. Waru a pus la cale ce s-a întâmplat. Waru... se întrerupse. Lui Waru i-a plăcut.

— Acum crezi că Waru nu este un fals? întrebă Xaverri.

— Nu ştiu dacă Waru este un fals ori nu, răspunse Han. Şi nu îmi pasă. Nimeni care ar fi vrut vreodată să ucidă pentru câştig, pentru putere sau din plăcere nu ar fi avut nevoie să invoce supranaturalul. Abia se abţinea să nu îi clănţăne dinţii.

Cum poate să îmi fie atât de frig, când aici e atât de cald? se gândi el.

Dar Han ştia că răceala din suflet nu avea să dispară până când nu avea să oprească ceea ce se întâmpla.

— Dar ştiu că Waru este rău, spuse el.

— Nu ai de unde să ştii asta, zise Luke. Nu atât de repede.

— Ba sigur că da. Am de unde. Ştiu.

— Cum?

— De unde să ştiu? Nu ştiu! Tu de unde ştii cum ştii ce ştii? Han se opri, frustrat. Tot ce ştiu e că ştiu!

— Cred că vă grăbiţi să trageţi concluzii, spuse Luke.

— Nu m-am grăbit cu nimic, spuse Xaverri, jignită. Am observat. Am câştigat încrederea lui Waru. Am ajuns la anumite concluzii şi v-am cerut ajutorul.

— De unde a venit chestia asta? întrebă Han. Ce el

— Când Staţia Crseih aparţinea Imperiului, zise Xaverri, procuratorul de justiţie o folosea drept cartier general. O folosea ca închisoare pentru inamicii împăratului. O folosea drept cameră de tortură pentru propriii săi inamici. Şi o folosea pentru ritualuri sălbatice...

— Se spune, continuă Xaverri, când oamenii îşi şoptesc secretele în beznă, că Waru a apărut ca răspuns la ritualurile procuratorului. Se spune că sacrificiile lui l-

au chemat pe Waru din spaţiul gol şi i-au dat putere cu vieţile oamenilor.

— Se spune, zise Xaverri, glasul coborându-i la o şoaptă, că au făcut un pact, o alianţă, ca atunci când Waru va fi satisfăcut, să îi dea procuratorului putere absolută.

Lui Han îi trecu un fior pe şira spinării.

Xaverri îşi puse mâinile în poală, închise ochii.

— Procuratorul de justiţie e mort, spuse Han.

Xaverri îşi deschise ochii căprui şi se uită la el.

— E unul dintre supravieţuitori? Dintre cei pe care i-ai căutat şi i-ai urmărit?

Ea dădu din cap în semn de aprobare.

— De ceva vreme tot încerc să îi dau de urmă. Am descoperit că vine aici. Când o va face, eu îl voi aştepta.

— Dar Waru e un vindecător, zise Luke.

— Nu trebuie să îţi amintesc, spuse Xaverri cu blândeţe, că un vindecător ştie să ucidă.

— Ai dovezi?

— Han a văzut dovada.

— Luke, îmi pare rău că asta nu merge aşa cum ţi-ai dorit, zise Han. Dar trebuie să oprim chestia asta.

Luke nu făcu decât să se uite fix la el, cu aceeaşi încăpăţânare şi sfidare din tinereţe.

— Dacă Waru este o manifestare a ceva, spuse Han, e a părţii întunecate.

— Nu, zise Luke. Nu a părţii întunecate.

— De unde ştii tu asta?

— Nu ştiu. Luke zâmbi amar, ironic. Tot ce ştiu e ce ştiu.

— Ăsta nu prea e un răspuns, spuse Han.

— Ştiu cum se simte partea întunecată. Ştiu cum este să te afli în prezenţa părţii întunecate. Nu e aşa.

3PO se întoarse din camera lui Luke.

— Stăpâne Luke, nu avem nimic de mâncare.

— O să ieşim, 3PO. Nu îţi face griji.

— Nu putem să ieşim, domnule. Nu avem bani.

— Atunci o să mai vedem mâine.

— Poate că ar trebui să mă întorc la *Şoim* şi să aduc nişte provizii.

— Du-te, atunci! spuse Han, incapabil să îl mai asculte pe 3PO o secundă în plus.

Droidul plecă, dispărând pe holul întunecat.

— Nu ar fi trebuit să îl trimiţi, zise Luke.

Han nu răspunse. Tremura puternic. Cu cât se împotrivea mai mult, cu atât mai rău era. Xaverri se ridică de pe canapea, de lângă el, şi merse la Luke.

— Lasă-ne o clipă singuri, maestre Luke, spuse ea.

Luke ezită. Se uită de la Xaverri la Han şi invers.

— O să fie bine, zise Xaverri. Doar, te rog, lasă-ne puţin singuri.

Roba lui Luke flutură în jurul lui atunci când părăsi camera lui Han şi se întoarse în a sa. Uşa se închise.

Xaverri se aşeză lângă Han. Îi luă mâna între ale ei. Căldura ei familiară era singurul leac din lume pentru răceala din cauza căreia tremura Han.

— Solo, spuse ea, înţeleg. Îl vom opri pe Waru, eu şi cu tine, împreună. E puternic, dar o să găsim o cale. Acum trebuie să dormi, trebuie să te odihneşti.

Îl cuprinse în braţe. Spre deosebire de fierbinţeala de pe staţie, căldura pe care i-o dădea Xaverri îi ajungea până în centrul fiinţei.

Gândurile lui Han se îndreptară spre vremurile de altădată. Tremurul teribil scăzu, apoi pieri şi încetă. Han adormi.

***

Nava spaţială a Lordului Hethrir ieşi din hiperspaţiu. Spaţiul normal se deschise, luminat de stele. Tigris se scălda în frumuseţea ei.

Scuturile navei spaţiale se ridicară, respingând radiaţia puternică a regiunii.

O furtună de lumină ardea în faţa lor, abia filtrată de scut: vârtejul de lumină al discului de acreţie al unei găuri negre se rotea în faţa lor.

— Voi fi bucuros, zise Lordul Hethrir, vorbind pentru prima dată de când decolaseră, când voi putea să călătoresc în linişte. Când nu voi mai fi nevoit să îmi ascund lumea artificială de acei hoţi josnici ai Noii Republici. Îmi displace să îmi părăsesc lumea.

— Stăpâne, spuse Tigris, dacă vă pot ajuta... dacă mă pot ocupa de...

— Nu, zise Lordul Hethrir.

— Vă cer iertare, stăpâne.

— Va mai dura câteva ore până când vom ajunge la Staţia Crseih, spuse Lordul Hethrir. Trebuie să... meditez. Trebuie să mă pregătesc pentru purificarea copilului.

Se ridică. Tigris îşi căută iute centura, căci nu trebuia să rămână aşezat când Lordul Hethrir stătea în picioare.

Lordul Hethrir se uită la el.

Mi se pare mie? se întrebă Tigris. *Sau are o expresie blândă? Fireşte, se gândeşte la ofrandă. Nu la mine.*

— Trebuie să dormi, zise Hethrir. Poţi să dormi în pragul uşii mele.

Tigris era uimit. A dormi la uşa lordului era o onoare. O mică onoare, cu siguranţă – nu aceeaşi ca a fi promovat proctor sau a ţi se permite să îi serveşti masa. Dar, cu toate acestea, era o onoare, prima pe care i-o făcea Lordul Hethrir.

— Mulţumesc, stăpâne. Făcu o plecăciune din cap.

***

Lelila pregătea *Alderaanul* pentru zbor. Legă centurile de siguranţă în jurul lui Rillao, apoi ea, Geyyahab şi R2-D2 se legară şi ei în cockpit. Lelila porni motoarele.

Alderaan prinse viaţă în jurul ei. Îi arătă împrejurimile, detectând fiecare dintre navele oprite, stabilind un traseu sigur pe lângă ele. Lelila se simţea vinovată pentru că le părăsea, dar Rillao avea dreptate. Câteva zile într-un sens sau altul nu aveau să însemne nimic pentru pasagerii adormiţi. O întârziere de câteva zile pentru *Alderaan* ar fi putut însemna să îi piardă pe copii – pe toţi copiii – pe vecie.

Trimise un mesaj nesemnat, un SOS de la navele furate, către generalul Han Solo. Lelila vânătoarea de recompense nu îşi permitea să se gândească să îi ceară faimosului luptător pentru libertate să îi vină în ajutor, nu îşi putea permite să se gândească la atingerea mâinii lui, la căldura trupului său noaptea, la durerea şi mânia lui când ar fi aflat tot ce se întâmplase.

Alderaanul arătă cursul spre Chalcedon, Lelila îl acceptă. Nava acceleră. Lelila scoase un ţipăt de hotărâre. Lângă ea, Geyyahab urlă în acelaşi fel. *Alderaanul* intră cu o explozie de viteză în hiperspaţiu, gonind prin aurora radială.

Lelila şi Geyyahab amuţiră. Amândoi se simţeau mai bine.

Han se lupta cu paralizia îngrozitoare a somnului. Anakin era în pericol. Un şarpe-spaţial uriaş se unduia spre copil, care îl urmărea cu interes şi complet lipsit de teamă. Şarpele se metamorfoză în Boba Fett, vânătorul de recompense, hotărât să-i fure lui Han copiii, pentru ca acesta să se afle şi el în puterea lui. O reflexie scânteie din casca lui Boba Fett, aurie ca lumina soarelui. O venă de sânge stacojiu brăzdă răsfrângerea. Vânătorul de recompense şopti o înjurătură. Auriul şi roşul se extinseră, deveniră mai puternice şi căpătară forma lui Waru, extraterestrul pe care nici măcar 3PO nu îl putea identifica. Waru îi şopti o promisiune lui Anakin, iar copilul lui Han se ridică în picioare şi fugi către fiinţă.

Han ştia că dacă ar fi putut fugi după Anakin sau dacă ar fi putut striga ori dacă ar fi putut mişca un singur muşchi, l-ar fi putut prinde, l-ar fi putut salva, dar paralizia îl cuprindea. Ştia că dormea, cu o frântură de partea greşită a treziei, dacă ar fi avut puterea de a face orice ar fi fost în stare să oprească visul...

— Solo! Solo, trezeşte-te.

Scuturarea îl eliberă. Coşmarul se dizolvă chiar înainte ca Anakin să ajungă la altarul lui Waru. Han se ridică în capul oaselor cu un suspin puternic de teamă şi de uşurare.

Xaverri încetă să îl mai scuture, să îl mai ţină.

— Un coşmar, zise ea. Un vis urât, nu a fost adevărat.

Lumina şi umbrele cădeau prin uşile de sticlă deschise: o lumină

ciudată, umbre şi mai ciudate.

— Totuşi, ar fi putut fi adevărat, spuse Han.

— Ştiu, zise Xaverri încetişor.

Nu întrebă dacă şi ea avea coşmaruri despre Waru. Încă se lupta cu propriile vise. În plus, credea că deja ştia răspunsul.

Era în pat – întins pe pat, pentru a fi mai exact, cu cizmele şi jacheta scoase şi cu o pătură subţire aruncată peste el. Xaverri şedea pe marginea patului lângă el, peste pătură.

— Cum am ajuns aici? întrebă el.

— Te-am pus eu, fireşte, spuse Xaverri. Trecuse timpul... nici unul dintre noi nu mai suntem la vârsta la care să ne odihnim bine în capul oaselor.

Han îşi aminti de o noapte în care singura lor soluţie fusese să se odihnească stând drepţi, băgaţi până la gât într-o mlaştină. Dormiseră cu rândul, ţinându-se unul pe altul, pentru a nu aluneca la fund şi a nu se îneca.

Xaverri zâmbi.

— Nu ţi-am jignit modestia, zise ea.

— Ai familie? întrebă Han dintr-odată.

Expresia ei deveni dură.

— Ştii că am avut o familie înainte să ne cunoaştem! Ştii că Imperiul...

— Vreau să spun acum, zise el cu blândeţe. Imperiul a fost demult. Eşti singură? Nu ţi-ai găsit pe nimeni?

— Întotdeauna voi fi singură, spuse ea. Niciodată nu o să mai... Se opri şi scutură din cap. O să fiu întotdeauna singură. Dacă nu aş fi făcut acest jurământ, Solo, nu te-aş fi părăsit niciodată pe tine.

— Te amăgeşti, zise Han.

— Aşa crezi tu, spuse Xaverri. Dar închipuieşte-ţi. Dacă visul tău urât ar fi fost adevărat...

Han se încordă. Respinse violent posibilitatea, ca şi cum dacă ar fi acceptat-o ar fi pus-o în fapt.

— A fost doar un vis!

— Dacă ar fi fost real, nu te-ai fi protejat pentru a nu-l mai retrăi? Indiferent cât ar fi trecut de atunci?

— A fost doar un vis! repetă Han.

Recunoaşterea vulnerabilităţii lui totale îl copleşi, chiar mai puternic decât în noaptea precedentă. Îşi închipui cum ar fi fost să nu o mai ţină niciodată pe Leia în braţe, să nu îşi mai îmbrăţişeze niciodată copiii, să nu îi mai audă niciodată râzând, să nu îi mai simtă niciodată cum îi acoperă faţa cu sărutările lor copilăreşti.

Sunt în siguranţă, îşi spuse el iar. *În siguranţă pe Munto Codru.*

— Experienţa ta a fost un vis, Solo. Xaverri se ridică. A mea a fost reală.

Îl lăsă singur. Uşa se închise singură în urma ei, încetişor.

Han aruncă pătura pe podea şi se ridică în picioare. Doar în ciorapi, bătu la uşa camerei lui Luke şi intră fără să mai aştepte un răspuns.

Toate ferestrele şi draperiile erau deschise. Pitica albă, steaua de cristal, strălucea în timp ce zenitul ei traversa orbita Staţiei Crseih. Gaura neagră, vârtejul arzător, începea să răsară. Invizibilă în sine, se rotea în centrul violentului ei disc de acreţie, care îşi eliberă energia cu o explozie. Gradat, lumina discului de acreţie o copleşi pe cea a piticei albe, împrăştiind pe podea lumina puternică şi umbrele dure.

Luke şedea turceşte pe balcon, cu spatele la Han. Nu vorbi.

3PO se îndreptă. Droidul pusese masa folosind raţiile de mâncare de pe *Şoimul Mileniului*. Prosoapele din baie serveau drept şervete.

Un vas cu flori groteşti şi contorsionate se afla în centrul mesei. Cu generaţii în urmă, pe când Staţia Crseih era încă întreţinută corect, se putea ca florile să fi fost o specie cunoscută. Odată cu trecerea anilor, pe măsură ce scuturile de radiaţii deveneau tot mai slabe, suferiseră mutaţii care le schimbaseră în monstruozităţi cu petale groase care semănau cu bucăţi de ficat roşu crud infectat cu tumori verzui.

— Stăpâne Han! zise 3PO. Vă este foame? Am pregătit o masă uşoară... dacă îl putem trezi pe stăpânul Luke.

— Îmi era foame, spuse Han. Până când m-am uitat la florile alea. Renunţă la decoraţiuni, vrei?

— Dar, domnule, sunt destul de interesante...

— Sunt cele mai urâte afurisenii din câte am văzut de pe Oetrago. Se aşeză. Şi mirosi

— Sunt flori, domnule, zise 3PO cu un glas îndurerat. Trebuie să miroasă. Singura mea intenţie a fost să aduc ceva veselie în cameră şi, dacă îmi permiteţi, a trebuit să suport mânia gazdei noastre pentru a le obţine.

Oh, bine, se gândi Han, dar nu o rosti cu voce tare, *încă ceva care se adaugă la nota de plată.*

Han merse la uşa terasei.

— Luke! Micul-dejun.

Han se aşează la masă şi deschise raţia de hrană neapetisantă. Când am înlocuit ultima dată chestia asta? se gândi el. Se uită la data de pe pachet şi se înfioră.

— 3PO, de ce nu ai adus din mâncarea adevărată de pe *Şoim*?

— Pentru că, stăpâne Han, nu mai era proaspătă.

— Nici asta nu e.

— Fireşte, domnule. E conservată.

— E ridicol. O să comand o masă normală.

— E imposibil, domnule. Gazda noastră, proprietarul, insistă să plătim pe loc.

Han oftă şi se resemnă cu un mic-dejun îngrozitor, chiar dacă hrănitor.

— Hei, Luke!

Afară, pe terasă, Luke se ridică încet în picioare.

Pot să mă duc şi singur la *Şoim*, se gândi Han, şi să iau ce a mai rămas prin bucătărie. S-ar putea să nu fie chiar foarte proaspăt, dar va fi mai bun ca asta.

Umbra lui Luke căzu pe masă, tremurătoare, întunecată.

— Stai jos... Han îi văzu faţa lui Luke. Ce s-a întâmplat?

— Să vă las puţin singuri? Puţin?

— Ha? Ce tot zici acolo? întrebă Han, uluit de tonul lui Luke. Oh... adică ce ţi-a cerut Xaverri? Voiai să mai stăm de vorbă? Scuze, am adormit.

— Şi ea nu a plecat decât de dimineaţă, spuse Luke cu o notă ameninţătoare în voce.

— Nu, a... stai aşa. Ce sugerezi?

— A sugera n-are nimic de a face cu asta.

— Uite, puştiule...

— Nu-mi mai spune „puşti”!

Luke duse mâna sub mantie, acolo unde ţinea sabia de lumină.

— Ce naiba e cu tine? întrebă Han, neştiind dacă să râdă sau să se enerveze. Ce o să faci? O să mă tai bucăţele pentru că am petrecut câteva ore cu o veche prietenă?

Nu dorise să pară că se dezvinovăţea, dar aşa ieşi. Îl jignea faptul că Luke simţise nevoia să îl certe pentru comportamentul său. Îl insulta că Luke simţea nevoia să îi amintească despre jurămintele pe care i le făcuse Leiei.

— Nu ştiu ce o să fac, zise Luke.

— Să-ţi ceri iertare. Ar fi un început bun.

Luke se uită urât, fără să răspundă.

— Dacă nu ai încredere în mine, spuse Han furios, dacă nu crezi că Leia ar trebui să aibă încredere în mine, de ce ai mai venit cu mine... sau de asta ai venit cu mine?

Pachetul de mâncare se zdrobi între degetele lui Han, murdărind covorul cu firimituri de proteine.

— Ies, zise Luke. Să încerc să mă răcoresc. Se îndreptă spre uşă. Şi sper să nu dau peste „vechea ta prietenă” în timpul ăsta.

3PO îi urmărea stând nemişcat, ca de piatră.

— N-o băga pe Xaverri în asta! spuse Han. Nu are nici o legătură cu ea...

Luke râse amar.

— ... are legătură cu părerea ta despre mine. Care, evident, nu este nici pe departe atât de bună pe cât credeam.

— Nu pot să vorbesc acum cu tine, zise Luke. Uşa se deschise în faţa lui. Nu o să vorbesc cu tine acum.

Ieşi în grabă, împingând cu putere uşa în urma lui. Dar aceasta refuză să se trântească, se închise în tăcere.

Han aruncă pachetul de hrană mototolit pe podea, printre firimiturile de proteine.

— Jedi tâmpit, arogant... puşti Jedi!

— Stăpâne Han! spuse 3PO. Ce se...

— E prea complicat de explicat, zise Han în timp ce ieşea din camera lui Luke.

— Stăpânului Luke nu i-a plăcut micul-dejun? întrebă 3PO pe un ton plângăcios.

9

A*lderaan* gonea prin hiperspaţiu. Lelila vânătoarea de recompense stătea în cockpit, lăsând jocul de artificii al luminii hiperspaţiului să o calmeze până în pragul un somn hipnotic.

Nu o ajuta. Hiperspaţiul rămânea gol de orice urmă perceptibilă. Lelila suspină.

Geyyahab, copilotul ei, i se alătură şi se lăsă să cadă în scaunul navigatorului. Bandajul de la picior nu dădea nici un semn de infectare. Deşi era evident că rana îl durea, era la fel de evident că prefera să pretindă că era bine. Lelila nu comentă acest lucru.

— Ai o culoare foarte frumoasă, zise ea, admirându-i blana în dungi negre şi argintii, cu o idee de castaniu dedesubt.

El atinse părul cafeniu vărgat care îi atârna Lelilei pe faţă, scoase un sunet întrebător şi îşi înfăşură o şuviţă verde pe deget.

— Nu, spuse ea, e plictisitor, aşa e al meu. Dar culoarea ajunge deocamdată.

Nava spaţială ieşi din hiperspaţiu şi acceleră spre Chalcedon. Lelila transmise un mesaj de rezervare către pista de aterizare de la destinaţie. Programul cu inteligenţă artificială îi acceptă mesajul.

Leia se uită la planetă şi la câteva ecrane extinse. Da, era stâncoasă. Câteva vârfuri vulcanice uriaşe se ridicau de pe lateralele lumii, deformându-i sfera. Era greu de imaginat cum reuşea planeta să îşi menţină o mişcare de rotaţie egală.

Lumea avea o atmosferă care era aproape, foarte puţin, respirabilă, mulţumită activităţii vulcanice constante. Avea ceva climă, în mare parte furtuni violente şi uscate şi eroziune. Avea ceva apă. Dar nu avea viaţă indigenă. Ici şi colo, împrăştiate pe suprafaţa planetei, cât mai departe posibil de imensele vârfuri vulcanice, câteva pete verzi şi albastre murdăreau suprafaţa: două colonii chinuite şi o staţie intermediară.

— De ce ar vrea cineva să trăiască aici? întrebă Lelila.

Geyyahab nu încercă să răspundă întrebării ei retorice. Se legă în centuri şi o îndemnă nerăbdător pe Lelila să facă la fel. Ea se supuse, în timp ce verifica la R2-D2 dacă şi Rillao era în siguranţă în patul ei medical.

Nava ateriză, ca un peşte graţios ce se aşază pe fundul erodat al unui râu. Pista de aterizare era din rocă solidă, înnegrită de gazele de evacuare ale navelor spaţiale. Jeturile de gaze nu ridicară nici un fel de praf. Pe pistă mai erau câteva alte nave.

Lelila sări când o auzi pe Rillao. Se grăbi să se ducă lângă ea. Femeia firrerreo îşi înfăşurase cearşaful în jurul ei. Mergea încet cu grijă. Îşi strânsese părul lung şi dungat şi îi împletise capetele într-un coc larg pe ceafă. Rănile i se vindecaseră, lăsând cicatrice argintii pe pielea ei palidă.

— Ai ceva de îmbrăcat? o întrebă ea pe Lelila.

Aceasta roşii, ruşinată că nu îi oferise nimic.

— Prietenul tău fără nume...

— Nu e prietenul meu, mârâi Rillao.

— ... nu purta nimic şi m-am gândit că poporul tău nu...

— Nimeni nu poartă haine când se află în întrerupere de viaţă, zise Rillao. Chiar dacă supraveghetorii imperiali care te-au adormit îţi lasă ceva de îmbrăcat.

Lelila o duse pe Rillao în cabina ei şi căută prin dulap. Cele mai multe dintre haine ieşeau din discuţie: unele arătau pur şi simplu ridicol. Rillao era considerabil mai înaltă decât Lelila. În cele din urmă, găsi o rochie lungă din mătase verde, făcută pentru relaxare. Materialul era destul de gros pentru a fi purtat în aer liber.

— E bună?

— E de ajuns, spuse Rillao.

Îşi băgă braţele lungi pe mâneci şi desfăcu manşetele mari cât de mult se putea, legă de două ori brâul în jurul mijlocului şi îşi împături poalele rochiei între picioare pentru a încropi nişte pantaloni. Vârî capetele rochiei în centură.

— Mai bine, zise ea. Să mergem.

Geyyahab le aştepta lângă trapă.

— Te rog să stai să păzeşti nava, îi zise Lelila.

El mârâi în semn de refuz.

— Cineva trebuie să rămână, spuse Lelila. Nu, nu eu, sunt singura care nu a fost rănită.

Simţea că trebuia să îl ţină ascuns pe wookiee cât mai mult posibil.

— De ce vrei să îl ascunzi pe Geyyahab? o întrebă Lelila pe vânătoarea de recompense. Şi ce dacă îl vede cineva? E doar un wookiee vărgat obişnuit…

Scutură din cap, gonind un val de confuzie.

— Te rog, repetă ea.

El oftă cu putere şi îşi târî picioarele pe coridorul ce ducea la cockpit.

Când Lelila şi Rillao coborau din navă, pământul se zgudui şi se clătină sub ele. Leia tresări şi se sprijini de marginea trapei.

— Cutremur, zise Rillao. Sunt un lucru obişnuit aici.

În timp ce pământul încă se zgâlţâia, porni mai departe. Lelila se grăbi după ea.

Curând, încetiniră amândouă, pentru că aerul era prea rarefiat şi muşcător. Gazele vulcanice erau dureroase atunci când Lelila le trăgea prea adânc în plămâni. Rillao încetini pentru a-şi potrivi mersul pasului Lelilei.

— Droidul ne urmăreşte, zise femeia firrerreo.

Leia aruncă o privire în spate. La o sută de paşi, micul droid rula spre ele, reducând distanţa, piuind.

— E în regulă, spuse Lelila. Proviziile din bucătărie sunt scăzute. Putem să cumpărăm mâncare şi ceva materiale medicale. Droidul poate să le ducă înapoi la navă.

Tăcerea pistei de aterizare cedă locul bazarului din astroport. Gălăgia vânzătorilor şi a unei mici trupe de cântăreţi la flaut vui şi răsună în jurul Lelilei.

— Ce bazar impresionant, zise Lelila sec.

Rillao pufni.

— Nu am venit aici pentru bazar, spuse ea.

Continuă să meargă, dar, asemenea Lelilei, curând trebui să încetinească. Tuşi.

— Aer împuţit, zise ea.

Câţiva negustori le ofereau mărfuri – fructe mâncate de substanţe vulcanice puternice, vaze, pocale şi ornamente suflate în sticlă vulcanică locală.

— Parcă-i noroi, spuse Rillao.

Un grup de twi'leki dansa în umbrele zidului bazarului. Legănându-şi tentaculele apucătoare de pe cap, jucau în jurul Lelilei şi al lui Rillao. Unul cânta la o mică harpă, altul mişca.aerul de deasupra capului Lelilei cu un evantai din aripi de insecte. Aripile trasau modele pastelate, presărând solzi strălucitori care se prindeau de pielea Lelilei şi în păr, scânteindu-i în ochi. Şi Rillao strălucea în lumina soarelui, acoperită de un praf irizat

de solzi de aripi. Dansatorii se învârteau spre ele, strângând cercul până când Lelila deveni încordată şi mânioasă.

La marginea bazarului, trupa de dansatori le părăsi la fel de brusc cum apăruse: dansul în spirală se întoarse şi se lăţi, iar grupul dispăru între un cort de pânză şi un dom geodezic portabil.

Lelila o urmă pe Rillao pe străzile pavate cu piatră ale oraşului propriu-zis. Clădirile îmbrăţişau pământul, locuinţe joase din blocuri de piatră neagră, lucrate atât de atent, încât se potriveau fără mortar.

La fiecare pas, Lelila voia să se oprească şi să o întrebe pe Rillao unde mergeau, pe cine căutau. Dar bănuia că dacă ar fi cerut mai multe explicaţii, şi-ar fi pierdut din prestanţă în faţa lui Rillao. Mergea în tăcere, condusă de disperarea pe care se forţa să o păstreze în adâncurile minţii.

Pietrele din pavaj cedară locul cărămizilor din sticlă aspră. În această parte a oraşului, chiar şi casele erau clădite din sticlă, cea vulcanică, noroioasă, specifică locului. Pereţii din jur erau de două ori mai înalţi ca Rillao, formând o barieră de netrecut. Lelila se întreba dacă sticla vulcanică putea fi făcută destul de transparentă pentru a te uita prin ea. Până acum nu văzuse nici măcar o fereastră.

Rillao se opri sub arcada din sticlă răsucită a unei uşi îngropate. Firele de sticlă arătau ca nişte pâraie de apă murdară. Un model din tije de sticlă paralele decora uşa. R2-D2 le prinse din urmă şi se împinse în adâncitură lângă ele, înghesuindu-se.

De ce nu ne întâmpină? se întrebă Lelila. Apoi se gândi. *Cine te crezi, vreo prinţesă care este bine venită oriunde vrea să meargă?*

Rillao îşi trecu degetele peste tijele de sticlă. Fiecare scotea câte un sunet diferit. Melodia cristalină picură în jurul lor. O clipă mai târziu, uşa se deschise.

Peretele de sticlă înconjura un uriaş bazin puţin adânc, plin cu pietriş de agate lustruite. Apa se scurgea peste pietrele strălucitoare, scânteind şi scurgându-se ca muzica. Poteci pietruite se răsuceau pe fundul şi pe deasupra bazinului, o reţea stranie de fibre de sticlă – o sticlă atât de clară şi de incoloră, încât în anumite unghiuri dispărea – se înălţa din bazine, ridicându-se în piscuri delicate.

Podeaua se legăna uşurel. Reţele de sticlă tremurau şi zumzăiau.

Câteva fiinţe îşi întindeau trupurile fără oase şi trompele prehensile peste aceste reţele, odihnindu-se în cadrul de sticlă. Câteva alte fiinţe asemănătoare se mişcau alene în bazine, stropindu-se pe piele cu apa mică şi îngropându-se în agate până când li se mai vedeau doar ochii şi vârfurile trompelor.

Una ridică o trompă radială avea cinci şi împroşcă apă în sus, la înălţime. Soarele scânteie în picuri şi formă un curcubeu. Una dintre fiinţele întinse pe reţeaua de sticlă îşi scutură jetul de pe piele şi urlă în semn de protest prin două dintre trompe.

Rillao îi conduse pe Lelila şi pe R2-D2 pe lângă bazine şi printre tijele de rezistenţă ale plasei de sticlă.

Persoana care locuieşte aici trebuie să fie foarte bogată, se gândi Lelila, dacă este atât de risipitoare cu apa pe o planetă care este în mare parte un podiş vulcanic. Şi trebuie să fie şi foarte îndrăzneaţă, dacă a construit ceva aşa de înalt, din sticlă, într-o zonă seismică.

Soarele după-amiezii bătea prin reţeaua de sticlă, înconjurând-o pe Lelila cu umbre fantomatice şi crâmpeie de culori spectrale.

— Aceşti oameni nu seamănă deloc cu cei din bazar, îi şopti Lelila lui Rillao.

Dincolo de asta, erau o specie pe care ea nu o cunoştea deloc.

— Fireşte că nu, mârâi Rillao pe un ton scăzut. Nici unul nu este de pe această planetă. Aceia erau ţărani şi comercianţi. Ăştia sunt birocraţii.

Urmară o potecă pietruită întortocheată, păşind cu grijă prin locurile alunecoase în care sărise apă. Nimeni nu vorbi cu ele şi nici nu le băgă în seamă mai mult decât băga în seamă tremurul pământului. Câteva dintre fiinţe împingeau pietrişul în noi modele, în noi contururi.

R2-D2 sărea în urma lor, urlând dezgustat de locul acesta de fiecare dată când trebuia să treacă de un unghi foarte ascuţit al potecii.

Lelila şi Rillao ajunseră în centrul bazinului de agate, chiar sub cel mai înalt punct al plasei de sticlă.

Într-un mic cuib de agat, una dintre fiinţele fără oase se mişca înainte şi înapoi. Apa se legăna alene în ritmul ei. Doar două dintre trompele apucătoare se întindeau, una în sus, luând aer, cealaltă în jos, expirând şi, uneori, scufundându-se în apă pentru a face bule.

Rillao se aşeză pe vine lângă cuibul de agat şi aşteptă.

Nedorind deloc să stea jos şi să aştepte, Lelila rămase în picioare, privind curioasă la curtea nefamiliară. Se aplecă şi se întinse după una dintre agatele şlefuite.

Rillao o prinse de mână. Degetele brăzdate de cicatrice ale femeii firrerreo o strânseră cu o putere nebănuită.

— Nu ai maniere? şopti ea. Stai jos, aşteaptă şi ţine-ţi ochii la locul lor... Şi mâinile!

— Dă-mi drumul! Lelila îşi trase mâna.

Unghiile lui Rillao îi zgâriară pielea.

— Au!

Una dintre zgârieturi era destul de adâncă pentru a sângera. Lelila îşi duse mâna la gură. Se întrebă dacă unghiile lui Rillao conţineau venin sau vreo substanţă alergenică. Se gândi, Sunt o vânătoare de recompense, de unde să fi învăţat bunele maniere şi de ce aş fi pedepsită pentru că nu le am?

— Ochii, mâinile... Şi vocea! zise Rillao.

În regulă, se gândi Lelila, sunt o vânătoare de recompense, pot să şed în tăcere şi să aştept, dacă e nevoie.

Se uită urât la Rillao, care nu dădea vreun semn că i-ar fi datorat Lelilei vreo explicaţie sau vreo scuză. Lelila se aşeză turceşte şi îşi lăsă părul să se întindă în jurul ei. Vârfurile i se răsfirară pe pietre.

Tot pot să văd, se gândi ea cu satisfacţie, *dar nimeni nu ştie încotro mă uit. Nimeni nu ştie unde sunt ochii mei.*

Se aşeză lângă Rillao şi privi cum fiinţele fără oase stăteau întinse, împroşcau şi împingeau agatele în noi vârtejuri şi modele. Din când în când, se uita la fiinţa din bazinul central. Aceasta respira, făcea bule şi, ocazional, mângâia o agată sau două cu membrele ei apucătoare.

Rillao stătea pe degetele picioarelor, cu braţele odihnindu-se pe genunchi. Avea ochii închişi. Leia se gândi, *asta nu e locul şi nici timpul pentru un pui de somn!*

Se simţea agitată. Mânia şi nerăbdarea picurau în ea ca apa din bazinul de agate. Dincolo de suprafaţă, se ascundea disperarea.

Nu deveni atât de implicată în prada ta, îşi spuse ea. Eşti o vânătoare de recompense, dacă scapă unul, vei avea întotdeauna alt caz de urmărit. Mai presus de orice, trebuie să rămâi calmă.

O scânteie de lumină se aprinse în străfundurile minţii ei. Deveni complet conştientă, foarte atentă, gândindu-se, sunt aici, cine mă cheamă...

Fiinţa ţâşni în sus, cu toate tentaculele întinse şi răsucite, aterizând cu un mare jet de apă. O fântână erupse din bazinul de agate şi o împroşcă pe Lelila din creştetul capului până în vârful firelor de păr.

Cu un strigăt de surprindere, Lelila se împinse de pe marginea potecii. Avea părul atât de des, încât împiedicase ca hainele să îi fie udate. Scânteia de lumină dispăru, uitată.

Valul scăldă poteca. Apa se scurse în jurul ei. Sări şi se aşeză pe călcâie, ca Rillao, în afara băltoacei.

R2-D2 ţipă, rulă în spate şi îşi roti carapacea înainte şi înapoi, scuturându-se de apă ca un câine. Lelila îl prinse pe droid, căci roţile din spate îi atingeau marginea potecii. Acesta rulă o palmă mai în faţă, nu mai mult, şi se opri impasibil pe pietre.

— Destul, ajunge! ţipă fiinţa, vorbind printr-una dintre trompele apucătoare.

Umflătura centrală a trupului său se proiecta deasupra apei şi capetele tentaculelor îi se încolăceau. Cârcei fini acopereau vârfurile câtorva dintre tentacule avea zece, la zece pierduse Lelila numărătoarea membrelor şerpuite. Grupul de ochi cristalini se roti spre Lelila şi Rillao ca nişte antene minuscule.

Rillao, care îndurase fără o vorbă sau o mişcare de protest să fie udată, îşi deschise încet ochii.

— Am treabă, îndrumătorule, spuse ea încet.

— Treabă! Vorbeşte cu asistenţii mei. De ce eşti aici, de ce îmi tulburi concentrarea?

— Pentru a rezolva o problemă dificilă, zise Rillao. Spre mirarea Lelilei, femeia firrerreo făcu un compliment. Doar un îndrumător poate face legăturile potrivite.

Îmbunat, îndrumător se scufundă în bazinul de agate.

— O provocare, zici, spuse el.

— Una foarte grea.

— Enunţă-ţi întrebarea.

— Ne ocupăm cu comerţul, zise Rillao cu un glas neutru şi rece. Şi am fost angajate să îndeplinim cerinţele celor care ne plătesc.

— Ah, spuse îndrumătorul. Angajatori din grupul vostru planetar?

— Da, răspunse Rillao.

— Care doresc acelaşi lucru?

— Da.

Lelila se chinuia să descifreze codul conversaţiei. Se întreba de ce ar fi contat originea clienţilor. Începu să spună că ea era propriul ei client. Zgârietura de pe mână o înţepă scurt. Îşi aminti de avertismentul lui Rillao de a-şi controla vocea.

— Asta este o provocare, zise îndrumătorul. Pentru tine, adică.

Ochii faţetaţi se îngrămădiră în direcţia Lelilei.

— În cazul ei, cine ştie? O să ne facem griji pentru ea mai târziu. Ochii faţetaţi îşi reîntoarseră atenţia spre Rillao. Credeam că poporul tău a dispărut.

— Nu... chiar, spuse Rillao.

— Mă gândeam că firrerreo nu fac parte din branşă, zise el.

— Suntem foarte adaptabili.

— Văd, văd. Asta e bine... un mod bun de a împiedica să deveniţi dispăruţi. Ah, chiar înţeleg, vrei să măreşti baza genetică.

Rillao rămase tăcută.

— Sau poate să îţi retragi poporul din branşă. Să provoci probleme, publicitate...

— Tot ce te interesează pe tine e forma banilor mei.

Codul deveni clar pentru Lelila vânătoarea de recompense. Rillao cerea să cumpere un sclav.

Viaţa ţi-a fost prea ferită, îşi spuse ea. *E un lucru bun că ai devenit vânătoare de recompense.*

Se uită pieziş la Rillao, prin perdeaua ei de păr umed. Se simţi roşind de furie şi de umilinţă, să fie descrisă ca o cumpărătoare de sclavi pentru unul care procura sclavi.

Ce contează, îşi spuse Leia, *ce crede îndrumătorul despre cum îţi câştigi traiul? Ce-ţi pasă ce gândeşte îndrumătorul? Aminteşte-ţi ce treabă ai. Treaba ta e să găseşti nava care a scăpat. Şi dacă înşelăciunea este mijlocul potrivit... gândeşte-te la răsplata pe care o vei primi când vei reuşi.*

— Căutarea va fi scumpă, zise îndrumătorul. Trebuie să înţelegi asta. Multe datte trebuie analizate pentru o informaţie foarte mică.

Rillao alungă problema costului cu un gest. Se întoarse spre Lelila, care îşi dădu seama dintr-odată că Rillao nu avea bani. Rillao nu avea nimic.

— Plăteşte-l oricât doreşte, îi spuse Rillao Lelilei.

— Dar eu nu... Se opri, gândindu-se, Fireşte că am bani la mine. De ce am crezut că nu am?

Zăpăcită, tulburată, sări în picioare.

Balansându-se periculos în vârfurile degetelor pe pietrele umede, se legănă şi aproape căzu. Rillao o prinse de antebraţ, ţinând-o, scoţând-o din halucinaţia ei momentană că era două persoane. Una, Lelila, vânătoarea de recompense, directă şi flegmatică, cealaltă, o străină cu ochi duri şi periculoasă din cauza puterii pe care i-o dădea mânia.

Rillao îi prinsese câteva şuviţe de păr împreună cu braţul. Fără să vrea, o trase de ele.

— Doare, zise Lelila. Dă-mi drumul, îi plătesc. Străina înfuriată dispăru.

În silă Rillao îşi retrase mâna, holbându-se la Lelila cu o expresie curioasă şi atentă.

Evitând privirea lui Rillao, Lelila se întoarse către îndrumător.

— Cât să îţi plătesc?

— Depinde de căutare.

Fiinţa îşi întinse câteva tentacule şi le înfăşură în jurul suprastructurii de sticlă. Restul membrelor şi le cufundă în agate.

Lelila se lasă pe vine iar, pentru a aştepta.

O notă muzicală stranie, cu un ton înalt şi cristalin ieşi din suprastructura de sticlă. Fiinţele fără oase întinse pe sticlă începură să se mişte şi se căţărară cu o fluiditate nepăsătoare către îndrumător. Mişcarea lor modifica tonul şi intensitatea notelor, creând o melodie nepământească. Cu cât se apropiau mai mult, cu atât mai înaltă devenea nota. Rillao miji ochii şi îşi îndreptă umerii, ca pentru a respinge melodia. După ce sunetul trecu total de limita auzului Lelilei, Rillao gemu încetişor, lăsă capul în jos şi îşi puse mâinile pe urechi.

Toate fiinţele din suita îndrumătorului se adunară în apropiere, îşi împletiră tentaculele unele cu altele, până când reţeaua lor organică aruncă o umbră neregulată asupra acestuia.

Ochii lui cristalini se concentrară în bazin, tentaculele libere ale îndrumătorului căutară prin pietrişul de agat. Pietrele se loviră unele de altele şi scoaseră clinchete, apa le făcea să sune ca şi cum ar fi fost goale.

— Ce face? şopti Lelila.

— Şşş!

Degetele şi genunchii o dureau, dar nu voia să se aşeze în baltă. Părul ud o făcea să îi fie frig. Rămase pe loc, cu picioarele tremurând.

O clipă mai târziu, îndrumătorul încetă să mai caute prin pietrişul de agat. Celelalte fiinţe se desprinseră unele de altele şi alunecară pe tentaculele lor răsucite înapoi spre locurile lor din heleşteie şi de pe cadrul de

sticlă. Dacă se întorseseră sau nu la poziţiile lor de dinainte, Lelila nu îşi dădea seama. Melodia ajunse iar în auzul ei, apoi se opri brusc în mijlocul unui tril, când tentaculele îndrumătorului se desprinseră de bare.

Tentaculele îndrumătorului se aranjară ca o rozetă în jurul trupului lipsit de oase. Ochii de cristal se ridicară deasupra apei.

Unul dintre tentacule ieşi la suprafaţă şi se întinse în faţa Lelilei, care îşi strecură mâna în buzunarul în care ţinea banii.

— Cât costă? întrebă Rillao cu un glas încordat.

Îndrumătorul spuse o cifră. Leia îşi strânse mâna pe bancnote.

Preţul reprezenta o parte importantă din resursele lor.

Nu-i momentul să mă cert pe lucruri mărunte, îşi zise ea. Puse un pumn de credite în trompa apucătoare a îndrumătorului, care se încolăci în jurul lor şi se scufundă cu un pleoscăit. Tentaculul se îngropă în pietrişul de agat, creditele dispărură. Când reapăru, nu mai era nimic în el.

— Nu am găsit pe nimeni din specia ta, firrerreo, spuse îndrumătorul. Nici măcar unul nu a fost vândut public.

Lelila sări în sus, scandalizată. Aproape căzu, pentru că picioarele îi amorţiseră.

— Nimic! spuse ea. Ne-ai luat banii pentru nimic!

— Vă iau banii pentru timpul meu şi pentru experienţa mea, zise îndrumătorul calm. Nu pot obţine rezultate care nu există!

— Ai fi putut să ne avertizezi!

Îndrumătorul se retrase.

Rillao o prinse pe Lelila pe după umăr.

— Nu contează, spuse ea.

— Dar am fost înşelată...!

— Nu rosti acuzaţii pe care nu le poţi susţine, zise îndrumătorul pe un ton ameninţător.

— Îndrumătorul nu poate obţine rezultate care nu există, spuse Rillao. Părea calmă, nu atât resemnată, cât uşurată.

Lelila era uluită că Rillao nu avusese o izbucnire de furie, că nu îl lovise pe îndrumător, că nu îi smulsese tentaculele ca să le arunce prin curte.

— Mulţumesc, îndrumătorule, zise Rillao încet.

— Firrerreo! spuse acesta dintr-odată.

— Da, îndrumătorule?

— Nu am găsit nici o înregistrare publică. Nu aş avea o înregistrare a unei tranzacţii private.

Rillao se încordă. Degetele i se înfipseră în umărul Lelilei.

— Îţi voi spune ceva ce am auzit, dacă promiţi să îmi confirmi sau să îmi infirmi zvonul.

— Enunţă-ţi întrebarea. Glasul lui Rillao era o şoaptă joasă, ameninţătoare.

— Se spune, le zise îndrumătorul, că Staţia Azil, îşi închipuie că poate concura cu Chalcedon.

R2-D2 ciripi îngrijorat.

— Azil? rosti Lelila. Nu cunoştea nici un loc numit Staţia Azil.

— Aş fi crezut, spuse Rillao încetişor, că Republica a distrus acel cuib al răului cu prima ocazie.

Ochii faţetaţi şi scânteietori ai îndrumătorului se întreptară spre Rillao.

— Poate că Republica îl consideră folositor, zise Indexerul şi se scufundă în apă.

Pielea i se împestriţă şi dispăru pe culorile pământii luminoase ale cuibului de agat.

R2-D2, nerăbdător să scape de umezeală, făcu un sfert de rotire şi porni pe pietre. În timp ce Lelila o urma

pe Rillao afară din curte, pietrele rotunde şi netede se mişcară şi ţăcăniră pe fundul bazinului.

Afară, în stradă, Lelila se încruntă.

— De ce ar vrea Republica să distrugă Staţia Azil? întrebă Lelila.

— Este un loc în care Imperiul îşi testa metodele de coerciţie şi de ucidere... pe subiecţi cu raţiune.

— Dar trebuie să se fi oprit! ţipă Leia. Trebuie să se fi oprit când s-a prăbuşit Imperiul. Nu?

— Nu ştiu, spuse Rillao. Am pierdut legătura.

***

Afară din hotel, Han mergea pe potecă.

Era furios. Furios mai întâi pentru că Luke avea bănuieli şi, mai apoi, pentru că refuza să poarte o discuţie raţională despre acestea.

Han încă avea sentimente pentru Xaverri, nu le putea nega. Nu ar fi vrut. Dar nu credea că ar fi trebuit să fie criticat pentru ele.

Ar trebui să uit că am iubit-o odată pe Xaverri? se gândi Han. *Am ales-o pe Leia şi ea pe mine. Pentru că ne iubeam. Nimic din asta nu s-a schimbat. Eu o iubesc. O iubesc acum. Ce am simţit pentru Xaverri a fost... demult.*

Se întrebă dacă ar fi trebuit să o caute pe Xaverri şi să îi ceară să stea departe de Luke pentru o vreme. Sau să o caute pe Xaverri, apoi pe Luke şi să îi spună amândoi despre noaptea anterioară. Dar asta părea prea mult, ca şi cum Han ar fi avut ceva pentru care să îşi ceară iertare.

Înjură încetişor pentru sine. Nu avea habar unde locuia Xaverri. Nu ştia unde să o caute, în afara complexului lui Waru. Deocamdată, nu era în stare să se întoarcă acolo. Nu era în stare să mai vadă ce văzuse cu

o zi în urmă. S-ar fi putut întoarce la hotel şi să îl întrebe pe 3PO unde o găsise pe Xaverri atunci când o căutase.

Dar nu voia să facă nici asta.

E o listă destul de mare, se gândi el, cu lucruri pe care nu poţi sau nu vrei să le faci. Uită-le pe toate. Xaverri poate să îşi poarte singură de grijă – aşa cum ţi-a spus foarte clar. Şi Luke o fi el mânios, dar nu e prost. Dacă avea de gând să-şi piardă de tot stăpânirea de sine, ar fi făcut-o la hotel, cu mine.

Alege o problemă în care poţi să faci ceva, îşi spuse Han, îndreptându-şi paşii către domul primitor al barurilor şi localurilor de pariuri. Şi cât te ocupi de asta, începe să te gândeşti – bine – ce să faci în privinţa lui Waru.

***

Jaina deschise cu grijă uşa şi trase cu ochiul afară. Lumina bătea din spatele ei, aruncându-i umbra departe pe piatra întunecată. Stinse iute lumina de teamă că cineva se uita.

Ascultă atentă. Auzea un bâzâit încet.

Oare e un droid de pază? se întrebă ea. Intră înapoi în celulă. Lăsă uşa întredeschisă foarte puţin. Un droid de pază vedea pe întuneric. Ar fi dat alarma. Apoi unul dintre proctori ar fi venit şi ar fi închis-o pe Jaina înapoi în celulă. Poate pe veci!

Zumzetul nu se mişca. Şi chiar nu suna ca un droid. Speriată, dar hotărâtă, Jaina frecă între ele câteva molecule de aer pentru a face o strălucire slabă. Le trimise în mijlocul sălii de adunare.

La intrarea în coridor stătea un proctor. Ar fi trebuit să stea în picioare. În schimb, se sprijinea. Şi dormea. Zgomotul era sforăitul lui.

Jaina se strecură din celulă. Uşa se închise în urma ei. Lăsă lumina să scadă până când aproape se stinse.

Merse câţiva paşi înainte şi se opri. Era speriată. Proctorul s-ar fi putut trezi în orice clipă. Dacă se întorcea şi intra înapoi în siguranţa celulei ei, nu i-ar mai fi fost frică. Putea să aprindă aerul şi s-ar fi încălzit.

Dar dacă ar fi făcut asta, nu l-ar mai fi găsit pe Jacen şi nu i-ar mai fi văzut pe mama şi pe tata şi nu ar fi ştiut niciodată ce se întâmplase cu Anakin.

În capătul opus al încăperii, o dâră slabă de lumină lucea în întuneric. Jaina se strecură către ea, cu mâinile întinse în faţă ca să nu dea peste ceva. Dâra de lumină ieşea pe sub una dintre uşile celulelor.

— Jacen? întrebă ea.

— Scoate-mă de aici! şopti el.

— Şşş!

Ar fi fost mult mai simplu dacă ar fi putut să vorbească între ei, în minte. Dar dacă ar fi făcut-o, Hethrir ar fi ştiut. Jainei îi era teamă şi să încerce.

Se uită la proctor. Capul i se legănă înainte. Fornăi şi aproape că se trezi. Jaina îngheţă.

Proctorul mormăi ceva. Alunecă în jos pe zid şi îşi sprijini capul pe genunchi.

Începu să sforăie iar.

Jaina lovi între ele câteva molecule de aer. Scoteau un zumzet încet, zăngănitor. Poate că acum proctorul nu o să o mai audă.

— Grăbeşte-te! şopti Jacen.

Jaina rânji.

Uşile celulelor erau zăvorâte, nu încuiate. Nu puteau fi deschise dinăuntru. Nu era nevoie să fie închise pe afară. Hethrir nu se gândise că unul dintre copii ar fi putut scăpa şi ar fi putut deschidde toate uşile.

Jaina apucă mânerul şi deschise uşa.

Uşa scârţîi.

— Ce? Cine-i acolo? Proctorul se împletici.

Jaina sări în spatele uşii.

Proctorul veni în fugă la celula deschisă.

— Ce se-ntâmplă aici? Cum ai deschis uşa?

— Nu ştiu, zise Jacen. S-a deschis!

Jaina nu îl vedea pe proctor, dar îl auzi lovind zăvorul.

Împinse uşa spre el cât de tare putu.

Lemnul greu îl pocni în cap. El strigă şi căzu în celula lui Jacen. Acesta fugi pe lângă el şi Jaina trânti uşa, ca proctorul să rămână înăuntru.

El începu să strige şi să bată în uşă, dar Jaina nu îi acordă nici un pic de atenţie.

Jacen o strânse puternic în braţe pe Jaina. Şi ea făcu la fel cu el.

— Jasa, Jasa, ce mă bucur să te văd...

— Jaya, credeam că te-au luat...

— ... dar ce-i cu Anakin? Şi...

— ... e cel mai îngrozitor loc...

— ... Şi şcoala e aşa de...

— ... plictisitoare! Cred că sunt toţi nişte mincinoşi…

— ... da, mincinoşi, pentru că au spus că mama şi tata...

— Nu sunt morţi! zise Jacen. Nu sunt!

— Ştiu, spuse Jaina. Doar vor să ne facă să credem asta.

Rămaseră în raza de lumină slabă în timp ce moleculele de aer cald ale lui Jacen se roteau în jurul picioarelor lor.

Proctorul lovi iar în uşă.

— Daţi-mi drumul!

— Nu! zise Jaina. Se bucura că nu îi spărsese capul. Se bucura într-un fel.

Jacen rânji la ea. Un dinte din faţă i se mişca şi lui, dar încă nu îl pierduse.

— Uite! spuse Jaina. Îmi creşte un dinte nou!

Îşi trecu limba prin spaţiul liber ca să îi arate lui Jacen unde îi ieşea dintele.

— Şi mie. În curând, adică.

— Să mergem! Jaina îl luă de mână şi îl trase către întunericul cel mai negru al coridorului.

— Stai! Ce-o să facem? Cum rămâne cu ceilalţi?

— Ne căţărăm pe lângă dragon, fugim şi poate reuşim să ajungem destul de departe ca să ne gândim la mama şi la unchiul Luke. Nu se gândise la ceilalţi copii.

— Poate vor să vină cu noi. Sau să fugă singuri.

Jaina era nerăbdătoare, dar bănui că Jacen avea dreptate. Alergă la uşa de lângă el şi o deschise. Încinse nişte aer ca să vadă.

— Noi fugim. Poţi să fugi sau să rămâi aici!

În spatele ei, Jacen alergă la uşa din cealaltă parte a celulei lui şi o deschise.

— Fugim! Vrei să fugi şi tu?

Cei mai mulţi dintre copii săriră din paturile lor de pe podea şi goniră în sala de adunare. Dar câţiva se retraseră în colţurile celulelor.

Jaina nu încercă să îi facă să vină cu ea. Nu avea timp. Lăsă uşile deschise, în caz că voiau să se răzgândească.

Apoi deschise ultima uşă.

— Fugim! Vrei să...

Vram se holba la ea. Jaina se opri.

Hethrir îl închide şi pe Vram noaptea! se gândi Jaina. *L-a făcut ajutor, dar nu are cu adevărat încredere în el.*

Vram avea un pat, o pătură şi o lumină. Dar tot era încuiat noaptea.

— Nu! zise Vram. Era foarte speriat. Nu mă lovi, te spun lui Hethrir.

Jaina se temea. Ceilalţi copii se strângeau în spatele ei, agitaţi, şoptind, fericirea şi speranţa adunându-se în jurul lor. Nu se gândise că vreunul dintre ei ar fi putut să fugă să pârască. Nu se temea că vreunul ar fi putut să o facă. Dar Vram ar fi făcut-o, în noua lui tunică ruginie.

— Vrei... vrei să vii cu noi?
— O să mă loveşti! O să mă omori!
— Ba nu!
El luă o gură mare de aer.
— Ajutor!
Mânioasă, Jaina îi trânti uşa în nas.
Jacen o apucă de mână. Împreună, fugiră pe coridor cu focurile de aer scânteietor învârtejându-se în faţa şi în spatele lor.
Ceilalţi copii îi urmară.
Soarele minuscul tocmai apunea când ajunseră la scara care dădea afară. Jaina fugi pe trepte şi îşi înălţă capul peste margine. Nimeni nu era de pază. Terenul de joacă era pustiu.
— Cum rămâne cu... dragonul? întrebă unul dintre ceilalţi copii.
— Nu ştiu, răspunse Jaina. Jacen, nu putem să folosim instrumentul universal, apune soarele!
Jacen aprinse un mic vârtej de aer încins şi îl concentră. Era mult mai strălucitor decât lumina lentilei de la unealta Jainei. Traversa terenul dejoacă. Jaina şi Jacen fugiră după el.
— Dragonule! ţipă Jacen. Hei, dragonule!
Dragonul ţâşni din nisip şi urlă. Dar nu se aruncă în gard. Se uită în jur, pufni şi sări în aer, încercând să prindă jucăria de foc pe care i-o făcuse Jacen. Apoi se ghemui lângă gard şi îşi lipi umărul de plasă.
Jacen o mângâie pe solzii ca nişte pietricele.
Aş vrea să pot face asta! se gândi Jaina. *Să mângâi un dragon şi să mă împrietenesc cu el, ca Jacen.*
Dar ştia că Jacen era niţel invidios pentru că ea putea să desfacă aparatele şi să le monteze la loc, ba chiar să le facă mai bune.
Jacen stătea nas în nas cu dragonul. Acesta pufni. Jacen pufni şi el. Îşi vârî mâna prin gard şi mângâie

crestele grele de pe fruntea ei. Dragonul şfichiui cu limba.

Jaina tresări.

— Cred că doar mă gustă, şopti Jacen. Dacă e ca şopârlele de acasă.

— Să te guste! Ca să te mănânce, poate!

— Ştie că sunt eu. Haide!

— Eşti sigur?

Atunci alarmele începură să sune şi nu mai avură de ales.

Jacen se căţără pe gard şi sări peste el. Jaina îl urmă. Plasa de sârmă îi zgârie mâinile. Se aruncă peste şi sări jos pe partea cealaltă.

Ceilalţi copii se îmbulziră peste gard şi săriră pe pământ, dar rămaseră cât mai departe de doamna dragon.

Aceasta îşi trecu limba peste pantofii lui Jacen.

— Nu vrea decât să fie sigură că o să mă recunoască, insistă Jacen. Se sui uşurel în spatele doamnei dragon. E în regulă, doamnă dragon? Pot să merg călare pe tine?

Ea fornăi şi îşi înălţă capul, dar nu se ridică în două picioare şi nici nu se rostogoli ca să încerce să îl frece pe Jacen de gard şi să îl dea jos. Băiatul legănă jucăria de foc în faţa ei.

— Haide, grăbeşte-te!

Jacen îi întinse mâna Jainei. Ea o prinse şi sări în spatele dragonului. Acesta se legănă pe picioare, ridicându-se mai întâi pe picioarele din spate, apoi pe cele din faţă Jaina ţipă surprinsă şi îl prinse pe Jacen de talie. S-ar fi simţit mult mai bine dacă dragonul ar fi fost un speeder de teren şi ea l-ar fi condus.

Ceilalţi copii fugiră spre dragon. Jaina îi prinse de mâini şi îi trase pe spatele lui. Curând, dragonul era acoperit de copii. Cei mai mulţi erau pe spatele lui, dar câţiva atârnau pe picioarele ei, chicotind.

— Încă e bine, doamnă dragon? întrebă Jacen. Putem să mergem cu toţii călare pe tine? Se uită la Jaina. Nu cred că se supără.

— Grăbeşte-te, să mergem, dacă vrem să plecăm! Jaina auzea strigăte din spatele canionului.

Continua să aştepte ca puterea lui Hethrir să se înalţe deasupra ei. De îndată ce avea să afle că fugeau, avea să o trântească la pământ. Avea să îşi arunce pătura rece şi grea peste ea, aşa cum făcuse atunci când încercase să o apere pe Lusa...

Jacen îşi legănă jucăria de foc prin faţa doamnei dragon.

Jaina se înfioră.

— Ai grijă, Jasa, şopti ea. Ai grijă.

Legănându-se prin nisip, dragonul urmări punctul de lumină depărtându-se de gard şi intrând în gura canionului. Jucăria de foc făcea ca umbrele din jur să se mişte peste tot în jurul lor.

Jaina îşi dorea ca Lusa să fie cu ei. Se întrebă cum ar fi putut prietena ei centaur să călărească un dragon. Dar se gândi că poate Lusa nu ar fi avut nevoie să călărească, pentru că avea patru picioare cu care să fugă. Îşi dorise atât de mult să fugă.

Jaina îşi făcea griji pentru Lusa şi pentru lupul cocoşat al domnului şambelan.

Cumva, se gândi Jaina, *cumva o să îi găsesc şi cumva o să îi salvez! Nu-mi pasă ce face Hethrir!*

Dragonul urca o dună abruptă, împleticindu-se pe nisipul alunecos. Jacen se prinse de gâtul dragonului, Jaina, de talia lui şi copiii din spatele Jainei, de talia ei. Cu toţii alunecau puţin în spate. Doamna Dragon dădu din coadă înainte, înapoi şi în sus, ţinându-i pe copii pe spatele ei.

— Cred că ne place, spuse Jaina, încercând să nu pară speriată.

Jacen rânji. Apoi deveni serios.

— Unde mergem?

— Departe, spuse Jaina.

Dragonul ajunse în vârful dunei. Se opri şi îşi înălţă capul, cu nările fremătându-i în timp ce mirosea vântul.

Jacen se apleca în faţă şi îi şopti dragonului ceva. Doamna Dragon sări de pe creasta dunei de nisip şi alunecă pe pantă. Cu toţii ţipară încântaţi. Era mai bine decât în orice parc de distracţii!

Doamna Dragon ajunse la poalele dunei. Merse pe pământ către râu şi pădure. Se putea mişca foarte repede atunci când voia.

Jacen se căută în cămaşă.

— Ce faci? Jaina credea că el se scărpina. Te-a muşcat ceva?

— Să mă muşte pe mine? exclamă Jacen.

— O să se întâmple într-o zi.

— Nu mă muşcă nimic niciodată! zise Jacen.

Îşi scoase mâna din cămaşă şi îi arătă. La lumina stelelor, o creatură mică se zvârcolea încet în strânsoarea lui şi se uita în jur cu ochi luminoşi.

— Ce e? Era în celula ta?

— Nu... deschise niţel mâna. Creatura îşi desfăcu două perechi de aripi şi apucă degetul lui Jacen cu o pereche de picioare.

— E de pe Munto Codru! spuse Jaina. E un liliac. Nu aveai voie să te joci cu liliecii!

— Nu mă jucam, zise Jacen. Mă uitam. E foarte interesant.

Liliacul căscă. Dinţii ascuţiţi străluciră în lumina stelelor.

— E otrăvitor! spuse Jaina.

— Doar mă uitam la el, repetă Jacen. Nu am vrut să îl iau cu mine, adică, de unde să fi ştiut că avea să vină cineva să ne fure?

— Ce ai de gând să faci cu el acum?

Liliacul se ghemui în mâna lui Jacen, întinzându-şi aripile în patru direcţii. Jacen îi atinse vârful aripilor cu degetul.

— Îl las să zboare, zise el. A fost ţinut prizonier. E plictisit.

Jacen îşi ridică mâna. Liliacul cu patru aripi îşi înălţă capul, piui câteva note, îşi întinse aripile şi dispăru în beznă.

Doamna Dragon mergea fără oprire prin nisip. Jaina se tot aştepta ca o barcă să plutească pe deasupra lor. Se aştepta ca Hethrir şi proctorii lui să aterizeze cu ea şi să îi facă să se întoarcă.

Dar asta nu se întâmplă.

Doamna Dragon continua să meargă. Micul soare se îndrepta spre orizont. Călătoriseră toată ziua. „Toată ziua” era doar jumătate dintr-o zi obişnuită, dar Jainei i se făcu sete, apoi foame şi apoi începu să aibă dureri de la prea mult călărit.

În depărtare, un râu scânteia în lumina stelelor. Şerpuia printre copaci şi ducea la o pădure. Ar fi fost mai uşor să se ascundă acolo decât pe nisipul gol.

Doamna Dragon îşi înălţă capul şi mirosi aerul. Lăsă iar capul jos şi merse chiar şi mai repede către râu.

Picioarele Doamnei Dragon pleoscăiau în noroiul de pe marginea apei. Se opri şi fornăi. Îşi puse capul jos şi Jacen alunecă pe el. Jaina se prinse de solzii Doamnei Dragon şi se ţinu. Ceilalţi copii săriră de pe spatele ei.

Doamna Dragon voia să bea din râu. Apoi se aruncă în el. Ieşi şi se tolăni pe pietriş, ca o nouă insulă. Îşi scufundă capul în apă şi scoase bule pe nas. Se scutură.

Jaina căzu în apă. Se luptă şi se trase pe mal. Ştia că ar fi trebuit să fugă, dar îi era îngrozitor de foame, de sete şi era obosită. Bău din râu.

Cerul deveni din negru violet şi apoi roz şi galben şi albastru, pe măsură ce soarele gonea în sus. Copacii aruncau umbre răcoroase.

Toate tufişurile de pe marginea râului erau încărcate cu fructe de pădure. Doar dacă te uitai la ele şi îţi lăsa gura apă. Dar îi era prea frică să mănânce din ele.

Nu am încredere în nimic de pe planeta asta, se gândi ea. *În afară de Jacen şi poate de Doamna Dragon. Hethrir a spus că e prietenul nostru, dar nu era, nu era! Şi a spus că încerca să ne înveţe lucruri pe care trebuie să le ştim. Dar minţea şi atunci.*

Şi chiar şi Tigris, care nu era întotdeauna complet rău, spusese că Doamna Dragon o să îi mănânce.

Doamna Dragon se lăsă mai mult în apă, scufundându-i pe copiii care atârnau pe lateralele ei. Se ridică, împroşcând cu putere. Jaina râse. Dar tot îi era foame.

Jacen fugi pe mal. Liliacul cu patru aripi ateriză în părul lui ud. Liliacul ciripi şi piui. Jacen merse drept la unul dintre tufişuri şi luă o mână de fructe de pădure.

— Jacen! Pot fi otrăvitoare!

El şi le băgă în gură şi le mâncă.

— Nu fi fraieră, Jaya, spuse Jacen.

— Nu sunt, Jasa, zise ea, accentuându-i porecla.

— Cineva a construit locul ăsta. Corect?

— Da. E evident.

— Deci cineva a pus pe el chestii care sunt bune de mâncat.

Îi dădu câteva fructe. Jaina le mâncă. Erau delicioase.

Mai târziu, toţi copiii şedeau pe malul râului, plin de fructe dulci, şi se încălzeau şi se uscau în soare. Unul dintre cei mici – de vârsta lui Anakin – se ghemui lângă Jaina.

— Putem să mergem acasă acum?

— În curând, zise ea. În curând, cred.

— Vreau la mami, spuse micuţul, scâncind.

— Şi eu, spuse Jaina.

Îl strânse în braţe pe cel mic. Buza inferioară îi tremura şi trebui să se oprească din vorbit pentru a nu începe să plângă în faţa celorlalţi. Nu voia să îi sperie. Ea era speriată pentru că nu ştia ce să facă acum. Se uită la Jacen şi înţelese că nici el nu ştia ce să facă.

Jaina fugi ca să se aşeze lângă Jacen.

— Trebuie să găsim un loc în care proctorii ăia să nu poată să meargă, zise ea.

El dădu din cap aprobator.

— Ce putem să facem noi şi ei nu pot? întrebă Jacen.

— O grămadă de chestii, zise Jaina. Aproape se întinse ca să ridice o piatră...

— Nu, nu, Jaina! ţipă Jacen.

Chiar înainte ca Jacen să spună ceva, ea se retrăsese. Îi era teamă că puterea lui Hethrir avea să se ridice în jurul ei. Şi îi era teamă că ar fi găsit-o, dacă îşi folosea abilităţile pentru a mişca ceva mai mare decât moleculele de aer.

— O grămadă de lucruri, de obicei, zise ea cu tristeţe.

— Suntem mici, spuse Jacen. Şi ei sunt mari. Nu e corect.

— Da, zise Jaina. Suntem mici. Şi ei sunt mari.

Arătă peste râu, unde tufişurile dese creşteau pe malul opus.

— Pariez că nu ar putea intra în tufişurile alea. Pariez că noi putem.

Jacen rânji.

— Ar fi ca în peşteri.

— Şi atunci am putea să ne furişăm afară când s-ar întuneca şi să încercăm să le găsim navele spaţiale.

— Sau capsulele pentru mesaje.

— Sau să îl răpim pe unul dintre ei şi să îl facem să ne ducă acasă!

Jaina se uită la Jacen cu scepticism. În mare parte glumea. Dar amândoi îşi doreau să fie posibil.

— Mai bine mergem.

— Hei, toată lumea! zise Jaina.

Ceilalţi copii încetară să se mai joace în apa joasă a râului sau să se suie pe spatele Doamnei Dragon ori să mănânce fructe de pădure din tufişuri.

— Trebuie să fugim, spuse Jaina.

— Altfel proctorii o să vină şi o să ne bage înapoi la închisoare.

O fetiţă mică veni şi o îmbrăţişă pe Jaina de talie.

— Sunt obosită, Jaya, zise ea.

Semăna atât de mult cu Anakin, încât Jainei îi venea să izbucnească în lacrimi. Îi era dor de fratele ei mai mic şi era îngrijorată pentru el chiar dacă uneori putea să fie o pacoste.

— Ştiu, spuse Jaina. Şi eu sunt. Să mergem să ne ascundem în tufişuri şi pe urmă putem să tragem un pui de somn. Bine?

Micuţa lovi cu degetul mare de la picior în praf.

— Da, cred, zise ea fără tragere de inimă.

Jaina o ţinu de mână şi Jacen îl luă de mână pe alt micuţ. Se strânseră laolaltă şi înaintară prin râu către malul opus.

Doamna Dragon pufni şi împroşcă cu apă, mişcându-şi în cercuri coada lungă, cu solzi ca nişte pietricele.

Îşi băgă capul sub apă şi ieşi cu gura plină de ierburi. Le mestecă liniştită.

— Eşti foarte frumoasă, Doamnă Dragon, spuse Jacen scărpinând-o între sprâncene. Dar eşti prea mare ca să vii cu noi. Poate că ar trebui să te întorci în deşert şi să te ascunzi, să nu îţi facă proctorii rău.

Doamna Dragon se lăsă în apă până când doar spatele, ochii şi nările i se mai vedeau la suprafaţă. Clipi. Pleoapele îi aruncară Jainei picături de apă în faţă.

— Cred că se gândeşte că e ascunsă, spuse Jaina.

Jacen ezită, îngrijorat.

— Trebuie să mergem, zise Jaina. Trebuie să ne ascundem. O să fie bine, Jacen. Poate chiar o să creadă că ne-a mâncat şi o să-i dea o recompensă, ce o să se mai bucure.

Jacen rânji.

Copiii pleoscăiră cu toţii prin râu, se suiră pe malul opus, se târâră pe pământul acoperit cu muşchi ud şi se strecurară în tufişurile dese.

Jacen găsi un fel de potecă. Spuse că probabil o făcuse un fel de animal. Jaina spera să nu dea peste animal. Îşi închipui că probabil avea dinţi şi gheare uriaşe.

Dar Doamna Dragon are dinţi şi gheare uriaşe, se gândi Jaina, *şi s-a dovedit că e bună.*

Jacen îşi desfăcu liliacul cu patru aripi din păr şi îl ţinu cu blândeţe în mâini, uitându-se la feţişoara ascuţită. Liliacul se zvârcoli şi Jacen îi dădu drumul. Zbură, trecând iute prin umbrele verzi-aurii de sub tufişuri.

— O să caute un loc în care să ne ducem, spuse Jacen. Îl convinsese, la fel cum făcuse şi cu Doamna Dragon, şi cu myrminii.

Se târâră pe potecă. Jacen mergea primul şi Jaina ultima.

Fac rămăşag că pe poteca asta sunt tot felul de viermi şi de chestii, se gândi Jaina. Bleah. *Aş vrea să fiu înapoi acasă, în laboratorul de chimie.*

Câteva clipe mai târziu, Jaina auzi voci şi zgomotul speederelor de teren. Îi era teamă că Hethrir şi proctorii erau atât de aproape în spatele ei.

Aproape că am aşteptat prea mult! se gândi ea.

Unul dintre cei mici, târându-se în faţa ei, se opri şi se uită în urmă.

— Jaina! şopti el. Ai auzit...?

— Şşş! Iute! Nu scoate un sunet şi târăşte-te mai departe!

Se târau cât de repede puteau. Jaina nu îl vedea pe Jacen şi abia îl simţea în faţă. Spera ca liliacul să găsească drumul prin tufişuri. Şi apoi?

În spatele ei, Doamna Dragon urlă, împroşcă şi lovi. Proctorii începură să ţipe.

Sper că Doamna Dragon îi calcă în picioare! se gândi Jaina.

Îşi ţinu respiraţia. Se temea că avea să audă zumzetul unei săbii de lumină. Se temea că Hethrir avea să o omoare pe Doamna Dragon fără să se gândească, aşa cum făcuseră şi proctorii care îi striviseră pe myrminii din pantalonii lor.

Pleoscăiturile răsunătoare ale Doamnei Dragon se auzeau tot mai departe.

Jaina rânji. *Doamna Dragon e speriată şi ea,* se gândi ea. *Fuge. Va fi în siguranţă. Dar pariez că mai întâi i-a speriat pe proctori.*

Jaina spera că Doamna Dragon găsise alt petic suculent de ierburi de apă.

— Uite! ţipă unul dintre proctori. Urme, pe malul opus. Haide!

— Iute, şopti iar Jaina, aşteptându-se ca în fiecare clipă să fie trasă înapoi de puterea lui Hethrir.

În faţa ei, ceilalţi copii se târau cât de repede puteau.

Pământul era tot mai noroios. Genunchii pantalonilor Jainei erau uzi leoarcă şi murdari, la fel şi mâinile. Frunzele tufişurilor erau tot mai căzute. Dar fluturau de pe faţa ei, ceea ce era bine, pentru că aveau spini. Spera ca cei mici din faţa ei să fie atenţi la ţepi. Nimeni nu începuse încă să plângă, aşa că poate totul avea să fie în regulă.

În spatele ei, unul dintre proctori ţipă în semn de protest.

— Au! Ce-s astea, tufişuri de spini? Nu mă târăsc prin spini!

— Ba da, strigă proctorul-şef. Sau o să-ţi pară rău.

Jaina se târî mai repede. Vocile erau înfundate. Se bucura, pentru că nu voia să le asculte.

Poteca se deschise brusc într-un loc de sub tufişuri. Când copiii se ghemuiră la marginea spaţiului noroios larg, Jaina putu să îl cerceteze din priviri, dar nu văzu nici unul dintre capetele lui. Era ca un râu, doar că plin de noroi.

Jaina se târî înainte şi i se alătură lui Jacen.

— Unde suntem?

— Nu ştiu, răspunse el. Poate că e un loc în care se tăvălesc animalele. Pentru cele care au făcut poteca. Liliacul ne-a adus aici.

De cealaltă parte a acestui loc, dintre tufişuri se înălţa un copac uriaş. Umbra lui întuneca tonurile verzi-aurii de sub tufişuri. Avea rădăcini răsucite, întinse către partea opusă a mlaştinii.

— Uite! arătă Jacen.

Micul liliac zbură peste pajişte şi intră într-un loc întunecat dintre rădăcini.

— E ca un tunel, zise Jaina.

— Fac pariu că asta e. Pariez că duce în copac, aşa cum e pe lumea lui Chewie!

Liliacul zbură iar afară, pluti şi dispăru în întuneric.

— Cum ajungem acolo?

— Nu ştiu, spuse Jacen. Cred că liliacul a uitat că noi nu putem zbura.

— Am face bine să ne grăbim, zise un alt copil. Ascultaţi!

Proctorii se auzeau aproape. Părea şi că erau furioşi.

Jacen făcu un pas mare în noroi.

Imediat, se scufundă până la genunchi. Încercă să mai facă un pas, dar noroiul se lăsă sub el. Se scufundă până la şolduri.

Jaina se lăsă să alunece pe mal şi îl prinse. Aproape se întinse către el – dar se retrase, speriată că Hethrir ar fi aflat despre ei. Îl trase pe Jacen de mână, dar el continua să se scufunde. Părea înfricoşat.

Jaina plângea de furie şi de teamă.

Dar apoi alţi copii se strânseră în jurul ei, întinzându-se după Jacen, prinzându-l de mâini.

Noroiul îl trăgea, dar copiii, cu toţii, erau mai puternici. Îl eliberară şi îl scoaseră pe mal.

Jaina îl îmbrăţişă. El gâfâi, încercând să nu plângă, încercând să nu facă nici un zgomot care să le atragă atenţia proctorilor.

— Cu toţii m-aţi salvat! şopti el.

Dar încă trebuia să traverseze mlaştina.

Câte un pic odată, se gândi Jaina. Aşa, Hethrir nu mă poate opri, nu mă poate găsi. Câteva molecule...

În loc să le mărească viteza aşa cum făcuse cu aerul pentru a produce lumină şi căldură, aşa cum rotise nisipul în mici vârtejuri, ea încetini moleculele de apă din mlaştină.

Le încetini, şi iar le încetini, şi chiar le opri.

O peliculă subţire de gheaţă se formă lângă mal. Apa mocirloasă îngheţă, crăpându-se în jurul ierburilor de apă, răcind aerul de lângă ele. Modele de chiciură minunate pictau suprafaţa gheţii.

Jacen văzu ce făcea şi o ajută. Împreună, îngheţară un petic îngust pe suprafaţa mlaştinii.

Jaina se târî pe el, cu foarte mare grijă. Pârâia şi gemea sub mâinile şi genunchii ei, dar ea continuă să îngheţe mici particule de apă şi suprafaţa ţinu. Se grăbi în partea opusă a mlaştinii.

Apucă una dintre rădăcinile groase şi răsucite ale copacului şi se trase de pe gheaţă. Palmele şi genunchii îi erau foarte reci şi era foarte obosită pentru că încetinise atât de multe milioane, miliarde şi catralioane de molecule. Dar ajunsese în partea cealaltă! Le făcu semn celorlalţi copii să o urmeze.

Unul câte unul veniră la ea şi se apucară alături de ea de rădăcinile copacului. Liliacul cu patru aripi ieşi din rădăcina goală pe dinăuntru şi zbură înainte şi înapoi.

Jacen veni ultimul. Gheaţa era foarte slabă acum. Se crăpa şi protesta la fiecare pas pe care îl făcea. Jaina era atât de speriată, încât abia mai reuşea să păstreze încetinirea moleculelor de apă, chiar şi cu ajutorul lui Jacen. Acesta era la un braţ distanţă de ea când gheaţa crăpă. Jacen căzu cu faţa în jos în apa mocirloasă rece.

Jaina îl prinse de mână şi îl trase înainte ca el să se scufunde mai mult. Înaintă spre ea într-un fel aflat între înot şi târât. În această parte a mlaştinii, nu exista teren solid, doar noroi şi rădăcinile copacului. Toată partea din faţă a lui Jacen era acoperită de bucăţele de gheaţă şi de iarbă îngheţată. Îşi aruncă braţele în jurul Jainei. Micul liliac ateriză în părul lui şi îi ciripi. Jaina îl ţinu strâns pe Jacen, încercând să îl încălzească.

— R-rădăcina goală d-duce înăuntru, spuse el. Îi clănţăneau dinţii. Până în v-vârf.

— Mergi după liliac! zise Jaina. O să te conducă. Tu o să ne conduci pe noi. Eu vin ultima.

Jacen se târî în rădăcina goală pe dinăuntru. Jaina se prinse de rădăcinile contorsionate de pe mal în timp ce restul copiilor îl urmau pe Jacen în copac. Ea îi ajută pe cei mai mici. Unii dintre ei erau speriaţi şi nu voiau să se târască în întuneric. Jaina se gândi să facă nişte aer luminos ca să îi conducă, dar se temea că ar fi dat foc arborelui. În plus, nu credea că ar fi fost în stare să încălzească aerul şi să ţină apa îngheţată în acelaşi timp.

În cele din urmă, ultimul dintre copii se târî în copac şi dispăru.

Proctorul-şef îşi croi drum printre tufişurile spinoase. Jaina se aruncă în gaură, apoi se întoarse pentru a vedea ce aveau să facă proctorii.

Proctorul avea faţa zgâriată şi salopeta albastru pal era murdară şi sfâşiată. Părea foarte furios. Ceilalţi proctori se luptau să iasă din tufişurile din spatele său. Încercaseră să meargă în loc să se târască pe poteca animalelor. Cu toţii erau zgâriaţi şi sângerau. Jaina se uită la mâinile ei. Era plină de noroi, dar atât.

Proctorul-şef văzu drumul de gheaţă care traversa mlaştina. Se încruntă, verifică suprafaţa cu un picior şi păşi pe poteca solidă. Le făcu semn celorlalţi proctori. Ei se ţinură în spate până când el ţipă la ei şi le ordonă să îl urmeze.

Jaina aşteptă până când el se afla în mijlocul mlaştinii, iar ceilalţi proctori erau înşiraţi în spatele lui pe gheaţă.

Jaina lăsă moleculele de apă. Le simţi desprinzându-se printr-un salt în umiditatea fierbinte a mlaştinii. Gheaţa dispăru. Jaina fugi în rădăcina goală şi nu se mai uită în urmă să vadă ce se întâmpla.

Dar auzi strigătele şi pleoscăiturile.

Se târî mai repede. Interiorul rădăcinii era foarte neted, ca şi cum o mie de generaţii de carii de lemn i-ar fi şlefuit suprafaţa.

Ajunse la capătul rădăcinii. Deasupra ei, ceilalţi copii se căţărau prin trunchiul copacului. Zgomotele pe care le făceau răsunau. Trunchiul se răsucea, iar şi iar, formând o rampă abruptă în spirală care urca în întuneric. Jainei i se păru că vede o frântură din lumina zilei. Se căţără, urmându-l pe Jacen şi pe ceilalţi copii.

10

Lelila auzi ceva. Era un ţipăt de foarte departe, o chemare către altcineva.

— Ce-ai spus?

Geyyahab scoase un sunet întrebător. Nu el vorbise.

— Nu am spus nimic, zise Rillao. Ce ai auzit?

Lelila simţi cum îi tremura mintea. Plesni butoanele de urgenţă ale navei şi ieşi brusc din hiperspaţiu.

Chewbacca urlă şocat, iar Rillao mârâi ceva într-o limbă pe care Lelila nu o auzise niciodată.

— Ce faci? Trebuie să ne grăbim la Staţia Azil!

— Uite, spuse Lelila.

În faţa lor se afla o stea micuţă şi un planetoid la fel de mic, albastru, verde şi cafeniu.

R2-D2 ciripi, Geyyahab scoase un lătrat răguşit, iar Rillao sări înainte surprinsă. Cu toţii se uitau fix la ecran. Lelila îl extinse, minunându-se.

— E artificial, exclamă ea. E prea mic pentru a fi natural. Steaua, planeta...

— E o lume artificială, zise Rillao.

Chewbacca mârâi.

— Nu, spuse Rillao. Nu sunt mitologice. Mi-aş dori să fie. Am sperat să nu văd vreodată una. Împăratul a fost cauza pentru care au fost creeate câteva. Le-a dat ca recompense celor mai cruzi şi mai credincioşi dintre ofiţerii lui. Suveniruri, aşa le zicea. „Suvenirurile” lui erau mai valoroase decât o lume naturală. Tremura de încordare. Se pare că... i-a oferit unul lui Hethrir.

Lelila acceleră. Nava ţâşni spre mica planetă artificială.

Geyyahab se ghemui peste manete, pregătindu-se pentru eschivă. Lumea artificială supravieţuise atât de mult ascunzându-se, pentru că nu era nimic mai mult decât o minusculă scânteie de lumină, întotdeauna în mişcare, evitând întotdeauna rutele spaţiale. Totuşi, putea avea mijloace de apărare. Ar fi putut ataca.

Dar lumea artificială nu atacă. Din câte îşi dădea seama Lelila, era părăsită. Se învârtea sub ea. Căută o navă spaţială. Găsi o pistă de aterizare, dar era goală. Centrul acesteia strălucea în infraroşu de la căldura unei plecări recente.

Fugiseră cu toţii? se întrebă ea. *Dar dacă fugiseră, ce m-a adus aici?*

Nava spaţială se strecură în atmosferă, încetini şi trecu în modul de zbor terestru. Traversă un deşert care cedă locul unei pajişti şi unui râu.

Alderaan se opri, plutind la mică înălţime deasupra apei curgătoare argintii. O şopârlă uriaşă se ridică din ea, pufnind şi lovind cu coada.

— Acolo! exclamă Rillao.

Dincolo de râu, peste o mare bătută de vânt formată din tufişuri verzi joase, un copac uriaş se răsucea în sus la marginea unei mlaştini.

În mlaştină, un grup de oameni se lupta în noroi. Se părea că merseseră până în mijloc înainte de a începe să se scufunde. Lelila nu îşi putea închipui cum de se băgaseră în asemenea situaţie. Ţâşni spre ei, căci părea că într-adevăr aveau nevoie de ajutor. Se ţineau unii de alţii, cei aflaţi cel mai aproape de mal chinuindu-se cu disperare să ajungă la pământ, cei din centru încercând să se caţere peste tovarăşii lor.

Degetele puternice şi ascuţite ale lui Rillao o prinseră de umăr.

— Lasă-i, zise ea. Nu sunt cei pe care îi căutăm. Dacă îi ajutăm, o să încerce să ne oprească.

— Dar se îneacă!

— S-ar putea să se înece unii pe alţii, spuse Rillao fără compasiune. Dacă s-ar ajuta unii pe alţii, dacă nu s-ar panica, ar putea supravieţui. Dacă îi ajutăm... o să ne omoare.

Geyyahab ţipă încântat. Arătă spre ramurile uriaşului arbore răsucit.

Acolo, pe o cracă la fel de mare ca o potecă de grădină, un grup de copii stătea departe de pământ. Făceau semne bucuroase către *Alderaan*.

Nava se coborî uşurel lângă ei. Lelila sări în picioare şi fugi către trapă. Rillao o urmă. Deschiseră trapa şi simţiră aerul curat, o adiere blândă, mirosul lucrurilor care creşteau şi ţipetele entuziasmate de întâmpinare ale copiilor.

Lelila nu vedea clar. Îşi dădu părul din ochi, dar nu o ajută să vadă mai bine.

Plâng, se gândi ea. *De ce plâng? Ar trebui să fiu fericită, mi-am găsit prada.*

Clipi pentru a goni lacrimile.

— Mama! Mama!

Lelila vânătoarea de recompense dispăru ca şi cum nu ar fi existat niciodată.

Jaina se aruncă în braţele Leiei, sărind peste o crăpătură ce dădea direct spre mlaştină. Iute, Chewbacca apropie *Alderaanul* de ramură. Jacen o luă pe Rillao de mână şi păşi grav pe navă.

Leia îngenunche şi îi îmbrăţişă pe Jaina şi Jacen, apoi îi lipi de ea cu o mână. Nu suporta să le dea drumul, chiar în timp ce se întindea spre copii care stăteau încă în copac. Cu ajutorul lui Rillao, toţi copiii trecură din arbore în *Alderaan*.

— Mama! Mama! I-au luat pe Anakin şi pe lupul cocoşat al domnului şambelan şi au luat-o pe Lusa, trebuie să îi găsim înainte să îi taie coarnele Lusei!

— Am ştiut că nu ai murit, mamă, zise Jacen. Tata... tata e bine? Unchiul Luke...? Chewie pilotează *Alderaanul*?

Leia dădu din cap.

— Da. Da, sunt cu toţii bine. Chewie e aici.

— Ştiam eu! zise Jaina. Ştiam că Hethrir ne minţea. Ne-a spus o grămadă de minciuni.

— E un om rău, spuse Jacen. Nu vreau să fie naşul!

— Nu e naşul vostru, zise Rillao. Voi sunteţi toţi? Nu a mai rămas nimeni în copac?

— Stai! spuse Jacen.

Se întinse către trapa deschisă, fluieră şi ciripi. Leia îl ţinu, de teamă că ar fi putut dispărea, că ar fi putut sări înapoi în copac, că ar fi putut iar scăpa din braţele ei...

Un mic liliac cu patru aripi zbură în *Alderaan* şi ateriză în părul lui Jacen.

— Ăştia suntem toţi! zise Jacen.

Coridorul şi cele două cabine erau pline de copii, cu toţii murdari şi zgâriaţi, dar cu toţii întregi şi entuziasmaţi, ţipând, strigând sau plângând.

— Vreau să merg acasă! ţipa unul dintre cei mici.

Rillao închise trapa.

— Îţi vom găsi casa, micuţule şi te vom duce acolo.

Jacen o mângâie pe Leia pe părul desfăcut.

— Mama, ce păr lung ai!

— Şi e o culoare aşa diferită, zise Jaina. Îmi plăcea mai mult înainte!

Leia îşi atinse părul. Uitase că era desfăcut. Uitase că viermii- coloraţi îl schimbaseră. Şi-l trase de pe faţă şi îl răsuci într-un nod la ceafă. Nu putea vorbi. Îşi ascunse faţa pe umăr.

Ei o strânseră în braţe.

Părul i se desfăcu iar. Îl lăsă liber.

— Mama, mi-a căzut dintele din faţă! Îmi creşte unul nou! Mă fac mare! zise Jaina.

— Amândoi dinţii mei din faţă se mişcă! spuse Jacen.

Leia suspină lung, inspirând şi ţinând aerul în plămâni, pentru a se abţine să plângă.

— E bine, mamă. Suntem bine. Tot ce avem de făcut e să îl salvăm pe Anakin...

— ... Şi pe lupul cocoşat al domnului şambelan...

— ... Şi pe Lusa!

Alderaanul plutea pe deasupra mlaştinii. Chewbacca urlă o întrebare din capătul sălii.

— Chewie!

Jaina se retrase din strânsoarea Leiei, o prinse de mână şi o trase. Leia se ridică şi îi lăsă pe Jaina şi pe Jacen să o conducă în camera de control a *Alderaanului*, strecurându-se pe lângă şi peste ceilalţi copii. Jaina şi Jacen se adunară în braţele lui Chewbacca, îmbrăţişându-l şi sărutându-l. El îi cuprinse în braţele sale lungi şi mârâi cu bucurie şi uşurare că erau în siguranţă.

— Eşti pătat din cap până în picioare! exclamă Jaina. Râse, mângâindu-i blana vărgată.

— Aveţi grijă cu piciorul lui Chewie, copii, spuse Leia. Era uluită că vocea îi era aproape calmă.

— Oh, uau! zise Jacen.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jaina.

— O să îţi spună mai târziu, zise Leia. Acum cred că ar trebui să îi salvăm pe cei din mlaştină.

— Eu cred că ar trebui să îi lăsăm acolo, spuse Jaina. Nu sunt prea drăguţi.

— Dar nu ar fi drăguţ nici să îi lăsăm acolo, zise Jacen.

— Ar trebui să-i facem să spună unde este Anakin, spuse Jaina. Şi Lusa. Şi lupul domnului şambelan. Şi apoi ar trebui să îi aruncăm înapoi în noroi! Sări din braţele lui Chewbacca şi fugi iar la Leia. Sunt aşa murdară, mamă! Şi mi-e foame! Am găsit nişte fructe. Dar mâncarea pe

care ne-a dat-o Hethrir – nu e naşul nostru, da? – mâncarea pe care ne-a dat-o a fost rea!

Leia nu se putu abţine să nu râdă. Jaina şi Jacen umpleau o parte din golul din inima ei, Deşi încă se temea pentru micuţul ei. Văzu, cu groază şi cu furie, cât de slabi erau ceilalţi copii.

Hethrir îi înfometase şi i-ar fi înfometat şi pe copiii ei.

— Gata cu mâncarea rea, spuse ea. O să fac ceva bun pentru voi toţi. Nu, dragii mei, Hethrir nu e naşul vostru. Prietena noastră are dreptate. Arătă spre Rillao, care stătea în cadrul uşii. Îi prezentă pe copii femeii firrerreo. Ea e Jaina, el e Jacen.

— Pe tine cum te cheamă? întrebă Jaina.

— Jaina! zise Jacen, şocat.

— Poţi să îmi spui firrerreo, micuţo, spuse Rillao. Când te voi cunoaşte mai bine, poate că îţi voi da numele meu.

— Arăţi exact ca Tigris, zise Jaina.

— Unde l-ai văzut? întrebă Rillao cu o voce atât de încordată, încât o făcu pe Jaina să se dea un pas în spate, speriată. E aici? E cu Hethrir? Hethrir e aici?

— Eşti mama lui? întrebă Jaina.

— Da, micuţo, spuse Rillao. Şi nu l-am văzut de mult timp. Îmi este foarte dor de el.

Leia o prinse pe Rillao de mână.

— O să îl găsim. Nu te îngrijora, o să îl găsim.

În timp ce vorbeau, Chewbacca se coborî cu *Alderaanul* chiar deasupra grupului murdar care se zbătea şi le aruncă un cablu. Folosi nava Leiei ca pe o ancoră şi îi privi cum se ridicau din noroi. Ar fi putut să îi tragă folosind puterea navei. Dar nu o făcu.

Rillao se grăbi spre ecran şi mări imaginea. Cercetă grupul, apoi se întoarse, abătută.

— Tigris nu e unul dintre proctori, zise Jaina.

— Unde e? Ce face?

— E... nu ştiu, spuse Jaina. Cel mai des, merge după Hethrir. Şi l-a luat pe Anakin.

— Hethrir l-a pus, zise Jacen.

Jaina se uită urât la Rillao.

— Tot încerca să se poarte urât.

— Dar nu e, nu de-adevăratelea, spuse Jacen.

Alderaanul zbură. Chewbacca îi mână pe proctori prin pâlcul de tufişuri şi peste râu.

— Du-i în deşert, Chewie! zise Jaina. E un loc acolo unde putem să îi ţinem fără să facă rău nimănui!

Uriaşa şopârlă neagră, roz şi cafenie erupse din centrul râului, aruncându-şi capul în sus, şfichiuind cu coada, urlând provocator la nava Leiei. Apa ţâşni în jeturi uriaşe, ca o ploaie care cădea în sus. Lumina soarelui se reflecta prin picuri, învăluind marea şopârlă în curcubeie. Creatura traversă anevoie râul, urmând *Alderaanul*. Se sui pe mal. Ghearele lăsară găuri imense în noroi.

— Uite, mamă, vine şi Doamna Dragon. Jacen rânji. Pariez că s-a săturat să facă baie şi vrea să se întoarcă la cuibul ei de nisip.

Doamna Dragon îi urmări pe proctori în deşert. Când îi prinse din urmă, aceştia încercară să fugă. Cu toţii păreau epuizaţi.

— Fiul meu v-a spus numele lui, copii? întrebă Rillao.

Jaina îşi încreţi nasul, gândindu-se din greu.

— Nu, Hethrir ni l-a zis.

— Hethrir... zise Rillao încetişor, ameninţător.

***

Puntea navei spaţiale era rece şi dură, chiar mai dură decât priciul de oţel al lui Tigris de pe lumea artificială. Cel puţin acolo avea o saltea subţire şi o pătură. Uneori dormea fără ele, ca să se întărească, în această noapte, îşi dorea să le fi avut. O slabă adiere de aer cald se strecura pe sub uşa lui Hethrir. Un zumzet slab o însoţea.

La început, Tigris a crezut că ar fi putut fi un sforăit, dar a gonit gândul necuviincios. Lordul Hethrir spusese că avea să mediteze, fireşte, avea să îşi concentreze atenţia folosind o incantaţie.

Un alt zgomot veni spre el, din compartimentul de pasageri al navei spaţiale. Anakin plângea iar, cu un hohot epuizat. Tigris încercă să îl ignorre, încercă să nu ţină cont de cât de foame trebuie să îi fi fost copilului. Nu putea înţelege de ce proctorii nu îl linişteau şi nu îi dădeau să mănânce.

Şi lui îi ghiorăia stomacul. Asta era uşor de ignorat. Nu avea să mănânce până când Lordul Hethrir avea să îi dea voie.

Dar Lordul nu îi ordonase să rămână aici toată noaptea. Abia îi dăduse lui Tigris permisiunea să doarmă aici, dacă dorea. Cu siguranţă că nu avea să facă nici un rău dacă se ocupa de copil. Era important ca Anakin să fie puternic şi vioi când avea să fie purificat.

Tigris se ridică în tăcere şi se furişă pe coridorul întunecat către compartimentul de pasageri.

În afară de Anakin, era gol. Toţi proctorii plecaseră în cabinele lor ca să doarmă sau să parieze.

Anakin avea faţa roşie şi umflată de plâns. Se uită prudent la Tigris.

— Hai, micuţule, spuse Tigris. Cred că te simţi singur. Şi că ţi-e foame. Să te curăţăm şi să îţi găsim o cină. Trebuie să facem linişte, totuşi, ca să nu îl deranjăm pe Lordul Hethrir.

Desfăcu centura şi îi întinse mâna lui Anakin. Acesta o luă, se lăsă să alunece de pe canapea şi îl urmă pe Tigris în tăcere şi ascultător.

Un pic mai târziu, găsiră fructe, pâine şi lapte în bucătăria navei. Anakin mâncă flămând. Cu o mustaţă de lapte şi cu firimituri pe bărbie, îi oferi lui Tigris o felie de pâine muşcată pe jumătate.

— Cină! zise el.

— Nu, mulţumesc, spuse Tigris, impresionat în mod ciudat, reproşându-şi nu doar că era impresionat, ci şi că era tentat să ia pâinea, să o înmoaie în paharul cu lapte şi să o mănânce. Asta e pâinea ta.

— Împart! zise Anakin.

— Nu, mulţumesc, repetă Tigris.

— Anakin vrea prăjitură, spuse Anakin.

— Lordul Hethrir nu mănâncă prăjituri! exclamă Tigris, şocat.

Anakin îşi scoase în afară buza inferioară, încăpăţânat.

— Fără prăjituri! zise Tigris.

— Tata, spuse Anakin. Tata, mama...

Era gata să plângă iar. Tigris îl şterse pe Anakin pe faţă cu mâneca, sperând să îi distragă atenţia. El încetă să mai suspine.

— Vreau la tata, zise el.

Tigris îngenunche lângă el şi îl privi drept în ochi.

— Anakin, micuţule, spuse el, trebuie să afli ceva. Mama şi tatăl tău nu te mai vor. Lordul Hethrir te-a salvat, te-a adoptat. Aşa cum m-a adoptat şi pe mine, pe toţi.

Anakin se încruntă. Morfoli o bucată de fruct, gânditor şi tăcut. Nu începu să plângă iar.

— Ce-i aici? Picnic?

Tigris sări în picioare, surprins şi îngrozit. Lordul Hethrir stătea în cadrul uşii, elegant ca întotdeauna în roba lui albă şi lungă, Deşi cu părul în dezordine.

— Îmi cer iertare, domnule, spuse Tigris. Copilul... m-am gândit...

— Taci. Du copilul înapoi la locul lui. Permisiunea de a mă servi este revocată. Vei rămâne în compartimentul de pasageri împreună cu copilul până la încheierea călătoriei.

Hethrir îi părăsi, mergând cu paşi mari. Nici măcar nu ridicase vocea, dar Tigris tremura. Orice fel de impresie bună reuşise să facă, era distrusă. Se uită la Anakin cu iritare. Distrusă din cauza copilului...

Tigris suspină. Oricât ar fi vrut să dea vina pe altcineva pentru ruşinea lui, nu putea să o facă şi să rămână cu conştiinţa curată.

Se întoarse spre Anakin.

Copilul îi oferi o bucată lipicioasă de fruct.

— Cina? zise Anakin.

Tigris acceptă felia. O mâncă. Era delicioasă.

În compartimentul de pasageri, rupt de imaginea spaţiului şi a stelelor, Tigris şi Anakin aşteptau împreună în timp ce Lordul Hethrir ateriza pe Staţia Crseih, mai bine cunoscută în comerţul cu sclavi ca Azil.

***

Alderaan pluti pe deasupra unui complex jos şi masiv, o fortăreaţă fără ferestre făcută din uriaşe pietre cenuşii, construită în vârful unui deal. Proctorii, un grup deprimat, urcau anevoie panta către el.

Jaina arătă spre un canion care despărţea versantul dealului sub fortăreaţă.

— Acolo ne jucam, mamă, spuse ea.

— Şi Doamna Dragon locuieşte între dune, zise Jacen.

— N-am ajuns la casa ei, spuse Jaina, privind la fortăreaţă. Am fost sub pământ.

— În tuneluri lungi şi întunecate! zise Jacen.

— Şi în camere micuţe de tot. Fără lumină!

— Oh, dragii mei, spuse Leia încetişor.

Alderaan ateriză lângă curtea fortăreţei. Leia debarcă, urmată de Jaina, de Jacen şi de ceilalţi copii, de Rillao şi de Chewbacca.

— Vreţi să cercetaţi complexul? le ceru Leia lui Rillao şi lui Chewbacca.

Acesta din urmă mârâi.

— Şi să te lăsăm singură cu ei aici? zise Rillao pe un ton de protest. Făcu semn către grupul de proctori care intra răzleţ în curte. Doamna Dragon venea agale în urma lor.

Proctorii se împleticiră pe pavaj şi se aruncară la picioarele Leiei.

— Doamnă, iertare, te rugăm!

Arătau ca şi cum ar fi participat la o campanie fără succes. Pielea le era plină de muşcături de insecte. Hainele erau sfâşiate de tufişuri şi pline de noroi din mlaştină. Aveau picioarele umflate şi pline de răni de la marşul prin deşert.

— Cred că nu o să păţesc nimic, spuse Leia sec.

— Foarte bine.

Rillao şi Chewbacca traversară curtea şi coborâră pe scară în fortăreaţă.

Doamna Dragon merse greoi în spatele proctorilor, fornăind şi urlând. Proctorii se cutremurară, se lipiră de pământ şi rămaseră cât mai nemişcaţi, Deşi uniformele albastre pătate de noroi nu le ofereau nici un fel de camuflaj pe pietre.

— Te rog, stăpână, şopti proctorul cu cele mai complicate ornamente pe umeri şi pe mâneci. Salvează-ne de năpastă. Te rog, nu ne da la dragon!

Doamna Dragon se întinse lângă ei scoţând un pufnet puternic de respiraţie. Îşi legănă coada. Proctorul se feri, lipindu-se iar la pământ.

— Cere iertare copiilor... Leia corectă ceea ce începuse să spună. Cere iertare tuturor acestor copii, spuse ea. Apoi o să mă gândesc la milă.

Îşi dădu seama că dacă Doamna Dragon se hotăra să deguste un proctor sau doi, nu avea cum să o oprească.

Proctorul rămase culcat, cu faţa în jos, umilit. Apoi groaza şi neliniştea îi depăşiră ruşinea. Se târî încet –

ţinându-şi capul foarte jos – către copiii strânşi în spatele Leiei.

— Îmi cer iertare, spuse el.

— Promite că nu o să te mai porţi niciodată cu vreo fiinţă aşa cum te-ai purtat cu aceşti copii.

— Promit, zise el.

— Acum, ridică-te şi scoate-ţi prostiile astea de pe umeri.

El se opuse, dar ea îl convinse din priviri. Proctorul se ridică, uitându-se peste umăr la Doamna Dragon care închise ochii şi sforăi, apoi îşi smulse decoraţiile de pe uniformă.

Fiecare dintre proctori făcu o promisiune asemănătoare. Grămada de insigne creştea. În timp ce proctorii priveau, Leia le dădea copiilor epoleţii şi medaliile, să se joace cu ele.

— Unde sunt ceilalţi copii? îl întrebă Leia pe şeful proctorilor. Unde i-a dus Hethrir?

— Nu ştiu, doamnă, zise acesta.

Ea vedea o mică scânteie de teamă în el. Nu se putea spune că minţea, dar nici nu îi spunea tot adevărul.

— Unde ar putea fi? întrebă ea cu o voce ca o lamă. Micul Anakin şi tânărul Tigris...

În spatele grupului, unul dintre proctori chicoti răutăcios. Leia îl amuţi cu o privire.

— Şi Lusa! zise Jaina.

— Şi lupul cocoşat al domnului şambelan! spuse Jacen.

Proctorul-şef privea în pământ.

— Îţi va fi mai bine dacă îmi spui, zise ea.

— Lordul Hethrir... a selecţionat grupul abia ieri.

— L-a selecţionat? Leia simţea că i se face frig, iar inima îi devenea mânioasă.

— Doar pentru a-l vinde, doamnă! spuse proctorul. Apoi a plecat...

— La Staţia Azil?

— Da, doamnă. L-a luat pe copilul Anakin. Şi pe Tigris...

— Ce dispreţ, zise Leia mirându-se de tonul vocii ei.

— Tigris e slab! Lordul Hethrir nu a vrut să îl facă nici măcar ajutor! Proctorul rânji în bătaie de joc. A fost nevoit să servească la masă şi să dădăcească cel mai mic copil...

— Şi crezi că această sarcină nu este potrivită pentru un tânăr şi puternic proctor? spuse Leia cu degajare.

— Copiii sunt inutili până când sunt destul de mari ca să servească Imperiul Renăscut şi cauza lui!

— Nimeni nu va servi Imperiul Renăscut, zise Leia. Niciodată.

Sfidător, proctorul îşi ridică braţele şi ţipă.

— Imperiul Renăscut!

Dacă nu ar fi fost atât de patetic, atât de tânăr, Leia ar fi fost mânioasă. Dar aşa, aruncă o privire proctorilor jerpeliţi şi grupului de copii obosiţi care îi înfrânseseră.

Râse. Proctorul-şef tresări ca şi cum ea l-ar fi lovit. Iar apoi, cel puţin, avu inteligenţa de a părea ruşinat.

— Acum, spuse Leia, o să vă găsim un loc în care să nu mai provocaţi necazuri.

— Ştiu unde să îi punem! zise Jaina.

Îi conduse prin coridoarele lungi şi întunecate până la o cameră joasă, uriaşă, la fel de apăsătoare ca o peşteră. Deschise una dintre uşile care erau înşirate pe pereţi şi îi arătă Leiei una dintre micile celule cufundate în beznă.

— Aici a trebuit să dormim! în întuneric! Aşa trebuie să doarmă şi ei...

Oricât de îngrozită ar fi fost de celule, Leia îşi puse mâna pe umărul Jainei. Fiica ei amuţi şi se uită la ea, furioasă şi zăpăcită.

— Mi-au cerut mila, spuse Leia. Şi v-au cerut iertare...

— Nu au vorbit serios, mormăi Jaina.

— ... şi nu îi vom trata cu asprime. Nu trebuie să ne răzbunăm, iubito. Nu e drept.

Se uită la grupul de proctori jerpeliţi, dându-şi seama cât de tineri erau cu toţii. Li se adresă direct.

— Totuşi, nu avem alt loc mai sigur în care să vă ţinem. Unde să nu puteţi intra în belea, se gândi Leia. Trebuie să staţi în această sală, cu uşa încuiată. Puteţi folosi celulele... dacă vreţi.

Leia ştia din forma încăpăţânată a fălcilor fiicei sale că aceasta nu era nici pe departe mulţumită, şi nu o învinovăţea.

— Dacă vreunul dintre ei e rău, spuse Jaina, şi trebuie să îl închizi... nu folosi celula mea. Arătă spre una dintre uşi, fără vreo deosebire faţă de celelalte. Pentru că am stricat zăvorul!

Leia îngenunche lângă ea şi o îmbrăţişă.

— A fost foarte isteţ şi curajos să faci asta.

— Şi le-am pus nisip în pantaloni şi Jacen i-a făcut pe myrmini să-i muşte!

Jacen se uită la podea.

— Dar proctorii i-au omorât Pe myrmini, zise el încetişor.

Leia îl strânse cu putere în braţe.

— Oh, dragul meu. Dragul meu copil. Îi ţinu faţa între mâini şi îl sărută pe frunte. Asta îi face myrmini eroi... nu-i aşa?

El dădu din cap, doar niţel mai liniştit.

În timp ce Leia îi conducea pe copii afară din sala de adunare, se întâlni cu Rillao şi Chewbacca.

— Am găsit un alt grup de copii, spuse Rillao.

— Ăia sunt ajutoarele, spuse Jaina. Fac orice le zice Hethrir, sunt chiar mai răi decât proctorii.

Leia schimbă o privire îngrijorată cu Rillao.

Aceste tinere ajutoare, se gândi Leia, ar putea fi mult mai greu de eliberat decât copiii mei şi decât cei care i s-au opus lui Hethrir alături de ei.

— Şi am găsit-o şi pe bucătăreasă şi pe ajutoarele ei. Lelila, trebuie să ne grăbim, Hethrir merge pe Staţia Azil...

— Aşa mi-a spus şi proctorul-şef. Îndrumătorul a avut dreptate. Dar mai întâi trebuie să ne ocupăm de...

Făcu un semn în jurul ei, tulburată. Cea mai mare dorinţă a ei era să arunce *Alderaanul* în hiperspaţiu şi să îl urmărească pe Hethrir.

Dar nu-i putea lăsa pe copiii furaţi aici, în mijlocul pustietăţii, de capul lor. Leia ezită, întrebându-se dacă ar fi fost mai greu să o convingă pe Rillao să rămână în urmă sau să îl convingă pe Chewbacca.

Chewbacca lătră.

— Oh! zise Leia. Fireşte...

— Îi vom lua cu noi, spuse Rillao. Luăm lumea artificială.

— O luăm de aici, zise Leia. Dar o trimitem la loc sigur.

— O sugestie practică, Lelila.

— Cât va dura să o mişcăm?

— Doar câteva minute, spuse Rillao. În hiperspaţiu, lumea artificială este la fel de rapidă ca orice altă navă spaţială. Stabilesc eu cursul.

Plecă, pantalonii verzi din mătase lovindu-i gleznele.

De dragul celorlalţi copii, Leia se forţă să îşi păstreze un calm fragil. *Doar câteva minute,* se gândi ea.

Jacen se uită la ea, cu ochii căprui larg deschişi.

— Va fi bine, mamă, zise el. O să îl găsim pe Anakin.

Leia îngenunche şi îl îmbrăţişă, îi îmbrăţişă pe gemeni.

— Ştiu că aşa va fi. Foarte curând.

Jaina se sprijini de ea.

— Mamă, îmi e aşa de foame.

— Să mergem să găsim ceva de mâncare pentru toată lumea, spuse Leia.

Grupul de copii aclamă pe mai multe voci.

Jacen îi conduse către sala de mese. Când se apropiară, o creatură înaltă, solidă şi cu şase picioare se apropie greoi de ei pe coridor, cu tentaculele încolăcite pe un uriaş cazan aburind. Leia recunoscu fiinţa ca fiind un veubg, o cultură de care îşi amintea cu mare afecţiune.

— Ea e Grake, şopti Jaina. Care ne-a aruncat mâncare.

Fiinţa se opri.

— Ce faci, Grake? întrebă Leia.

— Duc proctorilor terciul copiilor, spuse Grake. Cina proctorilor îi aşteaptă pe masă pe copii.

Copiii aclamară şi se grăbiră în sală. Chewbacca se grăbi după ei, pentru a se asigura că fiecare îşi primea partea.

— Duceţi-vă, le zise Leia Jainei şi lui Jacen. Mergeţi cu Chewbacca şi mâncaţi ceva.

Aceştia fugiră după prietenul lor.

Leia se uită în cazanul pe care îl ducea Grake.

— E îngrozitor, spuse ea. Arată ca nişte zoi stătute. Ce aveai de gând să faci cu ea?

— Să o dau proctorilor, zise Grake. Să văd cum le place.

— Nici nu se pune problema. Leia se opri. Ai spus... că asta era masa copiilor?

Grake nu voia să o privească pe Leia în ochi.

— Cum ai putut să le dai aşa ceva copiilor?

— Cum aş fi putut să nu, doamnă?

Leia aşteptă.

— Lordul Hethrir mi-a ordonat.

— Ai avut de ales dacă să îi urmezi sau nu ordinul!

— Ba nu, doamnă.

— Pentru că aveai nevoie de locul de muncă? Pentru că s-ar fi supărat pe tine?

— Pentru că sunt sclavă, doamnă. Pentru că Lordul Hethrir are drept de viaţă şi de moarte şi de pedeapsă asupra mea.

Şocată, pentru o clipă incapabilă să vorbească, Leia luă uşurel cazanul din mâna lui Grake. Apoi îşi puse mâinile în ghemul de tentacule ale lui Grake şi le lăsă să se încolăcească în jurul degetelor ei.

— Cu cea mai mare sinceritate, îmi pare rău pentru cum ţi-am vorbit, îi zise Leia lui Grake. Nu mai eşti sclavă. Eşti liberă. Încă nu pot să te duc acasă. Dar o să o fac.

Grake tremură.

— Mulţumesc, doamnă, spuse ea cu o voce înceată şi aspră.

— Vrei să-mi arăţi bucătăria? spuse Leia. Şi spălătoria? Am de lucru.

— Eu ce trebuie să fac?

— Ce îţi face plăcere.

— Îmi face plăcere să gătesc mâncare adevărată pentru copii.

— Înţelegi că eşti liberă?

— Înţeleg, doamnă. De aceea îmi face plăcere.

— Mulţumesc, atunci, spuse Leia. Zâmbi întristată. Nu am avut niciodată ocazia să învăţ să fiu o bucătăreasă bună.

— Veniţi, zise Grake răbdătoare. Nu e niciodată prea târziu să începi să înveţi. Ezită, uitându-se la cazan. Cu ăsta ce facem?

— Îl aruncăm, spuse Leia. Şi trimitem proctorilor pâine, fructe şi supă – supă adevărată.

— Pentru că ne face plăcere, zise Grake.

***

Tigris îşi petrecuse copilăria pe o lume pastorală, plictisitoare şi îndepărtată, ţinut departe de destinul său. De când îl salvase Lordul Hethrir, trăise pe o lume artificială liniştită.

Tigris iubea Staţia Crseih.

Domul de întâmpinare al lui Crseih îl copleşea întotdeauna cu zgomotul şi activitatea lui. Oamenii îl înghionteau, îl trăgeau de mânecă, îi ofereau pateuri, bijuterii şi o varietate de robe, una dintre ele de un alb mătăsos, una pe care şi-o dorea mai mult decât dorise vreodată ceva material în viaţa sa.

Dar, după cum prefera Lordul Hethrir, el mergea fără să se oprească, fără să îşi permită să fie vizibil tentat.

Anakin se întinse după un pateu. Vânzătorul trase tava, răsucindu-şi mâinile zbârcite odată cu ea, departe de Anakin.

— Răbdare, persoană micuţă, spuse fiinţa. Trebuie să plăteşti, mai întâi.

— Să plătesc? întrebă Tigris curios.

Cunoştea conceptul de plată, însă doar în contextul înţelegerilor politice ale Lordului Hethrir şi al implicării sale în comerţul cu sclavi. Să plăteşti pentru mâncare, pentru haine? Încercă să îşi amintească dacă plătise pentru ceva când era copil. Avea o vagă amintire a comerţului, a faptului de a primi daruri, a mamei sale dând ajutor unui sătean şi a felului cum, apoi, găsea o baniţă de fructe sau o pereche de păsări vânate ori o lungime de pânză în pragul uşii a doua zi dimineaţă.

— Da, să plăteşti! Nu eşti cerşetor, iar eu nu sunt milostiv. Fiinţa întinse o tijă cu ochi şi o înclină în sus şi în jos, cercetându-l pe Tigris. Sau poate că eşti cerşetor.

Lordul Hethrir nici măcar nu se oprise. Mergea mai departe, urmat de falanga lui de proctori. Într-o clipă, aveau să dispară în mulţime. Tigris îl luă în braţe pe

Anakin şi plecă grăbit de lângă vânzătorul de pateuri. Fiinţa îi urmă, croindu-şi drum cu obrăznicie şi flexibilitate.

— Aceasta nu este o tranzacţie de magnitudine planetară, spuse fiinţa.

— Nu am cont, zise Tigris. Nu am nimic să îţi transfer.

— Nimeni nu face un transfer ca să cumpere un pateu! De unde eşti, de pe planeta proştilor? Tot ce îţi trebuie este o monedă de cea mai mică magnitudine.

— Scuză-mă, spuse Tigris, strecurându-se printre două grupuri de fiinţe şi aproape încurcându-se în tentaculele lor. Nu îşi dăduse seama, înainte de a se băga între ele, că erau implicate într-un fel de interacţiune inexplicabilă.

Vânzătorul de pateuri îl prinse din urmă de cealaltă parte a grupului de fiinţe cu tentacule. Tigris îşi şterse secreţiile de pe faţă şi de pe mânecă.

— Văd că eşti de pe planeta proştilor, spuse fiinţa. Nu e sigur să stai prin preajmă, nici măcar ca să fac o vânzare. Mă scuzi, mică persoană, îi zise lui Anakin şi dispăru.

Tigris se grăbi prin mulţime, fără să îi mai pese dacă deranja, încercând să prindă din urmă capătul grupului de proctori în marş. Stăpânul său mergea repede. O cale se deschidea în faţa Lordului Hethrir. Dar Tigris trebuia să îşi croiască drum. Făcu tot ce îi stătea în puteri să nu mai dea peste altcineva. Îşi dorea ca Lordul Hethrir să nu ştie de momentul său de rătăcire, de fascinaţia lui pentru lucrurile materiale care îi erau oferite la intrare.

Mai ales de roba albă.

Ştie ce se întâmplă în spatele lui, se gândi Tigris. *Întotdeauna ştie.*

Se grăbi după Hethrir, cu Anakin, care devenea tot mai greu în braţe. Hethrir nu se uită deloc în urmă.

***

Copiii înfulecau cu o poftă disperată. Leiei i se rupea inima să îi vadă. Şedea în sala de mese împreună cu Jaina şi Jacen, incapabilă să mănânce ceva. Îi sfătuia pe copii să nu mănânce prea repede sau prea mult. Se temea că, şi aşa, aveau să există stomacuri deranjate la noapte.

— Vreau să merg acasă, spuse unul dintre cei mici. Vreau să merg acasă! Curând, toţi copiii strigau după casele lor, după familiile lor.

Leia ştia exact cum se simţeau.

În timp ce Leia îi liniştea pe copii, Rillao intră în sala de mese.

— O să vă ducem în curând acasă, zise Leia. Promit. Deocamdată, o baie fierbinte şi un pat cald. Cum sună asta?

Văzu câteva buze tremurânde şi câţiva ochi lăcrimând, voiau să meargă acasă acum şi Leia nu îi acuza.

Spera doar ca familiile lor să poată fi găsite. Oare Hethrir le omorâse familiile ca să îi poată fura? Erau cu toţii de pe cargoboturi de pasageri? Sau... familiile lor erau cele cu care plecase Winter să se întâlnească, care credeau că le fugiseră copiii de acasă?

Rillao se aşeză pe bancă lângă Jaina.

— Lumea artificială ar trebui să intre în curând în hiperspaţiu, îi spuse Rillao încetişor Leiei. Înainte de sosirea dimineţii, vom ajunge la Staţia Azil.

***

Hethrir intră într-un hotel dintr-un parc linştit. Singurul zgomot era clipocitul şi unduitul apei din bazinele şi şuvoaiele de la recepţie. Tigris îl urmă. Anakin se zvârcolea să fie pus jos. Tigris îi dădu drumul, recunoscător, apoi fu nevoit să se grăbească după el

atunci când băieţelul se duse drept spre heleşteiele irezistibile. Se lăsă pe vine şi lovi în marginea unui cerc de apă nemişcată, bătându-i suprafaţa pentru a face cercuri.

— Stăpâne. Vârtejul-curcubeu apăru tremurător, plutind deasupra unuia dintre pâraie. Totul este gata pentru dumneavoastră.

— Au sosit oaspeţii mei? întrebă Hethrir.

— Da, stăpâne, răspunse vârtejul gazdă. Se vor aduna să vă întâlnească atunci când...

Un droid umanoid violet apăru ţăcănind în sala de recepţie.

— Pur şi simplu nu înţeleg, spuse droidul violet, de ce eşti atât de rigid în această situaţie.

Droidul violet mergea după unul de serviciu, gesticulând în timp ce vorbea. Suprafaţa largă de cărat a droidului de serviciu purta două valijoare, o mulţime de raţii de hrană desfăcute şi nedesfăcute şi un buchet smotocit de flori urâte, fără vază.

Acesta mormăi un răspuns care putu fi înţeles doar prin indiferenţa lui.

— Stai! spuse gazda. Culorile din tot spectrul curcubeului străluciră ameninţător.

Droidul de serviciu se opri clătinându-se. Florile urâte se împrăştiară pe podea.

— Cum adică, îndeplineşti o evacuare pe uşa din faţă?

— E cam absurd! spuse droidul violet. Nu am întârziat cu plata decât cu câteva ore. Însoţitorii mei umani se vor întoarce în curând şi îţi vor plăti! Sunt oameni foarte ocupaţii

Droidul de serviciu înhăţă florile căzute cu cleştii lui, rupându-le tijele şi umplând podeaua cu petale strivite. Din petale se scurgea un lichid palid. Lordul Hethrir

urmări totul fără vreo expresie. Proctorii stăteau în formaţie perfectă, însă agitaţia droidului îi amuza.

— Domnule 3P! strigă Anakin.

Fugi spre droidul violet, sărind de entuziasm. Tigris ţâşni după el, dar nu îl putu împiedica să îşi strângă mâinile în jurul piciorului droidului ciudat.

— Stăpâne Anakin? zise droidul. Stăpâne Anakin! Ce faci aici? Unde sunt fratele şi sora ta? Unde este prin... mama ta?

— Adu copilul înapoi, spuse Hethrir.

— Cine sunteţi dumneavoastră, domnule? îl întrebă droidul pe Hethrir. Nu mi s-a spus că aveţi permisiunea să îl îngrijiţi pe stăpânul Anakin!

— Confunzi acest copil cu altcineva. Greşeşti. Poate că ai nevoie să îţi fie şterse circuitele creierului.

Tigris se grăbi la Anakin şi reuşi să îi desfacă mânuţele de genunchiul droidului. Droidul încercă să intervină, dar Tigris îl respinse. Anakin ţipă nebuneşte. Îl lovi pe Tigris în fluierul piciorului.

— Au! zise Tigris. Nu, Anakin, vino, lasă-l pe domnul Droid în pace. Mă scuzaţi, domnule.

— Cine eşti tu, tinere domn? Ce faci cu stăpânul Anakin?

De îndată ce Tigris îl desfăcu pe Anakin de picioarele droidului. Lordul Hethrir trecu pe lângă el, scoţându-şi sabia de lumină.

Sabia ardea sălbatic. Lama ei de energie trecu prin capul şi prin trupul droidului. Mânerul avu o descărcare de energie. Scânteile străpunseră aerul, arzându-l şi transformându-l în ozon. Lordul Hethrir strigă un blestem, ţipătul ascuţit îl surprinse pe Tigris chiar mai mult decât defecţiunea sabiei de lumină – şi scăpă mânerul. Lama crree o fisură în dalele de piatră netedă, lumină puternic şi se stinse.

Tigris nu mai văzuse niciodată aşa ceva.

Droidul, împietrit, se prăvăli pe podeaua de piatră cu un puternic zgomot metalic. Tremură violent, apoi se linişti. Fulgi de vopsea violetă se desprinseră de pe el, dezvăluind petice aurii.

Anakin ţipa şi se zvârcolea.

— Domnule 3P! Domnule 3P!

Tigris îl ridică şi îl ţinu în braţe, în ciuda faptului că plângea şi lovea.

— E în regulă, micuţule, şopti el. Şşş, şşş.

Zăpăcit, mânios, şi epuizat după călătoria lungă şi izolarea la fel de lungă, Anakin începu să scâncească frustrat.

— Du-te şi adu-mi sabia de lumină, îi spuse Hethrir lui Tigris.

Înspăimântat şi hotărât, Tigris se aplecă stângaci, ţinându-l pe Anakin cu o mână şi apucă mânerul sabiei. Era sigur că avea să explodeze, în schimb, părea moartă în mâna lui. I-o oferi Lordului Hethrir, dar acesta îl ignoră.

— Îmi cer iertare pentru acest deranj de neiertat, zise gazda vârtej Lordului Hethrir. În mod clar, droidul are circuite stricate. Deja a încercat să mă înşele!

— Pune bine droidul, spuse Lordul Hethrir. E periculos. Mai târziu, poate că îl ştergem şi îl reciclăm.

— Prea bine, stăpâne, zise vârtejul.

Droidul de serviciu se luptă să pună droidul prăbuşit pe suprafaţa de cărat şi dispăru în umbre, rulând.

Cu ochi mari şi speriaţi, Anakin se holbă la droidul de serviciu şi la cel auriu şi violet aflat în comă.

— Domnule 3P, şopti el.

Lordul Hethrir îi puse o mână pe frunte şi se uită la el.

— Nu poate să îţi fie de folos, micuţule, spuse el. Noi suntem cei care vom avea grijă de tine.

***

În dormitorul mare şi aerisit al proctorilor, Leia şi camarazii ei uniră paturile pentru a forma o platformă de dormit destul de încăpătoare pentru toţi copiii. În dulapuri se aflau pături şi plăpumi în plus, destule pentru ca tuturor să le fie cald chiar şi cu ferestrele deschise.

Rillao şi R2-D2 se duseră să se ocupe de manevrarea planetei artificiale la intrarea în hiperspaţiu, în timp ce Chewbacca şi Leia îi culcau pe copii. Jaina şi Jacen şedeau pe platforma de dormit, dar nu se băgau sub pături.

— Vreau să stau cu tine, mama, şopti Jaina.

— Şi eu, spuse Jacen.

— Nu vă e somn?

Jacen scutură din cap. Jaina căscă.

— Trebuie să mă duc la *Alderaan*, zise Leia. Vreţi să veniţi cu mine şi să dormiţi în cabina mea?

Gemenii dădură din cap energic.

— Pământul o să se zguduie, le spuse Leia tuturor copiilor. Doar pentru puţin. Înseamnă că planeta artificială se mişcă. Nu aveţi de ce să vă speriaţi. Chewbacca o să vină imediat să stea cu voi.

Copiii se cuibăriră satisfăcuţi sub pături.

Chewbacca piui încetişor un cântec de leagăn de pe lumea lui natală. Când Leia părăsi dormitorul împreună cu Jaina şi Jacen, câţiva dintre cei mici ieşiră din pat şi fugiră să se ghemuiască în blana vărgată a wookieeului. El îi îmbrăţişă pe toţi şi îşi continuă cântecul fără cuvinte.

Leia zâmbi. Copiii îl îndrăgeau pe loc pe Chewbacca.

Leia îi duse pe Jaina şi pe Jacen în cabină, îi culcă pe priciul ei şi se aşeză lângă ei. Liliacul cu patru aripi al lui Jacen zbură până la tavan, ateriză pe perete şi se atârnă acolo.

Alderaan se scutură sub ei. Planeta artificială şi micul ei soare se traseră unul pe altul, accelerând, iar pământul şi zgudui şi hurui.

Jaina se ridică în capul oaselor, agitată, iar Jacen bătu în uşa- ghilotină de lângă el.

— E ca şi cum am decola! zise Jaina.

— Exact aşa, spuse Leia.

Lumea artificială trecu în hiperspaţiu. Tremurul se opri. Jaina se strecură înapoi sub pături.

— O să îl salvăm pe Anakin, da? întrebă ea. Şi pe Lusa... Înainte să îi taie coarnele!

— Da, zise Leia, sperând că spunea adevărul.

Acum, că erau în hiperspaţiu, se uita şi asculta după Anakin. Nu găsea nici o urmă a lui.

— Mi-a fost aşa de dor de tine, mamă! spuse Jaina, ţinând-o de mână.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, dragă. Ştii că te-am urmărit prin hiperspaţiu? Te simţeam cum mă strigai. Aproape te-am pierdut... dar apoi te-am auzit iar.

Jaina se aruncă în braţele Leiei.

— De fiecare dată când am încercat să folosim Forţa, Hethrir ne-a oprit! Am încercat să folosim bariera! Să îl protejăm pe Anakin. Dar ne-a oprit! Ştiu că nu ar fi trebuit să fac nimic altceva, fără unchiul Luke, dar m-am gândit... am încercat... Încă ne oprea, dar puteam să facem lucruri mici...

— E în regulă, Jaina. E în regulă. Sunt aşa de mândră de voi doi.

Îi înveli, trăgând o pătură călduroasă în jurul lor.

— Mama? întrebă Jaina.

— Da, dragă.

— Poţi să-l opreşti?

— Pe cine să opresc? Ce să opresc?

— Jaina şi cu mine nu putem să ne auzim, spuse Jacen, aşa cum ne-a învăţat unchiul Luke.

Leia se încruntă îngrijorată.

— Draga mea, de ce nu?

— Pentru că Hethrir nu ne lasă!

— Dar nu e aici, dragii mei. Nu e nicăieri pe aproape, nu vă poate atinge.

Amândoi copiii se uitară fix la ea, vrând să creadă, dar speriaţi.

— Tot poate, şopti Leia.

Leia închise ochii şi se deschise spre cea mai mare gamă de percepţii ale ei.

Nu găsi nimic. Se întinse cât putu de mult. Simţea teama copiilor, simţea ce trăiseră cât timp îi controlase Hethrir. Inima îi tremură, aproape sfărâmându-se.

— Nu e aici, repetă ea. Acum sunteţi în siguranţă.

Jaina şi Jacen se îmbrăţişară. Pâlpâirea barierei străluci în jurul lor, apoi dispăru ca o scânteie, sub cascada fricii. Hethrir nu mai era, dar lăsase în urmă aşa o teamă, încât Leia nu o putea atinge.

Leia îi ridică pe copii şi îi îmbrăţişă. Jaina şi Jacen o strânseră cu disperare.

Rillao intră în fugă în cabină, cu părul fluturându-i şi cu ochii măriţi.

— Ce faceţi? Cine sunteţi? Cine... Se holbă la copii, apoi îşi întoarse privirea la Leia. Sunteţi Jedi, zise ea.

Leia clătină din cap.

— Nu, spuse ea. Eu nu sunt instruită, iar copiii abia şi-au început antrenamentul... De unde ştii?

— Tocmai mi-aţi provocat cea mai mare durere de cap din viaţa mea.

— Fă-l pe Hethrir să plece, mamă, zise Jacen.

— A plecat, drăguţule. Nu te mai poate atinge acum.

Dar Jaina şi Jacen se uitau fix la ea, incapabili să creadă că Hethrir nu mai avea un control de la distanţă asupra lor.

Rillao se aşeză pe marginea patului alături de Leia şi de copiii ei. Cu vârful degetului, mângâie părul Jainei, apoi pe al lui Jacen, cu delicateţe. Amândoi ridicară privirile, cu ochii mari, speriaţi şi fascinaţi.

— Mama voastră are dreptate, spuse Rillao. Hethrir nu mai are puterea să vă atingă.

Rillao vorbea încetişor. În timp ce vorbea, în timp ce mângâia părul copiilor, firele de groază din Jaina şi din Jacen dispăreau sub atingerea ei.

Leia urmărea, uluită.

— E mai bine acum? întrebă Rillao.

Jaina şi Jacen ezitară o clipă, ca şi cum ar fi stat departe de lumina soarelui atât de mult, încât nu putea crede că revenea. Apoi Jaina râse tare şi Jacen zâmbi. Săriră în picioare. Se prinseră de mâini şi se învârtiră iar şi iar, o prinseră pe Leia de mână, şi pe Rillao, le traseră într-un cerc. Bariera copiilor se rotea în jurul lor ca un vârtej strălucitor. Râsetele lor umplură camera.

Apoi căzură, inteţionat, râzând şi chicotind. Leia căzu alături de ei, îmbrăţişându-i.

Rillao se aşeză pe vine în apropiere, privindu-i cu un surâs tăcut.

— Mulţumesc, mulţumesc! ţipă Jaina.

Jacen se uită grav la Rillao.

— Da, mulţumesc, zise el.

— Cu plăcere. Rillao se întoarse către Leia. Trebuie să vorbim.

— Da, trebuie.

Leia îi strânse pe copii.

— Sunteţi aşa de mari! spuse ea.

Îi puse înapoi pe prici şi îi înveli iar. Erau epuizaţi, dar calmi. Îi sărută şi se aşeză lângă ei. Într-o clipă, adormiră.

Rillao ieşi din cabină. Leia o găsi în scaunul copilotului, uitându-se pe hubloul din faţă la cerul lumii artificiale, cu faţa scăldată de luminile hiperspaţiului.

— Cine eşti tu? întrebă Leia. Eşti Jedi, nu? Un adevărat Cavaler Jedi.

— Am fost, şopti Rillao.

Leia se aşeză în scaunul copilotului şi se întoarse către femeia firrerreo.

— Spune-mi.

— Am fost eleva... Lordului Vader.

— Dar... protestă Leia.

Rillao o opri cu un semn.

— Ne-a educat în secret. Chiar şi după ce Imperiul a declarat că poporul nostru este subuman şi ne-a distrus, el m-a păstrat pe mine... Şi pe încă unul.

— Şi când Imperiul s-a prăbuşit, aţi fugit amândoi, rosti Leia calm, controlându-se cu atenţie pentru a nu-şi dezvălui adevărata oroare. Rillao, un pion al Imperiului?

— Nu e chiar aşa de simplu, spuse Rillao. Când eram tineri, la începutul studiilor, noi doi... ne-am îndrăgostit.

— Lordul Vader credea că aveam să producem un copil cu un talent excepţional, unul pe care să îl poată modela în folosul Imperiului.

— Şi... aşa a fost? întrebă Leia.

Se gândi, asta ar putea fi cauza zvonurilor pe care le investighează Luke. Cu ce se confruntă fratele meu? Un tânăr atât de talentat ca Anakin, instruit de tatăl meu, Darth Vader, Lord Sith al întunericului...

Se înfioră.

Rillao zâmbi cu blândeţe.

— Am făcut un copil. Un copil dulce, obişnuit. Tigris... Am fost atât de fericită când mi-am dat seama că nu avea nici un fel de talent pentru Forţă.

— Fericită! exclamă Leia, şocată şi uşurată în acelaşi timp.

— Chiar înaintea copilului nostru, eu am devenit... o dezamăgire pentru Lord Vader.

— Dar eşti extraordinar de talentată, spuse Leia. Cum de ai devenit o dezamăgire?

— Nu poţi să ghiceşti, dragă prietenă? zise Rillao.

Zâmbi, feroce de această dată, arătându-şi vârfurile ascuţite ale caninilor neobişnuit de proemineţi.

Leia aşteptă.

— Nu eram atrasă de partea întunecată, spuse Rillao. Mă dezgusta. Nu doream să am putere asupra altor oameni. Nu puteam înţelege obsesia Lordului Vader de a o dobândi, aşa cum el nu putea înţelege dorinţa mea de a scăpa de ea.

— La sfârşitul vieţii sale, zise Leia, el trebuie să fi înţeles.

— Atunci, poate că şi-a găsit liniştea. Mă bucur. Dar când l-am cunoscut eu, era altfel. Nu avea răbdare pentru slăbiciunile mele. Leia, sunt posedată de un dar. Pot să vindec, să întăresc şi să alin.

— Aşa cum mi-ai vindecat şi alinat copiii.

Rillao dădu din cap.

— Lordul Vader îmi interzicea să-mi exercit talentele. În schimb, eu m-am împotrivit educaţiei lui. Atât Lord Vader cât şi iubitul meu m-au considerat nedemnă de încredere.

Respiraţia ei înceată deveni mai profundă şi închise ochii.

— Nu am putut suporta, spuse ea. Lord Vader mă trata cu dispreţ. Iubitul meu... a încetat să mă mai iubească. Sentimentele lui pentru mine nu au dispărut. Aş fi putut suporta asta. Aş fi putut suporta ura în locul dragostei. Dar dispreţul...

Se opri atât de mult, încât Leia se temu că nu va dori – nu va putea – să îşi termine povestea. Îşi puse cu blândeţe mâna peste cea a lui Rillao.

— Ce s-a întâmplat?

— Lord Vader l-a numit pe iubitul meu – înţelegi că este cel al cărui nume ţi l-am spus, înţelegi că este Hethrir? – procurator de justiţie. L-a însărcinat să

distrugă lumea noastră şi să răpească un cargobot plin cu semeni de-ai noştri.

— Propria voastră lume! Propriul său popor! Cum... Dar ştia cum. Nici măcar nu era ceva rar.

— A făcut-o pentru a-şi dovedi loialitatea, loialitatea mai presus de orice pentru Imperiu. S-a gândit că dacă îşi dovedea calităţile, Imperiul avea să îl declare om, până la urmă. Râse amar. M-am întrebat, după ce lumea noastră a murit, de ce ar vrea cineva să fie considerat om.

Leia dădu din cap. După distrugerea *Alderaanului*, se întrebase şi ea acelaşi lucru.

— Înainte de naşterea copilului nostru, am fugit. După ce el a venit pe lume, ne-am ascuns pe cea mai mică, cea mai umilă, cea mai înapoiată dintre lumi. Lord Vader avea mari speranţe pentru fiul meu şi mă temeam de ce ar fi putut face când ar fi descoperit că fiul meu nu-i putea satisface ambiţiile.

— Nici al lui nu a putut, şopti Leia. Nu, lasă, e prea complicat să îţi explic, nu am vrut să te întrerup.

— Când Imperiul s-a prăbuşit, zise Rillao, am crezut că poate eram în siguranţă. Nu am ştiut ce se întâmplase cu iubitul meu. Am plâns crezând că era mort. Am plâns după lumea mea, distrusă de aroganţa Imperiului. Am plâns după semenii mei, trimişi nici eu nu ştiam unde prin spaţiu către o destinaţie îndepărtată. Copilul meu şi cu mine am trăit fericiţi. Cât de fericiţi puteam, fiind singuri. Nici măcar nu puteam răspunde întrebărilor fiului meu despre tatăl lui. Mi-am practicat meşteşugul, dar în secret.

— Iar apoi, spuse Rillao încetişor, am aflat că nu ar fi trebuit să plâng moartea iubitului meu. Cel pe care îl iubisem ne-a descoperit. Ne căutase fără oprire. Are multe resurse. A prevăzut prăbuşirea Imperiului şi s-a

pregătit pentru ea. Ne-am luptat. Se uită în altă parte, ruşinată. M-a înfrânt.

— Exersasei vindecarea. El se antrenase pentru război.

— M-a înfrânt, zise Rillao, gonind scuzele pe care i le oferea Leia. M-a închis. A luat copilul nostru. Copilul nostru este la el de cinci ani.

Şi, îşi dădu seama Leia, Hethrir o închisese pe Rillao pe cargobotul de pasageri, supusă torturii, vreme de cinci ani.

— Ce voia de la tine? întrebă Leia încet, vrând să spună, Ar fi putut să te ucidă, dar a ales să te chinuie tot acest timp.

— Voia să mă recâştige, fireşte, zise Rillao. Sau să mă supună voinţei lui. Pentru el nu conta, cred, atât timp cât îi eram supusă. Voia un partener sau un pion, pentru a-şi întări domnia asupra Imperiului Renăscut.

Îşi întinse mâinile, desfăcu degetele lungi, îşi întoarse palmele pentru a dezvălui cicatricele din podul lor şi strânse pumnii.

— Şi voia ca fiul nostru să fie moştenitorul lui. Al Imperiului Renăscut şi al puterii lui întunecate.

Zâmbi iar, dar ochii îi erau plini de lacrimi.

— Scumpul meu fiu... mi-e frică de ce i-a făcut Hethrir în cinci ani. Nu poate satisface ambiţiile pe care tatăl său le are pentru el. Nu poate dobândi, pentru Hethrir, accesul complet la partea întunecată. Ar putea fi un om de ştiinţă bun sau un artist ori un explorator- diplomat. Nu poate fi Jedi.

— Şi nici măcar nu l-ai văzut în cinci ani! exclamă Leia compătimitoare.

Încercă să îşi imagineze că i-ar fi lipsit Jaina şi Jacen vreme de cinci ani. Nu credea că ar fi supravieţuit.

— L-am văzut, spuse Rillao. A venit în cameră cu stăpânul lui. M-a numit trădătoare, inutilă şi nebună.

Îşi frecă ochii cu dosul palmei, gonind mânioasă lacrimile.

— Trebuie să îl găsesc, Lelila, zise ea. Poate că deja este pierdut pentru mine... pentru el. Dar poate că Hethrir încă nu i-a distrus dulceaţa. Ceea ce au spus copiii tăi despre el mi-a dat speranţă.

— Nu mă cheamă Lelila, zise Leia.

— Nu trebuie să îmi spui...

— Ci Leia. Şi când îl vom slava pe Ti... când îl vom salva pe fiul tău, şi pe al meu, vom merge acasă, pe Coruscant. Vei avea un loc sigur. Vei avea colegi. Luke – fratele meu, Luke Skywalker – va fi atât de încântat să te cunoască!

Spre uimirea ei, Rillao se lăsă într-un genunchi, pieziş, în cabina de pilotaj înghesuită.

— Prinţesă Leia de pe *Alderaan*, spuse ea. Luptătoare pentru libertate, distrugătoare a Imperiului şi fondatoare a Noii Republici, îţi jur credinţa mea. Ar fi trebuit să te recunosc...

Dintr-odată timidă, Leia începu să îşi sucească şi să îşi împletească părul într-un coc dezordonat în vârful capului.

— Călătoream incognito, zise ea.

11

Leia îl îmbrăţişă pe Chewbacca atunci când acesta sosi la bordul *Alderaanului* şi veni în cabina ei pentru a se asigura că Jaina şi Jacen erau bine.

Sub privirea atentă a lui Grake, ceilalţi copii dormeau pe lumea artificială, care era programată să călătorească spre Muto Codru. Acolo, copiii aveau să fie în siguranţă,

iar munca de a le găsi casele şi familiile ar fi putut începe.

— Vrei să stai în cabina mea cu Jacen şi Jaina? îl întrebă Leia pe Chewbacca. Nu vreau să îi las singuri.

Chewbacca fornăi o întrebare.

— Da, zise Leia. Eşti un navigator excelent. Dar Rillao ştie drumul spre Staţia Azil.

Chewbacca îşi mârâi părerea despre un navigator care nu a mai zburat de cel puţin cinci ani, dar mârâitul era doar de spectacol. Puse cu blândeţe o mână uriaşă pe capul Leiei şi se aşeză pe marginea priciului pe care dormeau gemenii.

Leia se grăbi spre scaunul pilotului. Ridică *Alderaanul* de pe lumea artificială. Aceasta dispăru în strălucirea hiperspaţiului, îndreptându-se către refugiul ei. Leia îi cedă lui Rillao controlul navei.

Erau în drum spre Staţia Azil şi spre Anakin.

***

Han mergea vesel pe poteca liniştită. Ce seară minunată. Nu îl deranja nimeni, ascuţimea concentrării sale era accentuată, nu slăbită de berea minunată, nu avea nici un motiv de îngrijorare, nimic la care să se gândească, doar să joace cărţi din instinct şi cu tupeu. Să câştige.

Se simţea nemaipomenit.

Şi ştia ce să facă în privinţa lui Waru.

Recepţia hotelului era pustie. El se simţi cam dezamăgit. Dacă gazda ar fi apărut să se plângă de plată, el ar fi putut să râdă şi să arunce bani gheaţă la picioarele vârtejului. Nu, nu la picioare. La ce folosea vârtejul în loc de picioare. Ar fi putut să vâre creditele în gâtlejul răsucit al gazdei.

Alunecă pe dalele podelei şi aproape căzu.

Ce...? se gândi el. *Nu sunt atât de beat.*

Se uită la locul în care se împiedicase. O placă din podea, crăpată, era plină cu petale groase de flori urâte. Călcase pe una şi aceasta se zdrobise sub călcâiul său. Petalele păreau să provină de la aceleaşi flori pe care le şterpelise 3PO pentru micul-dejun.

Probabil că droidul de curăţenie le-a confundat cu gunoiul şi le-a luat, îşi spuse Han. Apoi le-a scăpat pe podea.

Han urcă scările, câte două o dată. Avea să-i dea banii de chirie lui 3PO. Era corect să îl lase pe droid să plătească, de vreme ce 3PO fusese cel care explicase şi se scuzase pentru că întârziaseră cu banii.

Se simţea neprihănit şi total obosit. Abia aştepta să doarmă până târziu. Până după-amiază, seara, oricum, Luke avea să se calmeze.

Şi eu m-am calmat, se gândi el. *Dacă puştiul nu-mi sare la gât, totul o să fie bine.*

Codul nu deschise uşa camerei lui.

— Hei! Bătu în uşă. Dă-mi drumul!

După o clipă, uşa-ecran se lumină, înfăţişând o femeie frumoasă, înfăşurată într-un halat, cu părul dezordonat.

— Acum nu e ora de negoţ, zise ea. Revino la o oră civilizată. Mergem la nava mea şi îţi arăt marfa nouă.

— Negoţ? Marfă? Ha? Cine eşti? Ce cauţi în camera mea?

Se gândi, Dacă o vede Luke, n-o să mai reuşesc niciodată să îl fac să înţeleagă ce e între mine şi Xaverri. N-o să-l mai fac niciodată să creadă că e o neînţelegere.

— Asta este camera mea, domnule, şi eu dorm în ea.

Uitându-se cu atenţie, el verifică iar numărul camerei. Nu, nu greşise deloc.

— Stau aici de zile întregi! spuse el. Lucrurile mele sunt în dulap!

— Lucrurile mele sunt în dulap. Pleacă. Am chemat gazda.

Uşa-ecran se stinse şi ea nu mai răspunse ciocăniturilor sau strigătelor lui Han.

Doi droizi mari se apropiau apăsat de el, câte unul din fiecare capăt al coridorului. Arătau ca R2-D2 după ce ar fi luat hormoni de creştere. Cu o manevră ca de cleşte, îl mânară spre scări, lovindu-l bine în ciuda protestelor sale, apoi merseră pe şenilele groase, unul în urma lui, altul în faţă.

La recepţie, gazda hotelului îl aştepta.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Han. Cine e în camera mea? Unde sunt colegii mei? Unde sunt lucrurile noastre?

— Localul meu a fost rezervat pentru o conferinţă, spuse gazda. Tu şi colegii tăi aţi întârziat tot timpul cu plata, aşa că le-am cerut să-şi găsească alt adăpost.

Han îi aruncă gazdei un pumn de credite. Acestea zburară prin imaginea vârtejului şi se împrăştiară pe suprafaţa bazinului.

— Poftim.

— Prea târziu.

Cei doi droizi exagerat de mari îl înghiontiră pe Han în spate şi îl împinseră spre uşă, rulând peste petalele zdrobite şi eliberând un nor gros din mirosul lor fetid.

— Stai! Aşteaptă! Han îi împinse pe droizi. Nu avu nici un efect. Măriră apăsarea şi înaintară neîmpiedicaţi.

— La naiba, unde s-au dus prietenii mei?

— Nu ştiu, zise vârtejul. Mai mult, nu îmi pasă.

Droizii îl împinseră pe Han afară atât de puternic, încât acesta aproape căzu pe trepte. Uşa se trânti în urma lui. Strigăte de dezaprobare îl urmăriră prin întuneric.

În noaptea umedă şi caldă, Han înjură.

Unde s-au dus, se întrebă el. *Nu aveau bani…*

În timp ce Han mergea, steaua de cristal răsări. Primul şi al doilea răsărit nu mai aveau loc în opoziţie, al doilea gonindu-l pe primul de pe cer. Steaua de cristal se prăbuşi pe lângă Staţia Crseih, căzând mai aproape de gaura neagră. Aproape în conjuncţie, vârtejul luminos al găurii negre explodă peste orizont.

Cu interferenţa vârtejului în flăcări şi a barierelor scuturilor de radiaţii care funcţionau la întâmplare, comunicatorul lui Han nu era demn de încredere. Încercă să dea de Luke sau de 3PO, dar nu primi nici un răspuns.

Încercă să se forţeze să gândească limpede.

Fireşte: trebuie să se fi întors la *Şoim*. Ar fi fost prea complicat să vină să mă caute, nu că aş fi lăsat vorbă unde mă duc. Va trebui să merg până la pista de aterizare...

Porni pe potecă.

Brusc, lumina din jurul lui scăzu un pic. Han ridică privirea.

Pitica albă zbură în spatele discului de acreţie al găurii negre. Pentru o clipă, comunicaţiile deveniră niţel mai bune. Han sună la *Şoim*.

Nu răspunse nimeni în afară de sistemele automate ale *Şoimului*. Nimeni nu intrase în navă de când 3PO adusese raţiile de hrană. Nici 3PO, nici Luke nu îi lăsaseră vreun mesaj.

În timp ce Han încerca să îl sune direct pe Luke, pitica albă apăru de după însoţitorul său. Interferenţele crescură iar, întrerupând legătura lui Han cu *Şoimul*.

Se poate ca Luke să se fi întors la Waru? se gândi Han. *Poate că nici nu ştie că am fost daţi afară. Poate că 3PO s-a dus să-l caute...*

Lumina zilei crescu iar.

În loc să se depărteze de gaura neagră, pitica albă pluti în faţa ei. Orbita ei eliptică excentrică se schimbase într-una aproape circulară. Gaura neagră trăgea tot mai

aproape pitica albă cristalină. În timp ce steaua de cristal se învârtea în jurul găurii negre, un şuvoi de plasmă strălucitoare se desprinse de pe suprafaţa ei. Steaua pe moarte se rotea în jurul găurii negre, cu plasma scurgându-se din ea. Cele două stele formau un dublu vârtej de lumină.

Când binomul se ridică mai sus pe cer, strania lumină aspră bălţă domul şi pământul. Han clipi, dorindu-şi o lumină mai obişnuită, mai caldă şi mai clară. Nici măcar nu voia să ştie puterea fluxului de raze X.

3PO avea dreptate cu radiaţiile, se gândi Han.

Ajunse la domul de întâmpinare unde luminile firmelor şi magazinelor ascundeau pălălaia găurii negre. Clădirea era la fel de activă, de strălucitoare şi de zgomotoasă acum, la dublul răsărit, aşa cum fusese la apusul stelei şi la miezul nopţii.

Han oftă. Nu era interesat de nimic din ce avea de oferit domul de întâmpinare. Tot ce dorea erau câteva ore de somn. În schimb, se îndreptă târându-şi picioarele către complexul lui Waru, gândindu-se, Oamenii ăştia nu au auzit de transportul în comun?

Învelişul topit al *Alderaanului* tremura sub atacul razelor X în timp ce se scufunda în sistemul ciudat.

Staţia Azil se rotea în spaţiu, un grup haotic de asteroizi neregulaţi şi plini de cratere, ţinuţi la un loc de tunele de comunicaţii şi de câmpuri gravitaţionale.

Leia se încruntă. Nu fusese niciodată pe Staţia Azil, însă o recunoştea. Nu puteau exista două staţii la fel de ciudate.

— E Crseih! exclamă ea când R2-D2 fluieră aceeaşi concluzie. Staţia Crseih!

— Da, spuse Rillao. Numele ei adevărat e Crseih. În comerţul cu sclavi este cunoscută ca Azil. O cunoşti?

— Soţul şi fratele meu sunt aici, zise ea. Simţea speranţă şi bucurie. Dacă Anakin e aici, Luke o să ştie!

Se putea să aterizeze pe Staţia Crseih şi să îşi găsească băieţelul aşteptând-o, liber şi în siguranţă. Şi-l închipui fugind spre ea, şi-l imagină încolăcindu-şi braţele în jurul gâtului ei, şi-l imagină îmbrăţişându-l.

Îşi imagină locul gol din inima ei umplându-se cu prezenţa lui.

Încercă să dea de Han, să contacteze *Şoimul Mileniului*, dar acelaşi flux de radiaţii care o împiedicase să îl sune de pe Munto Codru îi bloca acum comunicaţiile. Nebunia stelei duble rupea Staţia Crseih de restul galaxiei.

— Ai răbdare, spuse Rillao. Curând vom afla. Curând vom şti.

— Parcă ai fi frate-meu!

Leia suspină îngrijorată. Din câte ştia. Han şi Luke îşi terminaseră investigaţia – vacanţă – şi se întorseseră acasă înainte ca Hethrir să îl aducă pe Anakin pe Crseih.

Aproape în lacrimi, Leia îşi ţinu răsuflarea. Îşi apăsă mâinile pe ochi şi îşi întinse percepţiile cât de departe putea.

Nu simţea nimic.

Îşi lăsă mâinile să îi cadă.

Rillao, lângă ea, o bătu uşurel pe umăr.

— Încă suntem departe de Crseih, zise ea. Hai să nu ne îngrijorăm încă.

Leia văzu că Rillao îl căutase pe Tigris, aşa cum şi ea îl căutase pe Anakin, şi nu reuşise să dea de el.

Leia se scutură şi încercă să asculte sfatul lui Rillao.

În faţa Leiei, dincolo de Crseih, un sistem binar ardea. O stea albă pitică orbita în jurul unui vârtej de gunoaie strălucitoare. Gaura neagră din vârtej rupea suprafaţa piticei albe, atrăgând elemente de stea într-o distrugere explozivă.

Leia se uită la frumuseţea ei sălbatică.

— Este cel mai ciudat sistem în care am fost, spuse ea, căutând ceva care să îi distragă atenţia. Cel mai ciudat şi cel mai violent.

R2-D2 piui şi un gheizer de informaţii ţâşni în aer deasupra carapacei lui. Ciripi agitat.

Leia descifră informaţiile de pe ecranul lui R2-D2.

— Zice că este într-adevăr ciudat, zise ea.

R2-D2 mări o parte din informaţii şi le împinse spre ea.

— Pe moarte? exclamă Leia. Steaua e pe moarte? Se uită mai atent, interpretând ce îi arăta droidul. Toate stelele albe pitice mor. Steaua... Îngheaţă.

— O stea care îngheaţă? spuse Rillao cu scepticism. Cred că droidul tău glumeşte cu noi.

— R2-D2 are multe calităţi, zise Leia, dar nu prea are simţul umorului. Ceea ce se întâmplă este că steaua este atât de densă, încât nu este decât plasmă cuantică. Este foarte, foarte veche, atât de veche că a încetat să mai ardă. Cedează universului căldura ei. Îngheaţă într-un uriaş cristal cuantic.

Leia auzi un scâncet din capătul îndepărtat al scării dintre punţi. Sări în picioare şi fugi din cockpit în cabina ei, la copii. Chewbacca şedea lângă ei, profilându-se protector deasupra lor.

Jaina şi Jacen se treziră, Jaina cu un ţipăt, Jacen palid şi tăcut.

— Nu-i nimic, dragilor, spuse Leia.

Ea şi Chewbacca îi îmbrăţişară. Îşi dorea să-i fi lăsat pe lumea artificială, în siguranţă, însă era nespus de recunoscătoare că erau cu ea.

— S-a întors Hethrir? şopti Jaina.

— Nu, zise Leia. Nu e nicăieri pe aproape. Nu-l mai las să se apropie de voi. Ai visat? Un coşmar?

Jaina dădu sumbru din cap, din adăpostul sigur oferit de braţele lui Chewbacca.

— Mă doare capul, mamă. Jacen o strânse cu putere pe Leia.

Ea îl legănă, cântându-i. După o vreme, gemenii căzură iar într-un somn neliniştit. Leia îi înveli, Chewbacca legă în jurul lor o centură de siguranţă.

Alderaan era pe cale să aterizeze pe Staţia Crseih.

***

Tigris intră în sala de şedinţe a hotelului pentru călători de pe Staţia Crseih. Băncile lungi de piatră erau pline. Catifea albă scânteietoare se afla în spatele podiumului pe care avea să stea Lordul Hethrir. Pe albul strălucitor, părul roşu şi auriu al lui Hethrir avea să lumineze ca o flacără, iar ochii negri aveau să-i ardă.

Tigris îi recunoscu pe cei mai mulţi dintre oamenii care îl aşteptau pe Lordul Hethrir. Lady Ucce şedea în locul de onoare rezervat celui mai generos donator pentru Imperiul Renăscut. Lordul Quaqquqqu era printre susţinătorii mai mici ai Lordului Hethrir. Mulţi dintre invitaţi vizitaseră lumea artificială, fie ca membri ai comerţului cu sclavi, fie ca imploratori pentru favoarea Lordului Hethrir. Alţii fuseseră promovaţi de la rangul de proctor la cel de tânăr al Imperiului şi trimişi să muncească în secret din partea Imperiului Renăscut. Reuniunea lor era unică, din ce ştia Tigris. Tinerii ieşeau în evidenţă cu uniformele lor în culori pale, cu medaliile şi hainele lungi elegante.

Fiecare persoană liberă de la întâlnire era devotată amintirii Imperiului şi planului Lordului Hethrir pentru Imperiul Renăscut.

Nu se mai adunaseră niciodată aşa. Se întâmpla ceva nou şi ciudat. Tigris era mândru să fie implicat, indiferent cât de mic îi era rolul.

Câte un copil dintr-o specie neumană mergea în urma fiecărui invitat. Toţi oaspeţii, fireşte, erau oameni. Era

sarcina oamenilor să recreeze Imperiul şi să recâştige puterea.

Tigris văzu fata centaur care se alăturase surorii lui Anakin în sfidarea regulilor de la şcoala Lordului Hethrir. De fapt, mulţi dintre copiii sclavi din încăpere proveneau din grupul pe care Lordul Hethrir tocmai îl selectase şi îl vânduse. Lui Tigris i se părea ciudat că invitaţii doreau să fie asistaţi de sclavi atât de tineri şi de neinstruiţi, încât trebuia să fie ţinuţi în lesă. Unii încă plângeau după mamele lor. Dar nu era treaba lui Tigris să-i critice pe oaspeţii Lordului Hethrir.

Păstrând tăcerea, ţinându-l pe Anakin de mână, Tigris căută un loc în care să se aşeze. Sala de şedinţe era foarte plină.

Proctorii se adunară chiar în faţă.

— Ridicaţi-vă!

Tigris se grăbi spre ultima bancă, trăgându-l pe Anakin după el. Peste tot, invitaţii se ridicară şi îşi plecară capetele. Tigris stătu cu privirea în pământ, aşteptând permisiunea Lordului Hethrir de a o ridica.

Suita de tineri proctori a Lordului Hethrir intră pe uşă, înaintă pe intervalul dintre bănci şi se desfăşură de fiecare parte a podiumului.

Lordul Hethrir pătrunse în sală.

— Aveai de gând să păstrezi sabia de lumină?

Tigris se îndreptă, luat prin surprindere de vocea joasă şi ameninţătoare a Lordului Hethrir. Lordul se încruntă la el.

Tigris păli. Mânerul sabiei atârna greu în buzunarul robei jerpelite. Se scotoci după sabie şi i-o dădu stăpânului său. Ar fi trebuit să îl urmeze pe Hethrir în camera lui şi să îi înapoieze arma imediat. În schimb, îl liniştise pe Anakin. Ar fi trebuit să îl lase pe Anakin să plângă până când ar fi obosit şi ar fi tăcut. Până la urmă, copilul trebuie să înveţe să se controleze.

Hethrir coborî pe culoarul central şi îşi ocupă locul pe podium.

— Puteţi să vă aşezaţi, spuse Hethrir.

Dar unul dintre invitaţi rămase în picioare.

Tigris îl recunoscu. Îl chema Brashaa. Era un membru neînsemnat al adepţilor Lordului Hethrir. Cum îndrăznea să sfideze ordinul lui Hethrir?

Hethrir se uită la Brashaa, cu toate semnele bunăvoinţei. Lui Tigris i se păru că detectează o urmă de amuzament în expresia Lordului Hethrir. Amuzament şi dispreţ. Brashaa era un sărac notoriu. Nici măcar nu era slujit de un sclav. În schimb, târa după el animalul lui Anakin, legat cu un lanţ greu. Lordul Hethrir îi dăduse gratis lui Lady Ucce animalul negru urât cu şase picioare. Acesta gâfâia şi scâncea. Saliva îi picura de pe colţii grei şi ciobiţi. Probabil că Lady Ucce scosese un mare profit vânzându-i-l lui Brashaa.

— Ce e, Brashaa? zise Lordul Hethrir.

— Stăpâne. De mulţi ani ne-ai promis acţiune. Am obosit să ne ascundem de uzurpatorii din Noua Republică.

Anakin văzu creatura cu colţi. Sări de pe bancă şi ar fi fugit spre monstru dacă Tigris nu l-ar fi tras înapoi.

— Stai locului, micuţule, şopti Tigris.

— Anakin vrea lupuşor! spuse Anakin.

— Şşş.

Lordul Hethrir nu îi răspunse lui Brashaa. Aşteptă, tăcut şi ameninţător, până când Brashaa îşi adună curajul să continue.

— Stăpâne, am obosit – nespus – să îi tratăm pe neoameni ca pe fiinţe egale nouă. Trebuie să acţionăm curând, înainte ca fiii noştri să fie prea mult afectaţi de propaganda egalitaristă, înainte ca generaţia noastră să fie prea bătrână pentru a acţiona – pentru a lupta!

— Cred că nu ai încredere în mine, Brashaa, zise Lordul Hethrir.

— Îmi pun viaţa şi averea în mâinile voastre, stăpâne, vreau doar să spun...

— Am impresia că te îndoieşti de mine, Brashaa.

— Deloc, stăpâne. Nici o clipă.

— Mă întreb dacă nu eşti un trădător, Brashaa.

— Stăpâne! protestă Brashaa.

Păli de groază şi regret. Lui Tigris îi părea rău pentru el, îngrozit de faptul că omul îl pusese la îndoială pe Lordul Hethrir.

— Lasă-ne, Brashaa. Locul tău nu e la această întâlnire. Nu pot avea încredere să te las să îmi auzi planul.

Brashaa se holbă la el, rămas chiar şi fără cuvintele cu care să se apere. Şovăi, ca şi cum ar fi sperat ca Lordul Hethrir să retragă sentinţa pe care tocmai o pronunţase.

Lordul Hethrir îl fixă cu privirea. Brashaa se înroşi. Încercă să respire. În jurul lui, oamenii se retraseră, de teamă că a sta prea aproape de el ar fi însemnat contaminarea.

O picătură de sânge i se scurse lui Brashaa din nară.

Anakin se sui pe bancă şi se uită cu ochii măriţi şi tăcut. Brashaa scăpă lanţul creaturii cu colţi, care îşi privea stăpânul la fel de atent ca Anakin.

— Vă cer iertare, stăpâne!

Lordul Hethrir nu făcu decât să se uite la el.

Trădătorul se împletici către mijlocul culoarului. Adepţii Lordului Hethrir îi făcură loc. Nimeni nu-i întinse o mână de ajutor.

— Iertare, stăpâne!

Lordul Hethrir nu l-ar fi lăsat în viaţă după o astfel de provocare. Tigris se uită în altă parte, ruşinat de slăbiciunea lui, dar nedorind să vadă încă un om murind.

Şi totuşi, Brashaa nu căzu. Paşii i se auziră îndreptându-se către spatele sălii.

— Iertare, stăpâne!

Tigris se întoarse la timp pentru a-l vedea pe Brashaa fugind pe uşă.

Creatura cu colţi se uită în jur. Ciuli urechile. Lanţul îi zăngăni. Nimeni nu se mişcă pentru a-l ţine pe loc.

Tigris se întoarse către Lordul Hethrir. Era şocat de faţa încordată a stăpânului său. Figura lui Hethrir era şi mai palidă ca de obicei, cenuşie în contrast cu roba strălucitor de albă şi cu albul moale al catifelei.

Chiar a vrut să-l omoare pe Brashaa! se gândi Tigris. *Dar ceva... ceva nu a mers. Aşa cum s-a întâmplat şi cu sabia de lumină...*

Anakin se trânti pe bancă lângă Tigris.

— Oameni răi, Tigis, zise el solemn.

— Şşş, micuţule.

Tigris spera ca Lordul Hethrir să nu fi auzit. Anakin strânse mâna lui Tigris în pumnul său mic şi murdar. Tigris nu se retrase. Zăpăcit şi nefericit, încercând să-şi gonească ideile neloiale, se gândi: Lordul Hethrir a greşit.

Creatura cu colţi se furişă pe culoarul dintre bănci. Toată lumea o ignoră. În loc să fugă sau să îşi urmeze stăpânul afară din sală, se aşeză la picioarele lui Anakin.

— Marş, şopti Tigris.

— Salut, lupuşorule, spuse Anakin.

Monstrul îşi sprijini capul urât de genunchiul lui Anakin. Acesta îl scărpină în blana neagră, între urechi.

Invitaţii lui Hethrir îşi întoarseră atenţia, fascinaţi, la stăpânul lor. Hethrir îşi revenise. Zâmbea îngăduitor, ca şi cum l-ar fi lăsat intenţionat pe Brashaa în viaţă.

— Mai are vreunul dintre voi vreo întrebare, rosti el cu blândeţe, înainte să vă vorbesc despre planul meu?

Nimeni nu zise nimic.

La picioarele lui Anakin, creatura ca un lup gemu.

***

Încins şi transpirat de căldura apăsătoare, Han mergea spre clădirea caligrafiată a lui Waru. Era atât de obosit, încât scrisul sărea şi se învârtea, rescriindu-se sub ochii lui. Înainta împotriva traficului, adoratorii lui Waru dansau pe potecă.

Înseamnă că slujba s-a încheiat, se gândi Han. *Bine. Poate că o să-i întâlnesc pe Luke şi pe 3PO la ieşire. Poate că o să ne întâlnim pe drum. Poate că Xaverri e şi ea pe undeva pe aici şi putem să rezolvăm totul deodată.*

Ideea de a fi iar în prezenţa lui Waru îl îngrozea. Dacă s-ar fi putut să nu mai fie nevoit să revadă creatura aia afurisită, ar fi fost complet mulţumit.

Unul dintre imploratori îl opri pe Han.

— Waru ne-a trimis acasă, căutătorule, îi zise fiinţa cu pene şi solzi. Penele se unduiră, solzii se făcură cafenii, apoi galben pur, strălucitor. Va trebui să vii mai târziu.

— Nu-i nimic, spuse Han. Mă întâlnesc cu cineva.

Fiinţa cu pene îl bătu prieteneşte pe umăr şi îşi continuă drumul.

Han trecu de capătul şirului de adoratori care plecau. Luke şi 3PO nu se vedeau.

Traversă curtea cufundată în tăcere, fluierând sfidător, şi intră în clădirea lui Waru. Umbra îi dispăru. Se opri în foaierul răcoros şi ascultă. O singură voce vorbea, cuvintele şi timbrul fiindu-i deformate de acustica întortocheată. După un moment de linişte, o a doua voce răspunse. Han o recunoscu pe aceasta: Waru.

Păşii în teatru.

La picioarele scenei, Luke stătea cu umeri plecaţi, cu faţa la Waru.

— Sunt obosit, Luke Skywalker, zise Waru.

Oh, bine, se gândi Han. *I-a spus ăstuia cine e!*

— Te gândeşti la mine ca la un binefăcător neostenit, un vindecător fără limite. Dar sunt o fiinţă vie şi obosesc ca orice fiinţă vie. Ceilalţi adepţi ai mei mi-au ascultat rugămintea de a pleca. Nu poţi să-mi arăţi aceeaşi bunăvoinţă?

— Mă tem că dacă nu mă ajuţi, o să mor.

Ce...? se gândi Han.

Waru dădu impresia că suspină adânc.

— Foarte bine. O să te ajut.

Luke păşi pe altar.

— Luke! ţipă Han.

În timp ce Luke îşi întindea mâinile spre Waru, punând palmele pe solzii aurii clari, Han fugi spre el, bubuind cu cizmele în podea. Ajunse la altar şi sări lângă Luke. Îl prinse şi îl trase. Luke se împotrivi, căutându-şi pe orbeşte sabia de lumină. Han se luptă cu el şi îi suci mâinile la spate. Odată ce Luke punea mâna pe sabie, Han ştia că nu mai avea cum să câştige.

— Încetează! spuse el. N-o să foloseşti sabia pe mine şi ştii asta!

Apoi văzu faţa lui Luke, palidă, trasă şi încordată de durere, cu ochii holbaţi şi nu mai fu aşa de sigur.

— Lasă-l, zise Waru. Mi-a cerut ajutorul, iar eu i l-am oferit.

— Nu, e prea mult, spuse Han. Ne întoarcem când o să fii odihnit.

Stai aşa! se gândi Han. *Încerc să fiu diplomat... În timp ce îl târăsc pe Luke de aici!*

— Are dreptul să îşi hotărască propria soartă, zise Waru. Vocea joasă curgea ca mătasea. Să aleagă să încerce să îşi salveze viaţa.

— N-are nimic, la naiba!

Han sări de pe marginea altarului, trăgându-l pe Luke după el, abia reuşind să-şi păstreze echilibrul. Luke căzu pe el, devenind inert. Han se aştepta la un truc. Se

aştepta ca Luke să-şi dorească sabia de lumină în mână. În schimb, se trezi pe jumătate târându-l, pe jumătate cărându-l pe Luke departe de altarul lui Waru.

— Este foarte bolnav, foarte slăbit, spuse Waru. Adu-l înapoi la mine. Dacă poate fi vindecat, o să îl vindec.

Fără să răspundă, Han îl trase pe Luke în picioare.

— Ajută-mă niţel, frate, mormăi el.

Lângă el, Luke se împletici şi se puse pe picioare.

— Te rog, Han, şopti el. Ajută-mă...

— Adu-l la mine! Cuvintele lui Waru zguduiră încăperea.

Han îşi puse braţul lui Luke pe umăr şi continuă să meargă spre ieşire.

— Nu, şopti Luke. Nu... te rog...

Han îngheţă. Luke nu îl ruga să plece, ci să se întoarcă la Waru. Refuză să îl lase.

— Ţi-am mai salvat viaţa, puştiule, mormăi Han. Îmi eşti dator cel puţin o dată.

Îl târî pe Luke afară din teatru, prin intrarea tăcută şi în câmp deschis. Stelele care se dezintegrau îl orbiră. Ochii i se umeziră şi începu să vadă neclar. Gaura neagră ardea, iar steaua de cristal pulsa, sus pe cer. Strălucirea lor crescu, lovind în scuturile de radiaţii puse la grea încercare. Han se înfioră.

Dar avea mult mai multe alte lucruri pentru care să se neliniştească decât stelele de pe cerul de deasupra lui.

Se luptă să îl întoarcă pe Luke şi se îndreptă spre cărarea secretă a lui Xaverri.

***

Tigris asculta, în extaz, discursul Lordului Hethrir. Vorbea de ore întregi. Ca şi ceilalţi, Tigris era fascinat, hipnotizat de vocea Lordului şi de mesajul său puternic.

Doar Anakin era imun la puterea glasului Lordului Hethrir. Băieţelul coborâse pe podea şi se încolăcise alături de creatura cu colţi şi şase picioare. Dormeau liniştiţi la picioarele lui Tigris.

— Astăzi, îmi voi întări puterea, spuse Lordul Hethrir.

— Astăzi, voi fi rafinat ca un metal preţios din minereul brut al existenţei pământeşti.

— Astăzi, voi fi renăscut... ca Imperiul, a cărui reîncarnare am conceput-o şi am urzit-o.

— Astăzi, voi da naştere... Imperiului Renăscut.

Adepţii lui îl priveau, uluiţi de îndrăzneala sa. Apoi, cu toţii, săriră în picioare şi aclamară.

Şi Tigris începu să se ridice. Dar dacă s-ar fi ridicat, l-ar fi trezit pe Anakin. Acesta ar fi putut să înceapă să plângă şi să tulbure triumful Lordului Hethrir.

În plus, lui Tigris îi amorţiseră picioarele.

Câţiva dintre copiii sclavi scânceau şi plângeau. Dar comportamentul lor nu era responsabilitatea lui Tigris. Al lui Anakin era.

Tigris rămase pe loc, sperând că era destul de în spate, destul de bine ascuns de umbre, pentru ca imposibilitatea lui de a se ridica şi de a aclama planul să nu fie observată. Între Tigris şi Hethrir era o cameră plină de oameni în picioare, strigând, aplaudând şi făcând semne. Poate că, o dată, Lordul nu va şti tot ce făcea Tigris.

Anakin arată atât de liniştit, se gândi Tigris. *Mă întreb cum poate să doarmă cu toată zarva asta?*

Zâmbi cu drag la băieţel, care stătea ghemuit pe podea între cele şase picioare ale creaturii cu colţi.

Mi-aş dori să fie tot timpul aşa linştit! se gândi Tigris. *Mă întreb cum ar fi să am un frăţior ca Anakin? Mă întreb cum ar fi să am un frate sau o soră ori o familie? De ce a fost mama mea o trădătoare? Cine a fost tatăl meu şi de ce m-a abandonat?*

Anakin deschise ochii. Clipi, adormit, îl văzu pe Tigris zâmbindu-i şi scoase degetul din gură ca să îi zâmbească şi el. Se căţără pe bancă lângă Tigris. Căută în buzunar cu mâna lui lipicioasă şi scoase un pateu muşcat. I-l dădu lui Tigris.

Acesta râse încetişor.

— Mersi, zise el.

Rupse capul cel mai puţin turtit şi îl mâncă. Era la fel de bun ca felia de fruct pe care i-o dăduse Anakin pe navă.

— De unde îl ai? întrebă el.

Arăta ca unul dintre pateurile pe care li le oferise vânzătorul în domul de primire, pe care nu le putuseră cumpăra pentru că nu aveau bani. Anakin rânji şi mâncă restul.

Tigris îşi mişcă degetele de la picioare ca să şi le dezmorţească. Pielea îl înţepa. Creatura cu colţi sforăi, se trezi şi se întinse.

Sala de şedinţe amuţi brusc. Oamenii se aşezară. Copiii sclavi se ghemuiră la picioarele lor. Hethrir stătea deasupra lor, cu braţele ridicate. Mânecile largi ale robei lui se întindeau ca nişte aripi, marginile strălucind cu o lumină argintie. Tigris înghiţi iute ultimele firimituri din darul lui Anakin, îşi şterse gura cu mâneca şi îl îndemnă pe acesta să stea în capul oaselor. În schimb, Anakin se ghemui lângă el.

— Anakin, culcă-te, spuse el.

— Veniţi cu mine, zise Lordul Hethrir.

Coborî de pe podium şi merse pe culoarul dintre bănci, fără să privească nici în stânga, nici în dreapta, fără să fie atent dacă îl urma cineva.

Căci, fireşte, ei chiar îl urmau. Doi dintre proctori fugiră înainte să deschidă uşa, în timp ce invitaţii se revărsară în spatele său pe culoar, îl urmară afară din

hotel şi mărşăluiră pe potecă. Trăgeau copiii sclavi adormiţi după ei.

— Nu te culca încă, frăţioare, şopti Tigris. Haide, trebuie să mergem.

Luă copilul în braţe şi se ridică. Acum, când entuziasmul provocat de discursul Lordului Hethrir se stingea, Tigris se simţea la fel de obosit ca Anakin.

— Hei, doică! Unul dintre proctori îl arătă cu degetul pe Tigris, râzând dispreţuitor. O să rămâi în urmă!

Proctorii urmară mulţimea, râzând, lăsând uşa să se trântească în spatele lor. Tigris fu nevoit să îl ţină pe Anakin în echilibru pe şold şi să se lupte să deschidă uşa atât cât să se strecoare afară. Creatura ca un lup venea la trap după el, târându-şi lanţul.

Strângând din dinţi, Tigris merse cu capul sus.

***

Leia, Rillao, Chewbacca, Jaina, Jacen şi R2-D2 mergeau cu tractorul pistei de aterizare de pe Crseih către staţie.

Ce mai echipă facem! se gândea Leia. *O echipă deghizată într-o excursie de familie.*

Căută din priviri *Şoimul Mileniului*, dar nu îl zări prin multitudinea de scuturi de radiaţii cu forme neregulate.

Aş putea întreba de el, se gândi ea, dar nu vreau să mă dau de gol.

— Pista de aterizare are un registru al navelor? îl întrebă ea pe şofer.

— O astfel de listă trebuie ţinută.

— Cum o pot vedea.

— Nu poţi.

— De ce?

— Compania îşi protejează informaţiile.

Jaina se ghemui lângă Leia, strângând unealta universală într-o mână şi, în cealaltă, o pătură de tabără inteligentă de pe *Alderaan*.

Spusese că pătura era pentru Anakin când îl vor fi salvat. Anakin nu avea obiceiul să doarmă cu pătură de tabără sau să o ducă cu el. Jaina avusese, când era mai mică, dar pătura ei era acasă, pe Coruscant. Când Winter o întrebase dacă voia să o ia cu ea, Jaina spusese că nu mai era bebeluş şi că nu avea nevoie de pătură decât pentru a dormi în aer liber şi că, în plus, poate celelalte pături de tabără se simţeau singure.

Leia nu dorea să îşi tachineze fiica pentru că ducea o pătură pufoasă.

Binele Leiei era atingerea copiilor ei şi speranţa că, în curând, toţi trei aveau să fie în siguranţă.

Jacen mângâia liliacul cu patru aripi, care scotea capul de sub cămaşa lui. Liliacul o neliniştea pe Leia, căci era uşor veninos. Dacă îl muşca pe Jacen, i-ar fi provocat o mâncărime îngrozitoare. Dar dacă ar fi avut de gând să îl muşte, probabil că ar fi făcut-o mai demult. Leia învăţase să privească aventurile lui Jacen cu un anumit calm Jedi care se trăgea foarte puţin din lecţiile de meditaţie ale lui Luke. Lucra să aibă aceeaşi reacţie şi la obiceiul Jainei de a demonta aparatele casnice.

Leia călătorea incognito, ca Lelila, Deşi de data aceasta nu îşi mai abandonase identitatea reală în favoarea vânătoarei de recompense. Se îndoia că poziţia ei ca şef de stat al Noii Republici i-ar fi oferit prea mult respect pe Crseih. Părul îi flutura sălbatic, lung şi despletit.

Rillao se purta atât de mândru, arăta atât de regal în tunica de culoarea smaraldului, încât era posibil să treci cu vederea cât de şifonată era haina şi cât de obosită şi de palidă era Rillao. Tunica îi acoperea cele mai multe dintre cicatrice.

Chewbacca încă şchiopăta, avea un bandaj pe picior. Dar se spălase şi îşi pieptănase blana tărcată. Noile dungi negre şi argintii se pierdeau în modele pastelate. Era cel mai prezentabil dintre membrii biologici ai grupului.

Jaina şi Jacen erau curaţi şi bine îmbrăcaţi. Nu mai hăpăiau fiecare masă şi gustare. Dar o aură de încordare şi de îngrijorare îi înconjura pe amândoi.

Dintre toţi, doar R2-D2 arăta şi se purta exact aşa cum se aştepta Leia de la el.

Jaina o trase pe Leia de mânecă.

— Mama! şopti ea, agitată. Uite una dintre nave.

Arătă pe pista de aterizare către o navă spaţială aurie şi strălucitoare de sub un scut de radiaţii făcut la comandă.

— Care nave, dragă?

— Navele care au venit pe lumea artificială... chiar înainte ca Hethrir să o ia pe Lusa!

Leia şi Rillao se uitară unii la alţii. Leia văzu speranţa din ochii lui Rillao şi o simţi şi ea în inimă.

— Trebuie să mergem să o salvăm pe Lusa, mamă!

Se putea să fie atât de simplu? se întrebă Leia. Dar... dacă Anakin e pe nava asta, de ce nu pot să-mi dau seama?

— Şofer, zise ea, am vrea să vizităm nava aceea. Arătă spre nava aurie.

— O să plătiţi mai mult, spuse şoferul artropod.

Chewbacca mârâi. Leia îl bătu încetişor pe mână.

— E acceptabil, îi zise ea şoferului.

Nimeni din navă nu răspunse semnalului şoferului. Şenileta îşi lipi tunelul de intrare de suprafaţa aurie a navei. De la depărtare, nava aurie părea lipsită de trăsături. De aproape, Leia vedea multele ei hublouri aurite, uitându-se misterios la ea.

— Ai grijă, mamă! spuse Jacen.

— Pe Lusa au luat-o oameni răi! şopti Jaina.

Leia bătu în învelişul exterior al navei. Inima îi bubuia la fel de tare, de nerăbdare şi de frică.

Nu se întâmplă nimic. Leia aşteptă, apoi bătu, mai tare, într-unul dintre hublouri. Îşi lipi mâinile în jurul feţei şi încercă să vadă înăuntru, dar poleiala era atât de puternică, încât se putea să îşi închipuie umbrele dinăuntru. Ciocăni a treia oară.

Suprafaţa aurie fără întreruperi se desfăcu încetişor, neregulat.

— Răbdare, vă rog, răbdare! Ce vreţi?

— Eu...

Ar fi aşa de uşor, se gândi Leia, *dacă aş şti că Anakin şi ceilalţi copii sunt înăuntru. Dar dacă ar fi... aş şti. Nu? Ar fi fost mult mai uşor pe vremuri, când ştiam...*

— Căutăm un copil, spuse Rillao.

— Aşa e, zise Leia, urmând abordarea directă a lui Rillao, aceeaşi pe care o folosise şi cu îndrumătorul.

— Om? spuse vocea. Eşti... om?

O protuberanţă păroasă cu un mănunchi de tentacule cărnoase trecu prin deschizătură şi se legănă, pipăind-o.

— Sau preferi transspeciile?

— O căutăm pe Lusa! zise Jaina. Are patru picioare, nu două! E roşu-aurie, cu pete albe şi are coarnei Coarne!

Mănunchiul păros se înclină în jos şi o cercetă pe Jaina.

Jacen o trase pe Leia de mânecă.

— Mama, şopti el, Anakin nu e pe nava aurie.

— Nu... nu e? Dar Jaina a spus...

Jacen scutură grav din cap. Leia se gândi la ce spuse Jaina şi Jacen avea dreptate. Jaina nu zisese nici o clipă că prietena ei, Lusa, şi Anakin erau împreună. Proctorul pe care îl interogase o lăsase să creadă că Anakin s-ar putea afla pe Staţia Crseih. Dar nu spusese că era sigur.

Dacă nu îmi pot găsi micuţul, se gândi ea, *mă întorc pe lumea artificială şi...*

— Adică, zise Jacen, nu cred că e aici. Se încruntă. Totul e aşa ciudat. Se uită la ea, încrezător şi plin de speranţă. Tu nu îţi dai seama unde e?

— Lusa e aici? întrebă Jaina mănunchiul care se legăna.

— Nu pot să spun, tânără domnişoară. Trebuie să vorbeşti cu stăpâna mea, Lady Ucce.

Leia îl mângâie pe Jacen pe păr. Forţa dezamăgirii o cutremura până în străfundul sufletului.

— Unde este Lady Ucce? întrebă Leia.

— O poţi căuta la Hotelul Crater.

Învelişul auriu al navei se vindecă fără semne. Leia bătu iar, apoi pocni mânioasă cu palma în carapacea navei.

Dar nu îi răspunse nimeni.

12

Însoţitorii Leiei intrară în recepţia hotelului Crater ca un grup de turişti în vacanţă. Stăteau singuri printre bazine, pâraie şi dale de piatră neagră. Un droid de reparaţii bâzâia şi gemea muncind la o zgârietură lungă şi zimţată care strica una dintre plăci. Droidul îi ignoră.

Jaina şi Jacen se uitau în jur, curioşi. Liliacul cu patru aripi se strecură afară din cămaşa lui Jacen şi zbură în lumina slabă.

— Hei! strigă Rillao.

— Aţi cam întârziat. O trombă de apă apăru deasupra unuia dintre bazinele liniştite, unduindu-i suprafaţa. Va trebui să vă grăbiţi.

— Cu mine vorbeşti? întrebă Rillao.

— Da... nu eşti un membru al trupelor Lordului?

Rillao abia dacă ezită.

— Sunt, zise ea.

— Pot să îţi notez numele?

— Dacă îl cunoşti pe Lord, spuse Rillao, ar trebui să ştii că nu e bine să îmi ceri numele meu.

Leia nu avea nevoie de abilităţile Jedi pentru a simţi încordarea emanată de Rillao. Abilităţile o părăsiseră, din câte îşi dădea seama, lăsând în urmă doar o durere de cap slabă. Se întrebă dacă Rillao trăia aceeaşi experienţă descumpănitoare.

— Îmi cer iertare, zise tromba de apă.

— Se acordă. Lordul a sosit?

— A sosit şi a plecat cu adepţii lui. Dar dacă te grăbeşti poţi să îi prinzi din urmă.

— Voi avea nevoie de un ghid.

— Ba nu.

Rillao îi aruncă trombei de apă o privire întrebătoare. Aceasta se învârti liniştită.

— Nu trebuie decât să întrebi. De Waru.

— Foarte bine.

— Voi avea grijă ca servitorii tăi să fie bine trataţi.

— Ei vin cu mine, spuse Rillao.

— Ah. Tromba de apă tremură, apoi se linişti.

Liliacul de pe Codru zbură peste apă, căzu în picaj, împroşcă şi se ridică iar în zbor, cu un peştişor în gheare. Pluti, mâncând din bucăţica gustoasă.

— Asta nu e sală de mese! Tonul trombei de apă deveni tăios de mânie şi de neîncredere. Animalele astea sunt valoroase... sunt scumpe! Fac parte din decor!

Chewbacca pufni.

— Îmi pare rău, zise Jacen. Ridică mâna şi liliacul i se cuibări în palmă. Îi era foame.

— Pune peştele în contul nostru, spuse Rillao. Să mergem.

Afară, Rillao întrebă prima persoană întâlnită de Waru.

— Cărarea asta. Coridorul ăla. O să vezi. Fiinţa clipi dintr-un cerc de ochi mari. Dar slăvitul Waru se odihneşte. A cerut linişte şi timp.

— Înţeleg, zise Rillao. Stai liniştit. Doar o să ne uităm.

Merse pe cărare. Leia, Chewbacca şi copiii o urmară.

Abia după ce părăsiseră domul cu parcuri Leia îşi dădu seama că R2-D2 nu îi însoţea prin coridor.

Unde s-a dus? se întrebă ea.

Nu putea să se întoarcă acum să îl caute.

***

Pământul se ridica sub picioarele lui Han. Urca din greu pe deal. Nu primea nici un fel de ajutor de la Luke. Dar chiar şi epuizat şi împovărat cum era, tot respira mai bine decât dacă ar fi încercat acest drum prima dată când ajunsese pe Staţia Crseih.

— Lasă-mă, Han, spuse Luke. Te rog. Lasă-mă să mă duc. Trebuie să îl văd pe Waru!

Han îl trase în spatele unui bolovan, în afara potecii şi îl aruncă la pământ. Luke se cuibări în praf, cu capul în jos, îngropându-şi degetele în ţărână.

— Ce naiba vrei să zici, rosti Han cu asprime, când îi ceri ăluia... creaturii ăleia să te vindece? După ce am văzut ce a făcut? Şi tu nici măcar nu eşti bolnav!

— Sunt! Mi se întâmplă ceva, Han, ceva îngrozitor. Nu vezi...?

— Văd că te comporţi ca un nesuferit, spuse Han. De ce i-ai zis lui Waru cine eşti?

— Han... Îmi pierd abilităţile. Legătura cu Forţa. Nu pot să-mi păstrez masca. Oamenii au început să mă recunoască. Când am vorbit despre Xaverri... nu am

putut să ştiu dacă spuneai adevărul! Parcă aş fi surd şi orb, parcă mi-ar fi smulsă inima din piept. Îşi trecu mâinile prin păr, ciufulindu-l. Nu ştiu ce să fac!

— Nu te da lui Waru, zise Han. Nici măcar nu ştii ce nu merge. Poate că există cineva care ţi-a pus şopârle în pat...

— Nu există ysalamiri aici, spuse Luke.

— ... sau poate că sabiei tale de lumină i s-a ars vreo siguranţă...

— Nu are siguranţe...

— ... sau poate că e ceva în apă! Sau în aer. Ori în lumină!

Han îşi şterse fruntea cu mâneca. Materialul cămăşii se îmbibă cu transpiraţie.

Se aşeză la umbra îngustă a bolovanului masiv.

Luke începu să obiecteze iar, apoi renunţă. Şedea cu picioarele încrucişate, gânditor, cu coatele pe genunchi. Îşi înclină capul, îşi aranjă părul cu degetele şi îşi trase gluga pentru a-şi ascunde faţa.

— Am avut destulă vacanţă, spuse Han. Luke, nu mai suntem pe vremuri. Nu trebuie să rezolvăm fiecare problemă şi să câştigăm fiecare luptă de unii singuri. Dacă eşti bolnav, ne întoarcem pe Coruscant şi te fac eu bine.

Şi îmi dau seama ce să fac cu Waru de la o distanţă sigură, se gândi Han. *Nu mai e deloc ca pe vremuri, întotdeauna ştiam cine era inamicul şi aveam un singur răspuns. Acum... totul e mai complicat.*

— Vreau să plec de aici, zise Han. Locul ăsta îmi dă fiori.

— Dar acel Jedi... spuse Luke. Waru...

— Nu sunt Jedi dispăruţi aici, zise Han cu blândeţe. Nu au fost decât rapoartele lui Xaverri şi rapoartele ei nu sunt decât despre Waru. Nu un Jedi. Waru.

Luke ezită.

— Da. Avea o voce tristă şi confuză.

— Să mergem să îi luăm pe 3PO şi pe Xaverri şi să o tăiem de aici.

— Xaverri? O urmă de mânie înlocui confuzia din glasul lui Luke.

— Da... doar nu te aştepţi să o las aici dacă reuşesc să o fac să plece. Nu?

— De ce ai nevoie de ea?

— Ce te-a apucat?

Aprins, Han îl prinse pe Luke de robă şi îl trase în picioare.

Privindu-l furios, Luke se trase şi îşi aruncă mâna în sus, cu palma spre exterior. Han simţi atingerea Forţei în centrul pieptului. Sări în spate, gândindu-se, Dacă nu mă mişc destul de repede... sunt mort!

Atingerea dispăru şi Luke se prăbuşi la pământ. Han se grăbi lângă el şi îngenunche.

— Îmi pare rău, spuse Luke. Îmi pare rău, nu ştiu...

— Am iubit-o pe Xaverri, zise Han. Am iubit-o. Nu o neg, nu pot. Dacă nu m-ar fi părăsit... nu ştiu. Nu contează, Luke. Nu înţelegi? îţi jur, frate... ce am însemnat Xaverri şi cu mine unul pentru altul cu ani în urmă nu are nimic de-a face cu ce însemnăm Leia şi cu mine unul pentru altul acum.

Luke îşi mută privirea, uitându-se în altă parte, în jos.

— Îmi pare rău, spuse el. Nu am avut nici un motiv să îţi zic ce am zis. Să refuz să te ascult. Doar că ieri...

— Am văzut un copil murind! strigă Han. Şi a fost ca şi cum mi-aş fi văzut propriii copii în puterea chestiei ăleia.

— Aveai nevoie de cineva cu care să vorbeşti, spuse Luke. Înţeleg asta. Dar aş fi putut...

— Nu poţi să pricepi ce am simţit. Han se îndoia că l-ar fi putut face pe Luke să înţeleagă ce încerca să îi zică. Îmi pare rău, Luke, dar n-ai fi putut. Xaverri a putut.

Copiii ei... Imperiul i-a omorât. Han sări în picioare şi făcu câţiva paşi, luptându-se să se controleze. Trebuie să plecăm de aici.

Luke rămase tăcut.

Han se întoarse la el şi îl ajută să se ridice. Prietenul său nu i se opuse.

— Unde e 3PO? întrebă Han.

Luke ridică din umeri. Tremura. Han se uită la el îngrijorat, gândindu-se: *Chiar îi e rău. Trebuie să îl duc de aici.*

— Habar n-am unde-ar fi putut să se ducă, spuse Han. Nu e la hotel. Aruncă o privire către cărarea secretă, fără să se uite înainte la drumul care ducea prin pădurea mutantă.

Xaverri ieşi pe furiş din intrarea ascunsă. Merse către el.

— Xaverri!

Ea ridică o mână ca răspuns la salutul lui. Expresia îi rămase neutră. El aproape uitase cum se terminase ultima lor conversaţie.

Ajutându-l pe Luke să meargă, Han se duse în întâmpinarea ei. Când ieşi din umbră, lumina îl lovi ca un val de apă fierbinte. Se opri în faţa ei, sperând că o să-l ia de mână. Ea doar se uită la el, tăcută.

— Plecăm, zise el. Ai avut dreptate despre Waru. Despre pericol. Ducem informaţiile cu noi. Ca să ne hotărâm ce să facem.

— Mă bucur să aud asta, spuse ea pe un ton neutru.

O să găsesc familia de ithorieni, se gândi Han. Sunt cetăţeni ai Noii Republici – o să încerc să îi conving să deschidă proces într-un tribunal al Noii Republici. Apoi am dreptul să pun să-l aresteze pe Waru şi să fie judecat – chiar dacă familia de ithorieni nu o să fie de acord, trebuie să existe vreo victimă a acestui monstru care să fi ieşit de sub vraja lui...

— Vino cu noi.

Buzele ei zvâcniră într-un zâmbet scurt.

— Xaverri, în centrul guvernării? În centrul legii? Nu m-aş potrivi acolo, Solo. N-aş putea supravieţui.

Han rânji.

— Ai fi surprinsă.

— Poate. Dar cred că nu voi risca. Se uită la Luke care stătea privind în gol spre pământ, cu gluga trasă mult pe ochi.

— Skywalker, spuse Xaverri. De ce eşti aşa de melancolic?

El îşi înălţă capul, dar lumina stelelor îi sclipea în ochi. Tresări şi se lăsă iar în jos. Xaverri se încruntă şi se sprijini de un colţ de piatră de la marginea potecii. Se uită fix la reşedinţa lui Waru.

La capătul îndepărtat al domului, un grup de oameni intra de pe drumul principal de legătură. Mergeau spre complexul lui Waru. Mai întâi era o falangă de tineri în uniforme albastre. În piepturi le străluceau medalii, pe umeri, epoleţi scânteietori. Mergeau în faţa unui bărbat înalt cu o robă albă strălucitoare. Tineri mai mari, cu lungi veste albe îl flancau pe bărbatul înalt. O mulţime mai dezordonată de oameni îmbrăcaţi luxos venea în urmă.

Han se sprijini de stâncă lângă ea ca să se uite.

Cei în uniforme albastre stăteau de pază de o parte şi de alta a arcadei filigranate. Bărbatul în robă albă intră singur în complexul lui Waru.

Tot trupul lui Xaverri se încordă. Han se uită la ea.

— Ce...?

— Îl cunosc, şopti ea. Este procuratorul de justiţie.

Han se întoarse iute, urmărind privirea lui Xaverri. Ceilalţi adepţi intrau în complex.

Atunci Han văzu, în coada mulţimii, un om tânăr sau un reprezentant al unei specii mai mici de fiinţe cu

raţiune. Ţinea de mână o persoană chiar şi mai mică, un copil, după cum mergea. Dispărură între două şiruri de gărzi.

Han îngheţă.

— Luke, zise el.

Lângă el, Xaverri se întoarse uimită de tonul vocii lui.

Lui Han îi bătea inima să-i spargă pieptul.

— Xaverri...

— Ce s-a întâmplat, Solo?

— E Anakin, şopti el.

Sări peste piatră şi pe panta abruptă. Ignorând poteca, ignorând plantele spinoase mutante care îi sfâşiau hainele, se împiedică şi alunecă pe versantul dealului. Pietricelele se rostogoliră şi ţăcăniră, căzând într-o avalanşă în jurul lui şi pe lângă el, făcând atât de mult zgomot, ridicând atât de mult praf, încât nu avea habar dacă Luke sau Xaverri îl urmau.

Anakin dispăru în reşedinţa lui Waru.

***

Pentru o clipă, doar pentru o clipă, Leia îşi putu imagina că se plimba în linişte cu Jaina şi Jacen. O ţineau de mâini, încrezători. Apoi golul pierderii lui Anakin o secătui iar, lăsându-i în suflet un loc rece şi gol.

— Poţi să simţi vreo urmă de Tigris? întrebă ea. Dacă Anakin e acolo... Căută cu disperare un semn al copilului ei. Se simţea ca şi cum ar fi strigat din toate puterile într-un canion atât de mare, încât nu putea nici măcar să audă ecourile. Dacă sunt acolo... atunci ce?

Am petrecut ani întregi readucând domnia legii, se gândi Leia. *Punând domnia dreptăţii în locul domniei terorii. Dar aici nu există lege. Nici dreptate.*

— Nu sunt complet lipsită de resurse, zise Rillao. Mergea înainte fără să se uite la Leia.

— Dar nu suntem înarmate. Şi ai zis... mi-ai spus... Leia ezită, nedorind să pomenească despre un subiect care îi provoca durere lui Rillao. Aşteaptă, te rog. Jaina şi Jacen nu puteau să ţină pasul, aşa că Leia îl ridică pe Jacen, iar Chewbacca o purta pe Jaina.

— Ţi-am spus că m-a înfrânt în urmă cu cinci ani. Da.

— E însoţit de toate gărzile lui. Şi trebuie să fie înarmat!

— Este. Cu sabia lui de lumină... Şi cu a mea.

— Atunci...

— Lelila, trebuie să fi observat! Este cum a zis băiatul tău. Se uită la Jacen şi îi dădu buclele încâlcite de pe frunte. Totul e ciudat aici.

Leia dădu din cap.

— Forţa este tulburată, deranjată. Mă deschid spre ea şi nu mă atinge. Nu pot vindeca... deci nici Hethrir nu poate distruge. Lumile noastre s-au transformat în haos.

Ieşiră din coridor şi ajunseră în vârful unei pante lungi şi joase, deasupra unei clădiri elegante.

— Nu mi-aş putea folosi sabia de lumină dacă ar trebui, zise Rillao. Dar nici Hethrir.

Leia se încruntă, zăpăcită.

— De ce nu?

— Pentru că sabia lui Hethrir nu poate primi putere decât de la Forţă, spuse Rillao. A mea este construită la fel.

Merseră printr-un coridor şi ajunseră la o poiană liniştită, sub ei întinzându-se o vale largă.

Rillao stătea pe un deal deasupra unei clădiri elegante înconjurate de arcade şi de grădini. Unul câte unul, tineri în uniforme albastru- deschis treceau pe sub una dintre arcade, traversau o curte şi dispăreau în clădire.

— L-am găsit, spuse Rillao încetişor.

— Gărzile lui, cel puţin, zise Leia. Ar fi mai uşor de recunoscut cu noroi pe uniforme.

Îl lăsă pe Jacen jos şi se întoarse către Chewbacca. Acesta mârâi în semn de refuz înainte ca ea să vorbească.

— E important! spuse Leia. Mă aşteptam ca R2 să stea cu copiii, dar a dispărut! Te rog, Chewie! Cineva trebuie să stea de pază aici. În caz că... În caz că dăm greş.

Jacen se prinse de piciorul Leiei.

— Mamă, nu pleca iar!

Ea îngenunche lângă el.

— Trebuie, dragă. Trebuie să mă duc să îl iau pe Anakin. Mă întorc repede. Îşi stăpâni vocea. Promit.

Chewbacca se aşeză pe vine, îmbrăţişând-o pe Jaina cu o mână şi trăgându-l pe Jacen spre el.

— Grăbeşte-te Lelila, spuse Rillao în timp ce Leia se ridica.

Sub ei, ultimul dintre proctorii lui Hethrir dispărea în clădirea lui Waru.

Rillao şi Leia se grăbiră să coboare pe poteca de pe versantul dealului.

Leia auzi un zgomot de pietriş, târâtul cizmelor pe un teren înclinat. Se întoarse.

La jumătatea drumului în jurul domului, Han sărea pe pantă, fără să mai dea atenţie drumului. Luke şi încă o persoană îl urmau la mică distanţă.

— Han!

Leia îi fugi în întâmpinare. Îşi împinse părul de pe faţă, acesta zbură în spatele ei în curentul de aer creat de viteza mişcării. Han se opri cu o alunecare într-o mică avalanşă de pietriş şi praf. Uluit, o strânse în braţe.

— Leia... ce... ? Îi atinse părul, sprâncenele vopsite, obrazul.

— I-am găsit pe Jacen şi Jaina, spuse ea. Sunt bine. Arătă în susul dealului, unde Chewbacca stătea cu gemenii, privind nefericit, dar cu stoicism. Dar Anakin... credem că Hethrir l-a adus aici!

— Anakin e aici, zise Luke. Se uită la Rillao, apoi o privi mai atent. Ea îi înfruntă privirea cu calm.

— E înăuntru, spuse Han. L-am văzut noi... Ce s-a întâmplat?

Leia îl luă de mână şi fugi spre clădirea lui Waru.

Mulţimea îl mătură pe Tigris în entuziasmul ei. Oaspeţii lui Hethrir se adunară în jurul scenei, sub uriaşul altar de aur al formei lui Waru. Stăpânul lor se aşeză cu faţa la el, proctorii se răsfirară de o parte şi de alta a intrării, stând în lungul peretelui din spate, păzind cu atenţie.

— Bună, aliat Hethrir.

Tigris îl urmări pe furiş pe noul proctor, amuzat de surpriza lui: Altarul vorbea! Se mişca. Solzii lui de aur se umflau şi se unduiau.

Din braţele lui Tigris, Anakin privea, cu ochii mari şi în tăcere.

— Bună, aliat Waru.

— Ce mi-ai adus, prietene? întrebă creatura de aur. Forma i se schimbă şi se extinse. Carnea stacojie se umfla printre solzii strălucitori.

— Ce ai cerut, spuse Lordul Hethrir. Îţi voi face un dar. Iar tu îţi vei respecta promisiunea faţă de mine. Mă vei deschide pentru limitele Forţei.

— Ce mi-ai adus? întrebă iar creatura, cu o voce înceată şi mirată. Am aşteptat mult timp. Sunt obosit. Sunt singur.

Oaspeţii lui Hethrir se împinseră înainte, şoptind.

— Stăpâne, ia-mă pe mine, ia-mă pe mine.

Copiii de lângă ei se trăgeau în spate înfricoşaţi, dar invitaţii îi ţineau bine. Unul dintre oaspeţi se lupta să

împiedice centaurul roşu- auriu să scape şi să fugă. Copitele copilului ţăcăneau şi tropăiau pe podeaua netedă de piatră.

Lordul Hethrir se uită peste capetele lor. Îi făcu semn lui Tigris.

Acesta se strecură prin mulţime. La început, i se împotriviră – era doar Tigris, în roba lui murdară, doica, ţinta glumelor. Îşi dorea ca animalul urât al lui Anakin să meargă în faţă, în loc să vină după el, la picioarele lui. Adepţii Lordului Hethrir s-ar fi dat în lături cu siguranţă din faţa colţilor de pe care picura salivă.

Atunci Lordul Hethrir făcu iar semn, iar adepţii observară că îl voia pe Tigris.

Se despărţiră, făcându-le loc lui Tigris şi lui Anakin.

Îngenunchează pe podeaua de piatră. Tigris era încântat.

Măcar dacă Lordul Hethrir m-ar purifica pe mine, se gândi Tigris. *Ştiu că aş putea să îl servesc mai bine. Aş putea să ajut cu adevărat cauza Imperiului Renăscut.*

Se opri în faţa Lordului Hethrir cu ochii înecaţi în lacrimi de speranţă şi dorinţă.

— Dă-mi-l pe copilul Anakin, spuse Hethrir. I-l voi oferi.

Anakin se prinse de gâtul lui Tigris, ascunzându-şi faţa. Tigris întârzie o clipă pentru a-l linişti.

— Nu ezita când îţi dau un ordin, spuse Hethrir încetişor şi, pentru prima dată în toţi anii de când Tigris îl cunoştea pe stăpânul său şi îl slăvea, auzi furie în glasul său.

Anakin se ţinea cu putere.

— Dă-mi drumul, Anakin. Încercă să desfacă mâinile băieţelului de pe gâtul său, din părul său în şuviţe. O să fie minunat, îţi promit. Eşti un băieţel aşa de norocos.

Anakin tremura, încercând să îşi folosească abilităţile needucate. Dar chiar şi lumina lui se stinsese. Înseamnă

că Lordul Hethrir îl are pe deplin în puterea lui. Tigris reuşi să-i desfacă mâinile lui Anakin.

Tigris îşi dorea ca Lordul să-şi extindă controlul şi la a-l face pe Anakin să asculte ce i se spunea.

Anakin îl privi pe Tigris în faţă şi puse o mână pe obrazul lui.

— Tigis plânge, zise el.

Ruşinat, Tigris îşi feri capul, încercând să-şi şteargă faţa pe mâneca robei. Dar cu Anakin în braţe, era prea greu. Îl puse pe Anakin jos şi şterse lacrimile umilitoare. Apoi, ţinându-l pe Anakin de mână, îl duse la Hethrir.

— Nu, Tigis, spuse Anakin. Nu. Te rog?

Hethrir luă mâna lui Anakin şi îl conduse către Waru. Anakin se trase înapoi, întinzându-se după Tigris cu mâna liberă. Animalul lui Anakin încercă să îl urmeze, dar Tigris îl prinse de zgardă şi îl ţinu pe loc. Acesta se întinse înainte, gemând încetişor.

Toţi adepţii lui Hethrir urmăreau, invidioşi că Anakin avea să fie purificat în timp ce copiii aduşi de ei erau trecuţi cu vederea.

Anakin se trânti la podea, lăsându-se greu, refuzând să se mişte.

— Ridică-te, copile, zise Hethrir. Înfruntă-ţi soarta cu cinste. Lordul Hethrir îl târî niţel.

Anakin lovea cu piciorul, plângea şi faţa i se făcuse stacojie. Hethrir se încruntă, îl ridică, îi împiedică picioarele să mai lovească şi se apropie de Waru.

Lordul Hethrir îl aşeză pe Anakin, care încă ţipa, pe solzii de aur de la baza lui Waru.

— Ţi-am adus ce ţi-ai dorit, spuse Lordul Hethrir. Cel mai puternic copil.

Se opri.

— Ţi-am adus nepotul lui Darth Vader.

Tigris privea, cu un amestec ciudat de gelozie, regret, groază şi oroare. Nu era de mirare că această întâlnire

era diferită de toate celelalte. Nu era de mirare că Lordul Hethrir nu îl pusese pe Anakin să treacă prin antrenamentul necesar ajutoarelor, proctorilor şi Tineretului Imperiului. Băieţelul avea să urce dintr-un singur pas la cel mai înalt nivel.

Sau să moară în ritualul de purificare.

În spatele lui Tigris, fata centaur îngrozită se dădu înapoi, ţipă şi încercă să scape. Copitele îi alunecară şi zgâriară pe piatră.

Animalul cu colţi trase până când zgarda îi scăpă lui Tigris din strânsoare. Fugi după Anakin, urlând jalnic.

Şi Tigris se gândi: *Nici unul dintre oaspeţii lui Hethrir nu şi-a adus unul dintre propriii copii.*

Nici unul dintre copii nu are de ales. Nu e drept! Eu aş fi ales...

Waru îşi undui solzii. Scânteiară, lichefiindu-se.

Anakin se scufundă în aurul topit, ţipând de groază.

— Tigis! Tigis! Băieţelul îşi întinse braţele către Tigris.

Aş alege să mă dau pe mine lui Waru, se gândi Tigris. *Nu-mi pasă de pericol! Dar Anakin nu a ales.*

Tigris ţâşni înainte, îl apucă pe Anakin, îl trase de pe altarul trupului lui Waru şi se întoarse să fugă.

— Ce faci? ţipă Hethrir.

Waru se ridică, trupul său alungindu-se enorm, puroiul stacojiu scurgându-i-se din carne. Fiinţa urlă, un strigăt de protest, de mânie şi de disperare.

Urletul ascuţit al straniei creaturi de aur acoperi ţipătul Leiei când îl văzu pe Anakin. Un tânăr îl trăgea pe fiul ei cel mic de pe creatura de aur care se zvârcolea. Tânărul se împletici în spate, încercând să fugă. Lupul cocoşat al domnului Iyon se ghemui la picioarele altarului, mârâind.

Leia fugi către tânăr, către Anakin. Han era chiar în spatele ei.

Leia gonea prin mulţime, pe drumul neregulat pe care oamenii îl lăsaseră când îngenuncheaseră. Unii se chinuiau să se ridice. Toţi adulţii erau oameni, dar copiii care îi însoţeau erau din multe alte specii.

Leia şi Han ajunseră la tânărul care îl salvase pe Anakin.

— Tata! Mama! ţipă Anakin.

Faţa îi era brăzdată de lacrimi, roşie de furie şi de groază. Tânărul – el trebuie să fie Tigris, se gândi Leia, oh, vai, seamănă cu Rillao! – plângea şi el.

Anakin se luptă să scape din strânsoarea lui Tigris. Sări şi căzu în braţele Leiei. Ea îl îmbrăţişă cu o recunoştinţă disperată. Îl strânse la piept, sărutându-i faţa lipicioasă. Han îl atinse pe Anakin pe păr, blând, cu mirare.

— E în regulă acum, dragule, spuse Leia. Sunt aici, tata e aici...

Creatura aurie se întinse către ei. Leia nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Se dădu înapoi, lovindu-se de Han. Şi el, la rândul său, se dădu înapoi, ţinându-i pe Leia şi pe Anakin.

Acesta din urmă se căţără pe umărul Leiei şi îşi aruncă braţele în jurul gâtului tatălui său. Han îl ţinu uşurel, radiind uşurare şi bucurie.

Un bărbat în robă albă – Hethrir, se gândi Leia – îl apucă pe Tigris de guler şi îl scutură.

— Nebunule! Nebun nenorocit şi neînsemnat!

— Waru! Luke fugi pe lângă ei, trecând de Tigris, sărind pe altar.

— Luke, nu!

E cu mâinile goale! se gândi Leia. *Atacă – se apără – fără sabia de lumină!*

— Stai! ţipă Hethrir.

Luke sări pe platformă, pe marginea făcută din solzi de aur.

— Waru! zise Luke.

— Ce vrei, Skywalker? spuse Waru, cu o voce bubuitoare. Sufăr, nu am daruri de oferit adepţilor mei.

Hethrir se holbă la Luke zăpăcit şi mânios. Apoi expresia i se schimbă într-una de uluire şi de înţelegere.

— Skywalker! zise Hethrir. Waru, ia-l pe el. Luke Skywalker este un Jedi antrenat. Este fiul lui Vader!

Uriaşa creatură de aur se înălţă. Luke o înfruntă, complet deschis, cu braţele larg desfăcute. Cizmele i se scufundau în aurul lichefiat. Trupul fiinţei de aur se lăţi. Formă o suprafaţă concavă, cu mari aripi aspre încovoindu-se înainte pentru a-l înconjura pe fratele Leiei. Reflexia lui Luke în solzi era distorsionată, inversată, diformă.

— Da, şopti Luke. Ia-mă pe mine.

Creatura urlă iar, dar vocea îi era mai înceată, un uriaş oftat de satisfacţie.

— Luke! ţipă Leia.

Înainte ca ea să poată reacţiona, aripile de aur se prăbuşiră, căzând asupra lui Luke, inundându-l. Solzii de aur se lichefiară, umflându-se înainte ca valurile, retrăgându-se ca mareea.

Luke dispăru.

— Nu! ţipă Leia, îngrozită. Semăna prea mult cu momentul în care îl văzuse pe Han prins în carbonită...

Anakin era în siguranţă în braţele lui Han. Acesta se holba la Waru, bucuria de pe faţă transformându-i-se în durere.

Leia îl mângâie iute cu degetele pe obraz. Han se uită la ea.

Leia se întoarse către masa agitată, încleştată, de aur topit care îl ţinea captiv pe Luke.

Fugi după fratele ei.

Plonjă sub suprafaţa sferei de aur.

Leia înotă în lumină aurie, cu părul răsfirat în jurul ei. La mare distanţă, îl văzu pe Luke, întinzându-se şi răsucindu-se între uriaşele şi unduitoarele scuturi de aur solid. Se repezi către el. Luke se lupta inutil. Ea îşi aminti de timpul pe care el îl petrecuse în cuva de regenerare, unde dormise şi avusese coşmaruri şi se luptase să scape.

Respiraţia îi ardea Leiei plămânii. Îi era frică să respire, îi era teamă că avea să se înece în lumina groasă de culoarea mierii. Dar nu avea de ales. Deschise gura şi radiaţia groasă şi caldă vărsă oxigen în plămânii ei. Expiră şi inspiră iar. Era greu, dar nu se îneca.

Scuturile de aur se răsuceau şi dansau între Leia şi Luke. Încercă să împingă unul în lături, dar acesta se întoarse cu marginea spre ea şi o lovi ca o lamă. Îi sfâşie mâneca. Leia se rostogoli în spate, apoi lovi cu piciorul în sus, în exterior – abia putea percepe gravitaţia în mediul acesta straniu – şi evită unul dintre scuturi. Un altul se răsuci spre ea. Îl întâmpină cu cizmele. Îl lovi. Se sparse. Fragmentele lui se sparseră şi ele, se dezintegrară într-un praf fin de aur strălucitor şi dispărură.

Se strecură printre alte două plăci lucitoare şi ajunse lângă Luke.

— Nu putem să stăm aici, Chewie! ţipă Jaina.

— Mama e acolo jos, cu tata şi unchiul Luke, zise Jacen.

— Trebuie să îi ajutăm.

Ceva nu era în regulă, ştia ea. Dar nu putea spune ce. O durea inima atât de rău.

Mârâitul lui Chewbacca se transformă într-un ţipăt. Era la fel de supărat ca Jaina şi Jacen că fusese lăsat acolo, la fel de nerăbdător să intre şi să ajute. Deja se mutase la jumătatea drumului în josul dealului, căci Jaina şi Jacen îl trăseseră de mâini, dar acolo se opri.

Mama l-a lăsat să ne apere, se gândi Jaina. Să-i apere pe copii.

Domul vibră cu un urlet tânguitor.

— Chewie! E lupul cocoşat al domnului şambelan!

El se uită urât în josul pantei, mormăind indecis.

Un alt copil ţipă.

— E Lusa! strigă ea. Oh, Chewie, te rog...

Îl lovi în picior, disperată, încercând să îl facă să coboare dealul, încercând să îl facă să o lase jos. El se uită la ea. Jaina se opri. Văzu că îi provocase durere şi era îngrozită pentru că îl lovise.

— Îmi pare rău! îmi pare aşa de rău! Îl mângâie pe blană, încercând să o strângă în jurul bandajului. Dar e Lusa, îi taie coarnele, te rog, trebuie să ne grăbim!

Se trase din strânsoarea lui şi fugi.

Chewbacca urlă. O apucă pe Jaina şi o opri. O ridică, îl ridică şi pe Jacen pe umeri şi fugi în josul pantei cu o viteză uimitoare.

Chewbacca trecu pe sub arcade şi intră în clădire. Fu nevoit să îşi croiască drum în teatru printr-o linie formată din proctorii lui Hethrir, care ţineau piept unei mulţimi de oameni ce se luptau să iasă. Aceştia purtau haine şi bijuterii elegante. Cu toţii împingeau şi strigau, cuprinşi de panică. Chewbacca se împinse drept printre ei. Jaina se temea de proctori. Dar nici măcar nu-şi puteau aprinde săbiile de lumină! Nici Jaina nu-şi putea folosi abilităţile. Însă Chewbacca nu se temea deloc de ei. Merse prin şirul lor şi abia dacă încetini.

Cu toţii strigau, ţipau şi fugeau de colo-colo. Toţi copiii pe care Hethrir îi dăduse erau chiar aici, plângând de frică. Chiar dacă nu aveau unde să fugă, încercau cu toţii să scape.

În afară de Lusa. Ea fugea, dar nu ca să scape. Goni drept spre unul dintre proctori, se întoarse cu spatele la el şi îl lovi atât de tare cu picioarele din spate, cu

copitele despicate, încât acesta căzu. Se întinse la pământ gemând. Lupul cocoşat al domnului şambelan o urmă, privind curios.

Jaina râse încântată.

— Lusa!

Zgomotul era atât de puternic în teatru, încât Jaina nu ştia dacă Lusa o auzea. Jaina abia se auzea pe sine.

Chewbacca nu se opri o clipă. Merse în partea din faţă a teatrului, unde tata stătea cu Anakin în braţe. Amândoi erau în siguranţă şi amândoi plângeau.

— Anakin! strigă Jaina bucuroasă. Tată!

Se întinse de pe umărul lui Chewbacca pentru a-şi atinge tatăl, pentru a fi sigură că nu era aievea.

— Nu plânge! Nu eşti mort, am ştiut tot timpul că nu ai murit! Unde-i mama? Ai văzut-o pe mama? Unde-i unchiul Luke?

În apropiere, Tigris părea zăpăcit, rănit şi nefericit. Femeia firrerreo stătea între el şi Hethrir.

Se aruncă asupra lui Hethrir. Îl apucă de gât şi îl doborî cu o lovitură.

Han îl puse pe Anakin în braţele lui Chewbacca.

— Ai grijă de copii, spuse el.

Jaina nu auzise niciodată vocea tatei sunând aşa. El se uită la Jaina şi la Jacen, doar o privire scurtă, care nu dură nici măcar o secundă.

— Vă iubesc, zise el. Întotdeauna o să vă iubesc.

Se întoarse, fugi şi sări spre o sferă de aur uriaşă, tremurândă.

Dispăru sub suprafaţa ei.

— Tata! Anakin îşi îngropă faţa în blana lui Chewbacca şi urlă.

Era aşa frumos! – Jaina se întrebă dacă tata avea să iasă din sferă acoperit din cap până în picioare cu aur, ca 3PO.

Lusa fugi lângă Chewbacca.

— Jaina! Nu e distractiv? E distractiv să-i loveşti pe proctori.

— Mă bucur aşa de tare să te văd! Nu ţi-au tăiat coarnele!

— Nu – dar voiau să mă dea monstrului ăsta să mă mănânce, monstrul ăsta poate să mănânce oameni.

— Să m-mănânce...? şopti Jaina.

Se uită fix la sfera de aur în care dispăruse tata şi se temea că ştia ce se întâmplase cu mama şi cu unchiul Luke.

Tigris căzu pe podium. Transformarea lui Waru se umfla şi se scutura deasupra lui. Şocul îl paraliză. Nu se aşteptase niciodată să îşi revadă mama. Hethrir îi spusese că era moartă. Fusese executată pentru trădarea Imperiului. Pentru că refuzase să sprijine Imperiul Renăscut. Şi Tigris se bucurase.

În faţa lui, ea se lupta amarnic cu Hethrir.

Ar trebui să îşi ajute stăpânul. Dar nu se putea mişca.

Hethrir îşi înhăţă sabia de lumină de sub robă. În loc să se aprindă singură la comanda lui, reacţionă cu un ţipăt electronic şi un atac de scântei şi de ozon. Hethrir înjură şi o scăpă din mână. Se rostogoli pe podea şi se lovi de perete. Se sparse, topind piatra de sub ea.

Rillao îl zgârie pe Hethrir pe faţă. A doua sabie, cea mică, îi căzu de la centură. Rillao sări departe de Hethrir. Stăteau faţă în faţă, gemând, zgâriaţi, sângerând. Rillao fandă şi când Hethrir sări să atace, ea se feri de el şi apucă sabia de lumină căzută.

Nu o porni. O strecură sub robă. În clipa ei de neatenţie, Hethrir îi sări în spate. Ea se împletici. El o sugrumă şi când genunchii începură să îi tremure, Hethrir îşi dezveli dinţii ascuţiţi. Avea să o muşte de coloană, să i-o rupă, să o paralizeze sau să o ucidă...

— Nu! strigă Tigris.

Îl apucă pe Hethrir de robă şi îl trase înapoi. Dinţii Lordului se loviră între ei, muşcând în gol, despicându-i buza. Rillao scăpă din prinsoarea lui şi căzu în faţă, gemând.

— Băiat prost! Prost! E o trădătoare! Sângele i se scurgea pe bărbie.

— Te rog, stăpâne, nu o omorî pe mama.

Hethrir pufni dezgustat.

— E o trădătoare! A trădat Imperiul – te-a trădat pe tine!

Rillao se ridică anevoie în picioare.

— Tu eşti trădătorul, zise ea.

Tigris se uită furios la ea.

— Cum îndrăzneşti să-i spui asta Lordului Hethrir!

Ea se uită la Tigris cu tristeţe, apoi se întoarse iar la Hethrir.

— Nu i-ai putut spune, nu, Hethrir?

— Nu-mi rosti numele! zise el.

Lui Tigris, ea îi spuse.

— Faţă de tine e un trădător.

Tigris scutură din cap, zăpăcit.

— Hethrir e tatăl tău.

***

Han înotă spre Luke şi Leia, dând din mâini prin lumina groasă, înotă o veşnicie, până când muşchii începură să îl doară.

Waru era mult mai mare pe dinăuntru decât pe dinafară. Sistemul circulator al creaturii se învârteja în jurul unui punct central de întuneric. Semăna cu gaura neagră şi cu discul ei de acreţie.

Han se întrebă: *Se poate ca gaura neagră să fi deschis un portal către alt univers? De acolo vine Waru?*

Nimic nu poate scăpa de gravitaţia găurii negre... dar singularitatea distorsiona timpul şi spaţiul în jurul ei.

Nimic din astea nu conta. Tot ce conta era să ajungă la Leia, la Luke. Aceştia înotau spate în spate, respingând creaturi care arătau acum ca nişte lame de cuţit, apoi ca animale de pradă aerodinamice cu piei din aur topit. Han străpunse cercul de atacatori, reuşind în graba lui orbească pentru că fiarele lui Waru erau atât de atente la prada din centrul lor.

— Han...!

Degetele calde ale Leiei se strânseră în jurul degetelor lui. El formă un cerc împreună cu dragostea lui şi cu prietenul său. Înotară, spate în spate, lovind, răsucindu-se, luptând.

Vârtejul îi rostogoli şi îi trase spre centru, către punctul de întuneric absolut.

— Înotaţi! ţipă Han.

Ştia. *De unde ştii?* se întrebă el şi îşi răspunse: *Habar n-am, ştiu doar ce ştiu – că dacă atingeau întunericul, erau pierduţi pe vecie.*

I se păru că auzea fantomele oamenilor pe care îi omorâse Waru.

Lovi, o lovitură din înot. Încercă să se împingă pe el, pe Leia şi pe Luke departe de centru, în afara vârtejului, spre pielea topită a lui Waru. Leia se alătură eforturilor lui.

Dar Luke plutea între ei, ciudat de inert, ţinându-i pe loc.

— Lasă-mi-te mie, Skywalker, zise Waru. Îţi voi arăta – îţi voi oferi cea mai mare putere din câte îţi poţi închipui.

Luke se depărtă, plutind spre capcana lui Waru.

— Minte! ţipă Leia.

Simţea că fratele ei cădea. O trăgea cu el, o tenta împreună cu el.

Se depărtă de ea. Înotă după el. Vârtejul îi trăgea tot mai adânc.

— E adevărat, spuse Waru. Eu sunt adevărul.

Cântecul de sirenă al vocii lui Waru alină temerile Leiei. Degetele îi alunecară din strânsoarea lui Han şi când încercă să îl găsească iar, lumina aurie o orbi. Vârtejul o ţinea de mână.

13

Jaina călărea pe umărul lui Chewbacca, cu Jacen alături. Chewie îl ţinea pe Anakin strâns la piept cu un braţ. Cu mâna liberă, wookiee-ul îl apucă pe unul dintre proctori de ceafă şi îl scutură. Proctorul luă sabia de lumină, dar Jainei nici măcar nu îi era frică de ea. Ştia că avea să explodeze de îndată ce va încerca să o aprindă. El aşa făcu şi arma aruncă scântei, îi arse mâna şi căzu în bucăţi pe jos. Jaina se bucura.

Chewbacca îl scutură iar.

— Mă predau! ţipă proctorul. Te rog, opreşte-te!

Chewbacca îl scutură iar şi îl lăsă să cadă. Proctorul se făcu mic la podea.

Toţi copiii alergau de colo-colo, strigând, ţipând, ţinându-se de picioarele proctorilor, uneori muşcându-i, punându-le piedică şi fugind. Lusa şi lupul cocoşat al domnului şambelan se jucau cu ei, împreună. Lusa alerga şi se întorcea să lovească, iar lupul se ghemuia în spatele proctorului. Acesta se dădea înapoi şi cădea peste animal. Lusa şi lupul râdeau şi urlau, apoi fugeau.

Dacă proctorul nu se dădea înapoi, Lusa îl lovea. Uneori, îl lovea chiar şi dacă nu era nevoie.

Proctorii înghesuiseră câţiva dintre invitaţi într-un colţ al teatrului. Jaina nu îşi dădea seama dacă încercau sau nu să îi ţină înăuntru. Poate că Hethrir voia să îi dea

monstrului de aur. Mulţi dintre oaspeţi scăpaseră, lăsându-i pe copii în urmă.

Proctorii ar fi putut scăpa dacă i-ar fi lăsat pe toţi invitaţii să fugă. Ar fi putut chiar să câştige lupta. Ei erau mai mulţi decât prietenii Jainei. Dar fără să-şi poată folosi săbiile de lumină şi fără Hethrir care să le spună ce să facă, erau pierduţi.

Chewbacca ridică alt proctor, îl scutură şi îl aruncă la podea. Când încercă să se ridice, Chewie îl luă, îl scutură iar, îl ţinu mai sus şi îl aruncă din nou. Rămase unde îl pusese Chewie.

Persoana care coborâse de pe deal cu tata şi unchiul Luke lăsă câţiva proctori să o atace, apoi se roti şi se feri din calea lor. Când proctorii intrară unii în alţii, îi apucă de mâini, îi învârti şi îi făcu să cadă. Le rupse mânecile până la coate şi le legă braţele la spate. Le rupse pantalonii până la jumătatea picioarelor şi le imobiliză genunchii.

Chewbacca şi prietena tatei se apropiară de ultimii doi proctori. Aceştia mânuiau mânerele săbiilor de lumină inutile. Jaina se bucura că proctorii nu-şi puteau porni săbiile în acest loc ciudat. Dar îi părea şi foarte rău, pentru că însemna că ea nu putea ajuta cu nimic.

Îmi doresc să fi avut patru picioare şi copite, se gândi ea*. Ca Lusa! Sau colţi mari ca lupul cocoşat al domnului şambelan!*

Ultimii doi proctori scăpară mânerele săbiilor de lumină şi căzură în genunchi.

Când prietena tatei se aplecă să îi lege, Jaina se lăsă să alunece din spatele lui Chewbacca, coborî pe blana lui şi fugi la Lusa. O îmbrăţişă. Lusa se aplecă, o strânse în braţe pe Jaina, îşi frecă fruntea şi coarnele de creştetul capului Jainei. Îi ieşiseră coarnele. Acum, în loc să fie nişte umflături moi acoperite cu blană roşie, coarnele

Lusei erau transparente, strălucitoare ca diamantele, reci, crestate şi lucioase.

— Mulţumesc, Jaina. Mulţumesc, mulţumesc, şopti Lusa.

Jaina începu să plângă.

Câţiva dintre invitaţi încercară să se furişeze din colţul lor. Chewbacca mârâi la ei. Se făcură mici de frică.

Fără să se teamă de urletele lui Chewbacca, copiii se strânseră cu toţii în jurul lui. Prietena tatei li se alătură.

— Îţi mai aminteşti de mine? îl întrebă ea pe Chewbacca. M-am schimbat, dar sunt Xaverri.

El pufni surprins, apoi puse cu blândeţe o mână uriaşă pe umărul ei. Ea îl bătu încetişor pe încheietură.

— Tata, plângea Anakin. Tata, întoarce-te!

Se întoarseră cu toţii către sfera topită. Anakin îşi întinse mâinile, dorind să ajungă la suprafaţa strălucitoare.

Nu avem nici un semn de la mama, tata sau de la unchiul Luke.

— Trebuie să îi salvăm! spuse Jaina.

Fugi spre sfera de aur. Lusa sări în sus şi o urmă.

Chewbacca urlă neliniştit. Alergă după Jaina şi o ridică în braţe. Ea se luptă, dar el o strânse bine şi fata începu să plângă în blana lui aspră.

— Chewie, ce ne facem?

El se uită la podium şi urlă.

Anakin strigă iar.

— Mama! Tata!

— Unchiule Luke! ţipară Jaina şi Jacen. Mama! Tata!

— Solo! strigă Xaverri.

Lusa începu să îi cheme împreună cu ei şi lupul cocoşat urlă iar. Ceilalţi copii se strecurară în jurul lor, se adunară la picioarele lui Chewbacca şi ţipară şi ei.

Tigris se holba la Hethrir, uluit.

— Tatăl meu...?

— O trădătoare şi o mincinoasă, zise Hethrir. Ce te aştepţi de la cineva care şi-ar abandona legământul faţă de Imperiu? Faţă de Lord Vader. Faţă de mine!

— Dar cum rămâne cu jurămintele tale faţă de mine? întrebă Rillao cu tristeţe.

— Ai cedat la orice drept...

Tigris îşi dădu seama că mama lui spunea adevărul. Hethrir fusese prins cu minciuna. Tigris nu îl mai văzuse niciodată să rămână fără cuvinte.

— Ai fost atât de dezamăgit de mine, întrebă Rillao, încât nu ţi-ai putut recunoaşte fiul?

— Fiul nostru, zise Hethrir cu cel mai pur dispreţ, nu merita recunoaşterea. Nu-mi poate îndeplini moştenirea. Este obişnuit.

Lui Tigris îi ardea faţa de umilinţă.

Hethrir se întoarse cu spatele la Rillao, la Tigris, şi sări pe podium.

— Waru! A venit vremea! Îl ai pe Skywalker! Respectă-ţi promisiunea faţă de mine, Waru! Fă-mă atotputernic!

Tigris încercă să îl urmeze, dar Rillao îl prinse, îl ţinu şi îl opri.

— Lasă-mă!

— Nu-ţi merită loialitatea! Nu merită să-ţi dai viaţa!

Han se lupta să nu scape mâna Leiei, se lupta să înoate afară din vârtej.

— Înoată! strigă Han. Te rog, Leia, te iubesc, înoată!

Dar ea era captivată de promisiunile lui Waru, de fascinaţia lui Luke. Degetele îi alunecară din mâna lui Han. Cu părul minunat fluturând în jurul ei, învăluind-o ca o capă, pluti şi coborî în lumina aurie.

— Leia! Pluti după ea, către întunericul rece.

Leia se desfăta în cântecul de sirenă al promisiunilor lui Waru. Melodia îi distrăgea atenţia de la vocea care o chema din spate. Îl urmă pe Luke înainte...

— Mama, tata, unchiule Luke!

Ea ezită. Vârtejul o trăgea într-o spirală. Încetini, încercând să îşi aducă aminte ce însemnau acele vorbe. Pluti câteva lungimi de braţ în vreme ce asigurările nerostite ale lui Waru o trăgeau tot mai adânc.

— Mama! Întoarce-te, mama!

Îşi aminti de glasul lui Jacen, de bucuria ei când o săruta pe obraz, de mirarea şi încântarea ei pe măsură ce el şi Jaina creşteau, se schimbau şi învăţau.

— Mama!

Îşi aminti de strălucirea spiritului lui Anakin.

Leia se opri, plutind, învârtindu-se ameţitor. Lumina de aur se deschidea sub ea şi o apăsa în jos de deasupra.

— Tata! Mama! Unchiule Luke!

Urletul lui Chewbacca împingea vocile copiilor prin lumină.

Sub ea, Luke ezită în căderea lui rapidă. Era foarte aproape de punctul de întuneric. Dacă îl atingea, nu mai putea scăpa niciodată. Ar fi fost distrus.

— Luke, şopti Leia. Luke, trebuie să ne întoarcem.

Han apăru lângă ea, strălucind în sclipirea lui Waru. O luă de mână.

— Luke...!

— Lasă-mi-l mie, zise Waru. Lasă-l şi o să te eliberez.

— Nu! ţipă Leia. Dă-ni-l înapoi, de ce îl vrei?

— Mă poate ajuta să mă întorc acasă. Vocea lui Waru slăbi. Nu vrei să mă ajuţi? Ştii cum e să îţi fie dor de casă. Văd asta. Sunt departe de atâta vreme.

Glasul lui Waru era atât de trist, încât Leia se lăsă să plutească şi mai aproape, şi mai adânc.

— Cum putem să te ajutăm?

— Leia! Han încercă să o tragă înapoi. Nu asculta!

— Puterea lui mă poate ajuta să deschid un portal...

Luke îşi înălţă capul. Ea aproape că nu îl mai recunoştea ca fiind fratele ei.

Ştia că dacă el l-ar fi ajutat pe Waru, ar fi fost distrus. Încercă să îl atingă, să îl tragă în sus, afară din vârtej. El se împotrivi.

Întunericul se deschise, extinzându-se, întinzându-se flămând după ei, rotindu-se la picioarele lui Luke.

— Unchiule Luke! ţipă Jaina.

Luke se înfioră. Închise ochii. Scutură din cap.

Când îi deschise, părea zăpăcit, dar era iar el însuşi.

— Unde...? Ce...?

— Vino cu noi! spuse Leia.

Luke lovi sălbatic cu picioarele. Leia şi Han îl traseră.

Scăpară de noapte ca prin urechile acului. Ţinându-l pe Luke în braţe, Leia suspină uşurată.

Fugiră toţi trei, depărtându-se de noaptea care îi urmărea, croindu-şi drum prin lumina lui Waru. Vârtejul explodă în bulboane haotice şi spirale stranii, lovind-o pe Leia înainte şi înapoi în timp ce fugea.

Se întinse către suprafaţa aurie scânteietoare. O atinse cu degetele, o rupse, trecu prin ea şi ajunse la aer.

Leia căzu pe podium, trăgându-i pe Han şi pe Luke după ea. Se întinse pe scenă, gâfâind. Se ridică împleticindu-se şi alunecă de pe platformă, nevrând decât să scape de atingerea lui Waru. Luke zăcea prăbuşit în spatele ei. Ea îl ajută pe Han să îl târască de pe altar.

Jaina, Jacen şi Anakin fugiră spre ea şi i se aruncară la piept. Ea îi îmbrăţişă, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă. Chewbacca se înălţă deasupra ei. Han îl luă pe Anakin în braţe, iar Luke o ridică pe Jaina. Leia stătea în picioare, încă îmbrăţişându-l pe Jacen, iar Chewbacca îi strânse pe toţi în braţe.

Copiii erau în siguranţă.

Vocea lui Warum plutea acum.

— Nu ţi-ai ţinut promisiunea, Hethrir. Nu mi-ai dat copilul. Nu mi l-ai dat pe Jedi. Nu îţi datorez nimic. Mi-e

foame, Hethrir, mi-e foame, sunt singur şi pe moarte şi vreau să mă întorc acasă.

— Nu...! ţipă Hethrir îngrozit.

Suprafaţa aurie se extinse, iute ca o lovitură de şarpe. Se rupse deasupra lui Hethrir, înconjurându-l, cuprinzându-l.

Hethrir dispăru, nelăsând în urmă decât un ţipăt.

Ceva se întâmplă. Toţi cei trei copii scânciră. Lusa sări drept în sus. Rillao tresări, iar Luke gemu şi Leia se simţi ca şi cum i-ar fi bătut un gong în cap. Era ca şi cum, pentru o clipă, Forţa dispăruse din univers.

Senzaţia dispăru, lăsând-o pe Leia fără respiraţie şi răscolită.

Neafectat, inconştient de tulburările care se dezlănţuiau în jurul său şi care sfâşiau materia continuumului spaţio-temporal, Tigris se desprinse de Rillao şi sări pe scenă după Hethrir. Rillao se aruncă şi îl prinse de gleznă. Îl ţinu cu tenacitatea dată de disperare. Xaverri îi fugi în ajutor.

— Dă-mi drumul! Tigris se lupta. Rillao era prea răscolită pentru a-l ţine. Îl scăpă tocmai când Xaverri se întindea după el.

Rillao ţipă disperată.

Tigris se aruncă în carapacea aurie a lui Waru.

Aurul cedă, apoi îşi reveni, respingându-l. Cochilia lui Waru sună, ca un uriaş clopot cu sunet gros. Tigris căzu pe scenă.

Zgomotul se stinse încetişor.

Nu se mai auzeau decât suspinele îndurerate ale lui Tigris.

Carapacea lui Waru se solidifică. Începu să se contracte.

Rillao şi Xaverri îl traseră pe Tigris de pe scenă.

— Tigris, zise Rillao, dragul meu fiu...

— Lasă-mă în pace! se răsti el. Niciodată să nu îmi mai rosteşti numele! Niciodată!

Fugi câţiva paşi, apoi se opri, tremurând, cu umerii căzuţi.

— Mamă? spuse Jacen.

— Sunt bine, dragule.

Leia se uită în ochii lui Han şi surâse. Îl îmbrăţişă pe Jacen, îl ţinu cu un braţ şi atinse faţa lui Luke cu mâna liberă, apoi îl strânse pe Chewbacca de braţ, în timp ce el îşi ţinea toţi prietenii de rasă umană, familia lui de onoare, într-o îmbrăţişare protectoare.

— Suntem bine cu toţii. Mergem acasă.

Jaina cerceta teatrul din punctul de observaţie oferit de umărul lui Luke.

— Toţi proctorii au scăpat! zise ea. Şi ceilalţi oameni!

Odată ce proctorii fuseseră legaţi, toţi invitaţii fugiseră. Xaverri îi legase pe proctori cu propriile uniforme. Rupseseră pânza, se dezlegaseră unii pe alţii, se eliberaseră. Fugiseră cu toţii. Petice de uniformă albastru-deschis şi mânerele inerte ale săbiilor de lumină acopereau podeaua.

Jaina greşea în privinţa tuturor proctorilor. Rămăsese unul, cel care tocmai fusese promovat. Nimeni nu se oprise să îl dezlege şi nu fusese în stare să se elibereze singur. Se chinuia, dar nu-şi putea sfâşia uniforma înnodată.

— Ar trebui să mergem după ei, spuse Han.

— Fără Hethrir, nu sunt o ameninţare, zise Xaverri. Cei pentru care trebuie să ne facem griji sunt cei pe care Hethrir i-a infiltrat în Republică. Zâmbi sarcastic. Dar bănuiesc că se vor trezi în curând fără locuri de muncă.

— O să ne ocupăm de ei, spuse Han. Părea furios. Şi de invitaţi, ai naibii negustori de sclavi! Ar trebui să fie cu toţii în puşcărie!

— Îţi zic eu unde să îi cauţi, spuse Xaverri. Curând. După ce voi fi terminat cu ei. După ce vei fi îndeplinit o sarcină importantă: du aceşti copii la casele lor. Zâmbetul îi dispăru. Glasul îi tremura. Ei încă mai au case.

— Xaverri... zise Han.

— La revedere, Solo. Se întoarse către mama. La revedere, prinţesă Leia. Mă bucur că te-am cunoscut.

— La revedere, spuse mama. Mulţumesc, Xaverri.

— La revedere, Xaverri, zise tata.

Ieşi fără să mai rostească o vorbă, urcând panta teatrului. Se opri cât să îl dezlege pe ultimul proctor imobilizat, să-i arunce sabia de lumină, iar apoi ieşi din teatru fără să privească înapoi.

Proctorul se ridică în picioare împleticindu-se. Arăta atât de amuzant, cu mânecile şi cracii uniformei tăiaţi, încât Jaina râse. El se uită urât la ea, dar nu avea ce să facă. Se uită la sabia lui de lumină, dar era prea speriat ca să o recupereze. Împiedicându-se, nesigur, fugi.

Pe scenă, sfera de aur se contractă până la dimensiunea unei mingii. Hethrir trebuia să fie zdrobit înăuntru.

Jaina se simţea în siguranţă.

Pentru prima dată după prea multă vreme, Leia nu se temea pentru nimeni. Îşi făcea griji pentru Rillao şi Tigris, reuniţi, şi totuşi despărţiţi de minciunile lui Hethrir. Dar nu mai putea suporta mai multă frică.

— Să mergem acasă. Han se uită fix la sfera micşorată care fusese Waru. Locul ăsta îmi dă fiori.

— Mie îmi dă o durere de cap, zise Rillao. Nu îmi place deloc acest sistem. E... deconectat.

Leia merse la fratele ei. Îl puse pe Jacen jos şi se întinse după Jaina, care încă stătea pe umerii lui Luke.

— Coboară, draga mea, spuse ea. Unchiul Luke e obosit.

Jaina se lăsă în braţele Leiei şi o strânse puternic, apoi sări jos şi îşi încolăci mâinile în jurul taliei lui Luke.

— Sprijină-te de mine, unchiule Luke, zise ea.

Luke era cenuşiu de durere şi de oboseală.

— Mulţumesc, Jaina, spuse el. Privirea i se tot întorcea la sfera lui Waru.

— Ce a vrut de la noi? întrebă Leia.

Waru i-a şoptit fratelui meu, se gândi ea, şi i-a zis... la tentat.

— Era izolat, spuse Luke. Avea o privire bântuită. Nu putea dobândi energie decât anihilând Forţa universului nostru cu anti-Forţa lui.

— Şi Waru a atins Forţa... zise Leia, îngrozită.

— Da. Prin oameni. Distrugând oameni.

— Lusa spune că mănâncă oameni, zise Jaina.

— Copilul ithorian, spuse Han.

Luke dădu din cap.

— Dar Waru nu şi-a omorât tot timpul victimele. Uneori, dacă era sătul, dădea puterea înapoi. Chiar putea să vindece sau să întărească oamenii. Asta se întâmpla cu proctorii lui Hethrir dacă supravieţuiau... dacă erau renăscuţi. Şi asta voia Hethrir pentru sine. Să îşi întărească şi să îşi îmbunătăţească legătura cu Forţa. E... o ofertă foarte tentantă. Luke scutură din cap, ca şi cum ar fi alungat o amintire. Hethrir trebuia să potolească foamea lui Waru înainte de a risca pentru sine. Avea nevoie de cineva mai puternic decât el, de cineva pe care Waru să îl prefere... Însă de cineva pe care Hethrir să îl poată controla.

— Anakin, şopti Leia. Han netezi părul negru al băieţelului, ţinându-l protector în braţe.

— Anakin jos! zise băiatul.

Fără tragere de inimă, Han îl lăsă jos. Anakin alergă la Luke şi se uită la el.

— Lui Waru nu îi păsa ce voia Hethrir, spuse Luke. Waru avea nevoie de destulă putere pentru a-şi croi o cale prin spaţiu-timp înapoi în universul său. Ca un electron şi un pozitron. Să-i unească şi... Plesni din palme. Anihilare. Energie de neînchipuit. Închise ochii. Hethrir a crezut că poate profita de această putere. Şi... pentru o clipă şi eu.

— S-a dus de tot? întrebă Han.

Luke dădu din cap.

— Şi Hethrir. Waru voia să meargă acasă.

Leia nu reuşi să simtă nici măcar o fărâmă de compasiune pentru Hethrir.

Luke îi trase pe Jacen, Jaina şi Anakin într-o îmbrăţişare. Îi sărută pe fiecare pe frunte.

— Vă mulţumesc, tineri Cavaleri Jedi, pentru că m-aţi chemat înapoi.

— Pentru puţin, unchiule Luke, spuseră ei.

— Hei, protestă Han. Eu şi Leia nu primim nici o mulţumire?

Leia îi îmbrăţişă pe copii şi zâmbi.

Leia şi Chewbacca îi adunară la un loc pe copiii furaţi. Rillao îşi puse mâna în jurul lui Tigris. El o scutură mânios. Încercă să ridice sfera de aur care fusese Waru, dar nu reuşi, nu o putea mişca. Fugi din teatru, lăsând-o pe Rillao în urmă. Leia îi luă mâna femeii firrerreo şi o strânse, sperând să o liniştească niţel.

— Oh, Leia, zise Rillao. Dragul meu băiat...

— Dă-i ceva timp.

— Da. Şi pace, dacă o găsim.

— O să te ajut, spuse Leia. Luke ne poate ajuta...

— Nu! Rillao o strânse pe Leia de mână cu încordare. Tigris a fost prea mult timp sub influenţa lui Hethrir. Nu o poate contracara. Trebuie lăsat singur, să se descopere. Dacă se întoarce la mine, trebuie să fie pentru că o vrea.

Leiei i se umplură ochii de lacrimi de compasiune pentru îngrijorarea din glasul lui Rillao.

— Ştiu un loc unde puteţi să vă odihniţi, să vă gândiţi, să vorbiţi şi să vă jucaţi... un refugiu, pentru oricât de mult timp aveţi nevoie. Un loc liniştit.

Rillao se încordă. Nu stătea în firea poporului ei să accepte mila sau chiar compasiunea. Leia se temea că Rillao avea să mârâie: „Cine ţi-a cerut ajutorul?” şi să plece distantă.

— Familia mea îi datorează atât de mult familiei tale! zise Leia cu sinceritate. Întotdeauna o să îţi fim datori, firrerreo. N-o să mai rostesc niciodată numele lui Rillao în public, îşi dădu seama Leia. Te rog, lasă-mă să mă recompensez un pic.

Rillao ezită.

— Accept, Lelila, spuse ea în cele din urmă.

Rillao aruncă o privire spre altar. Sfera se contractă la jumătate din dimensiune, iar la jumătate şi iar. Fiecare micşorare se producea mai repede. Sfera era de mărimea unei portocale, a unui ou, a unei bile. Deveni neclară.

Un grăunte de nisip auriu stătea pe altar. Cu o explozie de energie, cu pocnitura aerului care umple un vid, dispăru.

Rillao se înfioră şi se întoarse cu spatele.

— Vino cu mine, spuse Leia.

— Foarte bine, Lelila.

Împreună, ieşiră în lumina stelei de cristal.

Tigris fugise jumătate din drumul spre deal şi se oprise. Stătea pe jos cu spatele spre ele, cu capul plecat. Rillao îl privi de la distanţă.

Leia trecu pe sub arcada reşedinţei lui Waru. Căldura şi strălucirea o loviră. Genunchii îi tremurau de epuizare. Se aşeză brusc pe jos. Jacen fugi spre ea, îngrijorat, şi se cuibări în poala ei. Ea îl ţinu, netezindu-i părul

neascultător. Rillao se aşeză pe vine lângă ei, uitându-se la fiul său.

Cerul de dincolo de dom o uimea pe Leia. Steau de cristal orbita în jurul găurii negre, tot mai aproape, trecând prin vârtejul strălucitor. Apăsarea gravitaţiei o sfâşia în bucăţi. Gaura neagră trase un vârtej de elemente stelare strălucitoare de la suprafaţa stelei pitice albe şi îl învârti în discul de acreţie, care ardea tot mai puternic. Leia fu nevoită să îşi mutte privirea, înainte ca imaginea să o orbească.

Lupul cocoşat al domnului şambelan se trânti la picioarele ei şi se uită la ea cu ochii aurii mari, gâfâind.

Liber pentru prima dată de – cât de mult? – când fuseseră răpiţi, copiii fugeau, strigau şi se jucau. Lusa sărea mult în aer azvârlind din copite şi lovind cu cele din spate.

Han se aşeză lângă Leia.

— Te simţi bine?

Ea dădu din cap, prea obosită să mai vorbească.

Jaina se cuibări în poala ei, lângă Jacen. Anakin veni în fugă şi se ghemui lângă fratele şi sora lui. Leia îi îmbrăţişă. Han îşi puse o mână în jurul lor şi o mângâie pe Leia pe păr. Ea se lăsă recunoscătoare în căldura şi puterea lui Han.

— Am face bine să plecăm de aici, zise el. Dar mai întâi trebuie să îl găsim pe 3PO.

— Şi pe R2-D2, zise Leia.

— Că veni vorba, spuse Luke.

R2-D2 şi C-3PO coborau pe drum, R2 rulând şi sărind cu toată viteza, 3PO mergând cât de repede putea.

— Stăpână Leia! Stăpâne Luke, stăpâne Han!

— Domnule 3P! Anakin sări în picioare, fugi spre 3PO şi îl prinse de picior.

— Stăpâne Anakin! zise 3PO. Sunt încântat să te văd sănătos!

Anakin se puse pe piciorul lui 3PO ca să îl ducă înapoi la Leia.

Ţipă de încântare.

Amândoi droizii încetiniră când îl văzură pe Tigris, dar tânărul nu reacţionă la apariţia lor. R2 rulă mai departe, 3PO trecu pe lângă el, aruncându-i o privire curioasă.

Anakin sări de pe piciorul lui 3PO şi fugi la Tigris. Îl prinse de cămaşa murdară şi îl trase către ceilalţi. Tigris se scutură, smulgându-şi cămaşa din mâinile lui Anakin.

Lupul cocoşat al domnului şambelan sări după Anakin. Lanţul greu prins de zgarda lui zăngăni şi clincăni.

3PO ajunse la Han şi la Leia.

— Trebuie să ne grăbim, stăpâne Han! exclamă el.

— Unde ai fostl întrebă Han. Şi ce-ai păţit?

Noul lac violet al lui 3PO era crăpat peste tot, ca smalţul de pe un vas antic.

— Un bărbat ciudat – era cu băiatul acela, 3PO arătă spre Tigris. Stăpânul Anakin era cu el! Când am cerut o explicaţie, vai, bărbatul m-a lovit! Cu o sabie de lumină! Fireşte, am fost complet dezactivat. Am avut noroc că nu m-a dezmembrat! Stăpâne Luke, dacă acesta este soiul oamenilor pe care îi cauţi, te implor să nu mai încerci să găseşti pe nimeni!

— Stai liniştit, 3PO, spuse Luke.

— M-au închis! R2 m-a găsit şi mi-a resuscitat circuitele...

R2-D2 ciripi înţelegător.

— ... dar nu e timp pentru asta! exclamă 3PO. R2 a făcut o descoperire ameninţătoare!

— Nu sunt sigur că putem să mai facem faţă unei descoperiri ameninţătoare, zise Han cu indulgenţă. Nu poate să aştepte până după cină?

— Mă tem că nu, domnule. Steaua albă pitică s-a răcit într-un cristal cuantic perfect. Foarte rar... unic, din

câte cunosc! Cum gaura neagră îşi măreşte amplitudinea rezonanţei...

— Steaua de cristal rezonează?

— Pardon, stăpâne Luke?

— Steaua de cristal rezonează.

— Într-adevăr, domnule – cred că asta am spus. Rezonanţele îi destabilizează orbita. Steaua de cristal este în pericol de a cădea în gaura neagră în orice clipă.

3PO se opri pentru a se asigura că toată lumea ştia despre ce vorbea.

Toată lumea ştia. 3PO continuă, oricum.

— Când se va întâmpla acest lucru... violenţa exploziei, densitatea fluxului de raze X... Nici o fiinţă vie, biologică sau mecanică, nu va supravieţui.

— Cât timp mai avem? întrebă Han.

— Posibilităţile nu sunt niciodată calculabile pe deplin, regret să o spun, zise 3PO.

R2 fluieră insistent.

— Cred că am spus şi asta, replică 3PO. Este clar pentru toată lumea că nu avem prea mult timp.

Leia îi goni pe Jaina şi pe Jacen din poala ei şi sări în picioare.

— Copii! strigă ea. Veniţi! E vremea să mergem acasă.

Nici unul dintre copiii răpiţi nu se rugă să fie lăsat să mai fugă şi să se mai joace niţel. Chiar şi Lusa care fugise tot drumul în jurul reşedinţei lui Waru într-un galop nebunesc şi trecuse de Leia, pe cale să mai facă un tur, se opri cu o alunecare. Se ridica în două picioare şi dansa pe loc.

— Acasă! zise ea. Acasă!

Copiii furaţi începură să urce pe versantul dealului, mânaţi de Chewbacca, 3PO şi R2. Chewbacca arăta ca o grămadă de copii, căci îi căra în spate şi în braţe. Doi dintre cei mai mici mergeau pe picioarele lui, agăţându-

se încântaţi de blana sa şi ţipând la fiecare pas. Restul copiiilor se întreceau pentru un loc cât mai aproape posibil.

— Să merge, dragă, îi spuse Han Leiei. Se ţinură de mână şi merseră către drumul de pe versantul dealului. Rillao, Luke şi gemenii îi urmară.

Când se apropiară de Tigris şi de Anakin, Tigris desfăcu zgarda şi lanţul de la gâtul lupului cocoşat al domnului Iyon. Se ridică şi aruncă zgarda cât de departe putu.

Animalul se aşeză în fund şi se scărpină bine pe gât cu ambele picioare centrale.

Rillao se opri la câţiva paşi de Tigris.

— Fiul meu, zise ea cu blândeţe. Trebuie să plecăm. El se uită urât la ea.

— Nu.

— Sistemul va muri în curând.

— Nu-mi pasă! Leia li se alătură.

— Atunci nu contează, spuse ea, dacă vii sau nu cu noi. Aşa că mai bine ai veni.

Tigris, o privi încruntat, întrebător.

— Tigris, vino acasă! îi ceru Anakin.

Tigris îşi puse mâinile pe părul negru şi cârlionţat al lui Anakin.

— Nu am casă, micuţule.

— Prăjituri! Anakin îl apucă pe Tigris de mână şi îl trase. Acesta înălţă capul şi se uită în ochii mamei lui.

— Nu mi-ai furat Forţa, nu?

— Nu, dragul meu, şopti ea.

— Nu am avut niciodată nici o abilitate, nu? Cu tristeţe, ea clătină din cap.

— Stai aşa! spuse Han. Puştiule, ai salvat viaţa fiului meu. Poate că nu poţi folosi Forţa. Şi ce? Nici eu, şi asta nu m-a ţinut pe loc.

— Cine eşti tu? Han râse, surprins.

— Poate că m-am deghizat mai bine decât am crezut. Sunt Han Solo.

— Am fost învăţat să te urăsc. Tigris adăugă gânditor. Aşa cum am fost învăţat să-mi urăsc mama.

— Păcat, zise Han, regretând sincer. Îţi sunt recunoscător. Îţi mulţumesc că ni l-ai redat pe Anakin.

— Şi am fost învăţat să te respect… spuse Tigris.

— E un început…

— … ca duşman.

Han rânji strâmb, cum obişnuia.

— Un început ciudat, dar tot e un început. Haide, puştiule. Să plecăm de aici.

— Nu am de ales, nu? zise Tigris pe un ton războinic.

— Nu prea mult, la naiba, spuse Han.

Având grijă să îşi arate repulsia, Tigris merse târându-şi picioarele după ceilalţi copii. Rillao îl urmări plecând, cu umerii căzuţi. Leia îşi puse o mână în jurul noii sale prietene.

— Este un început, zise ea.

— Da, Lelila. Un început.

Han scoase un sunet înecat. Surprinsă, Leia se uită la el.

Se lupta din răsputeri să nu râdă de Tigris.

— Han! spuse Leia. Încetează!

— Bine, zise el cu o voce gâtuită. Îşi controlă râsul şi rânji strâmb la ea. Nu ştiu ce gândeşte, dar nu cred că vrea să moară.

Chiar şi Rillao se însenină.

— Cred că ai dreptate, spuse ea.

— Luke? zise Leia.

Fratele ei se uita la reşedinţa lui Waru. Leia avea teama iraţională că avea să se întoarcă înăuntru.

— Rezonanţă, spuse Luke. Asta e.

— Ce? întrebă Han.

— Rezonanţa. Cea a stelei de cristal. Tulbură Forţa – asta mi se întâmpla.

— Şi mie, zise Rillao.

Luke se întoarse spre ea.

— Eşti... Jedi?

Ea scoase sabia de lumină inactivă din robă. Nu încercă să o aprindă, dar o prinse la cingătoare, la locul ei.

— Văd că ţi-ai găsit „micul aparat”, spuse Leia.

Rillao dădu din cap cu solemnitate, apoi se uită la Luke.

— Poate că, atunci când vom fi părăsit acest loc, ne-am putea antrena niţel. Deşi mi-am ieşit foarte rău din mână.

Luke reuşi să zâmbească.

— Mi-ar plăcea.

Han se gândea: Avem trei ore să plecăm de aici. Trei ore, mai mult sau mai puţin. „Mai puţinul” e cel care mă deranjează. Cum a spus şi 3PO, posibilităţile nu sunt niciodată calculabile pe deplin.

— Cum rămâne cu Crseih? îi zise el Leiei.

— Ce-i cu el? răspunse ea.

— Când steaua dispare... staţia va fi făcută praf.

— Mai sigur, particule subatomice, spuse Leia cu o urmă de satisfacţie.

— Leia! protestă Han.

— Are dreptate, zise Rillao. Cel mai bine e ca acest loc să fie distrus.

— Trăiesc oameni aici, spuse Han. O prietenă de a mea trăieşte aici.

— Avertizeaz-o, zise Rillao.

— Dacă pot să dau de ea, spuse Han.

— Dacă Xaverri nu supravieţuieşte, zise Rillao, ar fi păcat.

Leia se dădu bătută.

— O să avertizăm pe toată lumea. Fireşte. Dar, cu siguranţă, îşi supraveghează steaua. Cu siguranţă ştiu că trebuie să evacueze planeta. Până la urmă, ar trebui să fie o staţie de cercetare.

— Orice s-ar fi făcut aici, spuse Han, cu greu o poţi numi cercetare.

Leia îşi strecură mâna în a lui.

— Cum am putut să nu ştiu de comerţul de sclavi? zise ea. Credeam că totul mergea atât de bine şi, în tot acest timp, Imperiul încă teroriza oamenii, în secret…!

— Ai trimis-o pe Winter să investigheze...

— Nu am vorbit niciodată cu oameni care ar fi putut fi afectaţi. Pe Munto Codru, am petrecut o zi întreagă discutând cu oficiali şi ambasadori şi când i-am întrebat despre oamenii care mai doreau să îmi vorbească, am acceptat să mi se spună că nu aveau nimic important de zis.

— Dragă, spuse Han. Îşi puse mâna pe după umerii ei şi o trase mai aproape. Ea se sprijini de el, îl îmbrăţişă şi merseră împreună lipiţi unul de altul.

— Ai muncit până la epuizare – te aştepţi la prea multe de la tine.

— Aş putea să spun acelaşi lucru despre tine, zise Leia cu drag.

— Şi eu aş putea să spun că eu ar fi trebuit să ştiu despre comerţul cu sclavi.

— Dar...

— Am aflat multe despre Hethrir şi adepţii săi de la Xaverri, zise Han. Sunt atenţi şi prudenţi şi au resurse enorme. Pradă de la Imperiul...

— Un motiv în plus să dăm de ei.

— Da. Acum.

— Întotdeauna îmi place să am un proiect important, spuse Leia sec.

Han chicoti, râzând în parte autoironie.

Urcară dealul în tăcere şi intrară în coridor.

Han se apleacă spre Leia şi şopti.

— Ţi-am spus cât de mult îmi place cum îţi stă părul aşa? îşi împleti degetele în şuviţele lungi şi moi.

Mâna liberă a Leiei îi zbură la cap.

— Am uitat că sunt despletită! zise ea.

Se hotărî să îl lase aşa.

Han cercetă pista de aterizare. Era o cacofonie de nave care plecau, de proprietari de nave care se certau cu personalul pistei, de localnici căutând terminalele pentru pasageri.

— Se pare că unii sunt atenţi, spuse Han.

În timp ce Leia şi Chewbacca împărţeau copiii în două grupuri, unul care să meargă pe *Alderaan* şi unul care să plece cu *Şoimul Mileniului*, Han se grăbi spre 3PO.

— Poţi să iei legătura cu Xaverri? întrebă el. Nu a vrut să îmi spună unde locuieşte, cum să dau de ea...

— Deja am făcut-o, stăpâne Han, zise 3PO. De fapt... arătă spre o navă aparent abandonată care se ridica de pe pistă cu o precizie şi cu o viteză nepotrivite cu urâţenia ei. Cred că aceea este nava ei, îndreptându-se către hiperspaţiu.

Han se relaxă şi rânji.

— Întotdeauna i-au plăcut aparenţele înşelătoare.

— Tata! Anakin, care stătea pe umerii lui Han, îşi lovi tatăl cu călcâiele în piept. Uite la lupuşorul domnului şambelan!

Animalul cu colţi uriaşi stătea pe pistă, încovrigat, cu nasul ascuns sub coada neagră stufoasă, cu toate cele şase membre strânse sub el. Han merse la el şi se lăsă pe vine alături.

— Hei, amice, te simţi bine?

Lupul miji un ochi, gemu şi se încovrigă şi mai mult.

Leia sosi în grabă.

— O, vai, spuse ea.

— Ştii ce a păţit?

— Nimic, zise ea.

— Ciudat fel de nimic.

Animalul transpira din abundenţă. Avea o transpiraţie groasă şi albastră. I se scurgea pe blană, lipindu-i-o de trup.

Ea zâmbi.

— Cred că atunci când o să ajungem pe Munto Codru o să-i ducem şambelanului Iyon un băiat sau o fetiţă în locul lupului său cocoşat.

— Ce?

Transpiraţia albastră se solidifica pe corpul lupului cocoşat, formând un înveliş cauciucat.

— Se metamorfozează, spuse Leia. Când se va trezi iar, va fi conştient de sine – un copil codru-ji.

Transpiraţia albastră curgea pe faţa lupului cocoşat. Acesta pufni, transpiraţia îi acoperi nasul şi gura. Învelişul albastru cauciucat formă un sigiliu.

— Ajută-mă să îl duc pe navă.

Luke li se alătură.

— Arată cum mă simt eu, zise el.

— Chiar că pari cam trist, spuse Han.

— O să fiu bine de îndată ce plec de pe…

Luke leşină.

Jaina aştepta decolarea pe *Alderaan*. Îl ţinea pe unchiul Luke de mână. Jacen şedea în cealaltă parte a unchiului Luke. Amândoi stăteau de veghe lângă el. Dacă ar fi putut să scape din acest sistem! Domnul 3PO încercase să le explice despre steaua care rezona, cuantumul de cristal. Jaina nu a înţeles de ce steaua pitică albă nu arăta ca o mare bijuterie, un uriaş diamant în spaţiu. Dar a înţeles că din cauza ei nu îşi putea folosi abilităţile. Înţelegea că ea îi făcea rău unchiului Luke. Tot avea să facă să le fie rău ei şi mamei, lui Jacen, lui Rillao şi, mai ales, lui Anakin, dacă nu plecau repede.

— Suntem aproape gata, spuse mama, cu o voce fără trup.

Era în faţă, în cockpit împreună cu Rillao. Tata şi Chewbacca erau pe *Şoimul Mileniului*, cu 3PO, R2, Anakin şi cei mai mulţi dintre copii. Tigris era pe *Alderaan*, dar ar fi putut la fel de bine să fie oriunde sau nicăieri, pentru că nu voia să vorbească cu nimeni.

Lusa şi crisalida lupului cocoşat stăteau întinşi în patul mamei din cealaltă cabină. Lusa era speriată. Nu fusese în multe zboruri spaţiale. Jaina îşi dorea să poată fi cu ea.

— Suntem gata cu toţii, mamă, zise Jaina.

— Ce face Luke?

— E... e foarte tăcut, mamă.

Motoarele şoptiră.

— Leia, R2 e cu tine? Glasul tatei suna neclar prin comunicator.

— Nu, am crezut că e pe *Şoim*, spuse Leia.

— Ce Bine, tu scoate-l pe Luke de aici, eu mă mai uit o dată după el.

Han nu putea decola fără R2-D2. Scuturile de radiaţii se retraseră. Deasupra *Şoimului Mileniului* şi a *Alderaanului*, cerul era liber. Dar Han nu putea pleca fără droid. Sări în picioare înjurând.

— Tu ai văzut unde s-a dus R2? Chewbacca sforăi un răspuns negativ.

— Chiar nu ştiu ce să fac, spuse 3PO. Că R2-D2 nu face niciodată cum îl rog... niciodată cum trebuie...

— Unde s-a dus? întrebă Han.

— Cred că... Deşi aş putea greşi, uneori îmi dă informaţii incorecte...

— Unde este?

— S-a dus să caute camera de control a motoarelor Staţiei Crseih.

— Ar trebui să-l las să fie vaporizat împreună cu restul locului ăstuia afurisit...

Han sări în picioare şi se îndreptă spre rampa de ieşire a *Şoimului*.

— Dacă nu mă întorc în cincisprezece minute...

Urletul lui Chewbacca îi acoperi vorbele. Han rânji. Chewbacca nu avea de gând să plece fără el.

Cu un piuit muzical şi un ciripit, R2-D2 se sui de pe pista de aterizare pe rampa de intrare a *Şoimului* şi rulă spre el.

— Era şi timpul! zise Han. Eram gata să te lăsăm în urmă. Imperturbabil, R2 fluieră şi rulă mai departe. Han şi 3PO îl urmară pe droid în *Şoim*.

— Ce-ai spus? zise 3PO scandalizat. Cum adică nu-ţi pasă dacă pierzi zborul. Vrei să fii vaporizat? Ei, am aşteptat atât căutându-te, că s-ar putea să fim oricum vaporizaţi!

R2-D2 scânci şi piui.

— Ei... ei, trebuie să spun că asta a fost foarte inteligent din partea ta.

Han se aruncă în scaunul pilotului şi îşi legă centura.

— Să plecăm de aici.

Şoimul Mileniului prinse viaţă în jurul său.

— R2-D2 a aranjat, zise 3PO, ca Staţia Crseih să ne urmeze afară din acest sistem pentru a nu fi vaporizată. Mulţi dintre invitaţii Lordului Hethrir sunt încă la bord…

— Şi vor fi uşor de încolţit, spuse Han.

Şoimul se ridică deasupra pistei de aterizare a Staţiei Crseih şi se înălţă în spaţiu, după *Alderaan*.

Leia se îndrepta spre punctul pentru saltul în hiperspaţiu, dar atenţia îi era îndreptată în spatele navei ei, spre Staţia Crseih, spre *Şoimul Mileniului* şi tumultul de forţe ale naturii care avea să izbucnească în curând. Steaua de cristal gonea în jurul găurii negre, tot mai

repede şi mai aproape, cu şi mai mult din suprafaţa ei smulsă în uriaşe şuvoaie de plasmă arzând.

Pe Leia o durea capul îngrozitor, ca şi cum creierul i-ar fi vibrat în ritmul rezonanţei sistemului stelar. Şi Rillao era palidă şi nu se simţea bine.

— Ţine-te bine, spuse Leia, atât pentru ea, cât şi pentru Rillao. Mai e puţin şi o să scăpăm din locul ăsta.

— Da, şopti Rillao.

În depărtare, nava lui Xaverri dispăru în hiperspaţiu. Leia era curioasă în privinţa ei. Voia să vorbească cu ea, să afle mai multe despre vremurile din viaţa lui Han despre care el evita, de obicei, să vorbească. Destul de ciudat, nu se simţea geloasă pe Xaverri.

Am crezut întotdeauna că, dacă o să o întâlnesc, voi crede că nu era destul de bună pentru Han, se gândi Leia. Dar a fost. Şi mă bucur.

Se uită cu atenţie după *Şoimul Mileniului*.

Unde eşti! ţipă ea în sinea ei.

— Mamă?

— Da, Jaina.

— Cred... cred că mai bine ai veni repede... unchiul Luke...

Vârtejul în flăcări se rotea furios, sfâşiind în bucăţi suprafaţa cristalului strălucitor. Vârtejul împroşca raze X, raze gamma, lumină puternică. Leia închise ochii, încercând să gonească durerea.

— Han! ţipă ea, dar nici o transmisiune nu putea străpunge cacofonia primordială.

Brusc, pe fundalul orbitor al stelelor pe moarte, apăru şi se mări un punct întunecat.

— E *Şoimul!* zise Leia.

Gonea spre *Alderaan*. Leia acceleră, bucuria nebunească înfrângând durerea vibrantă. *Şoimul Mileniului* se întrecea cu *Alderaan* către hiperspaţiu.

În depărtare, steaua de cristal făcea spirale spre interior. Mai aproape, Staţia Crseih se punea în mişcare, motoarele scuturând-o şi făcând-o să zboare.

Faţa stelei de cristal ajunse la orizontul găurii negre.

Steaua de cristal se sparse. Sfâşiată de forţe de neimaginat, se dezintegră în atomi,în nuclee şi electroni goi, în particulesubatomice. În timp ce cădeau către gaura neagră, energia ţâşnea din ei. Radiaţiile alimentau un val de presiune format din gaze şi atomi goi care explodă, măturând totul în calea lui.

Pe *Alderaan*, Leia simţi tulburarea în Forţă înainte ca furtuna să ajungă la ea, ştia că trebuie să scape înainte ca lumina, razele X şi valul de presiune să poată să o prindă din urmă.

Hiperspaţiul se aprinse în faţa ei. Nava ţâşni spre siguranţă, cu *Şoimul* alături şi cu Staţia Crseih pe urme.

Tulburarea stelei de cristal se ridică de pe umerii Leiei.

Era liberă.

Mergea acasă.

Leia pilotă *Alderaan* din hiperspaţiu în spaţiul normal al sistemului stelar Munto Codru. Apoi aşteptă, neliniştită.

Şoimul Mileniului apăru.

— Han! spuse Leia.

Transmisiunile deveniră iar clare. Han răspunse de pe *Şoimul Mileniului*.

— Am reuşit, zise el.

— Ai păţit ceva? Dar Anakin?

— E bine. Mi-am făcut griji acolo în ultima clipă... dar e bine acum.

În timp ce Han vorbea, Staţia Crseih apăru la câteva secunde- lumină distanţă. Intră pe orbită în jurul soarelui lui Munto Codru. Urmând instrucţiunile lui R2-D2,

motoarele ei se opriră singure. Staţia renegată, şi toţi locuitorii ei, era izolată.

Lumea artificială a lui Hethrir se rotea liniştită, înconjurată de toate navele din sistemul Munto Codru, căci consilierii Leiei şi oficialii de pe Munto Codru salvau copiii şi începeau să îi trimită la casele lor.

Leia se dezlegă din scaunul de pilot al *Alderaanului* şi se duse repede la gemeni. Erau agitaţi, epuizaţi, cu ochii la fel de scânteietori ca şi cum ar fi avut febră. Îi strânse în braţe şi îi sărută.

— Sunteţi aşa de curajoşi, zise ea. Atât de deştepţi, atât de curajoşi. Sunt atât de mândră de voi.

Îl luă pe Luke de mână. Era rece şi inert.

— Luke...

— Unchiule Luke! spuse Jaina.

— Trezeşte-te! zise Jacen. Rillao veni lângă ei.

— Lăsaţi-mă să vă ajut, spuse ea.

Se lăsă pe vine lângă Luke. El nu se mişcă.

— Nu ne părăsi acum, zise ea. Ai fost sub influenţa stelei de cristal, dar ai supravieţuit. Ai fost sub influenţa lui Waru, dar ai supravieţuit.

Îl mângâie pe frunte.

— Întoarce-te la noi, Jedi. Luke mişcă pleoapele.

— O să laşi un lucru mărunt ca o ruptură în spaţiu-timp să te oprească? întrebă Rillao.

Luke deschise ochii. Se uită la ea şi zâmbi.

În cealaltă parte a cabinei, în tăcere, Tigris îşi privea mama.

Lusa ţăcăni pe trepte şi alunecă pe după colţ.

— Am ajuns acasă? întrebă ea.

SFÂRŞIT

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER
STAR WARS
THE CRYSTAL STAR
VONDA N. McINTYRE

Universul Star Wars
Anexe

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat nici un document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspaţiu.

Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună de la Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generaţii după generaţii şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nici o altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior.

Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon.

Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimite ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicaţi de puterile

răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Întretimp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân Întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4.

Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa.

Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forţei. El avea însă ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziţia sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către

aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine - asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut.

La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre

Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată.

La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar Ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai

rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţin e arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor Imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala Imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianţei Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianţe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferinţă secretă ţinută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistenţă dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătăţirea comunicaţiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistenţă au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianţei care în scurtă vreme şi-a sporit puterea graţie nou-formatei unităţi.

Declaraţia Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferinţă, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimţământul celor impozitaţi;

Ai ucis şi întemniţat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianţa Rebelă, în numele şi cu autoritatea fiinţelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intenţiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ţie şi forţelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor fiinţelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate fiinţele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor ţeluri noi punem chezăşie proprietăţile, onoarea şi vieţile noastre"

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergenţele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorinţa comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieţilor lor.

Piloţi spaţiali au străbătut distanţe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectaţi şi întemniţaţi de Imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

